
NEW YORK TIMES ÇOK SATARI YAZARI
LAURELL K. HAMILTON
KURŞUN
"TÜM FENOMEN SERİLERDEN VE UNUTULMAZ KAHRAMANLARDAN ÖNCE, SEKSİ VE KARARLI VAMPİR AVCISI ANİTA BLAKE VARDI."
-USA TODAY
Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane
VAMPİR AVCISI

BİR ANITA BLAKE ROMANI

KURŞUN

HAYATIM BOYUNCA AKLIMI YİTİRMEYE EN YAKLAŞTIĞIM AN. O ANDI. ORTADA ÖLDÜRÜLECEK BİR BEDEN YOKKEN. BİRİYLE NASIL SAVAŞABİLİRDİNİZ Kİ? ÜSTELİK EN GÜÇLÜ ÖLÜMSÜZLERE HÜKMEDEN BİR DÜŞMANLA!

Ben Anita Blake. Yakın zamana dek, St. Louis'de birçok kişiye göre normal bir hayat sürdürmeye çalışıyordum. Tabii, yasal bir vampir avcısı olarak görev yapan birinin yaşamı ne kadar normal olabilirse! Ancak hiç beklemediğim bir anda geçmişimden bir vampir yeniden hayatıma girdi. Karanlığın Annesi. Aslında herkes onun öldüğünü zannediyordu. Fakat Karanlığın Annesi, vampirlerin ilki ve karanlık yaratıcının ta kendisiydi. Ve tahmin edersiniz ki, bir tanrıyı öldürmek hayli zordu.

Karanlığın Annesi, yeni bir bedene kavuşmak istiyordu. Ancak ele geçirmek istediği bedenin zaten bir sahibi vardı. Ben. Ve eğer Karanlığın Annesi bedenimi ele geçiremezse öyle korkunç şeyler yapmayı planlıyordu ki, o bedenin bir daha bana bile faydası olmayacaktı.

"Hamilton doğaüstü hikâyelerin en yaratıcı ve heyecan verici yazarlarından biri olmaya devam ediyor."
—CHARLAINE HARRIS

LAURELL K. HAMILTON'ın gizem, büyü, korku ve romantizm temalı serisi "Anita Blake", her romanıyla *New York Times* çoksatar listesine girdi. Vampir Avcısı Anita Blake'in maceraları, dünya çapında milyonlarca okura ulaştı. Hamilton, eşi, kızı, dört buldog ve sayısı durmadan değişen balıkları ile St. Louis, Missouri'de yaşıyor. www.laurellkhamilton.org adresinden yazar hakkında daha fazla bilgiye ulaşabilirsiniz.

www.ortakyayincilik.com
www.facebook.com/OrtakYayinlari
www.twitter.com/ortakkitap

ARTEMİS

AB/440
ABG/202
AÇ/332
A/55

KURŞUN
Laurell K. Hamilton
Orijinal Adı: *Bullet*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgın Sönmez

İngilizceden Çeviren: Can Besen
Editör: Nihan Kaşoğlu
Grafik: Mebruke Bayram

1. Basım: Haziran 2014

ISBN: 978 - 605 - 142 - 447 - 7
Sertifika No: 10905

LAURELL K. HAMILTON © 2010

Bu kitabın Turkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel. (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

KURŞUN

LAURELL K. HAMILTON

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

1

Elimde minik bir palyaço şapkasıyla ebeveynler ve çocuklardan oluşan grubun içinde ilerliyordum. Üzerimdeki koyu mavi takımla, işten çıkıp dans resitaline gelen diğer annelerden bir farkım yoktu. Saçlarım bütün o sarışın annelerin yanında biraz fazla siyah ve biraz da dalgalı kalmasına rağmen kimse dönüp ikinci kez bakmadı. Aileler, teyzeler, amcalar, büyükanneler ve büyükbabalar arasında gezinirken tek tesellim, o ailelerden biri olmamaktı. Orada sadece moral desteği ve son dakika kostüm kurtarıcısı olarak bulunuyordum. Monica'ya oğlunun kostümü için acil yardım gerekiyordu. Micah ile birlikte geç saatte müşterilerle görüşüyorduk, haberi alınca hemen gelmiştik. Sahneye çıkanların büyük bir kısmı kız olduğu için anneleri utandırmadan sahnenin arkasına geçebilecek tek kişi bendim. Sadece erkek ebeveynleri olan kızlar böyle

günlerde ne yapıyordu acaba? Benim babam olsaydı ne yapacağını bilemezdi.

Küçük bir kız ve annesi, merdivenlerde aceleyle yanımdan geçmeye çalışırken beni az kalsın düşürüyorlardı. Çarpma esnasında ceketimin önü açıldı ve küçük kız, kılıfındaki silahımla ABD ajanı rozetimi gördü. Kafasını kaldırırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Annesi durumu fark etmedi ve çocuğu sessizce yukarıya çıkarttı. Önümden geçip gitmelerine izin verdim. Küçük kız koyu renkli, büyümüş gözleriyle, beni ta ki kalabalığın içerisinde kaybedene dek takip etti. Beş yaşından büyük olamazdı. Annesine, silahı ve rozeti olan bir kadın gördüğünü söyleyip söylemediğini merak ettim.

Merdivenleri çıkmaya devam ettim, palyaço şapkasını tutan elimi ceketimin yanında tuttum böylece silahım kazara tekrar görünmeyecekti. İşimi çığlık atan çocuklardan ve heyecanlı annelerden gizlemek istiyordum. Birleşik Devletler Federal Bürosu, Doğaüstü Masası'nda, vampirleri ve şekil-değiştirenleri avladığımı bilmelerine gerek yoktu. İşimin bir parçası olarak mezardan zombiler kaldırdığımı bilmelerine ise hiç gerek yoktu. Kimse ne olduğumu anlamadan aralarına karıştım.

Üst kata ulaştığımda annesi tarafından sürüklenen on iki yaşlarında bir erkek çocuğu gördüm. Kadının yüzünde neredeyse utandığını belli eden bir ifade vardı, sanki kız çocuğu olmadığı için özür diliyordu. Yukarıda erkekler olduğunu biliyordum çünkü bir kısmı benimkilerdi. Fakat kızların östrojen dolu odasından güvenli bir şekilde uzaktaydılar.

Monica'nın oğlu beş yaşından küçüktü. Bu yüzden henüz erkek sayılmazdı. Ortalama bir çocuktu. Şimdi bu

çocuğu bulup annesine şapkayı verebilirsem beni herkesin beklediği koltuklara geri dönebilirdim. Monica'nın bir şeylere daha ihtiyacı olduğunu bildiğim hâlde görevimi başarıyla tamamlamış olduğumu düşünüyordum. Onu pek sevmezdim. Fakat kocası, Jean-Claude'un görev başında ölen vampirlerinden biriydi. Jean-Claude bu yüzden Monica'ya yardım edilmesini istiyordu. Onurlu bir davranış olduğunun farkındaydım ama yine de Monica'dan mümkün olduğunca uzak kalmayı tercih ediyordum. Bir zamanlar bana ve dostlarıma ihanet etmiş, bizi kötü vampirler için satmıştı. Sonrasında özür dilemiş, acil durumlarda bebek bakıcılığı ve bu akşamki gibi şeyler için Jean-Claude'un adamlarından yardım istemeye başlamıştı. Eskiden kötüydü çünkü şehrin eski Efendisi kötüydü. Yeni Efendi Jean-Claude iyi, o da bu yüzden iyi. Ve evet, Paskalya'da çocuklara şeker getiren tavşan benim arkadaşım!

Aslında acil durumlarda kullanmak üzere evinin bir anahtarının hâlâ bende olması rahatsız ediciydi ama Jean-Claude haklıydı. Gündüz dışarı çıkabilen birinde anahtar olması gerekirdi. Jean-Claude, Monica'dan ne kadar nefret etsem de doğru şeyi yapacağımı biliyordu. Lanet olsun ki haklıydı! Yanımdan pembeler giymiş küçük kızlar geçti. Öğretmenleri onları yakalayabilsin diye duvara yaslandım. Hâlâ çocuk sahibi olmamamın bir sürü sebebi vardı.

Birinin ismimi haykırdığını duydum. Tiz bir çocuk sesiydi. "Nita! Nita!" Sebebini bilmiyordum ama Monica'nın oğlu Matthew, son zamanlarda beni çok sevmeye başlamıştı.

Rengârenk palyaço kostümüyle bana doğru koştu. Önünde sallanan küçük toplar şapkadakilerle uyumluydu.

Saçları annesininki gibi koyu kahverengiydi ama küçük yüzünde, bana ölen babasını hatırlatan bir şey vardı. Robert benim favori vampirlerimden değildi ama yakışıklıydı, aynısı oğlu için de geçerliydi. Koşarak kollarını açtı ve kucağıma atladı. Yaşına göre büyük değildi ama yine de verdiği tepkiye şaşırmıştım. Çocuğu yakaladım ve kollarıma aldım aksi hâlde beni devirecekti veya kabalık etmiş olacaktım.

Minik ellerini omuzlarıma koydu ve beni öpmek için öne eğildi. Yanağımı uzattım ama yüzüme dokundu ve başını iki yana salladı, çok ciddiydi. "Artık büyüdüm Nita. Büyük bir erkek gibi öpücük isterim." İki hafta öncesine kadar yanaktan öpücükler Matthew için normaldi ama şimdi, bunun bebeklere göre olduğuna inanıyordu. Monica'nın, çocuğun önünde, yeni erkek arkadaşıyla çok fazla samimi olup olmadığını merak ettim. Söz konusu olan Monica'ydı, mutlaka bir erkek arkadaşı olmalıydı.

Monica'ya bundan bahsedince, çok sevimli buldu. Matthew dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Kırmızı rujum dudaklarına bulaşmıştı. "Rujum dudaklarına bulaştı, şimdi bir erkekten çok bir kıza benziyorsun," dedim. Ağzını silmek için peçete gibi bir şey aradım. Aynı zamanda annesine baktım. Monica neredeydi?

"Senin rujun beni büyük bir erkek gibi gösteriyor."

Yüzünden birkaç santimetre uzakta kaşlarımı çattım. "Benim rujum olduğu için büyük bir erkek gibi görünmek de ne demek?"

"Bütün büyük erkekler seni öpüyor, Nita."

Matthew'a bu fikirleri verenin sadece Monica ve yeni erkek arkadaşı olmadığını düşündüm. "Annen nerede?" diye sordum. Çaresizce odaya göz gezdirdim.

Monica sonunda odadaki kızların ve kadınların arasından sıyrıldı. Beni görünce yüzü aydınlanmıştı. Beş sene önce bana ihanet etmesine rağmen benim kendisinden nefret etmediğimi düşünmesi tüylerimi diken diken ediyordu. Ben bu kadını sevmiyordum, ona güvenmiyordum. Bunun farkında bile değildi.

Matthew'unki gibi kıvırcık kahverengi saçları vardı ama kısa kesilmiş ve kuaförde yeni şekillendirilmişti. Kadının yüzü zayıftı, keskin bir üçgene benziyordu, son gördüğümden beri kilo vermişti. Eskiden olsa iyi olup olmadığını sorardım ama artık kadınlar sebepsiz yere diyet yapabiliyordu. Monica benden birkaç santimetre daha kısaydı ve benim boyum bir metre elli dokuz santimetreydi. Üzerinde bir etek vardı, bluzu beyazdı. Benimki ise maviydi.

Annesi ağzını silerken Matthew kollarını boynumdan çekmedi. Annesi oğlunun dudaklarına daha soluk renkli bir dudak parlatıcısı sürdü, gerçi buna gerek yoktu. Şapkayı benden aldı ve oğlunun kafasına geçirdi. Biraz daha büyük olsaydı böyle bir kıyafeti giymekten utanç duyardı ama üç yaşında bir çocukta... sevimli duruyordu. Yüksek sesle söyleyecek değildim ama öyleydi.

Monica, "Teşekkür ederim Anita," dedi. "Unuttuğuma inanamıyorum!"

Ben inanabiliyordum ama sadece gülümsedim, bir şey söylemedim. Sessiz kalmak genelde Monica ile iletişim kurmada işe yarardı. Matthew gibi giyinmiş küçük kızlar hoplayıp zıplarken Matthew de kucağımdan inmek istedi. İsteğini seve seve yerine getirdim.

Monica diğer çocukların arkasından koşan oğluna bir anne bakışı attı: Gurur, sevgi ve sahiplenme barındıran bir

bakıştı. Çocuğunu sevdiğinden hiçbir zaman şüphem olmamıştı. Kadına iyi davranmamın bir sebebi de buydu.

Bana döndü ve gülümsedi: "İyi ki resital bu akşam, böylece yarın akşamki işe odaklanabileceğim."

Başımla onayladım, kaçış yolu aradım. Monica avukat olmak konusunda insan olmaktan daha iyiydi, en azından Jean-Claude ertesi akşam imzalanacak ya da imzalanmayacak kontratlar konusunda kadına güveniyordu. Jean-Claude'un iyi bir iş adamı olduğundan emindim.

"Kesinlikle!" dedim. Sıvışmaya çalıştım fakat kolumu tuttu. Bana yakın olmayan insanların bana dokunmasından hep rahatsız olmuşumdur. İrkildiysem de bunu fark etmedi. Öne eğildi ve fısıldadı: "Bana on yedi yaşında bir oğlanı oyuncak olarak verselerdi daha çok heyecanlanırdım Anita."

Matthew yakında değildi bu yüzden yorumunun beni ne kadar mutlu ettiğini gözlerime de yansıttım. Monica kolumu bıraktı, gözleri açıldı, yüzünde şaşkınlık vardı. "Ah, yapma Anita... Hangi kadın bundan memnun olmaz?"

"Birincisi; onu yarın akşam Vegas'tan getirecekler ve ben onun St. Louis'de kalmasına henüz onay vermedim. İkinci olarak, ona bir daha sakın oyuncak oğlan deme."

"Dokunaklı," dedi. Yüzü yumuşadı ve gözleri hoşuma gitmeyen bir ışıkla parıldadı. "Şimdiden onu savunuyorsun. Yatakta hatırladığımdan çok daha iyi olmalı."

Öne eğildim ve kulağına fısıldadım: "Bu dünyada var olan en korkunç vampir hepimizin zihnine tecavüz etti Monica. Kaplanadam olarak beni gücünü beslemek için kullandı. Hepimizi yok etmek pahasına benimle, onunla ve diğer bütün kaplanlarla beslendi. Söyler misin, bunun

neresi iyi?" Cümlemin ortasında bir yerde kolunu tutmuştum.

Kısık sesle cevap verdi. "Canımı acıtıyorsun."

Kolunu bıraktım ve geri çekildim. Bana baktı ve sanırım bir anlığına beni, gerçek beni gördü. Öfkeliydi, tıpkı benim gibi onun da beni sevmediğini anladım. Sonra yüzünde başka bir şey dans etti. Birçok erkek bunun güzel bir ifade olduğunu düşünürdü ama bu, bir kadın başka bir kadını bıçaklamaya hazırlanırken beliren türden bir ifadeydi.

"Bütün bu adamlarla yatarken hep bir bahanenin olmasına çok gülüyorum Anita," dedi ve arkasını dönüp uzaklaştı. Bıçağı kalbimin ortasına saplayıp gitmişti. İnsanın kendisine bile yüksek sesle söyleyemediği bir şeyi başkasından duyması çok acı vericiydi. Matthew da aynı şeyi kendince ifade etmiş, bütün büyük erkeklerin beni öptüğünü söylemişti.

Kostümlü çocuklardan ve Monica'nın bilmiş bakışlarından kaçtım. Matthew, ismimi haykırınca ona el salladım. Matthew kızlarla birlikte sıraya geçti. Çocuğu görebilmek için koltuğumda olmak istiyordum, ikinci sırada sahneye çıkacaktı. Evet, performansını izlemek için hemen koltuğuma koştum ama gerçeğin ne olduğunu biliyordum. Koltuğuma ve beni bekleyen erkeklerime koşmuştum. Çünkü içimden bir ses, Monica'nın haklı olduğunu söylüyordu. Ne desem fayda etmeyecekti...

2

Merdivenlerden inip kalabalık lobiye adım attım. İnsanların arasında Micah'yı aradım ama benim boyutlarımda olduğu için onu kalabalığın içinde görmem mümkün değildi. İnsan denizi bir anlığına aralandığında, odanın diğer tarafında olduğunu ve tanımadığım bir aileyle konuştuğunu gördüm. Gülümsüyordu, neşesi yerindeydi. Başını geriye atıp bir kahkaha attı ama insanların gürültüsünden sesini duyamadım. Boşluk kapandı ve Micah yeniden ortadan kayboldu. Micah'yı gördüğüm yöne doğru yürümeye başladım. Sonra tekrar gördüm. İnce beli olan nadir adamlardandı. Bir yüzücünün vücuduna sahipti, gerçi birçok şekil-değiştiren gibi spor olarak koşuyor ve ağırlık kaldırıyordu. Takımları, özel olarak atletik vücuduna göre dikiliyordu. En çok yakışanlar İtalyan takımlardı. Amerikan takımlarının büyük bir kısmı

kutu gibiydi, kısa boylu ve kaslı adamlarda iğrenç duruyordu. Gerçi Micah cüsse için değil, güç için kas yapıyordu. Micah'nın takımı üzerine kusursuz bir biçimde oturuyordu ve birkaç kadının, yanlarından geçerken yan gözle Micah'yı süzdüğünü gördüm. Gülümsedim çünkü üzerinde takım olmayınca çok daha güzel göründüğünü biliyordum. Bir adam yanından geçerken Micah'nın kalçasına baktı. Bunu Micah da yakaladı. Bence kısa boylu ve sevimliydi. Aslında ona yakışıklı diyebilirdim ama yakışıklı kelimesi için fazla sevimliydi. Kıvırcık ve koyu kahverengi saçları beline kadar iniyordu. Çocukken daha açık renkli olduğu kesindi. Saçları neredeyse benim kadar kıvırcıktı ve birçok kadını kıskandıracak uzunluktaydı. Benimkiler de belime kadar geliyordu. Aslında saçlarını kesmek istiyordu fakat ben istemiyordum. Ben de saçlarımı biraz kısaltmak istiyordum ama Micah istemiyordu. Bu yüzden bir anlaşma yapmıştık. Ben saçlarımı kesersem Micah da kesecekti. Şimdilik beraberlik söz konusuydu ve saçlarım liseden beri hiç bu kadar uzun olmamıştı.

Geldiğimi sezmiş gibi yüzünü bana çevirdi ve sonunda yüzünün o zarif hatlarını görebildim. Çenesi biraz uzun olsa mükemmel olabilirdi belki, ama bu hat sayesinde güzel bir kadın gibi görünmekten sıyrılıyor ve erkeksi bir görünüm kazanıyordu. Lise yılları çok zor geçmiş olmalıydı çünkü kısa boylu ve hoş çocuklar genelde zorlanırdı. Gözlerinin aslında kahverengi olduğunu söylemişti ve ben o gözleri hiç görmedim. Bana geldiğinde koyu renkli kirpiklerinin altında leopar gözlerine sahipti, yüzüne en yakın renge ve ışığın nereden geldiğine göre göz rengi yeşil ile sarı arasında gidip geliyordu. Genelde gözlerini gizlemek

için güneş gözlükleri takıyordu fakat bazen hava kararıktan sonra güneş gözlüğü takmak dikkat çekiyordu. İnsanlar gözlerine bakıp "Ne kadar güzel gözleriniz var..." veya "Ne güzel bir yeşil," diyordu.

Nathaniel bu konuda, "İnsanlar çoğu zaman görmek istediklerini veya zihinlerinin görmesini söylediği şeyleri görür," derdi.

Micah bana özel gülümsemesini gösterdi. Aşk, şehvet ve karşılaştığımızdan beri aramızda var olan bağı içinde barındıran bir gülümseme... Benim Nimir-Raj'ımdı o, leopar kralımdı. Ben de onun Nimir-Ra'sı, leopar kraliçesiydim. Ben şekil değiştirmesem de içimde bir parça leopar vardı ve Micah'yı tanıyordu. Ama Micah bunu hiç sorgulamamıştı ve ben de beklenmedik bir şey yaptım: Yanıma taşınmasına izin vermiştim. İki yıldan fazla süredir birlikteydik ve hâlâ mutluyduk. Benim için çok uzun bir süreydi.

Genelde şimdiye kadar benim ilişkiyi mahvetmiş olmam veya karşı tarafın yaptığı bir şeyi görüp *işte, yürümeyeceğini biliyordum*, demem gerekirdi. Micah kalbimin labirentlerinde dolaşıp tuzaklara yakalanmamayı başarmıştı. İnsanlarla vedalaşmış ve bana gelmişti...

Gülümsedi. Dudaklarının kenarı -zaman zaman olduğu gibi- titredi. Gözleri bir kahkahayla aydınlanmış gibi parıldadı. Kısık sesle, "Neye bakıyorsun?" diye sordu.

Gülümsedim çünkü kendime hâkim olamadım. "Sana."

Ellerimiz birbirine dokundu, parmaklarımız buluştu ve kenetlendi. Birbirimize dokunmak ve hissetmek çok güzeldi. Bir arkadaşım, el ele tutuşarak diğer çiftlerin öpüşürken aldığı zevki alabileceğimizi söylemişti. Ama biz öpüştük, öne eğildi ve rujumu inceledi. Micah birçok geceyi du-

daklarında rujumdan kalma bir izle tamamlıyordu. Ama umursamıyordu.

"O kimdi?" diye sordu. Kalabalığın arasından el ele oditoryuma doğru yürümeye başladık.

"Destek grubumuzdaki ailelerden biri," dedim.

Micah, İnsan ve Şekil-Değiştiren Topluluklar Arasında Anlayış Koalisyonu'nun başkanı ve sözcüsüydü. Bir diğer ismi Tüylü Koalisyon'du. Koalisyon yeni şekil-değiştirenlerin hayata uyum sağlamasına yardımcı oluyor ve evlerinin dışında form değiştirmelerini engelliyordu. Yeni şekil-değiştirenlerin ne yapacağı önceden tahmin edilemezdi. Başlarında daha deneyimli ve daha yaşlı şekil-değiştirenler olmadan güçlerini tamamen kontrol altına almaları için aylar geçmesi gerekebilirdi. Evet, ne yapacaklarının tahmin edilememesi, et isteyecekleri anlamına geliyordu ve et ne kadar tazeyse o kadar iyiydi. Kendilerinden geçer ve yaşadıklarını hatırlamazlardı. Birçoğu insan formuna geri döndükten sonra bayılırdı. Bu yüzden güvenli veya kontrol altında tutuldukları bir yerde olmaları gerekiyordu.

Micah ve yerel grupların liderleri, bir aile destek topluluğu kurma fikrini ortaya atmışlardı. Şekil-değiştirenlerden olmayan aile üyeleri; ebeveynleri, çocukları veya büyükanneleri, büyükbabaları hakkında özgürce konuşabiliyorlardı. Amerika'da şekil-değiştiren olmak artık yasaldı ama hâlâ dışlanıyorlardı. Bu; bazı mesleklerde, kan testinden geçememek ve işe alınmamak anlamına geliyordu. Ordu, emniyet, yiyecek ve sağlık sektörü bunlardan bazılarıydı. Ayrıca veliler, ayda bir, büyük ve kötü bir kurda dönüştüğünüzü öğrenirlerse çocuklarına öğretmenlik yapmanızı istemezlerdi. Bu tarz dışlamalar yasal değildi ama bunları kanıtlama-

sı zordu. İşte bu yüzden yerel lise öğretmeni, yerel Ulfric, kurt kralı ve Richard Zeeman bu akşam Jean-Claude'un yanında oturmayacaktı. Ben nasıl Jean-Claude'un insan hizmetkârıysam Richard da teknik olarak onun kurduydu. Bir güç triumvirasıydık ve ikimizin de Jean-Claude'un yanında yer alması gerekirdi ama Richard deşifre olmak ve işini kaybetmek istemiyordu. Bu ve Richard'ın kurtadam olmaktan nefret etmesi sonraya bırakmam gereken sorunlardı. Şu anda Jean-Claude ile gelenlerden hiçbirinin ne veya kim olduğuyla ilgili bir sorunu yoktu.

Koltukların büyük bir kısmı doluydu ve içerde ilk fark ettiğim şey, Asher'ın saçları oldu. Işıklar altında altın gibi parıldıyordu. Altın rengi konusunda şaka yapmıyordum. Sarışın değildi, saçları gerçek altın rengine çok yakındı ama yine de çok doğal bir renk gibi duruyordu. Tabii ki, Asher'ı bulduysam Jean-Claude'u da bulmuştum. Jean-Claude'un siyah saçları koltuğun arkasından sarkıyordu ve Asher'ınkinden biraz daha uzundu. Asher'ın saçları yeni yeni omuzlarını geçmeye başlamıştı. Jean-Claude'un saçlarını uzatma sebebi de, benim uzun saçı sevmemdi. Asher beni konuyla ilgili bilgilendirmişti. "Bir vampirin saçlarını öldüğü andakinden daha uzun hâle getirmesi enerji ister. Benim bu işe ayıracak enerjim yok." Bu demek oluyordu ki, Jean-Claude ayırıyordu. İşte bunu duyduğuma şaşırmıştım.

Jean-Claude'un yanında bir başka sarışın daha vardı: J.J. Jason'ın yeni kız arkadaşı. Gösteriyi izlemek için New York'tan gelmişti. Okula birlikte gitmişlerdi ve birbirlerini liseden beri tanıyorlardı. Sonra bir arkadaşlarının bekârlığa veda partisinde yeniden bir araya gelmişlerdi

ve işte şimdi buradaydı. Jason da kız arkadaşını Şehir Balesi'nin gösterilerinde izlemek için üç kez New York'a gitmişti. Bu, kadının St. Louis'ye yaptığı üçüncü seyahatti. Jason'ın, ilişkilerinde hiç bu kadar ciddi olduğuna şahit olmamıştım.

Aslında Jason, kız arkadaşı resitale geleceğini söylediğinde biraz utanmıştı. "Amatör şeyler işte, işin erbabı olan sensin," demişti. Kızın ne dediğini hatırlamıyordum çünkü telefon konuşmasını rahat yapabilmesi için yanından ayrılmıştım. Ama ne derse desin, işte şimdi soluk ve güzel yüzü izleyenler arasındaydı. Uzun ve sarı saçları örülmüştü ve zarif boynuyla omuzlarından aşağıya sarkıyordu. Elbisesi beyaza yakın bir pembeydi, ince çizgileri vardı. Birçok balerin gibi kas ve zarafetin kusursuz birleşimiydi, bu yüzden içine çok fazla bir şey giymeden bile o daracık elbisenin içinde harika görünebiliyordu. Ben aynı elbiseyi giysem bir sütyene ihtiyacım varmış gibi dururdu. Benim kıvrımlarım onun kadar kusursuz değildi.

Biz koridora varmadan Jean-Claude ve Asher ayağa kalktı. Arkalarına bakmadan başlarını çevirdiler, sanki geldiğimizi sezmişlerdi. En azından Jean-Claude'un sezdiğine emindim.

Aynı sırada sırtı bize dönük biri daha ayağa kalktı ve bunun Truth olduğunu fark ettim. Omuzlarına kadar inen saçlarını taramış ve sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Yeni tıraş olmuştu. Truth'un yüzünde çoğu zaman hafif bir sakal olurdu çünkü öldüğünde böyle görünüyordu. Tıraş olursa sakalını istese de geri çıkartamayabilirdi. Üzerinde hoş bir takım vardı. Saçları kahverengi olmasaydı onu, kardeşi Wicked zannedebilirdim.

Şaşkın gözlerle yüzüne baktım. *Botların nerede, derilerin nerede*, demek istiyordum. Fakat böyle sorulmazdı.

Micah eğildi. "Adama bir şey söyle," dedi.

"Hımmm, güzel görünüyorsun," dedim. Ümitsiz bir çabaydı. Tekrar denedim. "Sanırım seni böyle temizlenmiş hiç görmemiştim. Harika görünüyorsun."

Ceketinin önünü düzeltti. "Bunu Wicked'dan ödünç aldım. O da ön sırada."

Micah beni nazikçe yana çevirdi, hâlâ ayakta bekleyen Asher ve Jean-Claude'un yanına gittim. Truth her zaman kanun kaçağı bir motosikletçi ile Orta Çağ orman muhafızı arası bir görüntüye sahipti. Güvenlik olarak yanımızdaydı. Kılığını düzeltmesini Jean-Claude mu istemişti acaba?

Wicked hafifçe eğildi ve ön sıradan gülümsedi. Kardeşinin ikizi gibi görünüyordu ama ben aralarında bir yıl olduğunu biliyordum. Saçları düz ve sarıydı, dokusu kardeşinin kahverengi dalgalarından daha kalındı. İkisinin de mavi-gri gözleri vardı. Şimdi Truth'un çenesi açıkta olduğu için aynı gamzeye sahip oldukları açıkça görünüyordu.

Asher elimi tuttu ve kafamı kaldırdım. Karşımdan duran adama bakınca Wicked ve Truth bana çok erkeksi iki yakışıklı gibi geldiler. Asher'ın omuzları da kardeşler gibi genişti ama yüzü çok farklıydı. Altın dalgalardan oluşan saçları vardı, gözleri o kadar soluk bir maviydi ki can verilmiş buz gibi duruyordu, kaşları ve kirpikleri birer ton daha koyuydu. Fakat nefes kesici olan yüzüydü. Melekler bu güzelliği görse ağlar veya Asher'ın yerinde olmak isterlerdi. Gördüğüm en etkileyici erkeklerden biriydi. Yüzünün yanında kutsal su yanıkları olduğu için güzel-

liğinin bozulduğunu düşünüyordu. Fakat izler yüzünün yarısına kadar geliyordu ve ağzının kusursuz kavisi lekesizdi. Asher'ın içindeki şeytanı çıkartmak isteyen engizisyon üyesi, sanki son anda nasıl bir güzelliği yok ettiğini fark edip irkilmişti.

Yaraların, yüzünün sağından göğsüne, kalçasına ve oradan bacaklarına kadar indiğini biliyordum. Lanetliler Sirki'ni yönetiyordu ve maskeli sirk şefiydi, böylelikle güzel ve gizemli görünüyor, yaralarını herkese göstermiyordu. Bu şekilde halka açık bir yere gelmesi iyiye işaretti. Etrafındakilerin yaralarını görmemesi için gölgeleri, karanlığı ve saçlarını kullanmakta uzmandı, istemese kimse izleri fark etmezdi. Üzerinde yüksek ve yumuşak yakalı mavi ipekten bir gömlek vardı, ucunda gözlerinin renginde soluk mavi bir elmas bulunan bir kravat iğnesi takıyordu. Jean-Claude ile birlikte elması bu sene satın almıştık. Paranın büyük bir kısmını Jean-Claude'un verdiğini itiraf etmeliyim. İyi para kazanıyordum ama elmas başparmağımın tırnağı büyüklüğündeydi.

Elması takınca ilgiyi yüzüne çektiğini gördüm ve değerli taşın harcanan her kuruşa değdiğini düşündüm. Gülümsedim ve çok fazla eğilmesin diye parmak uçlarımda yükseldim.

Üzerinde kahverengi deri bir pantolon vardı ve botları dizlerine kadar geliyordu. Beni öpene kadar belden aşağısına bakmamamın sebebi yukarıdaki kısımların çok güzel olmasıydı, gerçi her yeri güzeldi. Bu akşam için Asher'ı Jean-Claude'un giydirdiğini biliyordum. Asher takımları severdi, özel fetiş gecelerinde deriler giydiği de oluyordu ama üzerindeki gibi deriler değildi.

Beni öpmekten çok yanağını değdirdi desem yeridir. Rujuma bulaşmak istememişti. Bu hareketi bana Matthew'un söylediklerini hatırlattı: *Herkes beni öpüyordu.* Beni bekleyen bütün vampirlerle yatmıştım. Hiç rahatlatıcı bir düşünce değildi.

Asher fısıldadı. "Güzel yüzünde kaşlarının çatılmasına sebep olan nedir?"

"Matthew'un sahne arkasında söylediği bir şey."

"Seni bu kadar mutsuz ettiyse gerçekten kötü bir şey olmalı."

Yüzüne baktım ve elimi Jean-Claude'a uzattım. Jean-Claude'un üzerinde Asher'ınkine benzer mavi bir gömlek vardı ama üzerine siyah kadifeden bir ceket giymişti. Kravat iğnesinin taşı antika bir akikti. Jean-Claude'a verdiğim ilk yılbaşı hediyelerinden biriydi bu. Güzeldi ama Asher'ın elmasıyla kıyaslanamazdı. Bunu düşününce alışverişe gitmem gerektiğine karar verdim.

Jean-Claude'un siyah deri botları bacaklarının üzerine dökülmüş gibi duruyor, ikinci bir deri gibi dizlerine kadar yükseliyordu. Botların arka taraflarının, bacağı boyunca bağcıklı olduğunu bilmem için bakmam gerekmiyordu. Bu botları seviyordum, onu daha önce bu botlarla hem pantolonlu hem de pantolonsuzken görmüştüm. Beni kendine çekince tökezledim, bir an için üzerinde botlarından başka bir şeyin olmadığını hayal ettim ve sonra kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Beş senedir belirli aralıklarla birlikteydik, neredeyse altı sayılırdı. Yüzüne bakıp bir hata olduğunu düşünmeyeceğim günü bekliyordum. Bu kadar güzel biri, bütün gezegen dururken beni seçmiş olamazdı, bu işte bir hata vardı. Ben de fena değildim ama Jean-Claude'un ya-

nında kendimi Louvre'a girip bir şaheseri çalmış ve üzerinde çırılçıplak yuvarlanmışım gibi hissediyordum.

Göz rengi öylesine koyu bir gece mavisiydi ki daha çok siyah gibi duruyordu ama siyah değildi. Asher'ın gözleri ne kadar soluksa Jean-Claude'unkiler de o kadar koyuydu. Soylarının başı, *sourdre de sang* veya *kan kaynağı*, mavi gözleri çok seviyordu ve mavi gözlü güzel erkekleri etrafına toplamıştı. Onları bulmak için yüzyılları vardı ve en güzellerinden ikisi şimdi yanımdaydı. Asher'ı yaralanınca gözden çıkartmış, Jean-Claude da onun yanından kaçmıştı. Şimdi kendi kendisinin *sourdre de sang*'iydı, yani binlerce yıldır kendi soyunun üstadı olan ilk vampir.

Eğildi ve dudaklarıma zarif bir öpücük kondurdu. Karşılık verdim. Vücudumu onunkine yasladım ve kollarıyla beni sardı. Tıpkı nefes almak gibiydi, sanki öpüşene kadar nefesimi tutmuştum.

Geri çekildiğinde dudaklarında rujumdan izler kalmıştı ama bu renk Jean-Claude'a yakışıyordu. Bana bakıp gülümsedi, gözleri bir kahkaha atmak üzereymiş gibi parıldamıştı. *Ma petite*. Benim takma ismim buydu ve görünen o ki, içinde yılların sevgisini barındırıyordu.

Işıklar yanıp söndü. Perde kalkmadan yerlerimizi almamız için bir işaretti. J.J. yanındaki koltuğa Jean-Claude'un oturabilmesi için ayakta bekliyordu. Gülümsedi ve merhaba dedi. Geldiğine sevindiğimi söyledim. "Jason'ın dans edişini asla kaçırmazdım," dedi. Jason'ın adını söylerken yüzü aydınlanmıştı. Hep sevimli görünen bir kızdı ama şu an çok güzel görünüyordu. Jason'ınki gibi bahar-mavisi gözlere sahipti. Her ikisi de sarışın ve mavi gözlülere özgü yumuşak, güzel bir görüntüye sahipti. Kardeş zannedile-

cek kadar birbirlerine benziyorlardı. Zaten büyük büyük büyükbabalarından biri ortaktı. Okullarındaki çocukların büyük bir kısmı da kardeş gibiydi. Herhâlde büyük büyük büyükbabaları çok meşgul bir adamdı.

Bir şey dönüp sıranın başındaki Micah ve Asher'a bakmama sebep oldu. Asher, Micah'yı beni karşıladığı gibi karşılamak istemiş ama Micah geri çekilmişti. Micah, J.J'in diğer tarafına oturmak üzere Jean-Claude'un ve benim yanımdan geçerken Asher bir kahkaha attı. Jean-Claude, Micah'nın sırtına vurdu, *sorun değil*, der gibiydi. Yanlarında kimse yokken Jean-Claude ve Micah çok samimi olsalar da Micah, kolay lokma olmadığını herkese açıkça göstermişti. Asher, Micah'yı baştan çıkartıp çıkartamayacağını merak ediyor, işe yaramayınca da onu utandırmaya devam ediyordu. Asher'ı seviyordum ama içindeki sadist arzular bazen hoşuma gitmiyordu.

Buna son vermezse kısa bir süre sonra kalıcı olarak Micah'nın nefret ettikleri listesine girecekti. İki adam arasındaki gerginliğin artmaması için ne yapabileceğimi bilmiyordum ama Asher, Nimir-Raj'ıma tatsız bir şey yapmadan bu sorunun çözülmesi gerekiyordu. Micah ve Jean-Claude ilk karşılaştıklarında birbirlerinin gırtlaklarını parçalamaya çalışmışlardı. Jean-Claude ile ben Asher'ı ikna edemezsek, Micah konuyla bizzat ilgilenecekti ve belki de bulacağı çözüm hiç hoşumuza gitmeyecekti. Homofobik değildi, sadece Asher'a kan vermek istemiyordu ve diğeri bunu bir hakaret olarak algılıyordu.

Micah gergin bir şekilde yanımda oturuyordu, yüzüne duygusuz bir ifade takınmıştı ama nereye bakacağınızı biliyorsanız öfkeli olduğunu anlardınız. Elimi elinin üzerine

koydum. Kaskatıydı ama bir süre sonra rahatladı. Sonunda hafifçe gülümsedi ama herkesin önünde gösterdiği tepki, artık Asher'dan sıkılmaya başladığını gösteriyordu.

Görüp görmediğini anlamak için Jean-Claude'a baktım. Hiçbir şey olmamış gibi sahneye bakıyordu. Fark etmemiş miydi yoksa sorunu bir süre daha ertelemek mi istiyordu? Burada biraz desteğe ihtiyacım vardı, kafasını kuma sokan bir deve kuşuna değil. Fakat Asher, Jean-Claude'un hassas noktalarından biriydi ve evet, biri de bendim. İkimiz de onun çok uzun süre önce dur demesi gereken şeylere devam edebiliyorduk.

Wicked bana bakıyordu. Neler olduğunu görmüş ve sorunu anlamıştı. Hem Asher ile Micah arasındaki gerginliğin, hem de Jean-Claude'un sorunu umursamayışının farkındaydı. Çok yıkıcı olmayacak bir çözüm ortaya atacak olursam, Wicked ve Truth'un beni destekleyeceğini biliyordum.

Sorun, vampir diyarında Jean-Claude'un insan hizmetkârı olmamdı. Asher kendi bölgesine sahip olabilecek kadar güçlü bir başvampirdi. Bizi sevdiği için Jean-Claude'un sağ koluydu ve bizden ayrı kalmak istemiyordu. Fakat bu durumda otoritem biraz tartışmaya açıktı.

Ben vampirleri öldürüyordum ama Asher'a bunu yapamazdım ve bunu o da biliyordu. Bu yüzden tehlikeli değildim. Bir karabüyücüydüm, sadece zombileri değil yaşayan ölüleri de kontrol edebiliyordum ve vampirler de bu sınıfa dâhildi. Ama bu özelliğimi kullanır ve Asher'ı kontrol altına alırsam beni asla affetmezdi. Ve birinin üzerinde çok fazla kontrol sahibi olduğumda bazen gücü kesemiyordum ve bu, benim için büyük sorun olmaya başlıyordu.

Monica koridorun diğer tarafından koşarak yanımıza geldi. Birçok insan ayağa kalkmak veya bacaklarını çekmek zorunda kalmıştı. Bizden en uzaktakilerin Monica'nın arkadaşları olması gerekiyordu. Tam Monica işi... Asher'a ciddi ciddi yazıyordu ve reddedilmişti. O günden beri de Asher'dan uzak duruyordu.

Gülümsedi ve bize el salladı, sonra J.J.'in yanına oturdu. Bizim için ayrılmış koltuklardan biri hâlâ boştu.

Işıklar tekrar yanıp söndüğünde Vivian diğer uçta belirmişti. Asher ve Jean-Claude ayağa kalkınca ben de kalktım. Micah zaten ayaktaydı. Vivian zayıf olduğu için koltuklarımızda kalsak da olurdu ama eski vampirlerin kadınlara yaklaşımı yüzlerce yıllık geleneklere dayanıyordu. Erkekler centilmen olabiliyorsa ben de olabilirdim.

Vivian telaşla yanımdan geçti. "Özür dilerim, geç kaldım. Biliyorum."

Micah, "Geç kalmadın," dedi.

"Tam zamanında geldin," diye ekledim. Bunu duyunca hafifçe gülümsedi. Vivian'ı hiçbir şey çirkin gösteremezdi ama gözlerinin ve ağzının kenarındaki gerginlik, yüzündeki endişeli hatlar belirgindi. Teni, içine çok fazla krema konulduğu için beyazlayan kahverengi tonundaydı. Aslında Afrika kökenli bir Amerikalıydı ama İrlanda kanı taşıyordu. Kalın telli, neredeyse düz saçları ile soluk gri-mavi gözlerinden belliydi. Grubumuzdaki leoparkadmlardan biriydi. Geçmişte Vivian'ı çok kötü bir adamdan kurtarmıştım. Kadına korkunç şeyler yapmıştı. Adamı sonunda öldürmüştüm ama intikam, sadece filmlerde bir şeyleri çözerdi. Gerçek hayatta, kötü adam ölünce travma, kurbanların içinde devam ederdi.

Bugün erkek arkadaşı Stephen'ı izlemek için buradaydı. Monica'nın yanına otururken J.J. ile sohbete başladı. Ceketini çıkartınca elbisesini gördüm ve neden geç kaldığını anladım. Sigorta şirketinde yönetici asistanı olarak çalışıyordu ve eve gidip üzerini değiştirmişti. İncecik siyah bir elbise giymişti, bronz ve altın boncuklar hareket ettikçe elbisesi parıldıyordu. J.J. ve Vivian'ı görünce üzerime daha güzel bir elbise giymiş olmayı diledim ama artık çok geçti. Yanıma burada giymek için bir şeyler alabilirdim ama dürüst olmak gerekirse bu hiç aklıma gelmedi.

Micah eğildi ve fısıldadı. "Harika görünüyorsun?"

"Çok mu belli ediyorum?" diye sordum.

"Ben anlarım," dedi. Elimi sıktı ve birbirimize özel gülümsemelerimizi gösterdik. Böyle bir gülümsemeyi benimle paylaşan bir kişi daha vardı, Nathaniel. Sahneye çıkacağı için şu an burada değildi.

Jean-Claude'un eli elime dokundu ve ipucunu aldım, başımı omzuna yasladım ve elini tuttum. Yüzlerce yıldır kadınlarla birlikteydi ve sadece benim yanımda kendini biraz güvensiz hissettiğini itiraf etmişti. Bazı erkeklerin egolarına karşı sert davranmak gibi bir huyum vardı. Kadınların ayaklarını yerden kesen erkekler beni pek etkilemiyordu çünkü başarırlarsa deneyimlerinden ötürü bunu başarmış olacaklar ve benden sonrakine geçip aynısını yapmaya devam edeceklerdi. Ayrıca, kadınların nefesini kesen taktikler beni genelde afallatırdı. Jean-Claude'un oyununu bozduğum için özür mü dilemeliydim, yoksa gurur mu duymalıydım bilemiyordum...

İçimden bir ses kollarına kolayca düşseydim beni okşayıp seveceğini ama sonrasında başka bir hedefe yönelece-

ğini söylüyordu. Bu, hüsnükuruntu muydu, yoksa gerçek miydi?

Eli sıcacıktı. Demek ki birinden beslenmişti. Gönüllü bir kan donörü olmalıydı. Kadınlar Jean-Claude'u beslemek için sıraya girerdi. Aslında, son birkaç haftayı resimlere ve DVD'lere bakarak geçirmemin bir sebebi de daha fazla yiyeceğe ihtiyacımızın olmasıydı. Ülkenin dört bir yanındaki vampir ve şekil-değiştiren toplulukları bize katılmak isteyenlerin başvurularını gönderiyordu. DVD'lerde normal porno sahnelerden garip randevulara kadar her şey vardı. Eski tarz görücü usulü evlenme gibiydi aslında ama daha çok ayarlanmış metresliğe benziyordu. Gruplar bu sayede bizim güçlü liderliğimizle bağ kuracaklarını düşünüyordu.

Bir süredir Jean-Claude'a adaylar gönderiyorlardı ve Jean-Claude bu adayları kibarca reddediyordu. Bu son grup ise özel olarak bana gönderilmişti. Jean-Claude'un beni kızdırmamak için herkesi geri çevirdiğini düşünüyorlardı ve aslında haklı da olabilirlerdi. Bu yüzden oturup filmleri izlemiştim. Jason ile birlikte Nathaniel ve Micah da bana yardım etmişlerdi. Fakat vampirleri yanıma almamıştım. Bunu kasıtlı olarak planlamamıştım ama...

Peki ya Jean-Claude kiminle beslenecekti? Bir an için sormak istesem de sonra vazgeçtim. Kan almak, Jean-Claude'un soyundan gelen vampirler için bir nevi ön sevişmeydi. Tabii ki, beni bir sürü erkekle paylaşıyordu ve bu yüzden benim birilerinden kan almasını kıskanmam adil olmazdı. Çocukça olması ve adil olmaması onu kıskanmadığım anlamına gelmiyordu. Aptalcaydı belki ama doğruydu.

Işıklar söndü. Perdenin kalkmasıyla daha derin düşüncelere dalmaktan kurtuldum. En çok sevdiğim iki erkeğin elini tutarak karanlıkta oturuyordum. Hafta sonuna başlamak için fena bir yol değildi. Monica'nın bizi izlediğini fark ettim. Yüzündeki ifade kıskançlık mıydı acaba. Ya da öfke? Sahneye döndüm ve Monica'yı *seni severim* ifadesine tekrar geri dönmesi için ardımda bıraktım. Genelde etrafımdaki herkesin dürüst olması hoşuma giderdi ama Monica bir istisnaydı. Ona güvenemeyeceğimi biliyordum, bu yüzden karşılıklı olarak, birbirimizi seviyormuşuz gibi rol yapabilirdik. Bu, arkadaşlık değil, bir tür anlayıştı.

Müzik başladı, Micah ve Jean-Claude'a sarıldım. Asher da Jean-Claude'un diğer elini tutuyordu. İncil Kuşağı'nda bile ışıklar sönünce insanlar el ele tutuşuyordu.

3

İlk önce iki yaşındakiler sahneye çıktı. Sahnede parıltılı pembe taytlar giymiş ve el ele tutuşmuş beş küçük kız vardı. İzleyiciler bir "Ooo!" çekti. Bu kadar sevimli olmaları inanılır gibi değildi. Dans öğretmenleri sahnenin önündeydi. Hem izleyiciler hem de pür dikkat onu izleyen minikler tarafından görülebiliyordu.

Çaykovski'nin *Fındıkkıran*'ı eşliğinde *Bonbon Peri Dansı* başladı. İsmini bildiğim klasik parçalardan biriydi. Öğretmen kollarını hareket ettirmeye başladı. Kızların çoğu hareketlerin aynısını yapıyordu fakat içlerinden biri korku dolu gözlerle seyircilere bakıyordu. Çocuklar iyi miydi? Hayır. Ama bu yaşta çocuklardan bir mucize beklemek doğru olmazdı. Amaç, sahneye çıkmak ve sevimli gözükmekti. Bebekleri pek sevmezdim, daha büyük çocuklar daha iyiydi ama insanın içini sızlatacak kadar güzel göründüklerini itiraf etmeliydim.

Micah başparmağıyla elimi ovalamaya başladı. Jean-Claude ise hâlâ diğer elimi tutuyordu. Çocuklar el ele tutuşup dans etmeye devam ettiler, sonra bir alkış koptu ve Matthew'un sırası geldi. Monica, J.J. ile konuşuyordu. "Genelde iki ve üç yaşındakileri bir arada çıkartıyorlar ama bu sene yeterince çocuk yokmuş." İlgi çekiciydi, duymam için yüksek sesle söylemişti. Fark edilmek istiyordu.

Daha önce palyaço kostümleriyle gördüğüm kızlar, ortalarında Matthew ile sahneye çıktılar. Önceki grup gibi el ele tutuşmuşlardı. Dans öğretmeni bu kez sahnenin altında, hem izleyicilerin hem de çocukların görebileceği bir yerdeydi. Öğretmenin saklanması için kaç yaşında olunması gerektiğini merak ettim.

Fındıkkıran'dan bir parça çalmaya devam ediyordu ama birinci perdede oyuncakların dans ettiği şarkılardan biriydi. Bunun ne dansı olduğunu hatırlayamasam da, gösterinin neresinde olduğunu anımsadım. Minik kollar hep birlikte havaya kalktı ve dans başladı. Kızların hepsi dans etmiyor, bazıları hareket ediyorlardı ama Matthew ve kızlardan iki tanesi dansı hiç elden bırakmıyordu. Kusursuz veya akıcı bir gösteri olmadığı kesindi ama gerçekti. Gülümseyerek hocalarının dediklerini yaptılar ama Matthew bir süre sonra gülümsemesini kaybetti, yüzü odaklandığı için gerilmişti. Hareketlerinden bazılarını, evde Nathaniel ve Jason ile üçü beraber pratik yaparken görmüştüm.

Micah'ya eğilip fısıldadım. "İyi olduğunu söylemem aptalca mı olur?"

Jean-Claude eğildi ve fısıldadı. "*Non, ma petite*, Matthew'nun yeteneği var."

Müzik durdu ve çocuklar birlikte selam verdi. Alkışlar bu sefer biraz daha içtendi ya da bana öyle geldi. Gerçek yetenek olan bir çocuğu her gün izleyemiyordunuz. Çocuklar sahneden inerken Asher eğilip Monica'ya seslendi. "Senin çocuk çok iyi."

Monica'nın yüzü aydınlandı. Gururlanmakta haklıydı. Micah da kadını tebrik etti. "Üç yaşında bir çocuk için muhteşem," dedi J.J.

Monica ve J.J.'ye döndüm. "Umarım Jason ve Nathaniel da görmüştür, birlikte çok çalıştılar."

Monica, "Matthew, amcalarıyla geçirdiği zamandan çok hoşlanmış," dedi.

Biraz irkildim çünkü bu Nathaniel amca ve Jason amca olayından hoşlanmıyordum, zaten Anita teyze olmaya da bir son vermiştim. Matthew hepimize takma isimler bulmuştu gerçi. Natty, Jason-Jason ve benim için de Nita. Jean-Claude'unki ise Jen-Klod'du. Asher'a ismiyle sesleniyordu. Son zamanlarda Matthew ile hayli vakit geçirmiştik.

Müzik yeniden başladı ve küçük kızlardan oluşan bir sonraki grup sahneye çıktı. Bunlar yaşça daha büyüklerdi. Sonraki bir saat boyunca aynı süreç tekrarlandı. Daha büyükler, bazen aynı kızlar; bale müzikleri, caz veya modern müzikler eşliğinde danslarını sergiledi. Birkaçı step dansı bile yaptı. Dansı severdim, gösteri başlarda hoştu ama beşinci gruptan sonra yaşam enerjimin tükenmeye başladığını hissettim.

Son grup da sahneye çıkana kadar kimsenin çocuklarını alıp gitmesine izin verilmediği konusunda beni de uyarmışlardı. Nedenine anlam veremedim.

Gösteriler arasında Monica'ya doğru eğildim. "Gösteri ne kadar sürüyor?"

"Geçen seneki dört saat sürdü."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Monica kıkırdadı. Arkama yaslandım ve Micah ile göz göze geldim. "Nathaniel ve Jason birazdan çıkacak."

Wicked ön koltuktan bize doğru eğildi ve fısıldadı. "Biri dört saat mi dedi?"

Başımla onayladım. En az benim kadar sıkıntı içinde dikkatini yeniden sahneye verdi. Gerçi güvenlik amacıyla bizimle olduğu için muhtemelen sahneden çok daha fazlasının farkındaydı. Benim göremediklerimi o görüyor olmalıydı. Tıpkı tam arkamızda yer alan Truth gibi.

Jean-Claude elimi kaldırıp bir öpücük kondurdu. Gülmemeye çalışıyordu. Öfkeli bir bakış attım ama Asher'm da yüzünde benzer bir ifade vardı. İkisine bakarak gözlerimi devirdim ve arkama yaslandım.

Bir süre uyuklasam da Micah'nın gösteri programını yüzüme tutmasıyla uyandım. Gözlerimi kırpıştırıp okumaya çalıştım. Jason Schuyler'ın, son sınıf öğrencisi Alicia Snyder'a eşlik edeceği yazıyordu. Erkeklerin sadece sahne dekoru görevi gördüğünü, böylece kızların koleje gitmeden önce arzu ettikleri dansı, geniş bir alanda istedikleri gibi yapabildiklerini söylemişti. "Biz sadece kızlar güzel görünsün diye sahnedeyiz, onlara eşlik ediyoruz."

"O zaman bunu neden yapıyorsun?" diye sorduğumda aptalca bir soru sormuşum gibi baktı bana. Jason kolejden beri dans ve tiyatro işindeydi ve bu eşlik etme olayı, herhâlde dansla ilgili benim anlayamadığım bir şey olmalıydı. Fakat Jason ve diğer erkeklere çok mantıklı geliyordu.

Suçlu Zevkler'de egzotik danslar yapma fikri, Jean-Claude ve Jason'dan çıkmıştı zaten. Daha basit danslar, Ölüm Dansı'nda yapılıyordu. Bu iki kulüp Jean-Claude'a aitti. Jason ve Nathaniel, diğer hocalarla birlikte kulüplerde çalışıyorlardı. Her ikisi de son sınıf kızları için ideal birer partner seçimi olmalıydı ki; birçoğu, biz erkeklerimizi teklif eder etmez kabul etmişti.

Benden hemen hemen birkaç santimetre uzun olan Jason'ın yanındaki balerin, Jason'dan biraz daha kısaydı. Kızın üzerinde siyah bir balerin kıyafeti, beyaz tayt ve sarı saçlarında parıltılı pullar vardı. Jason ise uzun sarı saçlarını arkasında toplamıştı, atkuyruğu sayesinde saçları daha kısa duruyordu. Kızınkine benzer bir kıyafet giyiyordu. Jason'ı daha önce siyahlar içerisinde görmemiştim. İkisi de çok zarif duruyorlardı. Jason genelde gülümser, espriler yapardı ve benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Aynı zamanda âşığımdı. Sevimli ve hatta yakışıklıydı da. Ama bu kadar zarif ve güzel olabileceğini daha önce fark etmemiştim. Müzik başlayınca kızın Jason'ı neden partner olarak istediğini anladım. Jason'ın yetenekli olduğunu biliyordum, prova yaparken izlemiştim. Kızla değil, tek başınaydı. Ama onu daha önce, böyle dans ederken gördüğümü hiç hatırlamıyorum.

Hem yıllar boyunca aldığı dans eğitimi hem de kurtadamlığı bir araya gelince ortaya kusursuz bir performans çıkıyordu demek... Bütün şekil-değiştirenler zarif hareket ederdi, sanki damarlarına virüsle birlikte zarafet de giriyordu. Kızı tutup, onun dönmesine yardım etmek veya bazen havaya kaldırmaktan başka bir fonksiyonu yoktu. Bir defasında onu tek eliyle başının üzerine kaldırdı ve sahne

boyunca taşıyıp, yürekleri ağza getiren bir çeviklikle yere koydu. Tüm dans boyunca kızın vücudu çok zarif göründü ve duruşu hiç bozulmadı.

Son hareketi gören izleyiciler nefeslerini tutmuştu. Önce bir ölüm sessizliği oldu, sonra bir alkış fırtınası koptu. J.J. öne eğildi, "Sessizlik anı alkıştan daha güzeldir, insanları ele geçirdiğini gösterir," dedi ve konuşurken alkışlamaya başladı. İzleyiciler de ayağa kalkıp alkışlamaya devam ettiler.

Kız selam verdi, önceki danstan bazı kostümlü çocuklar çıkıp kıza çiçek sundu. Birbirlerini öptüler ve sonrasında kız, buketin arasından iki gül aldı ve Jason'a verdi. Jason öne çıktı, gülleri aldı, kızın elini öptü. Kız birlikte selam vermek için Jason'ı yanına almak istedi. Demek ki Alicia da Jason'ın yardımı olmasaydı izleyicileri çok fazla etkileyemeyeceğini biliyordu.

Jason'ın gözleri parıldıyor, göğsü kızı indirip kaldırmaktan, havaya fırlatıp tutmaktan ve bütün bunları yaparken de hiç zorlanmamış gibi davranmaktan ötürü inip kalkıyordu.

J.J., "Sıradaki dansçıyı kıskanmıyorum," dedi.

Aynı fikirdeydim ve sahneye tek başına bir kız çıkınca mutlu oldum. Bizimkilerden birinin az önce gördüğümüz performansla yarıştığını görmek istemiyordum. Zaten takip etmesi çok zor bir performanstı.

Şu an sahnede olan kız kötü değildi ama o kadar iyi de değildi. Son performansında işi batırmadığı için ona sempati duydum. Yanlış bir şey yapsa, sanırım kendini kötü hissederdi.

Bir sonraki kızın partneri ise Nathaniel Graison olarak geçiyordu. İster istemez koltuğumdan öne doğru eğildim.

Artık Nathaniel'ın, Jason'ın performansından sonra neler hissedeceğini dert etmiyordum. Nathaniel ile çok iyi arkadaştık ve o rekabeti seven biri değildi. Yine de, Nathaniel benim tatlımdı ve biraz endişeliydim. Nathaniel, Jason'ın aksine, Jason ile gittiklerinin dışında hiç bir dans kursuna gitmemişti. On yaşından beri sokaklardaydı ve başına kötü şeyler gelmişti. Fahişelik yapmış, porno filmlerde oynamıştı. Egzotik bir dansçıydı. Fakat daha önce sahneye çıkmış da olsa, yine de böylesi bir performansı ilk kez gerçekleştiriyordu.

Micah elimi sıktı ve göz göze geldik. Yüksek sesle, "Başaracak," dedi. Bunu söylemesi endişelendiğini gösteriyordu. Sadece Nathaniel'a âşık olduğum için değil, çocukluğunda çok kötü şeyler yaşadığı için Nathaniel'ın üzerine titrerdik. Kulağa aptalca gelebilirdi ama kostümleri içinde, sahneden ailelerinin kendilerine gülümsediğini gören diğer çocuklar gibi değildi. Çocukken pek çok şeyi yaşayamamıştı ve bu sayede bir nevi, kaybettiklerini tekrar deneyimleyeme fırsatı bulacaktı. Ve bu akşam, sahneye çıkmaktan korktuğuna dair en ufak bir şey söylememişti bizlere. Sadece ben ve Micah, onun için endişeleniyorduk.

Nathaniel sahneye bir balerinle el ele çıktı. Kızın üzerinde streç ve incecik beyaz bir elbise vardı, beyaz ve gümüş renkli kumaş parçalardan oluşuyor gibiydi. Zarif parçalardı ve kız hareket ederken nefes alıyor gibiydiler. Nathaniel da beyaz bir tayt giymişti ama gömleği daha sert bir kumaştandı. Vücudunun üst kısmını sıkı sıkıya sarmamıştı bu gömlek, hatta yakası açıktı. Omuzları inanılmaz geniş duruyordu ve vücudunun geriye kalanı beyaz taytlar içerisinde çok daha güzel görünüyordu ya da ben öyle düşünüyor-

dum. Bileklerine kadar inen kahverengi saçlarını ensesinde toplamıştı. Balerinin sarı saçları kısa kesilmiş ve yüzünü bir dantel gibi çevreleyecek şekilde düzleştirilmişti. Menekşe renkli gözleri mavi gibi duruyordu uzaktan.

Müzik başladı. Bale de olsa farklı bir türdü. Jason ve balerini, sahnedeki hareketleriyle ilgi toplamışlardı. Gösterişli ve teknik bir performans sergiliyorlardı ama farkı şimdi görüyorduk. Bu balerin ve Nathaniel farklı bir hikâye anlatıyordu. Bildiğim bir müzik değildi ama gerek de yoktu çünkü hikâye; vücutlarından, yüzlerinden ve ellerinden yeterince anlaşılabiliyordu. Zarif ve güzeldi dansları, rollerini iyi oynuyorlardı. Sadece dans değil bir tiyatroydu aynı zamanda.

Birbirini kaybeden ve bulan âşıkların hikâyesini anlatıyordu, içinde biraz da trajedi vardı. Nathaniel kızı tutuyordu ama çok nazikti, sanki vücutları birbirinin içine geçmişti. Bakışlarıyla izleyicileri yukarıda birleştirdikleri ellerine yönlendirdiler. Şimdi elleri, kolları ve parmakları çok önemliydi.

Nathaniel'ın dans edebileceğinden emindim ama Jason'ın zarif görünebildiğini bilmediğim gibi Nathaniel'dan de bunu beklemiyordum. Hem şaşırtıcı hem de harikaydı benim için, hayatında bir şeyler zor gitmeseydi, şu an nasıl olacağını düşündüm. Tabii ki, sadece yirmi iki yaşındaydı. İş değiştirmek için çok geç bir yaş değildi. Ama Suçlu Zevkler'de çalışmasa onun için bir şeylerin değişebileceğini düşünmek garipti. Sanki bu akşam sahnede izlediğim adam, aynı şeyi her akşam yapsa farklı biri olacaktı.

Sahneye yattı ve saçlarının topuzu açıldı. bu ani değişimin, daha sonra kızın üzerine uzanırken gösterinin bir

parçası olduğunu anladım. Saçları soluk ahşap zemine saçılmıştı ve ışıklar üzerine düştüğünde, kullandığı jölenin de etkisiyle, kahverengi saçları kırmızıya döndü. Şimdi sanki bir kan gölünün ortasında yatıyor gibiydi. Kız soluk kollarıyla son bir hamle yaptı ve ışıklarla o kadar beyaz bir renge büründü ki neredeyse şeffaflaşmıştı. Güzel bir ışık hilesiydi. kız parıldarken ruhani bir görünüm kazanıyor ve Nathaniel kırmızılığın içinde yatıyordu. Ölüm, şiddet, aşkınlık ve güzellik... Hepsi bir aradaydı.

Işıklar solarken sahnedekiler görünmez oldu ve yine nefesler tutuldu. Sonra herkes ayağa kalktı, harika bir manzaraydı.

"Aman Tanrım," dedim. Herkes gibi ayakta alkışladım gösteriyi. Yanımda Micah başını iki yana sallıyordu. Benim aklımdan geçenleri düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Jean-Claude, "Yavru kedimiz büyümüş," dedi.

Micah'nın yanından J.J.'e eğildim. "Ben mi adama âşığım yoksa gösteri mi harikaydı?"

Başıyla onayladı. "Gerçekten iyiydi. Biraz daha zaman ve çalışmayla harikulade olabilir."

Balerine yine bir gül buketi getirildi. Kız, çiçekleri ikiye böldü ve yarısını Nathaniel'a verdi. Nathaniel kızı selamladı.

Monica, J.J.'in yanından eğildi ve kısık sesle fakat J.J.'in duyabileceği bir ses tonuyla "Ve bunu eve götürüp oynayabileceksin," dedi.

Yüz ifadem birden değişmiş olmalıydı. Dostça olmayan bir şey söyleyecektim ama Micah kolumu tuttu ve görüş alanıma girdi. Yüzündeki ifade yeterliydi. Ona kadar saydım. Ama ben sayarken J.J. "Sen de oyuncağı ondan alacak mısın?" diye sordu.

Micah'ya baktım. "Hayır, rahatla," dedi.

Başımla onayladım. Jean-Claude bize döndü. "Bir sorun mu var?"

Kafamı uzatıp Monica'ya cevap verdim. "Nathaniel bir nesne değil."

Elini havada sallayarak söylediğimi geçiştirdi ama yüz ifadesinden anladığım kadarıyla kadın bana yem atmıştı. Tek soru, bunu neden yaptığıydı.

Vivian, onun diğer tarafındaydı ve hiçbir şey söylememişti. Şimdi ayakta gösteriyi alkışlıyordu ama bizim olduğumuz tarafa bakmadan. Sanki burada bizimle değildi.

Monica'nın yanından uzanıp Vivian'ın koluna dokundum. Şaşırdı ve şaşkın gözlerini bana çevirdi. Bir leoparkadındı -leoparları şaşırtmak zordur ama ben bunu başarmıştım. Neden bu kadar düşüncelere dalmıştı?

Asher, Jean-Claude'a bir şey söyledi. Fransızca olduğunu anladım ama hepsi buydu, fakat her ne dediyse Jean-Claude şimdi Monica'ya benden daha fazla kızgındı. Diğer adama bakarken Asher'ın yüzünde beliren ifadeyi gördüm ve bu ifadeyi iyi tanıyordum. Micah'yı öpmeye çalışırken yüzünde beliren ifadeydi. Asher'ın bu akşam neyi vardı? Bazen insanları fazla zorlar ve tam bir baş belası olurdu ama genelde bunu neden yaptığını bilirdim. Bu akşam ise bilmiyordum.

Bir sonraki kız Stephen'in baleriniydi. Nathaniel'ın gösterisine yaklaşıp yaklaşmayacaklarını merak ettim. Ama neyse ki eski Broadway müzikallerinden kalma bir step dansıydı. Kız ve Stephen, fötr şapkalar takmış, beyaz gömleklerinin kollarını kıvırmış, yakalarını açmışlardı. Yeleklerinin düğmeleri ilikli değildi ve bellerine kemer tak-

mışlardı. İkisinin de saçları omuzlarının aşağısına iniyordu. Stephen'ınki kıvırcık ve sarıydı, kızınki ise kıvırcık ve kahverengiydi. Stephen siyah bir takım giymişti, kızınki ise çizgili koyu maviydi.

Sahnede kayarcasına hareket etmelerini seyretmek eğlenceliydi. Bir köşeden diğerine gidiyor, birbirlerinin birkaç santimetre yanından geçiyorlardı. Atletik, eğlenceli ve öncekilerden farklı bir gösteriydi.

Kız gösterinin sonunda Stephen'ın kollarına atladı ve Stephen kızı kucağında sahne arkasına taşıdı. Bu sefer alkışlara kahkahalar da eklendi, son gösterinin hüznünden sonra neşeli bir şeye ihtiyacımız vardı gerçekten.

Micah, "Çok *Gene Kelly* tarzı," dedi.

"Stephen'ın step dansı yapabildiğini bilmiyordum," dedim.

Vivian, "Gösteri için öğrendi," dedi.

"Vay canına!" dedim, "Çabuk öğrenmiş."

Vivian gülümsedi ve yüzü gururla aydınlandı. Gece boyunca yüzünde gördüğüm en pozitif duyguydu diyebilirim. Stephen diğer kızla birlikte sahneye çıkıp selam verdi ve yine güller getirildi. Vivian, Stephen'a bakıp gülümsedi. Kadının Stephen'ı sevdiğini anlamak için bir şeyler bilmeniz gerekmiyordu.

Sahne temizlendi, müzik değişti. Jason'ı tedirgin eden bu gösteriydi. Son sınıf öğrencilerinden biriyle kendi koreografisinde sahneye çıkacaktı. Suçlu Zevkler'de bir sürü gösterinin koreografisini yapıyordu ama bana, "Aynı şey değil, Anita," demişti. "Müşteriler genelde dansımızla ilgilenmez, et görmek ister. Bu çok daha farklı." Daha önce insanların karşısına çıkacağı için huzursuz olduğunu gör-

memiştim. Hem şaşırtıcı hem de tedirgin edici bir durumdu bu.

J.J.'in gülümsediğini ve Jason'm programda yazılı isminin üzerinden parmağıyla geçtiğini gördüm. Manalı bir gülümsemeydi. Neler olabileceğini düşünüyordu sanki.

Jason ile J.J. otuz üç yaşındaydılar ama bu gülümseme içinde, kapanmış kapıların, yapılmış seçimlerin hüznünü barındırıyordu. Artık geri dönüşü olmayan yolları içeriyordu. Ya da ben aşırı romantik bir günümdeydim. Hayır, ama ben romantik olamazdım! Hayatımdaki bütün erkekler romantik olmadığımı söylüyordu.

Balerin loş ışıkta koşarak sahneye çıktı. Üzerinde beyaz bir elbise vardı. Yüzü, vücudu, her şeyiyle korkusunu belli ediyordu. Ama bütün korku filmlerinde olduğu gibi korktuğu şey, kafasını çevirip baktığında arkasında değildi.

Jason tavandan indi. İp üzerinde yürüyor olmalıydı ama birden gökten düşmüş gibi, elleri ve dizleri üzerinde kızın önünde belirdi. Kız arkasına dönerken bir çığlık attı ve ortamın sessizliği bozuldu. Jason ayağa kalkarken müzik hâlâ başlamamıştı, vücudunu sıkı sıkı saran bir kıyafet giyiyordu. Şimdi ayağa kalkarken kaslarının dalgalandığını görebiliyorduk. Saçlarını serbest bırakmıştı, sarı saçları omuzlarının üzerine dökülüyor, yüzünün bir kısmını gizliyordu. Ayakta dikildi. Kaslı, güzel, vahşi bir görünümü vardı. Kız hâlâ korkuyordu ama Jason avcı rolünde çok iyiydi.

Kız arkasına döndü ve koşmaya başladı. Jason o kadar hızlı hareket etti ki görüntüsü bulandı ve birden kızın önünde belirdi. Kız bir çığlık daha attı ve izleyiciler nefeslerini tuttu.

Müzik yavaşça başladı, kız yine arkasına döndü ve koştu ama Jason yine önünde belirdi. Ben onun bir kurtadam olduğunu biliyordum. İnsanlardan daha hızlı hareket edebiliyordu ama Jason'ın bunu yaptığını hiç görmemiştim.

Her zaman diğer kurtadamlardan daha insansı bir görünüme sahipti Jason, şimdi ise rol yapmayı bırakmıştı. Kaslar ve saçlardan ibaret bir avcıydı.

Kız sonunda sahnenin ortasına düştü. Göğsü inip kalkıyordu. Jason'ı kendinden uzak tutmak ister gibi elini havaya kaldırdı ama Jason üzerine yürüdü.

J.J.'in titreyerek nefes verdiğini duydum. Bir an için yüzüne baktım. Yüzünde çok yoğun ve saf bir ifade vardı, neler hissettiğini tam olarak anlayamadım.

Micah koluma dokundu, kafamı çevirdiğimde Jason ile kızın dans etmeye başladığını gördüm. Bir kedinin fare ile oynamasını izlemek gibiydi, fakat bu kedi yemekten çok seksi düşünüyor olmalıydı.

Kız bakir kurban rolündeydi. Kolları havaya kalkıyor ve iniyor, yüzünü gizliyor, vücudu eğilip bükülüyor ama yine her fırsatta kendisini yakalaması için Jason'ın koluna, göğsüne veya başka bir yerine doğru yöneliyordu. Müziğin şiddetlenen ritmiyle vücutları birleşti ve dansa devam ettiler. Hareket ettiklerinde Jason vücuduyla neler yapabileceğini gösterdi ve kızı tutmaya devam etti. Okulda bu dansa ayak uydurabilecek son sınıf öğrencisi sayısı azdı. Dans hakkında çok şey bilmesem de özel bir gösteri izlediğimi, özel birinin dansına tanıklık ettiğimi anladım. Aslında, sahnede özel olanın sayısı ikiydi. İzlerken ister istemez düşündüm: *Tanrım, bu bizim Jason'ımız.*

Müzik değişmişti. Önce hafif bir değişim sezildi ve Jason uzaklaşmaya başladı, kız ellerini açıp Jason'a uzandı. Önce bu baştan çıkartmanın sona erdiğini düşündüm ama şimdi koşan Jason'dı ve kız birden önünde belirdi. Kızın bunu başarmasının sebebi süper hızlı olması değildi, Jason'ın arkasına bakması ve isteksiz adımlar atmasıydı. Baştan çıkartan kurban rolüne bürünmüştü ve şimdi yüzünde korku dolu bir ifade olan Jason'dı. Kız avının peşine düştü.

Müzik hızlandı ve sahnede birlikte dans etmeye devam ettiler. Sonra Jason yere düştü. Gösterişli düşüşlerden biriydi, ellerini yere koydu ve şimdi yüzü saçlarıyla kapandığından dolayı tamamen gizlenmişti. Kaslı kolunu kızı uzak tutmak ister gibi havaya kaldırdı.

Kız kendisine uzanan eli tuttu ve şimdi dünya sanki birbirine kenetlenen iki elden ibaretti. Jason sahneye kendini bıraktı, kızın elini tutarken kolu garip bir açıyla büküldü, kafasını çevirip izleyicilere baktı. Kızın temiz yüzünde meydan okur bir ifade vardı, sırtı dikti ve çok uzun boyluydu, kontrolü tamamen ele geçirmişti. Jason'ın kolunu kendine çekti ve onu dizleri üzerinde doğrulttu, sırtı acı çeker gibi bükülmüştü. Kız elini birden bırakınca Jason düşer gibi oldu ve sahnenin diğer tarafına yürüdü. Birbirinden uzaklaşan ikiliyi spot ışıkları aydınlattı, kız gururlu ve cesur adımlar atarken ışıklar soldu. Jason ışığın içine kendini bıraktı ve sessizce hıçkırıklara boğularak ağlamaya başladı. Tıpkı dansın başlangıcında kızın göğsünün inip kalktığı gibi şimdi de Jason'ınki inip kalkıyordu.

Işıklar şu an neredeyse griydi, kız sahnenin kenarında durup arkasına bakınca Jason dizlerinin üzerinde doğrulup elini uzattı. Diğer eliyle yüzündeki yaşları gizliyordu. Bir

an için ikisi de donup kalmıştı. Kız arkasına döndü ve sahneyi terk etti. Jason ise kendini yere bıraktı ve ışıklar söndü.

Bu sefer sessizlik daha uzun sürdü. Nefesini tutanların ciğerlerine hava çektiklerini duyduğuma yemin edebilirdim. Jason ve kız sahnenin ortasında el ele tutuşup sessizce sahnenin önüne doğru yürüdüler. İzleyiciler bunu görünce kendine geldi ve sesler yükseldi. "Bravo," haykırışları alkışlara karıştı. Sanki bir dans resitalinde değil de bir rock konserindeydik.

Ellerimiz acıyana kadar alkışladık. Micah, J.J.'e sarıldı, kadının ağladığını fark ettim ve ben de sarıldım. Jean-Claude da elini omzuma attı, kafamı çevirince beni bir öpücüğün beklediğini anladım. Uğultunun içinde kulağıma fısıldadı. "Genç erkeklerimizin hepsi büyüyor."

Sadece başımla onayladım. Jason ve Nathaniel'ı tanıdığımda on dokuz yaşındaydılar. O çocuklar ile bu akşamki erkekler çok farklıydı. Büyümek deyiminin uygun olup olmadığını bilmiyordum ama değiştikleri kesindi.

Asher yerine oturdu. Kafamı çevirdim ve yüzünde pembemsi bir gözyaşı parıltısını gördüm. Jean-Claude'un üzerinden eğilerek yanına yaklaştım. Görmemi istemediği gözyaşını silerken verdiğim öpücüğü aldı fakat pek hevesli değildi. "İyi misin Asher?"

"Küçük kurdumuzun bu kadar güzel olabileceğini tahmin edemezdim," dedi.

"Ben de," dedim. Ama yüzüne bakarken aynı şeyden bahsetmediğimizi anladım. Aynı kelimelerin çok farklı anlamlar barındırdığı anlardan birini yaşıyorduk. Bir şeyi gözden kaçırdığımı biliyordum ama o kadar şaşkındım ki, Asher'ı anlamak için ne söylemem gerektiğini bilmiyor-

dum. Sonra yüzünde ciddi ve duygusal bir ifade belirince sorunun ne olduğunu anladım.

İzleyiciler sahneye doğru yürüdü. En küçük dansçıların aileleri, çocuklarını sahneden alacaktı. Monica kucağında Matthew ile yanımıza geldi.

J.J., Jason'ı buldu ve dansçı partneri ile tanıştı. Kız, J.J. ile tanıştığı için çok heyecanlıydı çünkü J.J. onun için hayal ettiklerini başarmış biriydi. Amerika'nın en gözde şirketlerinden birinde profesyonel dansçı olarak çalışıyordu. Birçok dansçı, onun tırmandığı basamakları tırmanamıyordu.

Micah ile el ele öne çıktığımızda Nathaniel'ı gördük. Vivian kalabalığın içinde olmaktan huzursuzmuş gibi arkamızda belirmişti. Elimi uzattım ve minnetle tuttu. Vivian'ın her zaman tatlı bir huzursuzluğu vardı ama daha önce kalabalıkları sevmediğini fark etmemiştim. Bu, yeni bir şey miydi yoksa eskiden beri mi böyleydi? Leoparkadınlarımızdan biriydi Vivian. Böyle şeyleri bilmem gerekirdi.

Wicked yanımıza geldi. "Güvenliği ikiye bölmemeliyiz, Anita."

Arkama baktım. Truth şimdi Jean-Claude ve Asher'ın yanındaydı. "Özür dilerim," dedim.

Micah elini havaya kaldırdı, Nathaniel'ı veya Stephen'ı görmüş olmalıydı. Wicked insanların arasından geçmemize yardımcı oldu ve karşımızda belirdiler. Stephen sahneden inerek Vivian'ı kucaklayıp öptü. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Nathaniel'ı görünce hemen sarıldım. Ayaklarımı yerden kesti ve beni döndürdü. Yüksek sesle bir kahkaha attım. Çok mutluydu ve öyle de olması gerekiyordu sanırım.

Beni yukarı, kendine doğru çekip öptü ve öpüşürken yavaşça aşağı bıraktı. Hâlâ kollarındaydım ve ayaklarım yere bastığında nefesim kesilmişti.

Micah, Nathaniel'ın omzuna hafifçe vurunca Nathaniel, Micah'yı kucakladı. Micah bir an için tereddüt etti ama daha sonra buna izin verdi. Bu tarz kucaklaşmaları spor sahalarında görmek mümkündü, Nathaniel'ın ardından verdiği öpücük hariç... Yalnızken öpüşürlerdi ama insanların önünde bunu yaptıklarını görmemiştim. Nathaniel bir an için afalladı, özür dileyeceğini sandım ama Micah başını iki yana salladı, elini Nathaniel'ın boynuna koyup öpücüğüne karşılık verdi. Yumuşak ama kusursuz bir öpüşmeydi. Micah geri çekildiğinde gülümsüyordu fakat Nathaniel biraz şaşkındı. Sonra sahneden aşağıya atladığındaki mutlu gülümsemesi geri döndü, yüzü aydınlandı.

Kollarımı boynuna doladım ve sımsıkı sarıldım. Sonra arkamda bir kıpırtı oldu. Kafamı çevirdiğimde, Jean-Claude ve Asher, yanlarında Truth ile arkamda dikiliyorlardı. Jean-Claude'un yüzü oldukça güzeldi ama ona bakınca ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi, duygularını gizlemek konusunda çok yetenekliydi kesinlikle. Asher için ise aynısı söylenemezdi. Ona baktığımda öfkeli olduğunu gördüm. Öfkeli ne kelime! Çılgına dönmüştü. Anlaşılan, bir şey Asher'ı çok kızdırmıştı.

Erkeklerime sarılmaya devam ettim ve anın keyfini çıkarttım ama bu an geçecek ve sonunda Asher'ın yüzündeki öfkeyle baş başa kalacaktım. Bazı anlar kusursuz olsa da, sonunda biri çıka gelir ve her şeyin içine ederdi. Kusursuz olan bir şey sonsuza kadar kusursuz kalamazdı asla.

4

Jean-Claude ve Asher, Wicked ve Truth ile limuzine binip Lanetliler Sirki'ne doğru yola çıktılar. Güvenliğimiz neden mi yanımızda değildi? Birincisi, arabamız içine o kadar kişiyi almazdı. İkincisi, silahlıydım ve yanımda üç şekil-değiştiren vardı. Kendimi güvende hissediyordum.

Jean-Claude geçmişi biraz gözden geçireceğini söylemişti. Tam olarak ifadesi buydu. Sadece duygularını veya düşüncelerini gizlemeye çalıştığında böyle cümleler kurardı. Yol boyunca Asher ile kavga edeceklerini bile bile gitmelerine izin vermek korkaklık mıydı bilemiyorum. Belki... Ama bu, benim kavgam değildi. Bu kadar çok erkekle birlikte olmanın bir zorluğu da böyle duygusal sorunlardı işte.

J.J., Micah, Vivian ve ben, erkeklerin üzerini değiştirmelerini bekledik. Stephen eve giysisiyle gidebilirdi ama

Nathaniel ve Jason sokağa çıkacak durumda değillerdi. Erkek erkeğe öpüşmeler olumsuz bir tepki almamıştı ama üzerinde tayttan başka bir şey olmadan İncil Kuşağı'nda sokağa çıkmak, şansını biraz fazla zorlamak olabilirdi.

Üçü de duş almaya gitmişlerdi ve biz geriye kalanlar, lobide bekliyorduk. Bir bank bulduk ancak üçümüzü alacak büyüklükte değildi. Hiçbirimiz iri yarı değildik ama bank çok ufaktı. Micah ayakta kalmakta ısrar etti. Ben yüksek topuklular giydiğim için oturdum. O da topuklu giyseydi oturmasına izin verirdim.

J.J. ve Vivian gösterişli kıyafetleri içinde narin ve sevimli görünüyorlardı. J.J. üzerindeki kıyafetle bu akşam gördüğümüze benzer gösterilere çıkabilirdi bile. Vivian parlak boncuklu kıyafetiyle biraz daha ağırbaşlı görünüyordu ama ikisi de güzel bir dövüşten sonra şövalyelerini bekleyen peri kızları gibiydiler. Ben ise alelacele giyinip gösteriye gelen bir kadındım alt tarafı.

Micah yanımdaki duvara yaslandı. Elimi tuttu ve kendimi daha iyi hissettim. Üzerinde iş kıyafetleri vardı ve harika görünüyordu.

J.J. uzun süre oturmadı, ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. Aslında volta atmak da değildi, kafasının içinde dönen çarklara fiziksel bir hareketle eşlik etmesi gerekiyordu. Hareket ederken neredeyse dans ediyor, altı düz ayakkabıları ve pembe elbisesiyle harika görünüyordu. Benden çok uzun değildi ama çok daha uzun görünüyordu. Daha zayıftı, hatları narindi, resmi yapılması gereken bir kadındı.

Vivian bankta bana biraz daha yanaşmıştı. Bir şekil-değiştiren ve leoparımızdı. Şekil-değiştirenler kendilerini kötü hissedince fiziksel temasa ihtiyaç duyarlardı. Şekil-

değiştirenleri rahatlatırdı bu. İpucunu aldım ve elimi uzattım. Gülümseyerek elimi tuttu ve bana biraz daha yanaştı, şimdi kalçalarımız birbirine değiyordu. Bir zamanlar böyle bir şey beni ürkütürdü ama Vivian'ın özel alanıma tecavüz etmediğini biliyordum. Sadece dokunmaya ihtiyacı vardı.

Kolumu kaldırdım ve bana sokulmasına izin verdim, kolumu zarif omuzlarının üzerine koydum. Otururken belden yukarım Vivian'dan daha uzundu, bu sayede onu kolumun altına alıp rahatlatabildim. Kendimi birden erkek gibi hissettim ama halka açık bir yerde bana bu kadar sokulması bir şeylerin yolunda gitmediğini gösteriyordu.

Micah elimi sıktı ve kafamı kaldırdım. Bu bakışı biliyordum. İç geçirdim ve Vivian'a sarıldım, yanaklarımı saçlarına koydum. "Sorun nedir, Vivian?"

Sırtını dikleştirdi ve kaçmak istedi. Daha sıkı sarıldım. "Sorun değil, Vivian, sadece bizimle konuş."

Micah, "Biz senin Nimir-Raj'ın ve Nimir-Ra'nız, dostlarınız! Bizimle konuşabilirsin," dedi.

Derin bir nefes aldı ve omuzları titredi. Kollarını tuttu, onu kendime biraz daha çektim. Kolunu belime doladı, silah kılıfına değdiğinde bir an tereddüt etse de devam etti, başını omzuma koydu. Böyle sarıldığına göre gerçekten büyük bir sorunu vardı çünkü Vivian normalde içine kapanık biriydi.

"Kaplanadamlar Gina'ya şekil değiştirmeden üç dolunay geçirtti. Ama hâlâ hamile."

Kafamı kaldırdım ve Micah'ya baktım. Anlamamış gibi kaşlarını havaya kaldırmıştı.

"Evet, Crispin ve Domino Gina'ya, yaratığını kontrol etmesinde yardımcı oluyor. Böylece şekil değiştirip bebeğini kaybetmeyecek."

Vivian bana biraz daha sarıldı. Vücudu titremeye başlamıştı. Micah'nın elini bıraktım ve her iki kolumu da Vivian'a doladım. Sesi cılız ve boğuk çıkıyordu. "Şekildeğiştirenler hamile kalabilir ama bebeği kaybetmemek zordur. Değişim çok vahşi bir süreçtir ve bebeklerin düşmesine sebep olur."

"Kaplanadamlar bu yüzden bazılarımızı bulup kendi gruplarımızdaki kadınların çocuk sahibi olmalarına yardımcı olmamız için yüzlerce yıldır yaptıklarını öğretmeye çalışıyor."

Crispin ve Domino, St. Louis'ye geldikten sonra sadece yeni kan donörleri kazandığımızı düşünmüştük. Crispin, Suçlu Zevkler'de dans edecek ve Domino güvenlik olarak işe başlayacaktı ama kaplanlar, klanlarının büyük sırlarını açığa dökmüştü. Kaplana dönüşenler, hayvan grupları içerisinde gerçekten türeyebilen tek türdü. Safkanları vardı, kaplan formuna girdiklerinde bürünecekleri göz ve saç rengiyle doğan çocukları vardı ama ergenliğe kadar şekil değiştirmiyorlardı. Safkanların kendileri de normal turuncu ve siyah kaplanlara dönüşmüyor, çoğunlukla kurbanları dönüşüyordu. Vegas'ta kaplanlarla buluşmaya gidene kadar böyle bir özellikleri olduğundan haberdar değildim ama kaplanlar dışında kimse, bir kadının yaratığının nasıl sakinleştirileceğini bilmiyordu. Erkekler, çocukluktan itibaren eşlerine yardım etmeyi ve onların hamileliklerini şekil değiştirmeden geçirmelerini sağlamanın yollarını öğreniyorlardı. Böylece çocuklar kaybedilmiyordu. Crispin farkında olmadan Gina'nın yaratığını sakinleştirdiğinde bu hepimiz için büyük bir sürpriz olmuştu. Şu an üç aylıktı ve gün saymaya devam ediyorduk. Bir ay daha geçerse kaplan-

lar dışında başka bir türün geçirdiği en uzun hamilelik olacaktı. Kaplanlar, psişik yetenekleri diğer türler üzerinde işe yarayınca çılgına dönmüşlerdi. Ertesi gün bir grubun bizi ziyaret edip Gina'nın hamileliğini tartışacak olmasının bir sebebi de buydu. Kadının hamileliği başarıyla tamamlanırsa bunun kaplan kültürü üzerindeki etkisinin ne olacağını konuşacaktık.

Vivian başını iyice gömdü, sesi şimdi boğuk geliyordu. "Stephen ile asla çocuk sahibi olamayacağımızı kabul etmiştim, buna kendimizi inandırmıştık."

Micah, "Gina'nın bebeğini doğurmasını sağlayacağız," dedi. Kendinden çok emindi. Ama ben o kadar emin olamıyordum çünkü Crispin ve Domino her dolunayda yanında olsa da çağırdığı zaman biri yardımına koşabilmeliydi. Yaratığı uyandırabilecek şeylerden biri sadece dolunay değildi. Güçlü duygular, acı ve daha birçok şey dönüşümü tetikleyebilirdi.

Crispin ve Domino'nun bu kadar rahatlıkla yaptıkları şeyin ne olduğunu öğrenmeye çalışanlardan biriydim. Çok ilerleme kat edememiştim, belki de yaratığım insan bedenine sıkıştığı ve hayvan formunu alamadığı içindi. Micah da öğreniyordu ve oldukça iyiydi. Crispin onun bir süre sonra uzmanlaşacağını düşünüyordu. Gina'nın yaratığını nasıl sakinleştireceğini bilenler telefonunda hızlı aramaya kayıtlıydı, böylece kontrolünü kaybettiğini hissettiği anda yardımına koşabilecektik. İki kaplan, diğer gruplardan dominant olanların da bu yeteneği öğrenmesini ümit ediyordu, böylelikle daha çok desteğimiz olacaktı.

Vivian bana sarılırken titremesi şiddetlendi. "Gina bebeğini doğurursa ben de istiyorum."

Yanağımı saçlarına yasladım. "Sıradaki sen olursun o zaman."

Başını iki yana salladı. "Stephen istemiyor."

"Ne?" diye sordum.

Yüzünü kaldırdı. Ruju ve farı kusursuz teninde dağılmıştı. "Kendi geçmişine sahip birinin çocuk sahibi olmaması gerektiğini söylüyor. Babası gibi olmaktan korkuyor."

"Stephen asla babası gibi olamaz," dedim. Stephen ve ikiz kardeşi Gregory, evlerini terk edene kadar babaları tarafından taciz edilmişlerdi. Babaları on iki basamak programı çerçevesinde oğullarından özür dilemeye çalışmıştı fakat iki kardeş de onunla bir araya gelmek istemiyordu. Adamın kâbus gibi geçen çocuklukları için onlardan özür dilemekte diretmesi bile, oğullarını rahat bırakmaktansa kendini affettirme ihtiyacını daha çok önemsediğini gösteriyordu.

"Ona söyledim ama korkuyor. Matthew ile birkaç dans provasında çalıştı ve o korkunç anıları geri döndü. Stephen çok kötü kâbuslar görüyor. Ama terapisti bunun iyiye işaret olduğunu, zamanla kendine geleceğini söyledi."

Terapistlerin böyle şeyler söylemesi normaldi ama ben gene de ona daha fazla yardımcı olmak istedim. "Stephen babası gibi değil."

"Terapist de aynı şeyi söylüyor ama Stephen korkuyor." O kadar yüksek sesle yutkundu ki çıkan sesi duydum. Acı çekiyor gibiydi, sanki acısını yutmaya çalışıyordu... "Çocuk istiyorum, Anita. Bir sürü çocuk istiyorum, Stephen istemezse çocuk doğurmak için ondan vazgeçmek zorunda kalacağım. Ama onu seviyorum ve onun da beni sevdiğini biliyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim ama neyse ki Micah biliyordu. Yaklaştı ve bir elini onun dizine koyarak Vivian'ın önüne doğru diz çöktü. "Gina'nın bebeği doğurmasına daha altı ay var. Terapi için uzun bir zaman. Stephen altı ayda sorunlarını çözebilir."

"Ama ya çözemezse?"

Micah, *sabırlı ol ve her şeyi zamana bırak* bakışını attı. Ben yine yüzümü saçlarına yasladım. Vivian'a gösterecek rahatlatıcı bir yüz ifadem yoktu, bu yüzden ona sadece dokunmakla kaldım.

"Zamanla çözülür," dedi Micah ve bir baba şefkatiyle Vivian'ın dizine vurdu. Nimir-Raj olarak diğerleri için zaten baba, büyük ağabey ve erkek arkadaş karışımı bir şeydi, içinde sadece seks yoktu.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Sesindeki tondan da anlaşıldığı gibi, Micah'ya inanmak istiyordu.

Micah gülümsedi ve ilk tanıştığımızdan beri bildiğim kendine güvenli yüz ifadesini takındı. Kelimeler ağzından çıkarken kendine çok güvendiği belliydi. "Stephen'ı da tanıyorum, seni de. Birbirinizi sevdiğinizi biliyorum. Birlikte çok şey yaşadınız ve bunu da atlatacaksınız."

"Kendinden çok eminsin." Sesi hâlâ cılız çıkıyordu ama artık umutluydu.

Micah'nın gülümsemesi genişledi. "Öyleyim."

Bunu ben söyleyemezdim çünkü her zaman birinin işleri berbat edeceğine inanırdım. Bu sözlere kendi kararlı sözlerimi ekleyemeyeceğim için de omzuma dayalı başını öptüm.

Monica birden önümüzde belirdi. Başımı kaldırdım ve ona uzak durmasını söyleyen bir yüz ifadesi takındım.

Micah da aynı şey için ayağa kalktı ama Monica'nın yüzündeki ifade sert değildi. Hatta daha önce yüzünde hiç bu kadar sevecen bir ifade görmemiştim.

J.J.'e seslendi. "Matthew ile birkaç dakika ilgilenir misin?"

J.J. süzülerek bulunduğumuz yere geldi ve küçük çocuğun kendisini takip etmesini sağladı. Şaşırmıştım çünkü Monica hemen konuşmaya katıldı. "Yüz yaşında bir vampirle evliydim. Bir bebek isteyip asla sahip olamamak ne demek bilirim. Daha eski vampirlerin çocuk sahibi olmasının ne kadar nadir görülen bir şey olduğunu biliyorsundur."

Ben biliyordum. Fakat sadece başımla onaylayabilmiştim.

Micah kenara çekildi, bu kez Monica, Vivian'ın önünde eğilmişti. "Haydi, Stephen gelmeden lavaboya gidip makyajını düzeltelim."

Vivian gözlerini kırpıştırarak başını salladı. "Stephen'ın konuştuklarımızı bilmesini istemiyorum."

Monica, "Ona hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi ve elini ona uzattı. Vivian başını kaldırıp bana ve Micah'ya bakınca başımızla onayladık ve Vivian'ın Monica ile gitmesine izin verdik çünkü Monica'nın bu işi berbat etmeyeceğini biliyorduk. Küçük kızınızı okulun en belalı kızıyla gönderip başlarına bir şey gelmeyeceğine emin olmak gibiydi. Garipti ama öyleydi.

Micah yanıma oturdu ve elimi tuttu. Birlikte oturduk ve lobide Matthew'u kovalayan J.J.'i seyrettik. Çocuk çığlıklar atıyordu ve çok mutluydu. Oynadıkları oyun bana Jason ile balerinin gösterisini hatırlatmıştı. Arada benzerlik var mıydı, yoksa çocuk Jason amcasını mı taklit ediyordu?

Micah her zamanki gibi aklımı okumuşçasına, "Ben Matthew'un yaşındayken kılıfın içinde bir silah ve plastik rozetim olması için yalvarırdım."

"Baban şerif olduğu için mi?"

Başıyla onayladı. "Ben üç yaşındayken henüz şerif değil güvenlik polisiydi ve ben de onun gibi olmak istiyordum."

"Demek etkilenen sadece ben değilim, Matthew da bu akşamki danslarda gördüğünü taklit ediyor."

Micah, çocuğun zarif dansçıyı kovalamasını seyretti. "Erkek olmanın ne demek olduğunu kavramaya başlıyor. Gördüğü adamları taklit ediyor."

Ona, Matthew'un bütün erkeklerin beni öpmesiyle ilgili söylediklerini anlattım. Beni kucakladı. Bana tıpkı benim Vivian'a sarıldığım gibi sarıldığını fark ettim. Sırtımı dikleştirdim ve ondan biraz uzaklaştım.

"Sorun nedir?" diye sordu.

"Matthew'un ne öğrendiğini ve sonrasında nasıl etkileneceğini merak ediyorum."

"Bu yüzden mi geri çekildin?"

Derin bir nefes aldım. "Sana Vivian gibi sokulmak istemedim."

Gülümsedi ve eğilip beni alnımdan öptü. "Sen Vivian gibi değilsin, Anita."

Micah'ya sarıldım, onu kararsızca kendime çektim. Çocuk isteyip istemediğini sormak istiyordum. Çok şeytani bir şekil-değiştiren, onu hayvan grubundaki kadınları hamile bırakmak için kullanmasın diye yıllar önce bir vasektomi ameliyatı geçirmişti. Kötü adam, dişilerin hamile kalmasından çok hoşlanıyor, sonrasında kadınlara acı çektirerek düşük yapmalarına sebep oluyordu. Tanıdığım

en sapkın insanlardan biriydi ve onu öldürdüğüm için hiç pişman değildim.

Micah'nın biyolojik çocuğunu taşıyamazdım ne var ki Nathaniel ile birlikte iki senedir aynı evi ve yatağı paylaşıyorduk. Çocuk istiyorlar mıydı? Herkesin düşündüğü kadar cesur olsaydım bu soruyu sorardım ama sormadım, çünkü bilmek istemiyordum. Sorunun cevabını beni korkutuyordu.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

5

Bir saat sonra, hep birlikte Lanetliler Sirki'nin üst katlarına çıkan basamaklara açılan büyük zindan kapısına doğru yürüdük. Üst katta kalıcı bir karnaval alanı ve sirk çemberi vardı. Mitolojik yaratıkların sergilendiği bir ucube gösterisi yapılıyordu. Yer altı ise St. Louis'nin Efendisi'nin sessiz eviydi. Bu büyük ve ürkütücü kapıdan ilk geçtiğimde, Jean-Claude efendinin yardımcılarından biriydi. Kendi hayatımı ve diğerlerini kurtarmak için efendisini öldürmüş ve Jean-Claude'a yeni üstat olma yolunu açmıştım. Eylemlerin bazen istenmeyen sonuçları olabiliyordu.

Kapıyı arkamızdan kapatıp kilitledik ve yerden karanlık tavana kadar yükselen perdelerle çevrili geniş bir açıklığa adım attık. Buraya yer altı derken şaka yapmıyordum. Şehrin altına mağaralar oyulmuş ve içerisine

perdeler eklenerek yemek odasına zarif bir görünüm kazandırılmıştı.

Jason ve J.J. perdeleri aralarken el eleydiler ve aradan geçip gittiler. Eğer nerede olduğunu bilmiyorsanız kapıyı bir kerede bulmanız imkân yoktu. Gülerek içinden geçtiler. Jason'ın daha önce birine böyle baktığını hiç görmemiştim.

Arkalarından gittik, bir elimi Nathaniel, diğerini ise Micah tutuyordu. Perdenin içinde az kalsın Jason ve J.J. ile çarpışıyorduk. Ayakta dikildiklerini görünce erkeklerimin ellerini bıraktım ve silahıma uzandım. Belki aşırı tepki vermiştim ama düşmanlarımızın büyük bir kısmı insanlardan daha hızlıydı. Böyle bir hıza karşı silahınızı çekmek için şansınız olmayabilirdi. Jason ile J.J.'i kullanarak ellerimi gizledim ve kafamı uzatıp neden durduklarını anlamaya çalıştım. Jason'ın stres seviyesinin tavan yaptığı belliydi. Silah gereken bir durum olsaydı bizi uyarırdı ama ben silahımı çoktan çekmiştim.

Kafamı uzatınca gördüğüm şey hiç anlamlı değildi. Wicked ve Truth, siyah gömlekli korumalarımızla birlikteydiler ve koruma çemberinin ortasında, Jean-Claude bir köşede, Asher diğer köşede duruyordu. Sanki korumalar iki vampiri birbirlerinden uzak tutmaya çalışıyorlardı. Neler oluyordu?

Silahımın namlusunu yere çevirirken, "Neler oluyor?" diye sordum.

Bazıları bana baktı ama diğerleri bakışlarını vampir üstatlarından ayırmayarak cevabı Jean-Claude ve Asher'dan beklediler. Tek kadın korumamız olan Claudia'ya döndüm. Boyu iki metreye yakın tanıdığım tek kadındı. Bana doğru

yürüdü, atkuyruğu yapılmış uzun siyah saçları grubun dışına çıkarken sallandı.

"Biz dövüşeceklerini sandık."

"Ne için?" diye sordum. Silahımı kaldırdım. Hamlemi onları vurmak için yapmamıştım, bunu biliyorlardı. Kullanmayacaksanız silah işe yaramaz bir metal parçasıydı. Silahımı geri kılıfına soktum.

"Emin değilim," diye cevap verdi.

"Biriniz benimle konuşsun," dedim.

Jean-Claude, "Dövüşecek değiliz," dedi. Korumalardan uzaklaşıp odanın diğer tarafındaki büyük beyaz kanepeye oturdu. *Umurumda bile değil* dercesine kendini koltuğa bıraktı ama şimdi odadan geçen bir fotoğrafçının resmini çekmesini bekler gibiydi. Her zaman güzeldi ama sadece misafirlerin ve kötü niyetli ziyaretçilerin yanında bu kadar dikkatli ve kontrollü davranırdı.

"Ne oldu?" diye sordum.

Asher ise altın ve gümüş işlemeli yastıkları olan aşk koltuğuna doğru çekildi. Kolunu arkasına koydu ama bu pozuyla Jean-Claude'a benzemişti. Asher'ın altın renkli saçları yüzünün yaralı tarafını gizliyor, bu hâliyle kusursuz ve soğuk bir güzelliğe sahip, düşmüş bir meleğe benziyordu.

"Sizin neyiniz var? Ne oldu?"

Asher, "Hiçbir şey olmadı," dedi. "Sorun da bu zaten."

Beyaz ve altın rengin hâkim olduğu odada dikilirken, hiçbirimizin neler olup bittiğiyle ilgili bir fikri yoktu. Korumalar şömine ile sandalyelerin arasına sıkışmışlardı. Şöminede gümüş renkler, beyaz yastıklarda ise altın tonları hâkimdi. Biz de iki vampirin arasında dikiliyorduk. Bütün bunların ortasında duran devasa cam-metal sehpanın üzerinde yiyecekler

vardı. Korumalar sehpanın etrafından dolaşmak zorunda kalıyor, yiyeceklere ve vampirlere değmemeye dikkat ediyorlardı. İki vampir üstadının arasından parmak uçlarında geçmek çok garip görünüyor olabilirdi ama bazen böyle zor durumlarda kalınca güvenli bir nokta bulamazdınız.

Kaşlarımı çatıp önce birine, sonra diğerine ve ardından da korumalara baktım. Claudia ve arkadaşı fareadam Fredo da bana bakıyordu. Korumalardan ikisi yeni gelen sırtlanadamlardandı. Biri uzun boylu ve sarışın, diğeri ise saçları Vivian'ınkinden birkaç ton daha koyu renkli ve kısa boylu bir adamdı. İkisi de Asher'a bakıyordu. Wicked'ın bakışları ise vampirler arasında gidip geliyordu ama Truth'un gözleri benim üzerimdeydi. "Truth, rapor ver."

Siyah saçlı vampir diğerlerinden ayrılıp öne çıktı ve bana baktı. "Asher, sırtlanadamlarını alıp başka bir şehir bulacağını söyledi."

Asher'a döndüm. "Ne? Neden?"

Micah yanıma geldi. "Narcissus'un sırtlanadamları, bu şehirdeki üçüncü güçlü grup. Şehri terk edip sıfırdan başlayamaz."

Asher, "Benim için başlar," dedi.

Micah, "Senin hayvanın mı oldu?" diye sordu.

Asher kaşlarını çattı ve buz mavisi gözleri, vampir gücüyle parıldadı. "Senin sorularına cevap vermek zorunda değilim, kedi."

"Tamam, o zaman benimkine cevap ver," dedim.

Bana pek dostça olmayan bir bakış attı. "Hayır, Narcissus'un çok istediği şeyi yapmadım. Çağırdığım hayvan sırtlan değil ama istersem, istediği gibi yatağına girersem, benim için St. Louis'yi terk edip istediğim yere gelir."

Ne diyeceğimi bilemedim. Micah, "Narcissus, güvenli bir şehri terk edip başka bir yerde kontrol savaşı vermeye niyetliyse seni çok seviyor olmalı," dedi.

Asher bir kahkaha attı. Jean-Claude'un kahkahası ne kadar duygusal ve seksi olabiliyorsa Asher'ınki de ışıkları söndürür gibi hüzünlüydü. Kalbim sızladı. "Narcissus'un gerçekten birini sevip sevemeyeceğini bilmiyorum ama beni istiyor. Beni o kadar çok istiyor ki, onun olmam için sahip olduğu her şeyi yakıp yıkabilir."

Bunlar sanki üzerinde uzun süre düşünülmüş sözlerdi fakat benim için yeniydiler. Jean-Claude'a baktım ve aklımdan geçeni sordum. "Narcissus'un teklifini ne kadar zamandır biliyorsun?"

"Yeterince uzun süredir."

"Bana ne zaman bahsedecektiniz?"

Asher, "Sana bilerek söylemedi," dedi. "Çünkü bunu yaparsa neden gitmek istediğimi de söylemek zorunda kalacaktı. Bu sohbeti de gerçekleştirmek istemiyordu, öyle değil mi, *mon Bellot*? Ama sen artık benim biriciğim değilsin, değil mi?"

"Bu da ne demek?" diye sordum.

"Yeniden sevilemeyeceksem, o zaman bir vampir üstadı olup kendi hayvanımı çağırmak istiyorum."

"Ben hiçbir şey anlamadım, çocuklar," dedim.

Asher, "Ben resmi bir selamlama istiyorum," dedi.

Jean-Claude, "Burada hepimiz dostuz, *mon ami*."

Asher, "Hayır, burada hepimiz dost değiliz," dedi. "Ben ya bir vampir üstadıyım, ya senin sağ kolunum, ya da hiçbiri değilim. Eğer bunların hepsiysem, o zaman odadaki herkesten resmi bir selamlama istemeye hakkım var."

Jason, "Bunun J.J.'i ilgilendirdiğini sanmıyorum," dedi.

Hepimiz Jason'a döndük. Ben ne diyeceğimi bilemedim ama Jean-Claude cevap verdi. "Çok haklısın. O senin misafirin ve bu konu onu ilgilendirmiyor."

"J.J.'i odasına yerleştirdikten sonra geri geleceğim," dedi. Kadını perdenin diğer tarafından koridora çıkarttı. J.J. yürürken sorular soruyordu, sesi kısık ve ciddiydi. Jason sadece başını iki yana salladı.

"Odadaki herkesten resmi bir selamlama istediğini söylerken ne demek istiyorsun? Şehir dışından gelen misafirlerimiz, dominantlar veya diğer üstatlar için bunu yaparız. Birbirimize değil."

Asher bana baktı ve yüzünün yarısı hâlâ saçlarından oluşan perdenin ardına gizliydi. Mavi ipekler içerisinde küstah ama güzel görünüyordu, duygularının arkasına gizlendiğini biliyordum. Bir şeyin canını acıtmasını istemiyorsa karşımıza böyle gelirdi.

Bunu düşünürken ister istemez korumaların kafaları üzerinden, şömine rafının üstündeki resme baktım. Zaten bütün oda, şömineye göre tasarlanmıştı. Jean-Claude ve Asher'ın resmiydi. Yanlarında artık hayatta olmayan Julianna da vardı. Resim, herkesin Dumas'nın *Üç Silahşörler*'i gibi giyindiği bir döneme aitti.

Asher resimde beyaz ve altın renkler içerisindeydi, Julianna önüne oturmuştu ve Jean-Claude ikisinin de arkasındaydı. Jean-Claude her zamanki gibi siyah ve beyazlar içerisindeydi. Resimde Asher'ın yarası yoktu ve ressam şimdi gördüğüm küstahlığı yakalamayı başarmıştı.

"Odadaki herkes derken gerçekten herkesi mi kast ediyorsun?"

"Evet," dedi.

"Jean-Claude?" dedim.

Jean-Claude, "Biz kendi evimizde resmi değiliz ama her giren, kendisinin resmi olarak selamlanmasını isteme hakkına sahip," dedi.

"Resmi selamlama bir tür sidik yarışı," dedim. "Biz birbirimize bunu yapmayız."

"Yapmadığımızı sanıyordum," dedi. Yüzü ifadesizdi ve sözlerine devam etmiyordu. Lanet olsun!

Asher'a döndüm. "Gerçekten hepimizden bunu istiyor musun?"

"Evet," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü hakkım."

Bir süre yüzüne baktım. "Pekâlâ, pekâlâ... Bunu nasıl yapacağız?"

"Beni dominant olarak görenler gelip beni selamlayacak, böylece kimlerin kendini benim dengim veya benden üstün olarak gördüğünü anlayacağız. Sonrasına bakarız zaten."

"Neye bakacağız?"

Micah cevap verdi. "Kanını ve etini kimin sunacağına elbette..."

"Selamlama sadece bir resmiyettir," dedim. "Boyun eğen kan teklif eder, vampir veya şekil-değiştiren koklar ya da bir öpücük kondurur ve devam ederiz."

Jean-Claude, "Her zaman öyle olmaz, *ma petite*," dedi.

"Başka ne var?" diye sordum.

"Bazı vampirlerin bunu birbirleri üzerinde güç gösterisi olarak kullandığını biliyorsun."

"Evet, bunu görmüştüm."

"Ayin, bir kan sunusudur. Dominant veya üstat olan, kendisine teklif edileni alma hakkına sahiptir. Yüz yıllar önce böyle yaptık. Dominant olan, sunulardan birini kabul eder ve beslenirdi. Boyun eğerek karşındakine beslenme hakkını tanımış olursun."

"Şehrin dışından gelen vampir üstatları için böyle yapmadık ama?" dedim.

"Asher'ın bunu istemeye hakkı var ve istiyor." Jean-Claude eliyle işaret etti ve korumalar kenara çekildi. Şimdi iki vampir birbirlerini görüyorlardı. "Yapmak istediğin bu değil mi?"

"Evet." Sesinde tatsız bir ton vardı.

"Ben sebebini bilmediğimiz bir kavgaya tutuştuğumuzu düşünüyordum. Etimizi ve kanımızı vereceksek, sebebini bilmek isterim."

"Sadece beni dominant olarak görüyorsan kendini sunarsın, Anita. Ya da sunmazsın."

Kaşlarımı çattım ve Jean-Claude'a döndüm. "Bana yardım et. Bu ne demek?"

"Kendini Asher'dan daha aşağı görüyorsan ona kanını teklif etmek zorundasın. Senden üstün olduğunu düşünmüyorsan bunu yapmak zorunda değilsin ve Asher'ın sana etini veya kanını sunmasını talep edebilirsin."

Başımı iki yana salladım, Micah ve Nathaniel'a döndüm. "Bu, sizin için de büyük bir sürpriz olmadı mı?"

İkisi birden başlarıyla onayladı. Micah, "Asher sınırları zorluyor," dedi.

"Resitalde seni öpmeye çalışması gibi," dedim.

Başıyla onayladı.

Derin bir nefes aldım. "Asher, bunu yapma, konuş benimle."

"Efendin, belirli konuları seninle konuşmamı yasakladı ve hoşnutsuzluğumu belli etmek için bana çok fazla seçenek bırakmadı. Şimdi de, geriye kalan seçeneklerden birini kullanıyorum. Bu odadaki herkese şunu söylemek isterim ki, kimden üstün olup olmadığımı zaten biliyorum ve şimdi cevabınızı bekliyorum."

"Jean-Claude, Asher'a söyle, istediği konuda benimle konuşabilir. Kendi adamlarımız arasında böyle oyunlar oynamayız. Herkesin siniri bozuldu!"

"Korumalar çıksın."

Truth, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi.

Claudia, "Ben de sanmıyorum. Kötü bir fikir bu!" diye onayladı.

"Özel konular konuşacağız. Bu konular sizi ilgilendirmiyor."

Claudia ve Truth bana baktı. Fredo ve Wicked, vampirlerden gözlerini ayırmıyordu, iki vampir birbirinden çok uzak olduğu için bunu yapmak kolay değildi.

Asher, "Ona bakmayın," dedi. "Efendiniz gitmenizi söyledi. Duymadınız mı?"

Claudia, "O benim efendim değil," dedi. "Ben sadece burada çalışıyorum."

Wicked, "O, bizim efendimiz," dedi.

Truth, "Hayır," dedi. "Değil."

Kardeşler birbirine baktı ve ardından ikisinin birden bakışları bana döndü. Asher'ın ne demek istediğini anlamıştım. "Jean-Claude gidin diyorsa gidin. Biz idare ederiz."

Claudia, "Kötü bir fikir," dedi.

Fredo, "Çok kötü bir fikir," dedi.

"Jean-Claude ve Asher'a güveniyorum."

Asher bunu duyunca bana küstah veya saldırgan olmayan bir bakış attı. Neredeyse acı çektiğini belli eden bir bakıştı bu, sonra yeniden yakışıklı ve anlaşılmaz yüz ifadesini geri takındı.

Korumalar, Jason ve J.J.'in çıktıkları yöne doğru gittiler. Asher, "Perses ve Dares, sizin kalmanızı istiyorum," dedi.

İki sırtlanadam duraksadı. Cevap veren, daha kısa boylu ve koyu derili olan Perses oldu. "Jean-Claude ve adamlarını korumak için kiralandık."

Asher, "Paranızı kimin ödediğinden bahsetmiyorum," dedi. "Odada kimin efendiniz olduğundan bahsediyorum."

Micah, "Bunu yapma," dedi. Bu cümle benim sezmediğim bir tehlikeyi sezdiğini belli ediyordu.

Asher, "Buraya gelip bana boynunu uzatacak mısın, leopar kralı?" diye sordu.

Nathaniel, Micah'nın önüne geçti. "Ben yaparım."

"Sen çok lezzetlisin, *mon minet*, ama bana karşı koymayacağını biliyorum. Seninle aramızda dominantlık konusunda bir tartışma yok."

Micah, Nathaniel'ı kolundan tutup geri çekti. "Bu, seksle ilgili değil, güçle ilgili, Nathaniel. Kendisinden daha üstün olduğumu kabul etmemi istiyor."

"Senden başka şeyler de istiyorum Micah, ama Machiavelli'nin dediği gibi, *korkulmaktansa sevilmek daha iyidir ama sevilemiyorsanız korku da olur.* Beni sevmiyorsun ama bununla da idare edebilirim."

Micah, "Bunu sırf ben erkeklerden hoşlanmıyorum diye yapmıyorsun," dedi.

Asher bir kahkaha daha attı, sanki teninin üzerine cam parçaları sürtünmüşçesine bir acı vardı sesinde. Bir illüzyondu bu, vampir gücüydü, buna karşı dayanıklı olmam gerekirdi. Belki de Asher, güçlerini üzerimde son kullandığından beri güçlenmişti.

"Buna inansaydım seni bırakırdım ama bu akşam seni gördüm. Kedinle birlikte gördüm ve ondan hoşlandığını biliyorum."

"Bütün bunları Micah seninle değil de Nathaniel ile öpüştüğü için mi yapıyorsun yani? Bu, çok kadınca bir tepki."

Asher, "Hayır, değil," dedi. "Dövüşmek için erkekçe bir sebep. Bir adamın egosu reddedilmeyi çok fazla kaldıramaz, Anita."

Micah, "Aman Tanrım," dedi.

Yine önüme atıldı. "Ne? Benim anlamadığım neyi anladın?"

Micah, Jean-Claude'a baktı. "Neredeyse her gece onunla aynı yatakta yatıyorsun. Gündüz sizi aynı yatakta ölü olarak buluyoruz. Siz ikiniz gerçekten..."

"Gerçekten ne?" diye sordum.

Nathaniel cevap verdi. "Sevgili değil misiniz?"

"Ne?" diye sordum.

"Sevgili değiller."

"Kim sevgili değil?"

Nathaniel, "Jean-Claude ve Asher," dedi.

Kafamı çevirdim ve Jean-Claude'a baktım. Sadece baktım. "Ben yanınızda değilken siz..."

Asher, "Evet, bir şey yapmıyoruz," dedi. "Bir şey derken, hiçbir şey yapmıyoruz demek istiyorum. Sen içeriye girer de bizi iş üzerinde yakalarsan bunun seni strese sokacağını düşünüyor." Bu liste uzar giderdi, sadece Asher'a bakmakla yetindim.

Asher bir kahkaha attı, bu seferki sıradan bir kahkahaydı. "Yüzlerine bak, Jean-Claude; en sevdiğimiz ve bize en yakın olanlar, birlikte olduğumuzu düşünüyor."

Jean-Claude'a döndüm. "Bunca zamandır Asher'ı yatağımıza, yatağına, alıyordun ve hiç... Ah, lanet olsun, sevgili değil misiniz?"

"Biz sevişirken içeriye girersen ne olacak, *ma petite*?"

"Seni başka bir kadınla yakaladığımda yaşayacağım hayal kırıklığından daha az olurdu," dedim.

"Ama hayal kırıklığına uğrardın," dedi.

"Bilmiyorum, ben... Asher ile birlikte olduk. Birlikte yatağa girdik, beşimiz, farklı şekillerde. Demek istediğim... daha özel şeyleri benim olmadığım zamana sakladığını düşünüyorum."

"Ahlaki pusulandan korkmayı bana sen öğrettin, *ma petite*, bir daha asla sana ters gitmek istemiyorum."

"Ama bu Asher, onu seviyorsun, yüzlerce yıldır da seviyordun."

Asher, "Seni daha fazla seviyor," dedi. "Seni o kadar seviyor ki beni tekrar tekrar reddediyor, bana ve bedenime dokunmuyor, sen grubumuza bir tane daha heteroseksüel erkek sokarsan şiddet kullanmaktan korkuyorum." Bir kahkaha daha attı, içinde yine acı ve hüzün barındıran bir kahkahaydı. "Ama bir saniye, bu akşam da şiddet kullanmaya meyilliyim." Perdenin arkasında durmuş, dinlemiyor

gibi görünen korumalara baktı. "Perses, Dares, gelin yanımda durun."

İki sırtlanadam birbirine baktı. Sonra sarışın olan cevap verdi. "Sizi özel konularda yalnız bırakalım. Bu, biz korumalar için fazla kişisel."

"Gitmenizi istemiyorum. İsteğimi bildirdim ve siz ikiniz bu konuda bana yardım edeceksiniz." Elini uzattı ve iki koruma yanına geldi. Onları, Jean-Claude'un kurtlarını çağırdığı gibi çağırdı, ben de hayvanlarımı aynı şekilde çağırıyordum. Gücünü serbest bıraktı, serin ve yoğun gücü odaya doldu. Havadan süzülüp bana dokunduğunu hissettim, sanki elimi uzatsam tutabileceğim bir şeydi. Yanına giden sırtlanadamlar koltuğun arkasında pozisyon aldılar. Odadakilere göz gezdirdiler. İki sırtlanın bizimle değil de Asher ile birlikte olduğu çok belliydi.

Micah, "Bunu yapma," dedi.

"Burada sana yardım edecek leopar yok, küçük kral. Jean-Claude'a yardım edecek kurt da yok. Fareler de kimsenin değil. Bu odada adamı olan tek üstat benim."

Micah, "Bu doğru değil," dedi.

"Kedinden mi bahsediyorsun? Bana karşı onu riske atacağını sanmıyorum."

Micah, "Ben kendimden bahsetmiyorum," dedi. Bana baktı.

Kafamı iki yana salladım. "Bana bunu yaptırma."

Micah, "Kuralları o koyuyor, ben değil," dedi.

"Anita'dan bahsediyorsan nefesini boşa harcama. leopar. Onunla bu konuyu uzun zaman önce çözdük, bana boyun eğecek."

Vampire baktım. "Bu ne demek?"

"Kedinle birlikte yatak odasında size hükmetmeme izin verdin."

"Yatak odası farklıdır."

"Bir defasında seninle öyle beslendim ki seni kurutacaktım. Seni öldürmek üzereyken son anda kendime hâkim olduğumu ikimiz de biliyoruz. Bunu yapsaydım sadece son nefesini verene kadar keyfini çıkartabilirdin."

En son yalnız kaldığımızda benimle beslenmesinden bahsediyordu. Vampir gücü, ısırığını orgazma dönüştürmüştü ve söylediklerinde kesinlikle haklıydı. O an içimden karşı koymak gelmemişti, o kadar güzeldi ki bitmesini istemiyordum. Bu konudan başka kimseye bahsetmemiştik. Sonrasında beslenirken yalnız kalmamaya özen göstermiştik.

"Beni zorlama, Asher."

"Yoksa ne olur? Beni öldürür müsün? Öldüreceğini hiç sanmıyorum."

Jean-Claude, "Senin bizi öldürmeyeceğin gibi," dedi. "Ölüm masada değilse geriye kanıtlayacak ne kalıyor?"

"Ben senin sağ kolun olarak kalamayacak kadar güçlendim. Kendi bölgeme ve benden utanmayan âşıklara ihtiyacım var."

"Biz senden utanmıyoruz."

"Erkekler ve o," Jean-Claude'u işaret etti, "bizi birlikte görürsen kızarsın diye beni reddediyor. Onunla ve Chicago Efendisi Augustine ile birlikte olduğunu, yaşananlardan sonra kendisine yüz çevirmediğini söyledim. Ama Jean-Claude'un bana yalan söylediğini, kedilerin herkesin önünde öpüşünce anladım. Birliktelikleri olan erkekleri paylaşman konusunda bir sorunun yok, benimle birlikte

olmayan Jean-Claude'un kendisi. Sen sadece onun bu konudaki bahanesisin."

Micah, "Resitalde ne gördüğünü düşündüğünü bilmiyorum," dedi.

"Birbirini seven ve bunu herkesin önünde göstermekten çekinmeyen iki erkek gördüm. Bunu inkâr etme."

"Nathaniel hakkında neler hissettiğimi inkâr etmeye niyetim yok." Nathaniel başını Micah'nın omzuna koydu. Micah uzanıp Nathaniel'ın eline dokundu. Nathaniel'ın Micah'dan daha uzun olması garip görünüyordu ama dominantlık boyla ilgili değildi.

"Lütfen, tartışmanın geri kalanında korumalar bizimle olmasın." dedim.

"Gördün mü, benden utanıyorsun."

"Ben genel olarak sohbetten utanıyorum. Senden utanmıyorum."

Sakin ve küstah yüzüne baktım. "S.ktir, nasıl istiyorsan öyle olsun, yapalım." Jean-Claude'a döndüm. "Ben seni terk ederim diye mi onun âşığı olmadığını mı söylüyorsun?"

"Küçük kasaba ahlaki değerlerin yüzünden, çok daha azı için beni aylarca terk ettin."

"Bu, çok uzun zaman önceydi Jean-Claude, bana biraz güven. Siz Asher ile..."

Asher, "Sevgiliyseniz," diye tamamladı.

Dostça olmayan bir bakış attım ve Jean-Claude'a döndüm. "Pekâlâ, ben yanınızda değilken birlikte olacaksanız, benim için sorun yok."

"*Non, ma petite, non.*"

Asher, "Benimle birlikte olmaktan korkmasının sebebi sensin," dedi. "Böyle yaşayamam, gidecek başka kimsem

yoksa eninde sonunda Narcissus'un teklifini kabul edeceğim."

"Ben bu konuda bir sorunum olmadığını söylersem neden gidesin?" diye sordum.

"Micah ve Nathaniel sevgililer mi?"

Onu biraz kıvrandırmak istedim. "Neden onlara sormuyorsun? Karşında duruyorlar."

Adamlara baktı. "Siz sevgili misiniz?"

Nathaniel *evet* derken Micah aynı anda *hayır* dedi. Asher güldü, bu sefer keyfi yerindeydi. "Nasıl bilmezsiniz?"

"Micah beni seviyor. Benimle ilgileniyor. Anita dışarıda bile olsa yatakta çıplak uyuyoruz. Ben evi temizliyorum, yemekleri yapıyorum. Bazen birbirimize dokunuyoruz. Sadece belirli şeyleri yapmıyoruz."

Asher, "Birbirinizle ilişkiye girmiyorsunuz yani, öyle mi?" diye sordu.

Nathaniel, "Evet," dedi. Gülümsediyse de mutlu görünmüyordu. "Onu yapmıyoruz."

Jean-Claude, "Her erkeğin hoşuna gitmez, erkek sevenler bile bunu istemeyebilir," dedi.

"Ama Micah sevgili olmadığınızı düşünüyor, değil mi Micah?" Asher, sadece Jean-Claude ile ilişkimizi mahvetmeye çalışmıyordu, herkesin ilişkisini paramparça edecekti.

Micah derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Yarım sevişiyorsak sevgili olmadığımızı düşünüyorum."

"Öyleyse Nathaniel da benim gibi kapana kısılmış, istiyor ama hiç sahip olamıyor."

Nathaniel, "Sanırım kadınları senden biraz daha fazla seviyorum, bu yüzden benim için büyük bir sorun değil," dedi.

"Micah seni arkadan becermek istese hayır mı dersin yani?"

Bu sohbete dâhil olmak istemiyordum ama bir araba kazası gibiydi, spin atmaya başladıktan sonra tek yapabileceğiniz şey beklemek ve sonunu görmekti.

Nathaniel, "Evet," dedi.

Asher, "Yalancı!" dedi.

Nathaniel gülümsedi ve elini havada salladı. "Onu çıplak gördüm. Daha önce o kadar büyük bir şeyin içime girmesine izin vermedim. Acı verebilir."

Asher, "Sen acıdan hoşlanan bir fahişesin," dedi.

"Birçok açıdan evet, ama çocukken tecavüze uğradım. Anal seksi bazen severim fakat acıtmasından hoşlanmıyorum. Acı bazı şeyleri tetikleyebilir. Bana, tecavüze uğradığım zamanları hatırlatıyor." Başını iki yana salladı, hızlıca. "Sanırım nazik davranılmasını daha çok seviyorum, o zaman belki sevebilirim ama öyle olmuyor, zaten birlikte hemen hemen ne istiyorsam yapıyoruz."

Asher, "Özür dilerim, Nathaniel," dedi. "Kendim incindiğim için başkalarının da acıları olabileceğini unuttum. Ama senin acı hikâyen bile bu sohbete bir son veremez. Bu konuyu çözeceğiz. Bir kez daha reddedilirsem gidip Narcissus ile anlaşacağım ve şehri terk etmek için gerekli hazırlıklara başlayacağım."

Micah, "Sırtlanadamlar, Jean-Claude'un elindeki güvenliğin üçte biri veya biraz daha fazlası," dedi.

Asher, "Benim derdim değil," dedi.

"Dışarıda zayıf bir anımızı yakalayıp bizi öldürmek isteyen üstatlar varken gücümüzü azaltmaya gerçekten niyetli misin?" diye sordum.

"Burada kalıp kalbimin tekrar tekrar kırılmasına izin veremem, Anita. Deliririm. Ya birinin sevgilisi olurum ya da giderim."

"Bekle," dedim. "Sen benim sevgilimsin. Sen her açıdan en az diğerleri kadar sevgilimsin. Senden hiçbir şeyi esirgemedim."

Bana baktı ve ben de Asher'a. "Ah, yapma, sadece anal seks sevmiyorum diye mi? Bunu yapabilen var mı?"

Micah, "İstediği sen değilsin," dedi.

Asher, Micah'ya döndü. "Seni istediğimi mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Jean-Claude'un Anita'yı senden çok sevdiğini söyledin. Sen de Jean-Claude'u Anita'dan çok sevmiyor musun?"

Asher, Micah'ya baktı ve başıyla onayladı. "*Touche*, Nimir-Raj. Jean-Claude'u yüzlerce yıldır seviyorum, evet. Julianna'yı insan hizmetkârım olarak yanıma alma sebebimin Jean-Claude'u kaybetme korkusu olduğunu biliyor musun?"

Jean-Claude Fransızca bir şeyler söyledi. Öne eğildiğinde yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Asher devam etti. "Çok zavallıca bir şey olduğu için size söylemedim. Kadınları sevdiğimi biliyorsunuz ama erkekleri daha çok seviyorum. Kendime insan hizmetkârı olarak neden bir kadın aldığımı hiç merak etmediniz mi?"

Jean-Claude, "Onu seviyordun," dedi.

"Tabii ki, ama onun yerine seni seçtim. Senin neyi sevdiğini biliyordum ve senin seveceğin bir şeyler için alışverişe çıkmıştım. Amacım kendimi tatmin etmek değildi ve işe yaradı. Hayal ettiğimden de daha çok işe yaradı. Tabii kendimi öyle bir duruma soktum ki, hayatımda en çok sev-

diğim iki insan, birbirlerini, beni sevdiklerinden daha çok seviyorlardı."

Jean-Claude elini uzatmak istedi ama sonra geri çekti. "Sana zarar vermek istemedik."

"Sen bana zarar vermeyi hiç istemedin, Jean-Claude, ama vermeye devam ettin." Bize döndü. "Micah seni neden reddediyor, Nathaniel? Ondan neyi yapmasını istiyorsun?"

Nathaniel, Micah'ya baktı. Micah başıyla onayladı. Kimse bana bakmıyordu, şu an konu sadece erkekler arasında dönüyordu. "Beni yatırıp eliyle tatmin etmesini isterim."

"Ben nasıl reddediliyorsam sen de öyle reddediliyorsun. Bunu bile bile nasıl mutlu olabiliyorsun?"

Nathaniel, "Ben böyleyim," dedi.

Micah, "Her istediğini reddetmiyorum ki," dedi.

Asher, "Ben duyacağımı duydum," dedi.

Micah'nın enerjisi içinden fışkırmak üzereydi. Yaratığı, öfkeyle vücudunu yokluyordu. "Kendisini yatağa yatırıp elimle tatmin etmemi istediğini söyledi."

"*Exactement.*"

"Sen sadece duymak istediklerini duyuyorsun bu akşam, Asher. Diyelim ki, Nathaniel'ın öğürme refleksinin hiç olmadığını ispatlayabilirim."

Odaya korkunç bir sessizlik çöktü. Micah, Asher'a sert bir bakış attı. Nathaniel hâlinden memnundu. Benim bakacak bir yerim veya yüzüme takınacak bir ifadem yoktu.

Jean-Claude, "Anita sizinle miydi?" diye sordu.

Micah, "Evet," dedi.

"*Ma petite.*"

Yüzüne bakmak istemiyordum.

"*Ma petite*, bana bak."

Elimde silahla korkunç adamların karşısına dikilmek bile şimdi Jean-Claude'un yüzüne bakmaktan kolaydı. "Bu yeni bir değişim miydi?"

Başımla onayladım.

"Ne düşündün? Ne hissettin?"

Bunu insanların önünde tartışmak istemiyordum ama lanet olsun, kimse için sorun değilse ben neden sorun ediyordum ki? Lanet olsun. "*Ardeur* olmayınca öğürme refleksim devreye giriyor ve Micah..."

Jean-Claude, "*Bien outille*, güzel açıklamaydı, *oui*," dedi.

"Evet, bu yüzden bir öğleden sonra sırayla Micah'yı becerdik." Sanki daha kadınsı olacakmış gibi cümleyi hızla söylemiştim ama bir erkeğin aletini emmek gibi şeyler hiç de kadınsı şeyler değildi. Hoşuma gidiyordu ama... Ah, lanet olsun. Yüzüm kızardı ve başım döndü. Artık yüzümün böyle kızarmayacağını düşünüyordum, lanet olsun!

Micah ve Nathaniel birbirlerinin koluna dokundu, sanki benim kadar etkilenmişlerdi.

Jean-Claude, "O günden sonra bir daha yaptınız mı?" diye sordu.

Yutkundum ve konsantre oldum. Kendimden geçemezdim. Bu, bana asla olmazdı. Ha s.ktir! İkisinin kolunu tuttum. "Bir daha sırayla olmadı ama Nathaniel bunu Micah'ya yaptı, evet."

"Sen bunu dert etmedin mi?"

"Tanrı aşkına, Jean-Claude, yıllar önce bulduğun köylü bakire değilim. Biraz daha açık görüşlü olabileceğimi kabul et. Üçümüz neredeyse iki senedir aynı yatağa giriyoruz."

"Haklısın *ma petite*, senin geçmişte nasıl olduğunu düşündüm ve sana güvenmedim."

"Öyleyse, Jean-Claude ve benim sevgili olmamız seni rahatsız etmez mi?"

"Etmez."

Jean-Claude, "Biz birbirimize dokunurken bizimle olsan rahatsız olmaz mısın?" diye sordu.

"Dokunuşuna bağlı ama ben erkekleri seviyorum. Sen, ben ve Augustine birlikteyken, erkeklerin öpüşmesinden hoşlandığımı anladım. Nathaniel ve Micah'yı seyretmek de hoşuma gidiyor. Ben... Bak, bunun için beni suçlama. Seni Asher'dan uzak tutan ben değilim, bu kararı kendin verdin."

"Seni koruduğumu düşünüyordum ama Asher haklı, aslında kendimi koruyordum." Diğer adama baktı. "Julianna'dan önce beni bir defasında neredeyse tüketiyordun. Sen erkek olduğun için geri çekilmedim ama gücün vampirler üzerinde de işe yarıyor. Beni kölen yapmaya çok yakındın, Belle Morte'nin kölesi olmuyorsam senin de olmam."

Asher, "O zaman başka bir erkek olsa olur muydu?" diye sordu.

Jean-Claude gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Hayır, kalbim için en uygun seçimi yaptım. Julianna o dönemde bir kadından bekleyeceğim her şeye sahipti."

"Benim için *o dönemde* diye eklemene gerek yok, Jean-Claude. Onu sevdiğini biliyorum, anılarını hissettim."

"Julianna'yı seven her kimse onunla birlikte öldü."

Asher, "O gün hepimiz öldük," dedi.

Jean-Claude, "Evet" dedi.

Sessizliğin içinde hüzün ve eski kayıpların acısı vardı. Micah, "Eğer Anita seninleyse Asher'ın sevgilisi olur musun?" diye sordu.

Jean-Claude, Micah'ya ve sonra bana baktı. Ardından Asher'a odaklandı. "Evet."

Asher, "Boş sözler," dedi. "Sadece sırtlanlarını ve gücünü kurtarmak istiyorsun."

Jean-Claude ayağa kalktı ve elini bana uzattı. "*Ma petite*," dedi. Tereddüt ettiğimi itiraf etmeliydim ama uzanıp elini tuttum. Sonra döndü ve elini Asher'a uzattı.

Asher, "Şimdi mi?" diye sordu.

"Sözlerimin boş olduğunu söyledin. Eylemlerimle göstereyim."

Önce birine ve sonra diğerine baktım, paniğe kapılmıştım, midem kasıldı. İstemiyor değildim ama her şey benim için biraz fazla hızlı gelişiyordu. Bir şeyleri gözden kaçırdığıma emindim.

Asher ayağa kalktı. Sırtlanlar arkasındaydı. "Bizden ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordular.

"Ne yapıyorsanız onu, işinizi!" Arkasına bile bakmadan Jean-Claude'un yanına gitti ve elini tuttu. Asher belki de bu yüzden hiçbir zaman kendi bölgesine sahip olamayacaktı. Gücünün eksikliği yüzünden değildi, gücü istemediği içindi. Her zaman kalbi, kafasına hükmediyordu ve Şehir Efendileri böyle davranırsa uzun süre hayatta kalamazlardı.

Jean-Claude bizi perdelere doğru götürdü. Korumalar biz *böööö* diye bağırmışız gibi etrafa saçıldılar. Jason da yanlarındaydı. Bir kaşını havaya kaldırdı, sadece yüz ifadesi bile konuşulanları duyduğunu ve neler olduğunu bildiğini belli ediyordu. Boşta olan elimi ona uzattım ve tuttu.

Dokunduğum anda gücü, bir yaz çayırının alevi gibi üzerime yayıldı. Çok güzel bir histi. Ağaçların, yaprakların ve ormanın kokusunu aldım. Büyük zindan kapısının ardında kurtlar olduğunu biliyordum.

Jean-Claude, Jason ve ben birlikte dışarıya çıkmaya hazırlanırken Jamil ve Shang-Da içeriye girdi. İkisi de uzun boylu ve kaslıydı, saçları örgülü Jamil'in üzerinde takım elbise vardı. Shang-Da ise gördüğüm en uzun boylu Çinliydi, saçları kısa kesilmişti ve uzun siyah trençkotu dalgalandıkça altındaki silahlar görünüyordu. Adamları görünce arkalarından kimin geleceğini anladım. Ulfric'imiz, kurt kralımız Richard. Üzerine mavi bir kot pantolon, kan kırmızı bir tişört ve deri bir ceket giymişti. Omuzlarına kadar inen kahverengi saçları köpüklü dalgalar gibiydi, yer yer altın rengi ve kırmızı bir ışıkla parıldıyordu. Yanında korumalarıyla içeriye girdi ve kalbim bir anlığına durdu. Richard'ın yakışıklılığı hiçbir zaman bozulmazdı. Kot pantolonunun altından görünen kısa kahverengi botlarından üzerine geçirilmiş gibi duran pantolonuna kadar her şeyi kusursuzdu. Pantolonun içinde ne olduğunu biliyordum, vücudunun üst kısmı spor salonunda çok fazla vakit geçirdiği için çok kaslı ve etkileyiciydi. Yüzü de harikaydı. Bir zamanlar Richard ile evleneceğimi düşünüyordum ve şimdi bile Richard'ı görünce yüreğim ağzıma geliyordu. Fakat zihnim, *hayır, her ne istiyorsa, hayır*, diyordu. Hiçbir şey canınızı hayatınızın aşkından daha çok acıtamazdı. Lanet olsun.

6

Shang-Da, aşk koltuğunun yanındaki iki sırtlanadamın yanında kaldı, trençkotunun önünü açıp silahlarını gösterdi. Neler oluyordu? Jamil, Ulfric'in yanında duruyordu. Normalde eyleme geçmeyi pek sevmeyen Richard'ı tanıdığımız için şimdi her şey fazla resmi ve fazla tehlikeli görünüyordu.

Korumalar etrafımızı kuşattı, tedirgin görünüyorlardı. Aciliyetin farkındaydılar.

Jean-Claude, "Richard, ne oldu?" diye sordu.

"Zamanında geldim, bu yüzden bir şey olmadı."

Truth ve Wicked, Richard ile Jamil'in önüne geçti. Truth, "Bir amacın var gibi görünüyor, Ulfric," dedi. "Amacın nedir?"

Richard araya girmelerine bir şey demedi. "Buraya Jean-Claude'un triumvirasını tamamlamaya geldim."

Jean-Claude, "Yarın kaplanadamlar için geleceğini sanıyordum," dedi. "Bu akşam gelmen sürpriz oldu."

"Bir şeyi mi böldüm?"

Asher, "Evet," dedi. Sesi mutsuzluk barındırıyordu.

"O zaman tam vaktinde gelmişim."

Micah, Nathaniel ile el ele yanıma geldi. Boştaki elini bana uzattı, Jason'u bırakıp Micah'nın elini tuttum. Richard beni huzursuz ettiğinde, Micah ve Nathaniel rahatlatırdı. Benimle birlikte Jean-Claude'u da bıraktığı için Jean-Claude'un omzunda ağlamak olmazdı.

Jean-Claude, "Korumaları ne için getirdin, Richard?" diye sordu.

"Umarım kimse için değildir ama Anita hep tedbirsiz olduğumu söyler, bu durumu değiştirmek istedim."

"Truth, Wicked, yeter."

Vampirler bana baktı ve başımla onayladım. Kenara çekildiler.

Micah elimi sıktı ve Jean-Claude'un elini tutarken Micah'ya yaslandım. Richard, Micah'ya baktı. "Sanırım bu bakışı hak ettim, Nimir-Raj, Micah."

Micah, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Yardım etmek, yemin ederim! Her şeyin kötüye değil, iyiye gitmesi için buradayım."

Micah, "Büyük değişim," dedi.

Richard'ın yakışıklı yüzünde bir öfke dalgası belirdi ve sonra başıyla onayladı. "Bunu hak ettim," dedi. Sonra bana baktı. "Anita, sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

İç geçirdim. "Buraya her şeyin iyiye gitmesi için geldiğini söyledin, o zaman söylediğini yap ve buradan gidelim," dedim. Kahverengi gözlerine baktım ve başıyla onayladı.

Jean-Claude'a döndü. "Sana da ne söyleyeceğimi bilmiyorum, Jean-Claude."

"Burada ne yaptığını söyleyerek başlayabilirsin, Richard," dedi.

Richard aramıza girdi. Asher, Jean-Claude'a biraz daha sokuldu, sanki diğer adamla arasına girmek istiyordu. Normalde bunun Richard'ı durdurması gerekirdi ama bu akşam umursamadı. Saçlarını yana atıp uzun, düzgün ve kaslı boynunu açığa çıkarttı. "Önce, Şehrin Efendisini selamlamalıyım."

Jean-Claude durgunlaşmıştı, eski vampirlere has bir durgunluktu bu. Neler olduğu konusunda benim gibi kararsız olmalıydı ya da bu yeni ve iş birliği yapan Richard'a güvenip güvenemeyeceğini düşünüyordu. Hepimiz gelip denemesini bekliyorduk ama sonunda bize başlangıcından daha çok acı veriyor ve en beklenmedik anda bize ihanet ediyordu. Bunu bize öğretmişti artık.

Jean-Claude elimi ve Asher'ınkini bıraktı. Sunulanı kabul edecekti. Az önce Asher'ın bizi zorladığı selamlamanın bir benzeriydi. Olaylar bir anda gerçeküstü bir değişim geçirmişti çünkü Richard kimseyi selamlamazdı ve bunu kendi isteğiyle yapıyor olamazdı.

Jean-Claude ellerini diğer adamı sabit tutmak için omuzlarına koydu, sonra eğildi ve adamın boynuna hafif bir öpücük kondurdu. Sonra geri çekildi ve Richard'a baktı. "Neden buradasın?"

"Yarın akşam yapacağım gibi bu akşam da yanındayım. Kurduna ihtiyacın var, Jean-Claude."

Asher, "Bu akşam sana ihtiyacımız yok Ulfric," dedi. Jean-Claude'un arkasına geçti, kollarını diğer adamın beli-

ne doladı ve yüzünü Jean-Claude'unkine yaklaştırdı. Asher yaralarını saçlarıyla gizliyordu ama yüzü yine küstah, çekici ve etkileyiciydi.

Richard'ın tiksinerek veya öfkelenerek tepki vermesini bekliyordum çünkü bu gibi şeyleri hoş karşılamazdı. "Ah, bence bu akşam Jean-Claude ve Anita'nın bana çok ihtiyacı var."

"Bu akşam benimle yatağa girmeyi kabul ettiler, Ulfric. Jean-Claude ve ben bu akşam birbirimizden hiçbir şeyi esirgemeden yatakta sevgili olacağız." Gülümsedi ama çok da hoş olmayan bir tavırla.

Richard da gülümsedi, tıpkı Asher'ın zalimliğini dizginlediği gibi öfkesini bastırmıştı. Gerçekten, ikisi de istediklerinde çok nahoş olabiliyorlardı. Daha önce hiç böyle düşünmemiştim ama doğruydu.

Richard kapıdan içeriye girerken gücünü kontrol altına almıştı, bunu yapması bir kibarlık göstergesiydi tabii. Şimdi sıcak ve titreşen gücü üzerimize aktı. Dokunduğu yerler ürperince Micah'nın elini tuttum. Jean-Claude tedirgin olmuşa benzemiyordu ama gömleğinin yakasını düzeltti. Bu bile huzursuz olduğunu gösteriyordu.

"Sana seks teklif edecek değilim Asher, ama bunun dışında hiçbir şeyi kaçırmak istemem."

"Richard," dedim. "Ciddi olamazsın."

Bana baktı ve elini uzattı. "Sen ve Jean-Claude bunu yapacaksanız, ben de ciddiyim."

Eline baktım. "Sen ne teklif ediyorsun?"

"Elimi tut Anita, lütfen, güç için... Jean-Claude'un triumvirası bu akşam Asher'ı kucaklarken olması gerektiği gibi olsun."

Micah elimi sıktı. Yüzüne baktım ve ne dediğini anladım. Richard'ın dediğini yapmamı istiyordu. Micah'ya güvendiğim için elimi uzattım. Richard'ın eli elime değince gücü derimin üzerine sıcak su gibi akıp tüylerimi diken diken etti. Başımı geriye attım, gözlerim kapalıydı. Güç, Micah'nın eline ve oradan da Nathaniel'a aktı. Leopar hayvanını ben çağırmıştım ve Richard, Jean-Claude için neyse Nathaniel da benim için oydu. En son triumviramı birleştirmeye çalıştığımızda Richard iş birliği yapmamıştı.

Jean-Claude omzuma dokundu ve gücü üzerime yayıldı. Elini yüzümün yanına koydu, çıplak tene değmesi çok daha iyiydi. Gücü sanki derinlerde sakin bir su birikintisiydi, son dokunuşu sert bir kaya gibi suyun içine düştü ve su damlacıkları havaya saçıldı. Güç dalgaları dışarıya doğru yayılmaya başlamıştı.

Birisi, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. Bize dokunanlardan biri değildi çünkü biz henüz konuşacak durumda değildik. Jason bize dokunmuyordu ama güçle sendelediğini hissettim. Uzandı, elini devrenin bir parçası olmak için sırtıma koydu. İlki, dibe çökmeden suyun içine daha küçük bir taş atmak gibiydi. Gücün çarptığı Wicked ve Truth'u hissettim, bize ait oldukları için hemen tepki verdiler. Jamil, Richard'ın kurduydu ve güce reaksiyon gösterdi. Sonra fareadamlar da güçle titreşime geçti çünkü fare kralı aracılığıyla onları da besliyorduk, bu yüzden fareadamların tadının güzel olduğunu biliyorduk. Sonra Shang-Da aşk koltuğunun arkasını tuttu, elinden güç alıp ayakta kalmaya çalıştı. Ve son olarak güç Asher'a ulaştı, çünkü şehirdeki vampirlerin hepsi bizdendi ama Shang-Da'nın yanında olmak için bizden uzaklaşmıştı.

Sırtlanlara dokunduğunu hissettim ve gücümüzden korundu. Sıcaklığımızdan, gücümüzden, ısımızdan, yaşam ve ölüm karışımımızdan korundu. Sırtlanlarıyla birlikte akıntının ortasındaki taşlar gibiydi, akıntıya kapılmadan olduğu yerde kaldı.

Sırtlanlardan biri, "Gitmemiz gerek, Asher," dedi.

Görüşümün berraklaşması için gözlerimi kırpıştırdım, güzel bir seksten sonra orgazm olunca bir an için kör olmak ve etrafında olup bitene tam olarak odaklanamamak gibiydi. Ama bu seferkinin sebebi seks değil saf güçtü.

Asher şaşkın bir ses tonuyla konuştu. "Bunca zaman bunu bizden sakındın, Ulfric."

Richard elimi ve Jean-Claude'un elini biraz daha sıktı, bir an için hangi el kimin anlayamadım. Daha önce de böyle paylaşımlarımız olmuştu, Richard her defasında çemberi bozup paniğe kapılmıştı ama ben korkacak durumda bile değildim. Richard her şey planladığından daha iyi gitmiş gibi nefesini verdi.

Güç yüzünden sesi kaba ve boğuk çıkıyordu. Hepimizin adına cevap verdi. "Aynısını senin için söyleyebilirim, Asher."

Tekrar görmeye başlamıştım ama Richard'ın göğsüne baktığım için sadece deri ceketini ve kırmızı gömleğini seçebiliyordum. Jean-Claude'un sesi Richard'ınki kadar boğuk çıkmadı aksine neşeli geliyordu. Richard ile beni bu güç birbirimize bağlamıştı, üçlü sevgi ve nefret bağı işte bu olasılık için kurulmuştu. "Neden gücünü bizden esirgedin, Asher?"

"Anita kendi kendine bir aslanı köle etti, Nicky'si var. Üçünüz bir araya gelince çok güçlüsünüz ve çağırdığı leo-

par ile Nimir-Raj'ı da yanında dikiliyor. Kalbimin tutsak edilmesinden korkuyorum."

"Bunu sana asla yapmayız," dedim. Richard, Jean-Claude'un koluna girdi ve bir an için vampirin bana dokunmadığını hissettim. Gücün etkisi değişti ama bağ kırılmadı. İkimiz de Jean-Claude'a aittik ve birine dokunmak diğerine de dokunmak anlamına geliyordu.

Asher ve sırtlanlarını görebiliyordum, aşk koltuğunun yanındaydılar, perdelerin dibinde kapının hemen önünde duruyorlardı. Asher, ifadesiz ve boş bir yüzle bize bakıyordu ama uzakta durması, bakışlarından çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Richard, "Tabii önce sen aynısını bize yapmazsan," dedi. Elimi sıktı ve Jean-Claude'u kendine çekti. Diğer adam yanımızda durup kollarını belimize attı. Ben Micah'nın elini tutmaya devam ettim. Jason hem bana hem de Jean-Claude'a dokunuyordu.

Jean-Claude, "Bir şey biliyorsun, *mon ami*, bizimle paylaş," dedi.

"Narcissus, efendisinin beni ele geçireceğini, sonra St. Louis'ye sırtlanların hâkim olacağını söylüyordu."

Asher, "Narcissus'un bunu istediği doğru," dedi. "Ama ben teklifi kabul etmedim."

"Benim bilgilerim aksini söylüyor. Ve bu akşam buraya yanımda Shang-Da ve Jamil ile gelecek kadar inandım. O kadar inandım ki istiyorlarsa bu akşam yanlarında kalacağım."

Asher, "Ya ben de sizinle yatağa gireceğimi söylersem, bu yeni iş birliğiniz ne kadar sürer?" diye karşılık verdi.

"Sen ve Jean-Claude ile kanımı paylaşmakla sadist Narcissus piçini St. Louis'nin efendisi yapmak arasında bir

seçim yapmak zorundaysam, kesinlikle kanımı vermeyi tercih ederim."

Asher sırtlanları ile el ele koltuğun kenarından dolaştı. Sanki adamları elini bırakırsa olacaklara güvenmiyordu. Fakat zarif adımlarla yanımıza geldi. Her adımı, içerisinde saf bir cinsellik barındırıyordu. "Seni gördüğümden beri boynuna ağzımı dayamak istiyorum, Richard."

"Biliyorum." Nabzının hızlandığını hissettim ama odaklanıp kalp atışlarını yavaşlatmaya uğraştı. Korku, vampirler ve şekil-değiştirenler için yiyecek demekti ve Richard bu akşam yemek olmaya gelmemişti. Kan verebilirdi ama pasif bir role bürünecek değildi. Hamburgeriniz sizi ısırabilecekse dikkat etmeniz gerekirdi.

Asher durdu ve bizi inceledi. "Sadece üçünüz, hayır beşiniz... Neee altınız mı?"

Richard, "Ben başkaları adına konuşamam," dedi. "Ama Jean-Claude ve Anita'nın yanındayım."

Micah, "Leoparlar Nimir-Ra'larının neye ihtiyacı varsa onu yapar," dedi.

Jason, "Ben Anita'nın çağırdığı kurdum, yani Anita bu akşam o nerede uyursa ben de oradayım," dedi.

Asher, "Jean-Claude ve ben, hepinizi sırayla becerip kanınızı içebiliriz, sonra daha da fazlasını isteriz. Parti bitene, gün doğana kadar yetecek kadar enerjimiz var," dedi. Kendini kontrol etmeye çalıştı ama sonunda kontrolünü kaybetti. Yüzünde inanılmaz bir acı vardı. Teklifimizi istiyordu. Sırtlanları tutan ellerini sıktığını gördüm. Sırtlanlar Asher'ın büyüsüne kapılmış gibiydi, fakat her şeye rağmen Asher'a silahlarına yakın olmayan ellerini verecek kadar akılları başlarındaydı.

Shang-Da arkalarındaydı, sanki silaha ihtiyaç duymalarını bekliyordu. Richard'ın buraya gelmesi ve Shang-Da'nın böyle davranması için Narcissus'un böbürlenmelerinden çok daha fazlası gerekiyordu. Bu düşünce aklıma geldiği anda bunun bir düşünce değil önemli bir bilgi olduğunu anladım. Resimler, görüntüler, hisler, anılar ve Richard'ın duyduğu kadarıyla Asher'ın bir insan hizmetkâra ihtiyacı vardı. Narcissus bizimki gibi bir güç triumvirası istiyordu. Bunu başarır ve insan hizmetkârını iyi seçerlerse St. Louis'de dengeler tam tersine dönebilirdi. Şehrin dışındaki vampirlerle ilgili sorunlara o kadar odaklanmıştık ki, yakınımızdaki sorunu fark edememiştik.

Aldığım bilgiyle sarsıldım ve yüzümü Richard'ın göğsüne gömerek surat ifademi gizlemeye çalıştım. Ama bu gibi şeyler için insanlara fazla yakındım. İnsanın düşüncelerini paylaşınca daha kötüsünün olamayacağını düşünenlerdenseniz ama yüzümü kan renginde tişörtüne gömüp kokusunu duyunca daha da kötüleştim. Kokusu vücudumda bir şeyleri harekete geçirdi ve bunu gizleyemedim. Richard, diğer elimi tutan Micah, Micah sayesinde Nathaniel da hislerimin farkına vardı. Jason'ın da bir şeyler sezmiş olmasını o kadar dert etmiyordum. Ama Jean-Claude bunu en başından beri bildiği için beni ve Richard'ı birbirimize bağlamıştı.

Kendimi birkaç santimetre yakından Richard'ın yüzüne bakarken buldum, gözlerindeki bakış beni istediğini gösteriyordu. Birbirimizi hep arzulardık, seks konusunda hiçbir zaman sorunumuz olmamıştı.

Richard'dan Micah ve Nathaniel'a doğru döndüm. Bir şey söylemek üzereydim ama Micah araya girdi. "Sorun değil."

Nathaniel başıyla onayladı.

Asher titreyerek derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi, verirken de titredi. "Bana veya Narcissus'a güvenmediğin için ben de sana güvenmiyorum, Ulfric. Bu, doğru olamayacak kadar güzel bir teklif, demek ki bir tuzak. Hoş, bir tuzak ama yine de tuzak."

Richard vampire baktı. "Tuzak yok, sadece biz varız."

"Bu akşam kabul edeceğim tek pazarlık sen, ben, Anita ve Jean-Claude."

"Yerinde olsam benimle ve Anita ile beslendikten sonra bir şekil-değiştiren daha içeriye girmeli."

Asher, "Neden?" diye sordu.

"Bizimle birlikte olduktan sonra besleneceksin, daha fazla yiyecek olursa tekrar sevişebilirsin."

"Cesursun Ulfric, çok cesursun! Homofobik kurdumuza ne oldu?"

"Ben kan teklif ediyorum, seks değil."

"Jean-Claude ile beni sevişirken izlemek seni rahatsız etmeyecek mi?"

"Göreceğiz, değil mi?"

"Gerçekten üçümüzle yatağa girecek cesaretin var mı? Genelde sen el değmemiş bir bakire, ben de azgın bir tekeymişim gibi kendini benden sakınırsın."

"Senin standartlarına göre öyleyim. Jean-Claude'un anılarının bir kısmını paylaştığımı unutma. Tercihi kadınlardan yana olan bir erkeği, ilk baştan çıkartan olmayı seviyorsun. Ne kadar maço ve homofobikse o kadar iyi, çünkü bu oyunu her kazandığında senin kadar güzel biri olmadığını düşünüyorsun."

"Bu, uzun zaman önceydi, Ulfric. Artık eskisi kadar güzel değilim."

"Jean-Claude veya Anita seninle baş başa vakit geçirmekten korkuyor, demek ki hâlâ güzelsin. Ve seni seviyorlar. Bu durum yatakta kimin dominant olacağı konusunda bir vampire büyük avantaj sağlar."

Asher, "Gerçekten senden kan almama izin verecek misin?" diye sordu.

Jason, "Sana ne yapacağının farkında mısın, Richard?" diye sordu. "Isırığı harikulade bir şeydir. Jean-Claude'unkinden daha tatmin edici."

Richard'ın nabzı hızlandı ve gırtlağını dövmeye başladı. "Duymuştum."

"Nabzını hissedebiliyorum, Ulfric. Seni korkutuyorum."

"Biraz."

"Çok küstahsın Ulfric, kendini benden gizleyebileceğini mi düşünüyorsun? Yanıldığını ispatlamak çok eğlenceli olacak."

"Deneyebilirsin."

Asher başparmaklarıyla iki korumanın elini okşadı. Odaklanmasına yardımcı oluyordu. "Ama bu irade savaşını kazanıp kazanamayacağını bilmiyorsun. Şüpheni sezebiliyorum. Neden yakışıklı etini benimle riske atıyorsun?"

"Anita ve Jean-Claude seni seviyor, bu durum sana avantaj sağlıyor. Ama sen de onları seviyorsun, böylece durum dengeleniyor. Ben senden hoşlanmıyorum ve sen de benden hoşlanmıyorsun."

Asher, "Berabereyiz," dedi.

"Hayır, bizde sende olmayan bir şey var."

"Neymiş o?"

"Beni istiyorsun."

Asher, "Ah, bu küstahçaydı," dedi.

"Beni, hoşlandığın için istemiyorsun. Beni istiyorsun çünkü ben Jean-Claude'a aitim ve sana karşı olan hisleri konusunda Anita'dan daha büyük bir tehdit olduğumu düşünüyorsun. Anita sadece bir kız, seni gerçekten korkutan şey ise başka bir erkeği sevmesi. Micah ve Nathaniel için de endişelisin ama onlarla ve Anita ile yatağa girdin. Henüz görmediğin sadece ben varım. Beni görene kadar asla emin olamayacaksın."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Kelimelerle söylemedin ama beni daha çok kıskanıyorsun, çünkü ben onu Micah, Nathaniel ve Jason gibi paylaşmıyorum. Bu akşam kan teklif ediyorum ve bunu istiyorsun."

Bu bir meydan okumaydı ve Richard karşısındakileri tanıyordu. Asher masada ne varsa onu yerdi ve bu meydan okumadan korkacak değildi, özellikle de bunu yapan Richard olduğu için. Bir tuzaktı, bizim hazırladığımız bir tuzak değildi ama Asher gerçekten Richard'ı ısırıp vampir arzularını dizginleyebilecek miydi? Karşı koyması zor olacaktı.

Perses, "Bizimle eve gel, Asher. Narcissus'a gidelim," dedi.

Richard, "Bu teklif sadece bir akşam geçerli," dedi.

Asher dudaklarını yaladı. "Kaplanlar gelip Las Vegas'a geri dönene kadar bekleyebiliriz."

Richard, "Hayır," dedi. "Bu akşam; şimdi veya asla!" Richard, Asher ile göz göze geldi. Bana ve Jean-Claude'a dokunurken vampir bakışlarına karşı savunması vardı.

Sırtlan, "Bunu yapma," dedi.

Asher, "Üçünüz dışında herkes çıksın," dedi.

Jean-Claude düşüncelerini bize gönderdi. Micah önce elimi sıktı sonra bıraktı. Jason elini çekti ve geri adım attı. Şimdi sadece Richard ve ben vardık ama gücümüz inanılmazdı, saf büyü gücü kendisiyle ne yapacağımızı bekliyordu.

Sırtlanadam, "Yapma," dedi.

Asher, "Üstat benim, sen değilsin," dedi. Sırtlanları bıraktı. Tek başına karşımızda dikildi ve yine neden bir şehrin efendisi olmadığını anladım. Güç eksikliğiyle ilgili değildi, kalbinin veya arzularının, sağduyusuna galip gelmesine izin verdiği içindi. Böyle olunca kontrolsüz ve hatta deli gibi gözükebilirdiniz -birkaç şehrin efendisi böyleydi- ama sonunda her şey hayatta kalmakla ilgiliydi. Asher bize doğru yaklaşıyordu. Bir şeye dokunmuş gibi birden duraksadı. Sanırım gücümüzün sınırıydı.

"Bunu istiyorum," dedi. Sesi arzularıyla yoğunlaşınca boğuk çıkmıştı.

Jean-Claude, "Bu akşam seninle birlikte olursak bize yerlerine yeni korumalar bulana kadar sırtlanları alıp gitmeyeceğine dair söz vermelisin," dedi.

"Ya reddedersem?"

"O zaman bu akşam Narcissus'a gidersin ve üçümüz yatağa sensiz gireriz." Beni kendine çekti ve bir elini Richard'ın saçları arasında gezdirdi. Ama bunu yaparken Asher'a bakıyordu, sanki biz sadece sahne aksesuarıydık.

Asher titreyerek nefes verdi ve yanımızdan geçip perdelere doğru yürüdü. Perdeleri araladı ama sonra taş koridora çıkmaya tereddüt etti.

"Geliyor musun yoksa vaz mı geçtin, Ulfric?"

Richard elimi sıktı ve önce benimkini sonra Jean-Claude'unkini bıraktı. Aramızdaki bağ hemen azalmış-

tı. Artık eskisi kadar sıcak değildik, sanki güneşin önüne bir bulut geçmişti. Richard, Micah ile Nathaniel'ın yanına gitti, eğilip kulaklarına bir şeyler fısıldadı. Micah başıyla onayladı, daha sonra Richard, önce Micah'nın sonra Nathaniel'ın elini sıktı. Ardından yanımıza geri döndü. Yüzünde garip bir huzur vardı ama nabzı yalan söylemiyordu. Kalbi çok hızlı atıyordu. Bütün cesur sözlerine rağmen Asher'dan korkuyordu.

Richard, Jean-Claude'un uzattığı eli tuttu. Bana doğru uzandı, tereddüt etti ve diğer adama baktı. Jean-Claude gülümsedi ve elini uzattı. Jean-Claude'a gittim ve birlikte Asher'a doğru yürüdük.

Jamil, "Ne yapmamızı istiyorsun, Ulfric?" diye sordu.

"Kapının önünde korumalar olsun, yardım istersek işinizi yapın," dedi.

Wicked, "Anita, Jean-Claude, bu kötü bir fikir," dedi.

Başımla onayladım. "Evet."

Truth, "O zaman neden yapıyorsun?" diye sordu.

Açıklayamazdım.

Zihinsel iletişim de kuramayacağım için, "Bir şey olmayacak," dedim.

Wicked, "Bir yalancıya yalan söyleme, Anita," dedi.

Jean-Claude, "Bu kadar yeter," dedi. "Bunu yapacağız. Keyfini çıkartacak kadar zamanımız var."

Claudia, "Rafael'e haber vermemiz gerek," dedi.

Jean-Claude, "Verin," dedi.

Richard, "Burada olduğumu biliyor," dedi. "Tavsiyesini almak için kralına gittim."

Fredo, "Rafael sana buraya gelip ortalığı karıştırmanı söylemedi," dedi ve Asher'ı işaret etti.

Richard gülümsedi. "Neden burada olduğumu ve ne planladığımı biliyor," dedi.

Fareadamlar birbirlerine baktılar ama inanmış gibiydiler. Fredo, "Bu gizemli işlerden nefret ediyorum," dedi.

Biz perdelerin arasından geçerken Jason bizi başıyla selamladı. Asher'ı koridorda takip ettik. Koridorda önümüzde yürüyen Asher'ın deri pantolonlar içerisinde kalçasının çok güzel göründüğünü düşünmek yanlış mıydı?

7

Yatak bu akşam siyahlar ve kırmızılar içerisindeydi. Jean-Claude yatak takımları dâhil her şeyi farklı renk kombinasyonları arasından seçmişti. Oysa bunların değiştirildiği zamanlara hiç rastlamamıştım. Sadece odaya girer ve yatağın mavi, kırmızı, siyah, altın veya gümüş renginde nevresimlerle donatıldığını görürdüm. Âdeta bir büyü gibiydi. Çarşaflar daima temiz ve kusursuz olurdu.

Asher kapıyla yatağın arasında durdu. Döndü ve bize baktı, buz mavisi gözleri altın renkli saçlarıyla çevreleniyordu.

Yüzünde hevesli bir ifade vardı ama içinde bir miktar da zalimlik barındırıyordu. Ne söyleyecekse veya ne yapacaksa hoş olmayacağı kesindi. Bunu istediğini söylemişti ama bir şeyleri berbat etmek üzereydi.

"Seni çıplak görmek istiyorum," dedi. Sesi Jean-Claude'unki gibiydi. Kelimeleri, karşısındakinin vücudunu okşuyordu.

Jean-Claude'un bir şey demesini veya yardım etmesini bekledim. Ama araya giren Richard oldu. "Öfkelisin, Asher. Beni istediğini söyledin, hepimizi istediğini söyledin ama şimdi öfkelisin ve bunu sabote etmeye çalışıyorsun."

Richard'ın sesinde sadece hayal kırıklığı değil hüzün de vardı. Sakin bir hüzün.

Jean-Claude'un elimi sıktığını hissettim. Koruma kalkanlarını çalıştırdı ve aramızdaki bağı bozdu. Sanırım yaşanacaklardan korkuyordu. Hayatımızdaki her şeyi berbat edebilecek iki adamla aynı odada dikiliyorduk.

Asher, "Benim ne yapacağımı nereden biliyorsun, Ulfric?" diye sordu. Sesinde kınayıcı bir ton vardı, bunu iyi biliyordum.

"Birkaç ay önce olsa ben de aynısını yapardım."

"Ben sen değilim, kurt."

"Ben buraya bir şeyleri düzeltmeye geldim Asher, bozmaya değil. Sana farklı bir hikâye anlatayım."

Asher tiksinircesine, "Uzun bir hikâye mi?" diye sordu.

Richard, "Biraz," dedi.

"O zaman hepimiz oturalım." Asher yatağın yanma gitti, kırmızı ve siyah yastıkların ortasına oturdu. Saçları yaldızlı altın bir çerçeve gibiydi ve yatağın üzerine saçıldı. Yüzünün yaralı tarafını yastıklara bastırdı ve Belle Morte'nin Avrupa'ya yüzlerce yıl hükmetmesini sağlayan o kusursuz profilini gösterdi. Gömleğinin mavisi parıldıyordu, yakasında ışıldayan safir ve elmas iğnesiyle Richard'ı yatağa davet etti. "Gel Ulfric, yanıma otur. Seni... şimdilik

ısırmayacağım." Richard'a bakıp gülümsedi. Heteroseksüel bir erkek, bu bakışı başka bir erkeğin yüzünde görmeyi asla istemezdi.

Richard bir kahkaha attı. İrkilmiştim. Jean-Claude yanımda hareketsiz kaldı, sanki elini bıraksam buharlaşıp yok olacaktı. Birçok vampir gerçekte bunu yapamazdı ama eski vampirler öyle sakin durabiliyorlardı ki bunu yaptıklarında gerçekten canlı bir varlık olduklarını unutabiliyordunuz. Fakat diğer canlılarla el ele tutuşurken böyle bir şey hissetmiyordum. Bu gibi anlar, onun büyüsüne bu kadar uzun süre karşı koymamın sebeplerinden biriydi. Elleri hâlâ üzerimde olsa da bu, canlı bir vitrin mankeninin elini tutmaktan farksızdı.

Elimi çektim ve beni bıraktı. Bu gibi anlarda nasıl hissettiğimi biliyordu. Kendini yaşanacaklardan böyle koruduğunun farkındaydım. Herkesten daha çok etkilendiğim iki erkek hepimizi paramparça etmek üzereydi. S.ktir!

"Seni güldürecek bir şey mi söyledim, Ulfric?" Asher artık dalga geçmeyi bırakmıştı. Gözleri öfkeyle parıldıyordu.

Richard yatağa doğru yürüdü, yürürken ceketini çıkarttı, yatağa oturduğunda üzerinde sadece kan kırmızı renkteki tişörtü vardı. Spor salonuna düzenli olarak gidiyordu. Biliyordum çünkü yazdan beri Richard'ı tek gördüğüm yer orasıydı. Küçük bir arabayı kaldıracak kadar güçlüyseniz normal bir spor salonundan keyif almanız mümkün değildi tabii. Şükürler olsun ki, Jean-Claude'un vampir izleri sayesinde ben de olmam gerekenden çok daha güçlüydüm. Micah, Jason ve Nathaniel, bu gibi şeyler için tasarlanmış spor salonuna beni de götürüyorlardı.

Richard ceketini yatağın dibine bıraktı ve Asher'a tepeden baktı. Asher yüzüne küstah bir maske takınarak karşılık verdi, aklından her ne geçiyorsa paylaşmak istemiyordu. Hikâyenin bir kısmını biliyordum, yakışıklı erkeklerden hoşlanan hiç kimse Richard'ı arzulamadan duramazdı.

Jean-Claude'a baktım. Yüzü Asher'dan daha ifadesizdi. Jean-Claude'dan yardım gelmeyecekti ve ben ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Richard bize döndü ve elini uzattı. "Bize katılmayacak mısınız?" Gülümsüyordu, öfkeli değildi.

Omzumu silktim ve yatağın yanına gittim. Korkak bir tavşan gibi kapının yanında dikilemezdim. Eğer yangın çıkacak olursa en azından koşarak yanan binaya girip bir şeyleri kurtarmaya çalışabilirdim. Richard elimi tutarak yatağın üzerine çıkmama yardımcı oldu. Yatak yüksek olduğu için çıkmaya çalışırken siyah satenlerin üzerinde kayıyordum.

Yatağın üzerine çıktım ve Richard eliyle bana kılavuzluk edip beni Asher'ın diğer tarafına aldı. Richard ise Asher'm bacaklarına doğru indi ve diğer taraftaki yastıklara dayandı. Ben ise diken üstündeydim ve Asher'a baktım. Bakışlarından neler olduğunu anlamadığı belliydi. En azından yalnız değildim.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Silahım ve topuklu ayakkabılarım da dâhil, tamamen giyinik vaziyette sırtımı yastıklara dayadım. Çok rahat olmasam da henüz sevişmeye başlamadığımız için bir problem yoktu. Bu, dördümüzün bir odada geçirdiği en uzun süreydi.

Jean-Claude bize baktı. Bir süre daha sakinliğine devam etti, sonra bir adım attı ve birden normal bir varlığa

dönüştü. Bir fotoğrafla film arasındaki fark gibiydi âdeta. Yüzünde zarif bir gülümseme vardı, oldukça rahattı. Bize doğru yürüdü. Hoştu, güzeldi, gülümsüyordu ve büyük ihtimalle aklından geçenleri gizliyordu.

Yatağın yanında durdu, eliyle siyah ve kırmızı perdeleri okşadı. Sonra bize baktı ve başını iki yana salladı. "Gerçek olamayacak kadar güzel," dedi.

Richard başıyla onayladı. "Ben piçin tekiyim, özür dilerim."

Asher dâhil hepimiz ona baktık. Şimdi yatağın yanındaki lambaların yumuşak ışığı yaralarını aydınlatıyor, saçlarıyla onları gizlemeye gerek görmüyordu.

"Özür dilemen harika bir şey, *mon ami*, ama bu yaşlı vampiri affet, ne için özür diliyorsun?"

"Söyledikleri için özür diliyor," dedim.

"Anita, seninle ilk tanıştığımızda, Raina ve Gabriel'den yeni kaçmıştım," dedi Richard.

Asher, "Vampirler hâlâ sürünün eski lideri Raina'dan bahsediyor," dedi. "Ve leoparların eski lideri Gabriel'den. Belle Morte'nin sarayındakiler, onlara kıyasla hoş insanlar gibi kalıyor ama ben öyle olmadıklarını biliyorum."

Richard başıyla onayladı. "İkisi de gerçek anlamda sadistti."

"Seri katil tarzı bir sadistlikten bahsediyor," dedim.

Asher dönüp bana baktı. "Başrollerinde senin ve Gabriel'in olduğu tecavüz-cinayet tarzı bir film çekmeye çalışırlarken ikisini de öldürdüğünü duydum. Hikâyenin gerçek olmadığına inanmaya başlamıştım."

Başımı iki yana salladım. "Detaylar abartıldı mı bilmiyorum ama hikâye doğru." Ürperdim. Gabriel ve Raina ce-

hennemden gelen bir çift gibiydi, ikisini birden öldürmemi sağlayan şey kısmen de olsa şanstı. Gabriel'in bıraktığı yara izlerini hayatımın sonuna kadar taşıyacaktım.

Asher uzandı ve elimi tuttu. "Onları öldürmene sevindim," dedi.

Richard, "Hepimiz sevindik," dedi.

Jean-Claude, "Kimse üzülmedi," dedi.

"Dediğim gibi, Anita ile tanıştığımda onlardan kaçmıştım. Beni Nathaniel'ın daha dominant versiyonu bir şeye dönüştürmeye çalışıyorlardı. Yine de ellerinde oyuncak olacaktım."

Jean-Claude, "Senden asla öyle bir şey olmayacağını anlamamışlar," dedi.

Richard başıyla onayladı. "Daha fazla seçeneğim olsun diye sürüde dövüşerek basamakları çıkmaya başladım ve bir akşam Gabriel'in canına okudum. Ama bu Raina'nın farklı şekillerde bana acı vermesine engel olmadı. Ulfric'imiz, Marcus'tan beni Jean-Claude'a vermesini istedi. İstemediğim kişilerin yatağına girmeyecek kadar baskın bir kurttum ve beni gücü seks olan bir vampire verdiler. Raina senin beni hemen baştan çıkartacağını ve gelip bizi izleyeceğini söyledi."

"O zaman Şehrin Efendisi'ydim Richard, böyle bir şey yapmasına asla izin vermezdim."

Richard doğruldu, dizlerini karnına çekti, güçlü ve bronz kollarıyla bacaklarını tuttu. Kasları gerilmişti. "Bunu şimdi biliyorum ama altı sene benim Lupa'mdı. Ona inanmıştım. Bu yüzden Jean-Claude'u beni yozlaştırmak isteyen biri olarak görüyordum. Sonra benim gibi kapana kısıldığını anladım ama o zaman bunun farkında değildim." Gözlerinde hüzün vardı.

Sırtımı dikleştirdim, hâlâ Asher'ın elini tutuyordum ve uzanıp Richard'ın koluna dokundum. Gülümsedi ama ciddi ve hüzünlü gözlerini Jean-Claude'a çevirmişti. "Üçünden geriye sadece sen kaldın. Ne zaman sana baksam aklıma onlar geliyor. Sonra Anita'yı benden çaldığın için seni suçladım. Onu sana veren bendim, şimdi biliyorum. Marcus'u yerken onu izlemeye zorladım." Sırtını kamburlaştırdığını fark edip dikleştirdi. Koluna dokunan elimi tuttu ve bana baktı. "Hayvan formuna ilk geçişinin ürkütücü ve korkunç olması için elimden geleni yaptım. Özür dilerim."

"Kurtadam olmaktan nefret ediyordun. Benim de etmemi istedin."

Başıyla onayladı. "İstedim. O zaman ne yaptığımın farkında değildim."

Jean-Claude, "Doktorun çok açık görüşlü olmalı," dedi.

Richard gözlerini kırpıştırdı. "Terapistim, evet, açık görüşlüdür. Anita geçen yaz öfkesini kontrol altına alana kadar çok fazla ilerleme kat edememiştik."

Triumvira sadece güç değil kendinizden bir şeyleri de paylaşmaktır. Bende *ardeur* vardı ve Jean-Claude'un kan arzusunu da almıştım. Richard'dan yaratığını ve ete olan ihtiyacını almıştım. Jean-Claude'un da benden biraz acımasızlık aldığı belliydi ama Richard'ın Jean-Claude'dan veya Jean-Claude'un Richard'dan ne aldığını bilmiyordum. Fakat Richard benden öfkemi almış olmalıydı.

Jean-Claude'un şehvetle beslenebildiği gibi ben de öfkeyle beslenebiliyordum. Seksle de besleniyordum ama şehvet duygusuyla beslenmek daha zordu. Öfkeyi ise anlıyordum. Yıllardır favori duygumdu. Geçen yaz bu öfkemi

Richard'dan nasıl uzak tutacağımı bulmuştum. Birbirimizle paylaştığımız tek şeydi ve yalnız birimiz bununla beslenmeyi biliyordu. Diğer açlıklar genelde ete, kana ve sekse duyulan açlıklardı. Bir açlığı besleyebilirdiniz ama bir açlıkla beslenemezdiniz.

Elimi geri çektim ve Richard buna izin verdi. Asher'ın yanına uzandım. Richard'a bakarken Asher elimi tutmaya devam etti.

"Sorunlarımı çözmeme veya insanları affetmeme engel olan öfkemin bu kadar büyük olduğunun farkında değildim. Ama Anita öfkemle beslendi ve onu benden geri aldı. Öfke içimde ikinci bir yaratık gibiydi ama dolunay bile bu öfkeyi rahatlatamıyordu. Yaşamak için korkunç bir yoldu, Anita."

Umursamadım. "Alışmıştın."

Başını iki yana salladı, saçları omuzlarında dalgalandı. "Hayır. Beni öldürüyordu. Kendimden zaten nefret ediyordum ve öfke her şeyi daha da zorlaştırdı."

"Bunun için üzgünüm," dedim. Başka bir şey söylemek istemiyordum ama ne zaman söylemem gerekenleri sakınsam dönüp dolaşıp beni bulduğunu biliyordum. "Öfken gitti, Richard, bunu anladım," dedim. "Ama kendinden nefret etmek senin duygundu. Kurtadam olmaktan nefret ediyordun. Benden ayrıldın çünkü ben yaratıkların yanında kendimi evimde hissediyordum."

Richard, "Şimdi özür dileme sırası bende," dedi. Kollarını gevşetti ve sırtını yastıklara dayadı. "Kurtadam olmaya bir son veremem. İnsan olmamaya çalışmak gibi... Ben neysem oyum. Ulfric olmamayı seçebilirim ama hâlâ bir sürüye aitim ve kral olmak, mürit olmaktan daha iyi. Bunu zor yoldan öğrendim. Ben Jean-Claude'un çağırdığı

hayvanım ve şehri yönetip herkesi güvende tutmayı sağlayan gücünün üçüncü sacayağıyım." Şimdi Jean-Claude'a bakıyordu. "Sen Şehrin Efendisi olarak iyi birisin, Jean-Claude. Bu unvanın bir şirket patronluğu gibi olduğunu fark etmemiştim. Patron delinin tekiyse delileri işe alır ve herkesi delirtir. Nikolaos öyle biriydi. Anita onu hepimizi kurtarmak için öldürdü ama kontrolü ele alıp her şeyi düzelten yine sendin. Yıllardır şehirdeki vampir işlerini yönetiyorsun. En başından beri işin finansal lideriydin."

"Teşekkürler, *mon ami*."

"Hayır, bütün şekil-değiştiren liderleri her şeyin eskisinden bin kat daha iyi olduğunu düşünüyor."

Jean-Claude başıyla bir selam verdi. "Elimden geleni yaptım."

"Yaptın ve yapıyorsun, aynısı Anita için de geçerli. Gücünüze güç katmak için elinden geleni yapmayan sadece bendim. Son birkaç yılı zorba bir lider gibi kurtları kontrol altına almakla, her şeyi boş verip bazı baskın kurtların bana meydan okumasına izin vererek geçirdim. Sylvie'den bunun için özür diledim. Benim sağ kolum ve buraya bana meydan okuyarak geldi."

Richard'ı dört aydır görmüyordum ve işte şimdi karşımda duymayı beklemekten vazgeçtiğim şeyleri söylüyordu. Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Gerilmiş olmalıydım. Asher diğer eliyle saçlarımı okşamaya başladı.

Jean-Claude, "Bunların bir kısmını anlamanı çok istiyordum, Richard," dedi. "Ama itiraf etmeliyim ki artık pes etmiştim."

"Şekil-değiştiren liderlerinden bazıları olaya müdahale etti, bana her şeyi tehdit ettiğimi söylediler. St. Louis'nin

gördüğü en iyi Şehir Efendisi'ni zayıflattığımı, herkese zarar verdiğimi söylediler. Rafael'e en büyük tabusunun fareleriyle Nikolaos'u beslememek olduğunu hatırlattım, farelerinin senin için yiyecek olmasına nasıl izin verdiğini sordum."

Richard başını önüne eğdi ve kimseyle göz göze gelmedi. "Rafael bana, *Nikolaos insanlarımı kendisine vermemi istiyordu ama Jean-Claude bunu asla istemedi, ben teklif ettim çünkü Jean-Claude ve Anita'ya yakın olan bütün gruplar güçleniyor*, dedi. *Gücü çalmıyorlar, herkesin güçlenmesine yardım ediyorlar*, diye ekledi. Söylediklerini düşündüm ve doğruydu. Sen herkesin güçlenmesine yardım ettin. Son birkaç yıldır kimin daha iyi veya daha güçlü olmasına yardım ettiğimi düşündüm ve sorunun cevabını buldum."

Duraksayınca sordum. "Nedir?"

Bana hafifçe gülümsedi. "Ders verdiğim çocuklara yardım ediyorum, işim dışında kimseye, kendime bile yardım etmiyorum."

Jean-Claude, "Bu harika, *mon ami*," dedi. "Ama sormak zorundayım. Bu akşam neden buradasın? Neden kendini teklif ettin?"

"Rafael, St. Louis'nin daha güvenli bir yer olmasını sağlayacaksa benim yerime vücudunu ve kanını verebileceğini söyledi. Kuğu kralı Donovan Reece'nin düzenli olarak Anita'yı beslediğini biliyorum ve kuğuları sürekli vampirlere kan bağışlıyor. Micah ve leoparları Anita ile ve seninle birlikte. Herkes başında senin olduğun tek bir vücut olmaya çalışıyor, ben hariç."

Asher, "Güzel sözler, Ulfric," dedi. "Ama sözler ucuzdur, deneyimle sabittir."

Richard vampire baktı. "Sorunlarımı çözmeye çalışıyorum, Asher ama sen de aynısını yapmalısın."

"Bu ne demek?"

"Sinirlisin. Jean-Claude'un sadece seni sevmesini istiyorsun ama bu olmuyor. Ben Anita'nın sadece beni sevmesini ve yaratıkların bir parçası olmayı bırakmasını istedim ama olmadı. Hiçbirimiz istediğimizi alamıyoruz. Elimizdekiyle idare etmek zorundayız."

"*Mon Dieu*, bu sözler gerçek olamayacak kadar güzel ve çok sıkıcı."

Elimi Asher'ın elinden çektim. "Richard'a dokunmayı çok istiyorsun ama sanki burada Jean-Claude ile veya Jean-Claude ve benimle yalnız kalmadığın için kızgınsın. Kafan çok karışık ve o kadar öfkelisin ki bir şeyler kırılana kadar bize saldırmaya devam edeceksin. Kızgınken böyle oluyorsun, her zaman."

Doğruldu. "Öyleyse, son dört ayımı terapide geçirmedim diye yatağınızdan olacak olan benim, öyle mi? Siz terapiyle uğraşırken ben Jean-Claude'un *temoin*'i, yardımcısı olarak elimden geleni yapıyordum."

Richard, "Biliyorum Asher ve yardım edemediğim için üzgünüm," dedi.

Asher aramızdan çıkmaya ve uzaklaşmaya çalıştı. Richard kolunu tuttu. Asher, "Bırak beni kurt," diye tıslad.

"Sana dokunmamı istemiyor muydun?"

Vampir durdu ve diğer adama baktı. Birbirlerine bakarlarken saçlarıyla yüzünün bir yanını ustaca gizledi. "İstiyorum."

"O zaman nereye gidiyorsun?"

Asher kolunu tutan ele baktı. Hafifçe rahatladı. "Terapistin sana ilaç verdi mi? Sakinliğinin sebebi bu mu?"

Richard gülümsedi. "Hayır, kurtadamlar üzerinde o tarz ilaçlar işe yaramaz. Bünyemiz ilaçları hemen tüketiyor."

"O zaman bunda ciddi olamazsın. Seni seven Anita'dan ve senden etkilenen Jean-Claude'dan kaçarsan benim dokunuşuma hiç tolerans gösteremezsin."

"Bana yapabileceklerinin sınırı var ve söz konusu olan ben olduğum için bir kısmı doğru. Fakat Jean-Claude'un anılarını ve duygularını paylaştım. Seni sevdiğimi hatırlıyorum, Asher ve bunu yapabilecek bir vücudum var."

Richard'a baktım, sonra Asher'a döndüm. Asher çok şaşkındı. Vahşi bir kahkaha attı. "Bana Jean-Claude'un vermediğini mi vereceksin?"

Richard gülümsedi. "Sanırım bu sorunlarını yeni çözmüş bir adamın sınırlarını zorlamak olur ama elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Sen, Narcissus ile kendi bölgene sahip olacak kadar güçlüsün ama burada kalırsan Jean-Claude daha güçlü olur ve hepimiz daha güvende oluruz."

"Kalmamı sağlamak için ne yapmaya niyetlisin, Richard?" Sesinde gerginlik vardı.

Richard eliyle vampiri kendine çekti. Asher bunu yapmasına izin verdi. Richard sırtını yastıklara dayadı ve diğer adamın sırtını göğsüne koydu. Bacakları yandaydı ve Asher sadece göğsüne değiyordu ama böyle bir yakınlığı Jean-Claude dışında başka bir erkekle kurduğunu görmemiştim. Jean-Claude güçlü kollarıyla vampiri sardı. "Ben bir şekil-değiştirenim, biz birbirimize sarılarak uyuruz."

Asher parmaklarıyla Richard'ın göğsünü okşadı. Richard yastıklara biraz daha yaslandı ve Asher'a sarılmaya

devam etti. Asher eğildi ve adamın kaslı koluna bir öpücük kondurdu.

Richard, "Isırmak yok, şimdilik," dedi. Ama Asher'ın öpmediği kolunu havaya kaldırdı ve diğer adamın saçlarını okşadı.

Jean-Claude'a baktım, bana bakıyordu. Kolumu uzattım. "Beni çimdikle, bu bir rüya olmalı."

Jean-Claude başıyla onayladı. "Aklımdan geçenleri okudun, *ma petite*."

Asher yanağını bir kedi gibi Richard'ın koluna sürttü. "Yanımıza gel, Jean-Claude, sıcak ve çok güzel kokuyor."

Richard, "Bakıp durmayın, gelin sarılın," dedi.

"Özür dilerim, Richard, sadece değişime inanamıyorum," dedim.

"Bana güvenmediğini söylüyorsun," dedi.

Asher, Richard'ın koluna öpücükler kondurmaya devam etti. "Amerikalıların, *hediye edilen atın dişlerine bakılmaz*, diye bir sözü yok muydu?"

"Evet," dedim.

"O zaman ne bekliyorsun Anita, tabii eğer ikimizi de istiyorsan." Richard'ın kolu üzerinden baktı ve güzel gözlerini bana odakladı. İkisini de istiyor muydum? Evet, istiyordum.

Jean-Claude'a baktım, hâlâ yatağın yanında dikilmiş iki adama bakıyordu. Elimi uzattım. "Sen güveniyorsan ben de güvenirim," dedim.

Jean-Claude, "Güven," diye fısıldadı.

"İkinize karşı ne kadar aptalca davrandığımı fark edince önce çiçek göndermeyi düşündüm ama dünya üzerinde kendimi affettirebileceğim kadar gül olduğunu sanmıyo

rum." Doğruldu ve Asher isyan eder gibi bir ses çıkarttı. Richard tişörtünü tuttu ve çevik bir hareketle üzerinden çıkarttı. "Ama bunun çiçeklerden daha iyi olduğunu düşündüm."

Asher tereddüt etti, Richard'a baktı. Richard vampiri tekrar göğsüne çekti. Asher tedirgin bir biçimde Richard'ın yanına dokundu. Richard ellerini bana ve Jean-Claude'a doğru uzattı.

"Çiçekleri tercih ediyorsanız çiçekçiyi arayabilirim." Espri yapıyordu ama yüzü çok ciddiydi. "Ama bunun, özür dilerim her şeyi batırdım, demenin daha iyi bir yolu olduğunu düşündüm."

Jean-Claude, "Ciddiysen, kesinlikle daha iyi," dedi.

"Ciddi değilsen," dedim. "Yine bizi yüz üstü bırakırsan, bu iş biter, Richard. Bize sürekli zarar vermene izin veremem."

Asher elini adamın çıplak karnına koydu ve keyfini çıkarttı. "Ah, Tanrı aşkına, susun da bize katılın. Sadece benim için pantolonunu çıkartmaz."

Kendime hâkim olamadım ve bir kahkaha attım. Richard elini diğer adamın saçları üzerinde gezdirdi ve avuçladı, başını geriye çekti. Bir an için Asher'ın yüzünü gördüm. Bu baygın gözleri, aralanmış dudakları ve bakışı çok iyi biliyordum. Nathaniel'ın yüzünde de sıklıkla görüyordum ve birkaç kez aynada kendi yüzümde de görmüştüm. Richard'ın aniden sertleşmesi ve güç kullanmasıyla Asher dominantlıktan uysallığa geçiş yapmıştı.

Richard, Asher'ı saçlarından tutarak kendine bakmaya zorladı. Kolundaki kaslar gerildi. Asher zayıf bir ses çıkarttı ve canı yanmış gibi görünse de aslında yanmamıştı. Hoş bir sesti. Jean-Claude da bir defasında Asher'a bu sesleri

çıkarttırmıştı, bir kez de Nathaniel ile birlikte çalışıp ben de aynı sesleri çıkartmayı başarmıştım.

"Ben dominantım, kimsenin önünde diz çökmem, bu yüzden pantolonunu kaybedecek biri varsa o da sensin." Richard adamı hem acı hem zevk verip saçlarından tutarak biraz yukarıya çekti. Richard yüzünü vampire yaklaştırdı. "Ben yiyecek değilim. Av değilim. Thronnos Rokke Klanı'nın Ulfric'iyim. Bir dahaki sefere bunu unutursan canını yakarım." Son kelimeleri adamı öper gibi yüzüne fısıldadı. Asher gibi bütün güzelliğini kullandı, benzerini bana da yapmıştı. Güzellik herhangi bir silah kadar yıkıcı olabilirdi.

Richard doğruldu ve Asher'ın saçlarını birden bıraktı. Asher diğer adamın kucağına düştü. Asher sessizce yatarken yüzü altın renkli saçlarının arasında kayboldu. Richard, Jean-Claude'a döndü. "Sadece kurtadam olmaktan veya Jean-Claude'un çağırdığı hayvan olmaktan kaçmıyordum. Acı ve zevk beni harekete geçirmeseydi Raina beni asla baştan çıkartamazdı. Beni sapıklaştırdığı için onu suçluyordum ama içimdeki bu şeyleri Raina icat etmedi, sadece serbest bıraktı." Elini Asher'ın saçlarına götürdü ve okşamaya başladı. Asher, elinin altında titredi. "Asher ile seks istemiyorum ama ona acı vermek hoşuma gidiyor. Beni istemesi, istediğine sahip olamaması, hoşuma gidiyor." Başını yatağın başına yasladı ve gözlerini kapattı. Tekrar açtığında gözleri koyu kehribar rengindeydi. "Hem de çok."

Gözlerini görünce ürperdim. Jean-Claude koluma dokununca havaya sıçradım. "*Ma petite*, katılalım mı?"

Sadece başımla onayladım çünkü Richard kurt gözleriyle yataktan bize bakarken *vay canına* demek çok havalı olmayacaktı.

8

Asher pantolonunu ve diğer giysilerini çıkarttı. Gömleğini çıkartırken tereddüt etti çünkü en kötü yara izleri göğsünün ve karnının yanındaydı. Saçları yaraların tamamını gizleyecek kadar uzun değildi. Jean-Claude ile aylardır Asher'ı rahatlatmaya çalışıyorduk. Asher'ı utandıran vücudunun belden yukarısı kusursuz Richard'dı. Utanmak kelimesini daha önce Asher için hiç kullanmamıştım.

Jean-Claude ile birbirimize baktık, ikimiz de nereden başlayacağımızı bilemiyor gibiydik. Richard, "Jean-Claude sana soyunmanı söyledi, soyun," dedi.

Asher kaşlarını çattı ve gömleğinin önünü kapattı. "Bana giysilerimi çıkartmamı söyledi."

Richard kaba bir şey söylemek için ağzını açtı ama Jean-Claude'un bir bakışıyla bundan vazgeçti. Aralarında bir

bilgi alışverişi oldu. Sanırım Jean-Claude bana yaptığı gibi Richard'a da zihinsel mesajlar gönderebiliyordu. Ne söylediyse Richard'ın yüzü yumuşadı. Asher'a döndü. "Geçen yaz beni neredeyse öldüren gümüş mermilerin izlerini görmedin," dedi. Geniş ve kusursuz kasın üzerinden geçti. "Burası tamamen yaralıydı. Kalıcı olduğunu düşündüm. İz bırakıyorsa genelde kalıcıdır. Kendimi kötü hissetmedim ama yara izlerini de sevmedim. Kusursuz olmayı seviyordum. Sonra Jean-Claude enerjisini kullanarak kendi yaraları iyileştirdi, ben de benimkileri nasıl iyileştireceğimi öğrendim. Bunu eski hâline getirmek için triumviradan enerji çekmeme izin verdi." Ellerini iki yana açtı, kusursuz tenini gözler önüne serdi.

Gücümüzden enerji alıp bunu kendilerini iyileştirmek için kullandıklarını biliyordum -vampir izleri taşımanın en büyük avantajlarından biriydi- ama yeterince gücümüz olmasaydı odada her yeri yara izleriyle dolu üç erkekle birlikte olacağım daha önce aklıma gelmemişti.

Asher, "Benim triumviram yok," dedi. Sesinde hüzün vardı, gömleğinin önü kapalıydı.

Richard yüzünü vampire döndü. "Kibar olmayı denedim ama sempati seni daha da kızdırıyor. Bunu anlıyorum, başka bir şey deneyelim." Birden öne atıldı ve Asher'm saçlarını tuttu, diğer eliyle adamın bileğini büktü. Ani, vahşi ama bir öpüşme kadar yakın bir hareketti. Asher'm öfkesi, Richard'm ellerinin gücüyle azaldı.

Richard adamın soluk mavi gözlerine baktı ve hırladı. "Seni çıplak istiyorum. Hepsini görmek istiyorum. Seni çıplak ve bağlı görmek istiyorum, bir kez daha söylemek zorunda bırakırsan sırtındaki kıyafetleri parçalarım." Asher'ı fırlattı ve arkasına yaslandı.

Asher sendeledi ve düşmemek için yatağın kenarına tutundu. Doğrulunca gömleği ve geriye kalan kıyafetleri yere düştü. Richard'ın kendisini çıplak ve bağlı görmek isteyişiyle rahatlamıştı. Artık tereddüt etmiyordu.

Asher'ı dizleri üzerinde yatağın bir yanına bağladık, direkler arasına ortaladık. Yatağın kenarına yakın olduğu için isterse bacaklarını aşağıya indirebilirdi ama şimdilik rahat etmesine izin vermiştik. Yatak aynı yataktı ama çerçeve Richard ile en son yatağa girişimizden beri değiştirilmişti. Metaldi ve özel tasarımdı, çerçeve üzerinde farklı yerlerde bağlantı noktaları vardı. Orijinal olarak Asher'ın Nathaniel'ı üzerime almayı öğretmesi için tasarlanmıştı fakat bu iki tarafı da farklı şekillerde deneyim ettiğimiz anlamına geliyordu. Kural, kendi vücudun üzerinde denemediğin bir şeyi dominantken başkası üzerinde denememekti. Nathaniel'ın istediği ama benim yapmayacağım veya yapamayacağım şeyler vardı çünkü acı seviyesi çok fazlaydı ve ben diğerleri gibi hızlı iyileşmiyordum ama Asher bu konuda birkaç kez sınırları zorlamıştı. Sonrasında *no m'as* demişti ve Nathaniel hâlâ kendi sınırlarını zorlamış değildi. Açık konuşmak gerekirse, Nathaniel'ın bu konudaki sınırları beni hem ürkütüyor hem de meraklandırıyordu.

Jean-Claude oyuncak sandığımızı -kutu değil sandık- çıkartmıştı. İçine birinin girebileceği kadar büyük eski tarz sandıklardandı. Bir ay önce oyuncakları getirip götürmekten sıkıldığımız için sandığı kalıcı olarak odaya taşımıştık. Birbirimizle yatakta neler yaptığımıza ilişkin bir kabullenmeydi. Richard'ın dizlerinin üzerinde sandığı karıştıracağı hiç aklıma gelmemişti. Bu tür seksi sevdiğini biliyordum ve haklıydı: İhtiyacını Raina icat etmemiş, sadece açığa çı-

kartmıştı. Bunu yüksek sesle bize itiraf edebilmesi bir nevi mucizeydi. St. Louis'nin Super Bowl'u kazanması veya cehennemde buz pateni yapmak gibi asla göremeyeceğinizi düşündüğünüz türden bir mucizeydi.

Jean-Claude gömleğini çıkartmıştı, üzerinde deri pantolonu ve botları vardı, çok BDSM görünüyordu. Asher çıplak yatağa bağlıydı, benim mini eteğim ortama hiç uymuyor gibiydi ama Jean-Claude bu sorunu da çözdü. Deri bir elbiseydi, kısaydı ama etekleri vardı, beli kemerliydi, yatakta köle edilmiş June Cleaver giysisi gibiydi. Uzun topuklu ayakkabıları elime alıp üstümü değiştirmek için banyoya gittim. Bu ayakkabıları daha önce de giymiştim ama elbise yeniydi. Ama elbisenin en güzel özelliğini üzerime giyip öndeki ağır fermuarı yukarıdan aşağıya indirene kadar anlayamadım. Elbisenin üst kısmı sütyensiz göğüslerimi dik tutacak kadar dardı ve fermuar yarıya inince bile bu durum değişmiyordu. Göğüslerim giysinin içindeydi ve ne yaparsam yapayım yanlışlıkla dışarıya fırlamazlardı. Hayır, fermuarı iyice açıp benim dışarı çıkartmam gerekti. Ya da fermuarı tepeye kadar çeker ve hiçbir şey göstermezdim. Fermuarla oynayıp göğüslerimin dışarıya fışkıracakmış gibi durduğu bir noktayı yakaladım, fakat yerlerinde sabit olduklarından emindim, gerçek göğüslerin sabit olabildiği kadar. Banyo aynasında kendimi gördüm ve durdum. Sadece göğüslerim de değildi, bu elbisenin içinde bel kısmı geniş kemerli olduğu için belim çok daha ince duruyor ve etekler çarpıcı bir görünüm kazanıyordu. Elimde olmadan düşündüm. *Vay canına, şu tanrıçaya bakın.* Kendi göğüslerim söz konusu olduğunda aklımdan çok sık geçen bir düşünce değildi.

Dışarıya çıktığımda Jean-Claude yüz ifadesiyle ne kadar hoşuna gittiğini belli etti. "*Mon Dieu, ma petite,*" dedi. Asher'ı saçlarından tutup beni görmesi için yana çevirdi. Açının acı vermesi gerekirdi ama Asher az önce Richard için çıkarttığı sesi çıkartmadı. Yüzleri birbirine çok yakındı. "Ona bak, Asher. Bak ve bu akşam neye dokunamayacağını gör." Altın sarısı saçları bıraktı ve bana doğru yürüdü, Asher'ı önemli değilmiş gibi kendi hâline bıraktı. Bunun oyunun bir parçası olduğunu biliyordum ve Jean-Claude'un Asher'ın ne istediği konusunda bilgili olduğuna güveniyordum ama ben bağlı olsaydım, aynı şekilde beni aşağılasa veya dalga geçse, *canın cehenneme, bu akşam beni beceremezsin* tavrı sergilerdim.

Jean-Claude yanıma geldi ve elini uzattı. Topuklarım on santimetreydi. Çok güzel görünüyordum ama seksilik derecem arttıkça zarafet derecem düşmüştü ya da en azından ben öyle hissediyordum. Pratik ettikçe daha iyi olacağım konusunda bana garanti vermişti. Tabii ki.

Eliyle beni dengelerken kendimi daha güvende hissettim. Yatağın kenarına kamçılar yan yana sıralandı. Yatağın diğer ucunda örtülerin arasına gizlenmiş Richard'ı gördüm.

Richard, "Uymayacak," dedi.

Jean-Claude, Richard'a giymesi için deri bir pantolon vermişti. Daha önce birkaç kez giydiğini gördüğüm pantolonlardan olmalıydı. Ama bu bir sene önceydi ve herhâlde ağırlık kaldırmaktan sadece kolları genişlememişti.

Jean-Claude beni yatağın ucuna bıraktı. Richard yatağa yaslanıyordu, deri pantolonu bacağına geçirmeye çalışırken iki büklüm olmuştu. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı, şimdi boyundan bele kadar esmer ve zarif bir kavisten ibaretti.

Kafasını iki yana salladı. "Mümkün değil, çok fazla kas yapmışım." Kafasını kaldırdı ve beni gördü. Görmek istediğim her şeyi Jean-Claude'un yüzünde gördüysem Richard'ın yüzündeki hem daha güzel hem de daha kötüydü. Yataktan kayıp sert bir biçimde yere düştü. Deri pantolon kucağında oturdu ve yüzüne bir çekiçle vurmuşum gibi bana baktı. Yeni İngiliz vampirlerimizden biri buna *Tanrı'nın tokadı* diyordu. Giysim hakkında şüphelerim kaldıysa da Richard hepsini gidermişti.

Sonra Richard doğruldu ve yatağın kenarına tutundu. Hâlâ pantolonunu önünde tutuyordu, sırtını dikleştirdi ve yüzüne küstah model maskesini takındı. Çoğu zaman ne kadar yakışıklı olduğunun farkında olmadığını düşünürdüm ama yüzünde bu ifade belirince ne kadar güzel göründüğünün farkında olduğunu düşünüyordum. Bacaklarının büyük bir kısmı ortadaydı ve pantolonuna girmesine engel olan fazladan kasları gördüm. Sonra pantolonu bıraktı ve hepsini görmeme izin verdi. Elbiseme tepki verenin sadece yüzü olmadığını görmemi istedi.

Jean-Claude'un elini sıktım çünkü uzun topuklular üzerinde dengemi kaybettim. Yüzümü göremiyordum ama sanırım şimdi yüzüne çekiç yemiş biri duran bendim. Tanrı'nın tokadını ben yemiştim. İlk gördüğümden beri üzerimde böyle bir etkiye sahipti, zaten ilk gördüğümde bir yatakta çıplaktı. Dişi bir şekil-değiştiren ile aynı yatakta ne işi olduğunu sormamıştım. Hayvan formundan insan formuna geçince yatakta bayılıp kaldıklarını düşünmüştüm -birçok şekil-değiştiren dönüşümden sonra saatlerce komaya girerdi- ve birisi üzerlerini örtmüş olmalıydı. Şimdiki hâline bakarken o zamanki varsayımımın ne kadar safça olduğunu düşündüm.

Richard, "Yüzün," dedi. "Bir an için görmeyi istediğim gibiydi sonra aklına başka bir şey geldi. Artık beni görmüyordun... Bana bakarken neyi veya kimi düşünüyordun?" Yüzü inanılmaz yakışıklıydı, sakalları yoktu, esmer teni ve çarpıcı elmacık kemikleriyle bir ustanın elinden çıkmış kusursuz bir heykele benziyordu fakat yüzünde öfke de vardı ve bu o kadar da çekici değildi. Hayatımdaki bütün erkekler içerisinde sadece Richard bana karşı öfkesini kullanırdı.

Jean-Claude, "*Ma petite,*" dedi. Bu takma isim benim için yeterliydi. Sorun çıkartma anlamına geliyordu. Richard'ımızın, iş birliğine en çok yaklaştığı an buydu. *Richard'ımız,* diye düşündüğüm anda bunun benim düşüncem olmadığını anladım. *Richard benim,* diye düşünüyordum ve bunda bir sorun yoktu; aile boşanma ile sarsılıp mallar paylaşılmadan, çocukların ebeveynlerinin barışmasına ihtiyacı olduğu gibi bizim de buna ihtiyacımız vardı. Üçümüzün boşanmasındaki sorun malların çoğunun insanlar olmasıydı. Şehirdeki vampirler, kurtadamlar ve diğer şekil-değiştirenler malımızdı. Kendimize gelip bu sorunu çözmemiz gerekiyordu.

"Seni, Richard. İlk karşılaşmamızı düşünüyordum. Sen Jean-Claude'un Lanetliler Sirki'ndeki ofisinde bir şekil-değiştiren ile yataktaydın. İkiniz de çıplaktınız ve ben bir kadınla yatakta çıplak ne işin olduğunu hiç sormadım. Kendini orada nasıl bulduğunu merak etmedim."

Öfkesi azaldı, kafası karışmıştı. "Ne dememi bekliyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece bunu hiç sormadığımı fark ettim. Rashada ile sevgili olup olmadığınızı hiç sormadım. O akşam beni dışarıya çıkarttın, bu yüzden başkasıyla birlikte olmadığını düşündüm. Saf mıydım, Richard? O kadar saf mıydım?"

Yüzü yumuşadı ve gülümsedi. Sonra yanımıza geldi, öfkeli veya küstah değildi, nazikti. Daha aşağıya bakmak yerine yüzüne bakmayı tercih ettim. Gerçi şimdi yüzüne bakmak benim için çıplak vücuduna bakmaktan daha fazla şey ifade ediyordu.

Yüzüme dokundu ve tenimin sıcaklığı arttı. Soğuk geceyi geçirebileceğim bir sıcaklıktı ve yüzümü dokunuşuna doğru uzattım. Yüzümü sıcak avucuna koymam için elini yana çevirdi.

"İkimiz de saftık," dedi. Diğer elini arkama doğru uzattığını fark ettim. Kafamı çevirdim, eli yüzümün tamamını içine alacak kadar büyüktü ama diğer eliyle de Jean-Claude'un saçlarına dokunduğunu gördüm.

Richard yüzlerimiz birbirine yaklaşana kadar bizi kendine çekti. Yüzlerini benimkine değdirmek için eğilmek zorunda kaldılar. Jean-Claude'un saçlarıyla benimkiler birbirine geçti, hepsi siyahtı, şimdi hangisi kimin saçı anlamak mümkün değildi. Richard'ın elleri kafalarımızın arkasındaydı, ellerini saç tellerimizin arasında gezdiriyordu ve parmaklarını kafatasımın arkasında hissettim. Parmakları masaj yapar gibi hareket etti. Aynısını Jean-Claude'a yaptığına emindim. İstesem hislerimizi paylaşabilir, Jean-Claude'un ne hissettiğini hissedebilirdim, fakat bunun beni korkuttuğunu biliyordu ve bu yüzden bütün gösteriyi bilmeden devam ediyordum. Richard'ın ne yaptığını sadece biliyordum.

Yüzlerimizi birbirine değdirdik. "Neler olacağını bilseydik, birbirimizden kaçar mıydık?" diye fısıldadı. Ne cevap vereceğimi bilemedim ve Jean-Claude cevap verdi. "Aslında, *mon ami*, zor zamanlarda birbirimize destek ol-

masaydık şimdi hayatta olur muyduk? Kaç vampir ve kurtadam ölü veya sadist efendilerin elinde oyuncak olurdu?"

Richard, "Sadece kurtlar da değil," dedi. "Anita ve Micah şehirdeki diğer şekil-değiştirenlere de yardım etti." İç geçirdi ve derin nefesini verdi. Başını yana çevirip dudaklarını alnıma dayadı. Bir öpücük olamayacak kadar yumuşaktı. "Asher'ı sağ kolun, *temoin*in olarak tutmak ve sırtlanları kaybetmek istemiyorsan onu ehlileştirmemiz gerek."

Jean-Claude, "*Oui*," dedi.

"Kesinlikle," dedim.

Richard bir kahkaha attı, kafasını geri çekip ikimize baktı ama bakışları benim üzerimde daha fazla kaldı. "Sesindeki şüphe, Anita, tam sana göre, tam sana göre."

Kaşlarımı çattım, bir elim kalçamdaydı ve diğeriyle Jean-Claude'un elini tutuyordum. "Ben hâlâ benim, Richard. Başka nasıl olabilirim?"

"Seni bu kadar sevip de sana korkunç şeyler yapmayı nasıl düşünebiliyorum? Benim sevdiğim şeyler seni rahatsız etmiyor mu?"

Jean-Claude sessizleşti. "Bu konuşmayı tekrar yapmak istemiyorum, Richard," dedi.

"Ben de," dedi. Jean-Claude'a baktı. "Anita ile seks yapmak istiyorum. Dokunmak ve dokunulmak istiyorum. Bana sahip olamayacağı gerçeğiyle Asher'a işkence etmek istiyorum." Çikolata renkli gözlerinden bir şey geçti ve gözleri koyulaştı. "Anita üzerimdeyken yüzünü görmek istiyorum ve Anita'nın üzerine çıkmak istiyorum. Senin Anita'yı becerdiğini görmesini istiyorum, sana sahip olmadığını düşünmeli. Sen bunu yaparken ben ona acı vermek istiyorum ve bundan hoşlanacağını biliyorum." Gözlerindeki koyu-

luk vahşiydi ama sebebi öfke değildi. "Bu düşünce beni heyecanlandırıyor."

Söylediklerini duyunca bakışlarımı aşağıya indirdim ve vücudunun tepki verdiğini gördüm. Gözlerimi yeniden yüzüne çevirdim ve bana baktığını gördüm. Ne yaptığımı anlamıştı, ya da Jean-Claude'nin saçlarını okşadığını sezdiğim gibi Richard da nereye baktığımı sezmişti.

"Beni istiyor musun?"

"Ne?" diye sordum.

"Beni istiyor musun, Anita?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Ağzımı açtım ve kapattım. Jean-Claude, "Doğruyu söyle, *ma petite*, doğruyu söyle," dedi.

Richard'ı ilk gördüğüm zaman düşündüğüm şeyleri düşündüm. "Evet."

Gülümsedi ama yüzündeki vahşiliğe bir anlam vermekte zorlanıyordum. "Güzel," dedi. "Çünkü seni özledim." Hızlı hareket etti. Ben de bir kız gibi ciyakladım. Beni bileğimden tutuyordu. Nabzım gırtlağımda atıyor, derimi dövüyordu. Ayaklarım yerin üzerinde sallanıyor ve birkaç santimetre uzaktaki gözlerine bakıyordum. Ellerim kollarındaydı ama bir işe yaramıyordu.

"Bu seni korkuttu." Yüzünü yüzüme yaklaştırdı ama değdirmedi, derimi kokladı. Bunu yapınca tüylerim diken diken oldu. "Benden korktuğun zaman derin çok güzel kokuyor, Anita. Bu hoşuma gidiyor, anlıyor musun?"

Yutkunup fısıldadım. "Evet."

"Korkmanı istiyorum, anlıyor musun?"

"Avcı-av olayı, anladım," dedim. Sesim yine çok yüksek çıkmadı.

Yumuşak insan dudaklarından bir hırıltı geldi. Nabzım yeniden hızlandı, sanki nabzımda boğulacaktım. "Bana güveniyor musun?" diye fısıldadı. Ama sesi de kükremesi gibi ürkütücüydü, sanki ses pesleşiyordu.

İki kez yutkundum. Sesime güvenmiyordum ve gerçek cevabın belki olduğunu biliyordum ama Jean-Claude yanımdaydı ve işlerin kontrolden çıkmasına izin vermeyeceğini biliyordum. Bu yüzden başımla onayladım.

"Güzel" dedi. Kaslarının gerildiğini hissettim, sonra ayaklarım yerden kesildi ve yatağa uçtum.

9

Yatağa çarptım, ellerimi çarpmanın etkisini azaltmak için öne uzattım ama yumuşak yatağın üzerine düşmek çok zor olmadı, sadece şaşkındım. Acil bir durum olsaydı hemen yerimden doğrulur ve bir şeye uzanırdım fakat öyle bir aciliyet yoktu, bu yüzden nabzım gırtlağımı acıtırken yatağın üzerinde nefeslenmeye çalıştım. Asher'ın vücuduna bakıyordum. Bana bakarkenki görüntüsünü takdir edecek zamanım olmadı çünkü yatak kıpırdadı ve Richard üzerine çıktı.

Ağırlığı tepeme bindiği anda beni öptü. Altında kapana kısılmıştım, beni öperken boğuluyordum. Çok vahşiydi, bu kadar fazlaydı, ben henüz o noktaya gelmemiştim. Richard'ı ittim ve mücadele ettim, sonunda atkuyruğunu tuttum ve saçlarından tutarak ağzımdan uzaklaşmasını sağladım.

Dişlerimi sıkarak "Henüz benim için yeterince şey yapmadın, Richard," dedim.

Yukarıdan bana baktı ve aklından bir an için çok iri yarı olduğu için zorla da olsa istediğini yapabileceği geçti. Benden daha büyüktü ve ben silahsızdım, sadece güvenim bu noktaya gelmesini sağlamıştı. Richard'a ve Jean-Claude'a olan güvenim. Bu düşünce aklımdan geçerken bir an için, içinde dövüştüğü şeytanların farkına vardım. Sadece bir kurtadam veya Jean-Claude'nin çağırdığı hayvan olması değildi, sorun başka bir şeydi. Arzu ettiği gibi insan olsa bile içinde var olacak şeyler vardı. Bu şeyin gözlerine yayıldığını ve tüylerimi tekrar diken diken ettiğini hissettim.

Atkuyruğunu tuttuğum için yüzüme yaklaşamadı, bu yüzden hafifçe aşağıya doğru kaydı. Yeterli alanı bulunca nazikçe, çok nazikçe göğsümün üzerini öptü. Fermuarın üzerinde açıkta kalan ve yakayla çevrelenen kısmı öpüyordu ve öpücüklerinin hepsi çok nazikti. Derinin üzerinden beni öperek aşağıya inerken saçlarının parmaklarım arasından kaymasına izin verdim. Başını yumuşak derinin üzerine, karnıma koydu. Sadece ağırlığı bile gözlerimi kapatmama ve ürpermeme sebep oldu. Gözlerimi açtığımda başım geriye düşmüş olmalıydı çünkü Asher'm vücuduna bakıyordum. Bana baktı ve gözlerinde itaatkâr olmayan bir şey vardı. Bakışı neredeyse dominanttı. Asher boyun eğme konusunda benden daha iyiydi, benim asla pasif role bürünmeyeceğimi bana açıklayan kendisiydi. Ben bazen bazı şeylere izin veren dominant bir kişiliktim fakat diğer role Asher gibi hemen bürünmem mümkün değildi. Asher isterse itaatkâr olabiliyor ve beni kızdıran şeyler

Asher'ı heyecanlandırabiliyordu. Hayatımda birinin baskın rolünden itaatkâr rolüne bu kadar hızlı geçiş yapabildiğini görmemiştim. Bir dakika önce kuzuyken bir dakika sonra aslan olabiliyordu. Bakışları benim üzerimde gezindi ve Richard'a doğru kaydı, avcı rolüne bürünmesine sebep olan ben değildim, bundan neredeyse emindim. Geçişe sebep olan Richard'ın vücudunun bu kadar yakında ama kendisine çok uzakta olmasıydı.

Richard'ın kafasını kaldırdığını hissettim. Bunu hissedince Richard'a baktım. Dirsekleri üzerindeydi ve elbisemin eteklerini tutuyordu. Bana gülümsüyordu, karşısındaki kadından emin olan erkeğin gösterdiği bir gülümsemeydi, alacağı cevabın hayır değil evet olacağını biliyordu. Richard'ı böyle görmeyeli aylar olmuştu ve içimde bir şeyler harekete geçti. Bu bakışı hak etmemişti.

Jean-Claude birden yanımızda bitti, Asher'ın bacakları üzerinden uzandı ve saçlarıma, yüzüme dokundu. Yüzümü Jean-Claude'a çevirdim. Gök mavisi gözlerine baktım, birkaç ton daha koyu olsaydı siyah gibi görünecekti ama sonsuza kadar ışığın kaybolmaya başladığı zamanki gök mavisi olarak kalacaktı, karanlık birkaç nefes ötedeydi. Gözlerine baktım ve yüzümü tutarken zihnime fısıldadı. "Haklı olabilirsin veya mutlu olabilirsin. Yüzüme bak ve Richard'ı istemediğini söyle, buna bir son vereyim. Triumviramız için başka bir çözüm buluruz. Ama bana istemediğini söylemen gerek."

Yatağın üzerine çıktı ve diğer elini çıplak koluma götürürken başımı bacağına yasladım. Beni vücudumun üzerinden Richard'a bakmam için çevirdi. Richard hâlâ kollarının üzerindeydi ve eteklerimi tutuyordu. Bana bakıyordu,

yüzü hâlâ hevesliydi ama kahverengi gözlerinde tedirginlik vardı. Birbirimize karşı ihtiyatlı olmayı öğrenmiştik.

Richard yavaşça elbisenin alt kısmının fermuarını açmaya başladı. Bunu yaparken de itiraz etmemi bekler gibi yüzüme baktı. Üzerinde düşündüm, gerçekten düşündüm. Bu işe yeniden bulaşmak istediğime emin değildim. Hayatım Richard'sız daha iyiydi.

Jean-Claude tekrar fısıldadı. "Durmasını istiyor musun?"

Cevabım hem evet hem de hayırdı. Zaten Richard söz konusuyken en başından beri böyleydim. Evet ve hayır, evet ve hayır, ikimiz delirene kadar. Evet ve hayır.

Richard fermuarı açılmış elbiseyi yanlara çekti ve yüzünü bana doğru eğdi fakat hâlâ bana bakıyor ve bir şey dememi bekliyordu. Jean-Claude kollarımı okşayarak beni sakinleştirmeye devam etti. İkisi de bu işi berbat edecek kişi benmişim gibi davranıyordu. Sanki bunu daha önce konuşmuşlardı fakat gecenin başında Jean-Claude da benim kadar şaşkındı. Bunu düşününce irkildim.

Richard bacağımı öperken bana baktı. Jean-Claude eğildi ve fısıldadı. "Yemin ederim, bu akşam geleceğini bilmiyordum fakat bunu istiyorum, *ma petite*. Bu iş birliği yapan Richard'ı istiyorum. Bu akşam seks var, hayatımızda değişikler olmayacak. Sadece seks ve büyü, fazlası değil."

Bir zamanlar bu sözler beni delirtirdi ama bu Micah ve Nathaniel'dan önceydi. Jean-Claude ile barış yapmıştık ve sözleri beni biraz da olsa rahatlattı.

Richard tenimi öpmeye devam etti, hâlâ yüzüme bakıyordu, hâlâ ihtiyatlıydı. Farkında olmadan tuttuğum nefesimi verdim ve gerginliğim biraz azaldı, ben rahatlayınca Richard da rahatladı. Gülümsedi ve ellerini bacaklarımın

üzerinde gezdirdi, elleri şimdi bacaklarımın dışını tutuyordu ve kolları bacaklarımın altındaydı. Beni öperken bakışlarını indirdi. Önce parmaklarıyla başladı fakat bunu kasıtlı yapmadı.

Vücuduma baktı. "Bu elbisenin altına bir şey giymemişsin," dedi.

Yüzündeki ifadeyi görünce gülümsedim. Kendime hâkim olamadım. Çok şaşırmıştı. "Evet," dedim.

Sonunda gülümsedi ve yüzünü indirdi, artık gözlerime bakmaya çalışmıyordu. Jean-Claude da rahatladı, sanki almaya ihtiyacı olmadığı nefesini tutuyordu.

"Gerçekten bu işi berbat etmemden korktun mu?" diye sordum. Yüzünü görmek için başımı hafifçe hareket ettirdim. Yüzünü okuyamıyordum ama yüz ifadesi hoştu. Ama "Evet," dedi.

Richard bacaklarımdan başlayarak bacaklarımın arasına kadar beni yaladı. Bunu hissedince gözlerimi kapattım, nefesim kesildi. Uzun uzun, yavaş yavaş, yaladı. Kenarlarda dolaşıyor ve her defasında küçük bir bölgeye odaklanıyordu. Daha küçük ve dairesel hareketler yapmaya başladı. Sonunda nefes alıp verişim değişti, nabzım iyice hızlandı.

Jean-Claude altımda hareketlendi. Gözlerimi açtım ve yüzüne baktım. Kafamın altına yastıklar koyarken gülümsedi. "Asher'ımızı kendi hâline bırakamam," dedi. Eğildi ve beni öpüp yataktan indi. Bunu yapınca bakışlarımı yatağın bir kenarında unutulmuş Asher'a çevirdim. Yüzünü gördüm, hâlâ avcıydı ama artık öfkeli değildi. Asher'ı unutmuştum, aramızda böyle bir şeyin olması hoş olmasa da gerçek buydu.

Richard ağzını yasladı ve emmeye başladı, bunu yapınca bütün dikkatim bacaklarımın arasına odaklandı. Şimdi beni emerken kahverengi gözleriyle bana bakıyordu. Bakışında karanlık, vahşi, sahiplenir bir ifade vardı. Beni sahiplenmiyor, sadece bana bu zevki verdiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Bu sesleri kendisi için çıkarttığımı biliyordu. Gözlerinde bu vardı, beni öpüp yaladıkça sırtım yay çizdi, başımı geriye attım ve ellerim tutunacak bir şey aradı. Ağzıyla kelimesiz, hırıltılı çığlıklar atmamı sağladı.

Ben kendimi yatağa bırakana kadar beni öpmeye devam etti, artık zevkten hâlim kalmamıştı. Bir kez daha dilini gezdirdi ve bana bir çığlık daha attırdı.

"Bunu sevdim," dedim. Sesim boğuktu.

Yüzüne odaklanmaya çalıştım ama dünya yumuşak ve bulanık çizgilerden ibaretti. Bir kamçının yumuşak şaklamasını duydum ve Jean-Claude'un Asher üzerinde çalışmaya başladığını anladım. Fakat kafamı çevirip bakacak hâlim yoktu. Orgazm olup çırpınırken yastıkların diğer yanına düşmüştüm ve şimdi diğer iki erkeği göremiyordum. "Ne?" diyebildim. Sesim hâlâ boğuktu.

"O kadar hoşuna gitti ki kendinden geçtin. Seni izlemek hoşuma gidiyor." Yüzü ışıkların altında parıldadı. Parmaklarını bacak arama götürdü ama bunun için çok erkendi, şok ile kafam yastığa düştü. Erkeklerin bu gibi anlarda attıkları karanlık kahkahalardan birini attı. Hoş bir sesti.

Bacaklarımı biraz daha aralayıp parmaklarını biraz daha bastırdı. Bir çığlık daha attım ve yine kıkırdadı. Kamçının sesi daha sert geliyordu ve birisi itiraz edercesine sesler çıkartıyordu fakat seslerin kaynağı ben değildim.

Richard bacaklarımı bıraktı ve kolunu altıma soktu. Yatak hareket etti. Daha yakınıma girmesini bekledim ama o, "Jean-Claude, yer değişelim," dedi.

Bunu duyunca gözlerimi açtım ve yüzüne baktım. Bacaklarımın arasında çömelmişti, uzun ve kalın uzvunun hazır olduğunu görebiliyordum. Uzandım ve yerimden kalkmak istedim ama bir kahkaha atıp geri çekildi. "Bunu yaparsan seni becermekten başka bir şey yapmam," dedi.

Şehvetli bir ses tonuyla, "Becer," dedim.

Başını iki yana salladı.

Jean-Claude, "Nasıl yer değiştireceğiz?" diye sordu.

"Kamçıyı nasıl kullanacağımı biliyorum."

"Asher'ı arzu ettiğimiz noktaya getirdim, *mon ami*. Böyle tatlı bir teklif için bile yerimi vermem."

Bunu duyunca neler olduğunu görmek için yastıkların arasına girdim. Asher hâlâ bağlıydı ama dudakları hafif aralıktı, bakışları odaksızdı. Yüzümden atmaya çalıştığım ifadenin aynısıydı. Fakat Asher'ınkinin sebebi orgazm değildi, organı ereksiyon hâlindeydi ve vücudunun geri kalanı gibi kusursuzdu. Asher aslında buna itiraz ederdi çünkü yara izlerinden biri testislerinin kenarına kadar iniyordu fakat ben dilimi bu pürüzlü yüzeyin üzerinde gezdirmeyi seviyordum.

Jean-Claude kolunu arkadan Asher'a doladı. Üzerinde hâlâ deri pantolon vardı ama Jean-Claude bu kadar yakın olunca Asher gözlerini devirdi. Jean-Claude'un kendisine dokunmasını bekledi. Asher'ın gücü yüzünden adama yakın olanların adamla fiziksel olarak yalnız kalmaktan korkması ironikti ama beni neredeyse öldürmüş, Jean-Claude'u da neredeyse kontrolüne almıştı. Dikkatli olmak için haklı

sebeplerimiz vardı fakat Jean-Claude'dan masum bir dokunuş beklerkenki yüz ifadesini görünce ne kadar çok istediğini ve ne kadar azını aldığını anladım.

Jean-Claude, "Sadece acı değil," dedi.

Richard, "Biliyorum," dedi. Dizleri üzerinde yatağın kenarına gitti, çıplakken kusursuzdu. Ereksiyonu bozulmak üzereydi fakat böyle bile çok erkeksi görünüyordu. Yakına girince Asher'ın çenesini tuttu ve adamı kendine bakmaya zorladı. "Anita'yı öpmem hoşuna gitti, değil mi?"

Asher fısıldadı. "Evet."

"Jean-Claude'un anılarının bir kısmı bende. Diğer erkeklerin kadınınla birlikte olmasını izlemekten hoşlandığını biliyorum." Sonra Asher'ın çenesini bir elle tuttu ve eğilip Asher'ı öptü. Yumuşak, neredeyse masum bir öpücüktü, vücutları arasında çok mesafe vardı ama Richard geri çekilirken Asher'ın yüzündeki ifade masum değildi. Beklentiyle doluydu, hem şaşkın hem de mutluydu.

Richard, "Ağzımda tadını aldın mı?" diye sordu.

Asher, "Evet," dedi. Sesi fısıltıdan ibaretti.

Richard yataktan indi ve Jean-Claude, Asher'ın arkasına geçmesi için kenara adım attı. Yatakta gösteriyi seyrettim çünkü tam anlamıyla bir gösteriydi. Richard, Asher'ın arkasına geçti. Elini adamın sırtında gezdirdi. "Güzel desen," dedi.

Jean-Claude, "Teşekkür ederim," dedi. İki adama yaklaştı ve üç erkeği bir arada gördüm, ikisi çıplaktı. Jean-Claude'un üzerinde sadece deri pantolonu ve botları vardı, bir an için aşkı veya kendi hayatımı umursamadım. Tek düşüncem ne kadar güzel olduklarıydı.

Richard ellerini tekrar Asher'ın sırtındaki izlerin üzerinde gezdirdi. Richard, Asher'ın yüzündeki ifadeyi göremiyordu çünkü tek bir dokunuşu bile Asher'ın gözlerini kapatmasına ve çok fazla tepki vermemek için direnmesine sebep oldu. Biri, diğerinin dokunuşu altında nasıl sakin kalmaya çalışır biliyordum.

Herhâlde bunu fark eden sadece ben değildim çünkü Richard eğildi. "Sana dokunmam hoşuma gidiyor, değil mi?"

Asher cevap vermedi. Sanırım diğer adamın sesini duymasından korkuyordu. Yüzünü ve vücudunu kontrol etmeye çalışıyordu. İki yüz yaşın üzerindeki vampirler birçok şeyi kontrol edebilirdi. Asher'ın kendisini kontrol etmek için bu kadar uğraşması Jean-Claude ve Richard'ın ilgisine ne kadar değer verdiğini gösteriyordu.

Richard kolunu Asher'ın beline doladı, diğerini de omzuna koydu. Doğruldum çünkü Richard bizim Asher'ımıza bu kadar yakın olacaksa görmek istiyordum. Vücutlarının birbirine değdiğini görmek istiyordum. Yatağın üzerinde süründüm ve zarif görünmekle uğraşmadım.

Yataktan yarı düştüm yarı indim. Richard'ın esmer ve kaslı vücudu Asher'ın soluk vücuduna değiyordu. Şimdi vücutları açık ve koyu renkli birbiri içine geçmiş kusursuz iki çizgi gibiydi.

Jean-Claude da iki adama bakıyordu ve afallamıştı. Yüzündeki ifade ancak böyle açıklanabilirdi. İstek ve şaşkınlık karışımı bir ifadeydi, az önceki gibi yine çok güzel olduklarını düşündüm.

Richard'ın sesi yükseldi. "Sana değmemin hoşuna gittiğini söyle, Asher."

Asher titreyerek nefes verdi, ne bir kelime söyledi, ne nefes aldı, ne çığlık attı. Fakat bu hâliyle bir sevgilinin sahip olabileceği bütün arzuyu içinde barındırıyordu.

Richard, "Güzel," dedi. Bir adım geriledi. "Şimdi, Jean-Claude, Anita'yı becerirken sen izleyeceksin ve sonra Jean-Claude seni becerirken ben de Anita'yla birlikte olacağım." İtiraz edebilir veya şikâyet edebilirdim ama dürüst olmak gerekirse benim için sorun yoktu.

10

Jean-Claude üzerimde yükseldi, çıplak ve kusursuzdu, kollarından destek alırken içime girip çıkıyordu. Birincisi, bunu yapmasını izlemeyi sevdiğimi biliyordu. İkincisi, geleneksel misyoner pozisyonu için fazla uzundu, ya da ben çok kısaydım. Saçları, omzunun üzerine kalın siyah dalgalar hâlinde düşüyordu. Soluk ve kusursuz organı içime girip çıkarken Jean-Claude'u seyrettim. Sadece bunu görmek bile az önceki orgazm çığlığını atmam için yeterli bir sebepti. Yatağın diğer tarafından da bir çığlık geldi, kafamı sesin geldiği yöne çevirince Asher'ın zincirler içerisinde titrediğini gördüm. Kamçı indikçe vücudu irkiliyordu, bir süre sonra kamçı sesi düzenli bir şekilde ve hızlanarak gelmeye başladı. Asher her bir darbeye ayrı tepki veremedi, gözlerini kırpıştırırken tepeden tırnağa titredi.

Jean-Claude tamamen içime girdiğinde bir çığlık attım ve şaşkın gözlerimi vampire çevirdim. Bir süre bana baktı ve hızlandı, kalçasını her kaldırışında beni orgazma sürükleyen her yere dokunuyordu. Yatakta bütün erkeklerim iyiydi ama Jean-Claude sadece bir hassas noktaya değil hepsine değerdi. Bacaklarım arasında harika bir ağırlık hissettim ve yaklaştığımı anladım. Kamçılama durdu ve kafamı çevirdim, Jean-Claude beni getirmek üzereydi ama merak ettim. Richard tekrar Asher'a sarıldı. Esmer vücudu Asher'ın soluk bedeni yanında çok koyu renkli duruyordu.

Jean-Claude'un düzgün ritmi kaybettiğini hissettim. Kafamı kaldırdım ve diğer erkeklere baktığını gördüm, bunu yapınca ritmi bozulmuştu. Sonra yeniden benimle ilgilenmeye başladı ve bir an için göz göze geldik, ardından orgazm geldi. Üzerime dalga dalga bir sıcaklık yayıldı ve Jean-Claude'un kollarını tuttum, gırtlağımdan çığlık yükselirken âdeta orgazma tutunuyordum, tırnaklarımı etine geçirdim, sanki dünyamın kenarları beyaz bir zevkle patlarken ve vücudum vahşi bir keyifle yıkanırken bir yere çapa atmaya çalışıyordum. Tam olarak kendimden geçmedim ama her şeyin tamamen farkında olduğumu da söyleyemezdim. Tekrar görebildiğim zaman Jean-Claude'un bana bakıp sırıttığını gördüm.

Sırıttım ve tırnaklarımı geri çektim. Kollarında kırmızı çizikler bırakmıştım ve bazılarından kan akıyordu. Kolunun üstünden bileklerine kadar inen izleri gördüm. Eskiden olsa özür dilerdim fakat bu izlerden hoşlanıyor, hem acıyı hem de zevki seviyordu, beni getirirken kan akıtmak hoşuna gidiyordu. Hayatımdaki erkekler için bu büyük bir gururdu.

İçimden çıktı ve altında kıvrandım, sadece bu bile küçük bir orgazma sebep oldu. Gözlerim yeniden odaklandığında Jean-Claude yerinde yoktu ve şimdi Richard tepemdeydi. Bana dokunmuyor, sadece bakıyordu. Saçları hâlâ atkuyruğuydu. Yakışıklı ve temiz yüzü açıktaydı. Vücuduna baktım ama çok aşağılara inemedim, göğsünün ve karnının kana bulandığını gördüm. Bir an için kendi kanı olduğunu sandım ama sonra Asher'ınki olduğunu anladım. Böyle kan akıtmak için çok sert darbeler indirmiş olmalıydı, belki de metal uçlu kırbaçlardan birini kullanmıştı. Her çeşidinden vardı sandığımızda gerçi ama Richard'ın eline metal uçlu bir kamçı aldığım hatırlamıyordum.

Üzerime eğildi ve yüzü yüzüme yaklaştı. Vücudunu değdirmedi. Beni öptü, ağzında kendi vücudumun tadını aldım fakat dudaklarında başka bir tat daha vardı, Asher ile birkaç kez öpüştüklerini anladım. Göremediğim için üzüldüm, bir daha olursa görmek istiyordum. Richard'ın ne zaman ne yapacağı belli olmazdı. Öpüşürken dilimi, dudaklarımı ve dişlerimi kullandım. Hemen tepki verdi ve tepeme çöktü. Ağızlarımız kilitlendi ve hevesle öpüşmeye başladık. Üzerimde olduğunu hissedince bir çığlık attım ve altında kıvrandım fakat boy farkı yüzünden öpüşürken denk gelmiyorduk, ancak vücudunun üst kısmına sürtünebiliyordum. Alt dudağımı ısırırken geri çekildi. İsyan ederek çığlık attım ama zevk de alıyordum, iyiyle kötü birbirine o kadar yakındı ki öpücüğün hangisiyle sonlandığını bilemedim. Sonra sıcak güç dalgasını hissettim. Bu güç kemiklerimle etlerimden daha içerideki bir şeyleri okşadı, kurt olan kısmımı okşadı; vücudumun bir parçası olan kurdun gözlerini açtığını hissettim. Yüzünde siyah çizgiler

olan krem renkli bir kurttu ve bu hâliyle büyük bir husky köpeğine benziyordu fakat kehribar renkli gözlerini gören onun bir köpek olmadığını rahatlıkla anlardı.

"Richard," dedim. Bana bakan bu gözler, kurdun gözleriydi. Bu yakışıklı insan yüzünde bir çift kurt gözü bana bakıyordu. Belki insan yüzünde Micah'nın leopar gözlerine bakmaya çok alışmıştım ama kurt gözleri daha önce tepemdeyken olduğu gibi beni korkutmadı.

Kurdum içimdeki uzun metafizik yolda yürümeye başladı. Bunun, zihnimin yaratığımla uzlaşma şekli olduğunu biliyordum. Gerçek bir yol değildi ve gördüklerim de gerçek ağaçlar değildi ama zihnim akıl sağlığımı yitirmemem için bana yardımcı oluyordu.

"Kurdumu açığa çıkartacaksın, Richard."

"Hayır," dedi. "Bunu yapmam, söz veriyorum, ama benimkini açığa çıkartmanı istiyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

Bir ses duyunca ikimiz birden yatağın yanına baktık. Jean-Claude şimdi Asher'ın arkasındaydı, seks yapmadıklarını biliyordum çünkü açı yanlıştı ama Asher'a ne yaptığını göremiyordum. Asher'ın gözleri kapalıydı ve yüzünden çok zevk aldığı belliydi.

Kurdum gezinmeye başladı ve her kurdun yaptığı gibi yorulmadan uzun süre koştu. Kurtlar, ilkel insanlar gibi, yorulana ve hazır olana kadar avlarını kovalardı. Sorun benim kurdumun kemirmeye çalıştığı şeyin bedenim olmasıydı, ben şekil değiştiremezdim. Yaratıklarımdan biri dışarı çıkmak istediğinde vücudum yaratıklarım için, içine sıkıştıkları bir kapana dönüşüyordu.

"Richard, kurdumu getiriyorsun."

Kehribar renkli gözleriyle bana baktı ve gücünü tekrar hissettim ama hatırladığımdan farklıydı. Gücü iğneleyiciydi, sanki tenime elektrikli iğneler batırıyordu. Fakat bu sadece sıcak bir güçtü, nazikti ve sıcak okyanus suyu gibi üzerime akıyordu. Güç, içimdeki kurda dokundu ve kurdum yavaşladı. Zihnimde açığa çıkan görüntüde kurt sakinleşmişti. Yolun kenarında bir yere, gerçek olmayan ağaçlardan birinin dibine çöktü. Enerjinin üzerine akmasından memnundu.

"Bebeğini düşürmemesi için Gina'nın yaratığını kontrol altında tutmasına yardımcı olmayı öğreniyorum. Kaplanların bu konuda doğal bir yeteneğim olduğunu düşünüyor."

"Yardım ettiğini bilmiyordum."

"Kadınlarımız çocuk sahibi olabilirse bu harika olur. Neden yardım etmeyeyim?"

Söyleyecek bir sürü şey vardı, bunların en hafifi birine yardım edecek bile olsa işin içinde yaratığı varsa bunu yapmak istemeyeceğiydi ama yüksek sesle, "Evet, neden etmeyesin?" dedim.

Asher bir çığlık attı ve ikimiz de kafamızı çevirdik. Jean-Claude zincirleri gevşetmişti ve şimdi ikisi de dizleri üzerindeydi. Jean-Claude'un bacakları ve kalçası hareket ediyordu, Asher'ın uzun süredir istediği şeyi yaptığını anladım.

"Jean-Claude bizden önce davrandı. Yetişmemiz gerek."

"Benim için sakıncası olup olmadığını mı soruyorsun?"

"Evet."

Ağırlığı üstümdeyken ve ellerim sırtının kusursuz tenini okşarken sadece, "Prezervatife ihtiyacımız var," dedim.

Gülümsedi, bir zamanlar beni eriten o gülümsemeydi bu. "Hâlâ aynı yerde mi duruyorlar?"

Başımla onayladım. "Evet."

Kalkınca yine hazır ve sert olduğunu gördüm. "Burada bekle," dedi.

Bekledim.

11

Richard üstümdeydi, kollarından destek alarak içime girip çıkıyordu. Jean-Claude'un kullandığı pozisyonun aynısıydı ama zaten ikisi de misyoner pozisyonu için fazla uzundu ya da ben çok kısaydım.

Girip çıkışını seyrettim. Geniş, düz, uzun ve güzeldi. Bacaklarımın arasında olması harika bir histi. Bir zevk çığlığı atmak için kafamı yana çevirince diğer erkekleri gördüm.

Zincirler şimdi daha gevşekti, Asher'ın vücudu öne doğru eğilmişti ve ikisinin de profilini görebiliyordum. Soluk renkli kaslardan bir zarafetti. Jean-Claude gidip gelirken Asher da zincirleri çekiştiriyor, diğer erkeğin etkisine tepki veriyordu. Saçları yüzünün önüne düşmüştü ve ikisinin de yüzü saçlarının arkasında gizliydi. Birininki siyahtı, diğerininki altın sarısıydı.

Richard birden derinlere kadar girince bir çığlık attım ve kafamı kaldırdım. Bir an için Richard'ın gözlerini kullanmışım gibi kendi yüzümü gördüm. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, ağzım şaşkın bir 'O' çiziyor, yüzümde zevk ve acı dans ediyordu. Sonra kendime geldim ve yine Richard'ın yüzünü gördüm. Hâlinden memnundu ve hevesliydi, tekrar kahverengileşen insan gözlerinin kıyısında endişe vardı.

Nefes nefeseydim. "*Ardeur* olmadan bu eninde sonunda acı verir."

"Daha önce bunun acı vermediğini söyleyen sadece bir kadın oldu."

"Gerekli hazırlıkla bu kadar derinde olmak normaldir," dedim.

"Sen bundan zevk alıyorsun," dedi. Yeniden gidip gelmeye başladı ve hızlandı fakat az önceki kadar derine inmedi.

"Gerekli hazırlıkla," dedim.

Kalçasını daha fazla kullandı, içime girip çıktığını görebilmem için vücudunu biraz daha havaya kaldırdı, hızlandı, her bir girişte daha derine indi, sona gelince nazikleşti, şimdi nazik bir dokunuştan ibaretti. Bacaklarımın arasına orgazmın sıcak ağırlığı çökmeye başladı. İçimdeki hassas noktaya dokundu ve en derine indiğinde okşar gibi dokunmaya devam etti, her defasında biraz daha sertleşti.

Ritmini kaybetti, başını önüne eğdi ve omuzlarını dikleştirdi. Kollarını tuttum, zevk gittikçe artıyordu. Sıcaklık, ağırlık, neredeyse, neredeyse... Nefes nefese tekrarladım. "Neredeyse, neredeyse..."

Aynı ritmi tekrar yakalamaya çalıştı ve gözlerinin içine baktım, odağını kaybettiğini gördüm. Kehribar renkli kurt

gözlerini gördüm ve o sırada Asher bir çığlık attı. Kafamı yana çevirince zevkle dalgalanırken zincirleri zorladığını fark ettim.

Jean-Claude'un kalçası hareket ediyordu ve bir elini Asher'ın saçlarına dolamıştı. Diğer eli Asher'ın göğsündeydi. Jean-Claude'un tereddüt ettiğini gördüm, son anı uzatmak isterken tepeden tırnağa ürperdi.

Sonra Richard beni getirdi ve bir çığlık attım. Biraz daha dayanmak isterken kollarının titrediğini fark ettim. Asher ile birlikte çığlık attım, sonra iki erkek de kontrollerini kaybettiler ve son bir kez en derine kadar indiler. Çığlıklarımız birbirine karıştı ve *ardeur* üçümüzün birden üzerine çöktü. Birbirimizin içine girmiş bedenlerimizin hissiyle beslendik. Birbirimiz hakkında neler hissettiğimizi kabullenerek açığa çıkan duygularla beslendik, neredeyse acı verecek kadar saf bir dürüstlük vardı ve sonra keyifli bir boşalma oldu. Sanki dünya birden altın rengine bürünmüştü, şimdi her şeyin kenarında beyazlık vardı ve bu çok hoş bir histi. Bileklerimde zincirler hissettim ve tırnaklarımı Richard'ın kollarına geçirdim, şimdi ikimizin de içindeydi. Bir an için bütündük. Her şey, acı, zevk ve karışık hislerden ibaretti. Paylaşmanın zevkinden başka bir şey kalmadı. Richard ve Jean-Claude'la böyle anlar paylaşmıştım ama hiçbir zaman seks sırasında değildi. Asher'laysa hiç paylaşmamıştım. Sanki bütün sınırlar yıkılmış, bizi güvende tutan bütün kalkanlar ortadan kalkmıştı. Aslında korkmamız gerekirdi ama zevkten başka bir şeye yer yoktu. Korkamayacağımız kadar iyi bir şeydi.

Sonra çiçeklerin kokusunu aldık. Odada olmayan çiçeklerin... Güller ve yasemin... Jean-Claude kontrolü ele

almak için uğraştı. Bizi ve kendini ve zevki kontrol altına almak istedi ama çok geçti. Açıktaydık, savunmasızdık, Asher'la o bunun bir kaza olmadığını biliyorlardı.

İçimizde Güzel Ölüm'ün, Belle Morte'nin sesi yankılandı. "Sana söylemiştim, sonsuza kadar arzularını dizginleyemezler, diye."

12

Hâlâ sirkteki yatak odasındaydık. Hâlâ yataktaydık, birbirimize sarılıyorduk ama hepimizin Belle Morte'yi kötü bir rüya gibi zihninde gördüğünü biliyordum. Üzerinde altın renginde, zengin bir saten elbise vardı. Bu sayede soluk kahverengi gözleri her zamankinden daha kehribar renkli görünüyordu fakat Richard'ın kurduyla mukayese edilecek gibi değildi. Ne kadar uğraşsa da gözleri kahverengiden başka bir şey değildi. Kahverengi saçları kafasının tepesinde kusursuz bukleler hâlinde toplanmıştı ve oval yüzünün iki yanına düşüyordu. Karmaşık ve erişilmez bir hâli vardı, sanki yanlış bir şey yaparsak bizi tersleyecekti.

Kollarını iki yana açtı ve çenesini havaya kaldırdı. "Ben Belle Morte'yim, ben Güzel Ölüm'üm, bana bakın ve beni arzulayın, bana gelin güzellerim, size istediğiniz her şeyi vereyim."

Jean-Claude ve Asher'ın anıları gözümde canlandı, her ikisiyle de buna benzer diyalogları olmuştu. Kendini başkalarına, bir sürü kişiye daha aynı şekilde sunduğunu gördüm. Ama hiçbirimiz Belle Morte'yi istemiyorduk, teklif hiçbirimize cazip gelmedi, gerçi son geldiğinde durum böyle değildi. Jean-Claude'un Belle Morte'yi her zaman seveceğini biliyordum, kaçabilir ama asla kurtulamazdı o kadından. Şimdi kadının dokunduğu üç kişi, aynı şeyi bir daha yaşamak istemiyordu ve tek istisna Richard'dı. Diğer zamanlarda bizimle değildi ve şimdi Belle Morte'nin karşısında kaya gibi sağlam duruyordu, hiç etkilenmedi.

Jean-Claude, Richard'ın ilgisizliğini aldı ve kullandı, şimdi hepimiz soğuk gözlerle kadına bakıyorduk. Richard'ın yanıma uzanması ve Jean-Claude'un Asher'a sarılıp zincirlerini çözmesi için kenetlenmiş pozisyonlarımızı bozabilirdik. Fakat kadını umursamadık, yaptığımız şey yemek odasına giren bir leoparı umursamamak gibiydi. Bunu yaparsanız geçip gidebilirdi ama size saldırma ihtimali de vardı her zaman.

Reddedilmek, Belle Morte'nin iki bin yıldır pek yaşadığı bir şey değildi. Bunu hoş karşılamazdı. Kahverengi gözleri öfkesinin aleviyle doldu ve bu karanlık bir camın ardından güneşe bakmak gibiydi. Nasıl ki, güneş ışınları camdan geçip yoğunlaşınca derinizi yakarsa Belle'nin gücü de onu reddederseniz sizi kavurabilirdi.

Belle, *ardeur*'ü üzerimize salmayı denedi ama çok beslenmiştik. Hepimiz doymuştuk. Elini karanlık odaya doğru uzattı. Gölgeleri gördüm ve tek ışığın bir meşaleden geldiğini fark ettim. Neredeydi? "Şehvet artık tek silahım değil, Jean-Claude. Yeni gücümü hisset ve benden yeniden kork."

Güllerin kokusu yoğunlaştı ama altında yasemin kokusu da vardı ve bu hiçbir zaman Belle'nin parfümü olmamıştı.

Tüylerim bir anda diken diken oldu. Yasemin, Karanlıkların Anası'nın kokusuydu ama o ölüydü, bedeni Vampir Konseyi'nin kiraladığı askerler tarafından yok edilmişti. Binlerce kilometre öteden attığı çığlığı duymuştum. Gitmişti, öyleyse neden Belle Morte hem gül hem de yasemin kokuyordu?

Jean-Claude, Richard ve kurtlarla olan bağımızı kullandı ama Belle'nin hayvanları kedilerdi. Leopar kokusu aldım. İçimdeki leopar uyandı ve kafamın içindeki yolda volta atmaya başladı. Leoparım, Belle'den gelen leopar kokusunu sevmişti, Belle'den hoşlanıyorduk. İlk kez sanki ben sıradan bir leoparmışım ve o da benim efendimmiş gibi beni çağırdı. "Hâlâ sıcaksın, Anita. Jean-Claude senin vampir güçlerini benden soyutlayabilir ama leoparın üzerinde gücü yok ve sen bana nasıl karşı koyacağını bilmiyorsun."

Leoparlarımı, Micah ve Nathaniel'ı düşündüm, geldiklerini biliyordum. Uzandım ve Damien'ın gücüne dokundum. Damien'ı çağırdım. Belle zihinlerimizi açıkta yakalamıştı ve bir sürü insanı hissedebiliyordum. Sanki kalkanlarımı ortadan kaldırmış, bir duvarı yıkarak evime girmişti. Belle'yi dışarıya atamazdım. Daha önce hissetmediğim insanları hissediyordum. Rafael'in, fareadamların kralının, sürüsünden insanlarla bir restoranda yemek yediğini hissettim. St. Louis'nin kuğu kralının yerel kuğuları ziyarete gittiğini hissettim. Sanki daha önce *ardeur* ile beslenen herkes şimdi bana açıktı. Yüzler, bedenler, Belle'nin hepsine bir destenin kartları gibi göz gezdirdiğini fark ettim.

"Soyumu gururlandırdın, Anita; onlara bak, tatlarını al, onları hisset."

Jean-Claude, Asher'm diğer bileğini çözdü ve Richard yanlarına gidip onlara yardım etti. Asher hâlâ kendinde değildi. Richard'la bağlantım koptuğu anda leoparım koşmaya başladı. Yüzeyime çarpacak ve acı vererek derimden dışarıya çıkacaktı. Belle ürkütücü, baştan çıkartıcı ve melodik kahkahasını attı.

Sonra Jean-Claude, Richard'a dokundu ve tek bir dokunuş ile Richard'ın kaplanlardan öğrendiği sakinliği ve serinliği içime saldı. Yaratığım yavaşladı ama hâlâ kararlı adımlarla yürüyordu. Jean-Claude ve Richard, Asher'ı bir yanıma bıraktılar. Richard diğer yanıma geçti. Asher hafifçe aşağıya indi ve başını omzuma koydu, kolunu belime attı. Asher hâlâ kendinde değildi ve kendine gelmeye çabalıyordu, bizim gibi güç alacak bir triumvirası yoktu. Bir sırtlana, çağırdığı hayvana ihtiyacı vardı. Bu düşüncemi Nathaniel ve Micah'ya, bir de daha uzaktaki Damian'a aktardım.

Jean-Claude, Asher'ın diğer tarafına geçti ve kolunu atıp Richard'ın bileğini tuttu. Jean-Claude diğer eliyle de Asher'ın üzerinden benim elimi kavradı. Birbirimize dokunduğumuz anda daha bir güçlendik. Gölgeli odanın kenarları bulandı, kötü bir rüya gibi solmaya başladı.

Sonra şeytani çiçeklerin kokusu güçlendi, şimdi yasemin kokusuyla yıkanıyorduk ama içinde bir sıcaklık daha vardı, kurumuş çimenlerin kokusuna bir aslanınki eklendi. Zihnimde çok berrak bir sahne açığa çıktı, renklerin bu kadar parlak ve çizgilerin bu kadar net olduğu rüyalar nadir görülürdü. Aslanı ve leoparı üzerimize salıyordu ve bizi sadece kurt koruyordu. Yeterli değildi.

Gülümsedi, yasemin ve gül kokusu güçlendi. Jean-Claude, "Belle, sen ne yaptın?" diye sordu.

"Güller senin kokun ama yasemin *Marmee Noir*'in," dedim.

Jean-Claude tekrar, "Belle, sen ne yaptın?" diye sordu.

Belle Morte, "Hepimizin annesiydi," dedi. "Gücünün de onunla birlikte ölmesine izin verseydik hepimiz ölürdük."

Jean-Claude, "Bu bir yalan," dedi. "Bizi yapanlara saldırmamızı önleyen bir yalan."

"Biz riski göze almaya hevesli değildik," dedi. Gücü bize doğru uzandı, görünmez ve kötü niyetli bir sis gibiydi. Bununla ne yapacağını bilmiyordum ama Karanlıkların Anası'nın gücünün bir kısmını aldıysa bununla bize dokunmasını istemiyordum. Fakat sis bir hile gibiydi, yanlış yöne bakmam içindi çünkü gücü birden üzerime çöktü. Kaburgalarımda bir pençe hissettim. Bir çığlık attım ve gövdemin önü kana bulandı. Belle daha önce hayvanlarıyla uzaktan böyle zarar vermemişti. Fakat daha fazlası vardı, sanki görünmez bir pençe leoparıma tutunuyor, *elimi tut seni özgür bırakacağım*, diyordu. Ben içindeki yaratıkla ne kadar mücadele edersem edeyim onun tek istediği dışarıya çıkmaktı. Hepsi insan vücudunun içinde kapana kısılmış olmaktan şikâyetçiydi.

"Gel pisi pisi." Sonra Belle aynı cümleyi bir de Fransızca söyledi, gerçi hangi dilde söylendiği değil güçtü önemliydi. Kıvrandım ve çığlık atmamaya çalıştım.

Richard elini karnıma koydu. Bu beni rahatlatmıştı. Daha önce kurduma yaptığı gibi leoparımı da okşadı. Leopar hırladı ama yüzeye çıkmaktan da vazgeçmişti. Daireler çizdi, hayal kırıklığıyla hırladı. Leoparım durmuş-

tu ama Belle'ninki durmuyordu. Derimi pençeledi, karnımda kırmızı çizikler açtı.

"Beni eskisi kadar kolay durduramazsın, nekromensır. Şimdi Anne'nin gücü içimde, buna karşı koyamazsınız."

Kapı açıldı, Micah ve Nathaniel içeriye girdi. Damian da yeni dişi vampirlerimizden birinin elini tutuyordu. Kadının ismi kırmızı bukleleri yüzünden *Kardinal*'di, Damian'ınkilere göre daha altın sarısı ve kırmızı karışımı olduğunu söyleyebilirdim. Gerçi Damian'ın o uzun, düz, kan kırmızısı saçları gibisini görmemiştim, gözleri de bir kedinin gözleri gibi yemyeşildi, insansı olmayan bir güzelliği vardı. Fakat gözlerinin gerçek hayattakiyle aynı renk olduğunu biliyordum. Uzun boyluydu ama Kardinal yaşadığı yüz yıldaki bir kadın için çok uzun olmalıydı. Zayıf ve küçük göğüslüydü, ipek bornozunun altında küçük kalçaları vardı. Kendi zamanında çok zayıf olabilirdi ama şimdi bir model gibi duruyordu.

Micah ve Nathaniel hemen yatağın yanına geldi, üzerine çıktı. Micah'nın üzerinde mor ipek külotu vardı ama Nathaniel çıplaktı. Demek ki birlikte uyuyorlar ya da uyumaya çalışıyorlardı, zaten birçok şekil-değiştiren ben aksini istemedikçe çıplak uyurdu. Son zamanlarda bir şey giymelerini istemekten vazgeçmiştim. Sadece grup liderleri Sirk'in etrafında dolaşırken üzerine bir şeyler geçiriyordu.

Elimi uzattım. Bana ilk dokunan Nathaniel oldu. Gücü sıcak bir rüzgâr gibi tenimin üzerini kapladı. Gücünü hissettiğim anda pençelerin verdiği acı azaldı ama Nathaniel irkildi. Teninde kırmızı çizikler belirdiğini gördüm. Acıyı paylaşıyor ama durdurmuyordu. Nathaniel bacaklarımın yanına çömeldi ve elini Nathaniel'ın omzuna ve benim

bacağıma koydu. Gücü serinletici sakin bir su birikintisi gibiydi ve yaratığı içinde bükülüp bariyeri geçerek bana geldi. Bir an için yaratığının içime girdiğini hissettim sonra ipeksi tüylerini yanıma değdirdiğini anladım. Kedilerin birbirini okşaması gibi yaratıklarımız birbirini uzun uzun selamladı, tüyler sanki vücudumun içinde bir yere değiyordu, bir an için başım döndü, şimdi hem kendi leoparım hem Micah'nın leoparı hem de kendindim. İki leopar dönüp hırladı, içimize girmeye çalışan güce meydan okudu.

Micah ve ben daha önce Belle'yi dışarıya atmıştık. Bizim Nimir-Ra ve Nimir-Raj olmamıza hazır değildi. Nathaniel da çağırdığım hayvan olduğu için yetmiştik. Belle'yi geri ittik. Yaseminlerin ve güllerin kokusu soldu.

"Bu sefer olmaz, Anita," dedi. Kurumuş çimenlerin kokusunu aldım, nabız gibi atan bir sıcaklık vardı ve karnımı daha büyük pençeler çizdi. İçimdeki aslan bana baktı ve yolda yürümeye başladı. "Senin henüz çağırdığın aslanın yok ve yerel sürüye katılmadın. Bunu kazanamazsın. Yaratığını açığa çıkartacağım ve seni çağırdığım hayvan yapacağım."

Aslan düşündüm ve iki tanesini hissettim, uzaktaydılar ama tepki verdiler. Bizim yerel Rex'imiz Haven'dı, diğeri ise Nicky'ydi. Nicky çağırdığım hayvanın hem daha azı hem de daha fazlasıydı. Bir Gelin'di, benim Gelin'imdi. Evlilik anlamına gelmiyordu, zihnini öylesine bulandırmıştım ki bir köleden daha kötüydü. Yaptığım şeyin sonuçları beni bile korkutmuştu. Nicky'ye, *gel*, demiştim ama Haven'a, *gelme*, demiştim. Yerel Rex bir sabah Nathaniel ve Micah'yla kavga ettiği için beslenme çizelgemden çıkmıştı, ayrıca bir aslankadın ile evlenip Regina'sı olduğu yalanını hem bana

hem kadına söylemişti. Beni kıskandırmak için bir taktikti bu ve işe yaramayınca evliliği bozup kadını sürünün arasına göndermişti. Yaptığı sitkom mantığında bir davranıştı bence. Gerçek dünyada nasıl davranacağını hiç bilmiyordu. Geldiğinin mesajını alınca *gelme* diye karşılık verdim. Daha yakında bir aslan vardı, iki tanesine ihtiyacım yoktu.

Damian gözlerinin yeşili rengindeki ipek bornozuyla yatağın yanındaydı ve Kardinal'in elini tutuyordu. Kadına döndü. "Belle'nin sarayını gördün. Burada kontrolü ele almasını istiyor musun?"

Kadın büyük mavi gözlerini kırpıştırdı, başını iki yana salladı ve Damian'ın elini bırakıp yatağın üzerine çıkmasına izin verdi. Damian'ın derisi grubumuzdaki vampirler içerisinde en soluğuydu, muhtemelen gerçek hayatta da böyleydi. Damian uzandı ve vücudunu bacaklarımın üzerine yatırdı. Nathaniel ile bana dokunduğu anda, Jean-Claude ve Richard da bana dokunduğu için, rüzgârımız bir fırtınaya dönüştü ve Belle'yi uzaklaştırdı. Damian benim vampir hizmetkârımdı, bir imkânsızlıktı, fakat Damian ve Nathaniel sayesinde kendi triumviram vardı. Bir vampir üstadına denktim, Jean-Claude da Richard ve benim sayemde kendi triumvirasına sahipti. Güç triumviraları, vampirler arasında nadir görülen bir şeydi, bizim gibi iki tanesinden birden güç alabilense daha önce hiç duyulmamıştı. Belle'nin görüntüsü tekrar solmaya başladı.

Belle'nin yanından bir erkek sesi, "Daha fazlasına ihtiyacın olduğunu söylemiştim," dedi. Çimen ve aslan kokusu aldım, çam ormanlarının ve kurdun miske benzer kokusunu aldım, buna yağmur ormanlarının ve leoparın egzotik kokusu eklendi. Görüntü berraklaşmadan konuşanın kim

olduğunu anladım, Yaratıklar Üstadı şimdi Belle Morte'yle yan yanaydı. Gördüğüm en koyu tenli vampirlerden biriydi, ölümün solukluğunu kazanmıştı ama gerçek hayatta çok koyu tenli olmalıydı. Kızılderili'ydi. Harem pantolonuna benzettiğim bir şey giyiyordu ve üzerinde pantolonu ile uyumlu ipek bir gömlek vardı. Ucuz bir kostüm olduğunu söyleyebilirdim ama parıltıların sebebi sahte taşlar değil gerçek mücevherlerdi. Bir başka Vampir Konseyi üyesiydi. St. Louis'ye gelip düzeni ele geçirmeye ya da bize işkence etmeye çalışmıştı. Yanında getirdiği oğlunu insanlarımızdan bazılarına tecavüz edip öldürdüğü için öldürmüştük. Belle'nin bizi kontrol altına almasına yardım etmesine hiç şaşırmadım. Bu kadar geç kalması şaşırtmıştı asıl beni.

Her tür şekil-değiştireni çağırabiliyordu ve şimdi yanında üç farklı tür vardı. Bize gülümsedi. Hoş olmayan bir gülümsemeydi. "Jean-Claude, St. Louis şehrinin Efendisi, Konsey'in selamı var. Bütün yaratıkları ehlileştirdiğim gibi seni de ehlileştirmeye geldim." Tek ehlileştiremediği, oğlunun annesi olan farekadındı. Belle Morte'nin şehvet, güç ve korkuyla yönettiği gibi o da korku ve güçle yönetiyordu insanları.

Jean-Claude, "Bizi o kadar kolay ehlileştiremezsin," dedi. Hepimiz yanındayken arkasına yaslandı, dokundu ve kendisine dokunulmasına izin verdi. Bu görüntünün Yaratıkların Efendisi Padma'yı kızdıracağını düşündüm çünkü onun soyundan gelenler, seksi bir araç olarak kullanmıyordu. Belle Morte'yi utandıracak bir şey yapmazdı.

"Bunu söylüyorsun ama yatağında iki güç triumvirası var. Biz sadece çağırdığımız yaratıkları kullanıyoruz ama görüntümüz kesildi." Daha çağırmadan yanına kimlerin

geleceğini anladım. Yüzbaşı Thomas Carswell'in üzerinde hâlâ Kraliçe Victoria döneminden kalma İngiliz üniforması vardı. Altın renkli saçları kısa kesilmişti ve kahverengi bıyıkları üst dudağının üzerinde kıvrılıyor, favorilerine doğru uzanıyordu. Yüz ifadesinden ne düşündüğünü hiçbir zaman anlayamamıştım. Yine de, bir yüzyıldır aynı görüntüyü taşıyan birine saygı duyuyordum. Padme'nin insan hizmetkârıydı ama kendisini bir kez görmüştüm ve efendisiyle birbirlerini çok sevmediklerini biliyordum. Aslında Padma'nın çağırdığı hayvan olan Gideon da efendisini çok fazla sevmiyordu. Gideon'ın saçları kahverengiyle sarı arası bir renkti. Geçen seferkinden daha uzundu ve omuzlarına geliyordu, kalın telli ve dalgalıydı, sanki uzadıkça daha fazla dalgalanmıştı. Gözlerinin içi turuncuya bakan bir sarıydı; kaplan gözleriydi. Ağzının üstünde ve altında kedi azıdişleri olduğunu biliyordum. Efendisi çok uzun süre onu, hayvan formunda kalmaya zorladığı için, artık eski formuna tamamen geri dönemiyordu.

Ne kadar çok vampir üstadıyla tanışırsam Jean-Claude'un gözümdeki değeri o kadar artıyordu.

Padma işaret etti ve önce arkasındaki Gideon omzuna dokundu, sonra Thomas yavaşça elini kaldırdı. Bunu yaparken, "Seçim şansım olsaydı bunu yapmazdım," dedi.

"Sana inanıyorum," dedim. Sonra konuşulacak bir ortam kalmadı. Şimdi sadece güç vardı. Fırtına şimdi Padma'ydı. Cehennemden çıkmış sıcak rüzgârın esmesiyle Damian, Nathaniel ve ben çığlık attık. Micah şehirdeki diğer leoparlara uzandı ve bizi güçle besledi. Bir an için nefes alabildim ama içimdeki yaratık yine yüzeye çıkmaya çalışıyordu. Padma Fransızca bir şeyler mırıldanıyordu.

Ne dediğini anlamadım ama yaratığım anlıyordu, yanan bir binadan dar bir kapıyı kullanarak dışarıya çıkmaya çalışan insanlar gibi hareketlendiler, fakat kapı şimdi benim vücudumun içiydi. Bir çığlık attım ve Micah yardımıma koştu, yaratıklardan ikisini kovaladı, kaplanlardan öğrendiği teknikle hayvanları sakinleştirdi. Yaratık formu ne olursa olsun hayvanları sakinleştirebiliyorduk, ya da en azından deneyimlediğimiz şey buydu. Fakat içimdeki kaplan ve aslan bizim anlayamadığımız bir dil kullanıyordu ve Padma bu dili biliyordu.

Kaplana uzandım, Crispin'in Gina ve erkek arkadaşıyla yatakta olduğunu hissettim. Crispin kafasını kaldırdı, Domino daha uzakta Nicky'yle birlikteydi. Domino'nun aslanla yanımıza koştuğunu biliyordum.

Güzel olan tek şey acıyla kıvrananın sadece ben olmamdı. Padma'nın saldırısı bana odaklanmıştı. Sesini acının içinden duydum. "İçindeki hayvanları kontrol edebiliyorum, Anita; sana karşı kusursuz bir silahım."

Derimin dışında pençe izleri yoktu, bu farklı bir güçtü. İçimdekiler dışarıya çıkmaya çalışırken sanki derimi dışarıya doğru itiyordu. İçimde korkunç bir bebek taşıyormuşum gibi bir pençenin derimi gerdiğini gördüm. Hiç kimsenin dokunamadığı yerleri şimdi pençeler parçalıyordu ve bir çığlık daha attım. Acı bir şekilde çıkmak zorundaydı ve vücudum içimdeki yaratıkları serbest bırakamıyordu.

Crispin birden yanımda bitti, soluk mavi kaplan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yaratık gözleriyle doğmuştu. Bu gözler hiçbir zaman değişmiyordu ama kısa ve kıvırcık saçları kaplan formunda renk değiştiriyordu. Odaya girdiğini hissetmemiş ve duymamıştım, acı çok fazlaydı, dünyamı

kemiriyordu. Yüzümü elleri arasına aldı ve beni kendisine bakmaya zorladı. Çağırdığım beyaz kaplandı ve çocukluğundan beri hamile kadınların yaratığını sakinleştirecek şekilde eğitim almıştı.

Yaratıkların hepsini birden sakinleştirdi ve nefes almaya başladım, yatakta yatarken soluk mavi gözlerine baktım. Gülümsedi. "Daha iyi," dedi.

Yutkundum ve gırtlağımın çığlık atmaktan acıdığını fark ettim. "Daha iyi," diye fısıldadım.

Belle ve Padma'nın görüntüsü bulanıklaştı, şimdi buzlu camın ardında gibiydiler. İki eski vampir solarken Belle'nin sesi geldi. "Birlikte, Padma."

İçimdeki aslan omzunu kullanarak kapıyı kırmak istermiş gibi birden öne atıldı ama kapı bendim. Darbenin etkisiyle vücudum yataktan havalandı. Dört bir yandan eller beni tuttu ve sakinleştirmeye çalıştı ama aralarında bir aslan yoktu. Padma ve Belle'nin enerjilerine karşı koyabilecek birine ihtiyacım vardı.

Nicky'nin yüzünü görmeden önce sesini duydum. "Anita, buradayım!" Yanıma gelirken kıyafetlerini çıkarttı ve silahlarını yanındaki Domino'ya uzattı. Crispin üzerimden kalktı ve Nicky'nin çıplak vücudunu bana bastırmasına izin verdi. Saçlarının ön tarafı daha uzundu, şimdi serbest bıraktığı saç telleri bir anime karakteriymiş gibi yüzünün sağ tarafını gizliyordu. Saçları tepemde sallanırken bir zamanlar gözünün olduğu yerdeki yara izini gördüm. Kahverengi olan tek gözüyle bana baktı.

"Yaratığını bana ver, Anita," dedi. Ağzımın içine girmek istermiş gibi beni öptü ve ben de ona karşılık verdim, aslanımı kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçtim. Kontrolü bı-

raktım ve sıcaklıkla gücü Nicky'ye aktardım. Yaratıklarını getirirken nasıl nazik olacağımı biliyordum fakat şimdi bunun için vakit yoktu, Padma'nın aslanı ve benimki yukarıya çıktı ve Nicky'nin ağzına aktı, benim vücudumu terk edip onunkine girdi. Belle'nin aslanından eser yoktu. Acı, bir an için dünyamın kenarlarını kemirdi ve karnımı dev pençelerin deştiğini hissettim. Nicky'nin vücudunda da pençe izleri belirdi. Nicky vahşi bir biçimde bir anda değişti. Bir saniye önce insandı, bir saniye sonra patladı ve şimdi yanımda bir aslanadam vardı. Şekil değiştirdikleri zaman açığa çıkan sıcak ve yoğun sıvı her yerdeydi. Gözlerimi kırpıştırdım ama bunu yapmak bile acı veriyordu.

Nathaniel eliyle yüzümü temizledi, Nicky'nin garip bir biçimde kuru olan kalın tüylü vücudu üzerime çöktü. Hayvan formu bu sıvı yağmurunun içinden çıkıyordu ama tüyleri hiçbir zaman ıslanmazdı. Soluk kahverengi ve altın renkli tüylerden oluşan yelesi şimdi yüzüme değiyordu.

Vahşi değişimin ardından sesinde acı vardı ama güçlükle de olsa konuştu. "Gördün mü? Beni... hep... yanında tutman gerek." Yüzünü görmem için kafasını kaldırdı, garip bir aslan insan karışımıydı ama gözleri şimdi kenarları turuncu zengin bir altın rengiydi.

"Aslanıma ihtiyacım var," dedim. Nefes nefeseydim ve çok uzun süre koşmuşum gibi her yerim ağrıyordu.

"Bana... ihtiyacın var," dedi. Nicky'ye yaptığım şeyin en kötü yanı buydu, izin verirsem yanımdan ayrılmazdı. Kendi iradesi neredeyse yoktu. Zaten bu yüzden Gelin'imdi, Dracula filmlerindeki zavallı kadınlar gibiydi. Filmlerde bebek vampirlere benziyorlardı ve bazı vampirler bunu diğer vampirlere de yapabiliyordu ama benim yete-

neğim türler sınırını aşıyordu. Teorik olarak, ilgisini çektiğim herkesi Gelin'im yapabilirdim. Nicky, sosyopat bir kiralık katildi ve şimdi ne dersem onu yapıyordu.

Aklıma gelen tek şeyi söyledim. "Teşekkürler, Nicky."

Gülümsedi, yarı-insan yüzünde bunu görmek garipti. Beni memnun ettiği için heyecanlanmıştı, parlak bir gülümsemeydi.

Padma, "Sana dokununca beyaz kaplanın tadını aldım," dedi. "Bu yüzden beyazı değil diğer renkteki kaplanları deneyeceğim, Anita."

"Gideon standart bir kaplan," dedim. Sesim düzgün çıktı. Güzel, korkmaktan sıkılmaya başlamıştım.

"Doğru ama aslanını çağırmasına yardım ederken benim bir aslanım yoktu, değil mi?"

Ben ipek çarşafların üzerinde yatıyordum ve her yer şuruba benzer yoğun bir sıvıyla kaplıydı. Acıdan ötesini düşünmeye çalıştım.

Jean-Claude, "O benim insan hizmetkârım," dedi. "Onu benden çalmaya çalışmanız kanunlara aykırı. Vampir ile hizmetkârı veya çağırdığı hayvan arasındaki bağı kopartmaya iznimiz yoktur."

Belle, "Bizim bütün bebek nekromensırları öldürmemiz gerektiği gibi," dedi. "Çünkü bunu yapmazsak bizi kontrol edebilecek bir şeye dönüşebilirler. Bir vampir hizmetkârın olduğunda bunu bize söylemen gerekirdi, Jean-Claude."

Padma, "Artan güçlerini sonsuza kadar gizleyebileceğini mi düşündün?" diye sordu.

"O benim insan hizmetkârım. Sadece nekromensır olduğu için ölmesi gerekmediğini hepiniz kabul ettiniz."

Belle, "Günün Babası'nı öldürdü," dedi. "Gücünü geri kazandığını ve sonra öldüğünü hissetmeyeceğimizi mi düşündün?"

Padma, "En güçlülerimizden birini öldürebiliyorsa ya seni ve onu ehlileştiririz, ya da hepinizi yok ederiz," dedi.

"Konseyin geri kalanı nerede? Neden bu saldırıyı yaparken gizleniyorsunuz? Bunu yaptığınızı bilmiyorlar, değil mi?"

İki vampir bir şey söylemeden Jean-Claude araya girdi. "Bir şeyler gizliyor olmasanız katakompların içinde olmazdınız. İnsan hizmetkârımı yok etmeye çalışıp başka bir üstada saldırıyorsunuz, ikisi de suç. Konsey bile kanunların üzerinde değildir."

Padma, "İki soyun güçlerine sahip, Jean-Claude, onu ehlileştirmemiz gerektiğini anlamıyor musun?" diye sordu.

Jean-Claude, "Belle'nin soyunun gücünü taşıyor," dedi.

"Benimkilerden biriymiş gibi hayvanları çağırabiliyor, Jean-Claude. Hepimiz için nasıl bir tehlike olduğunun farkında değil misin? Kendisine saldıran her vampirden güç kazanıyor. Bana bir kez dokundu, kurtla olan bağını bana karşı kullandı, yaratığı sakinleştirdiğimi bir kez hissetti ve şimdi benim gibi o da yaratıklarını sakinleştirebiliyor."

"Bana bir panware saldırdı," dedim.

"Neden senin şehrin ilgisini çekti, Anita? Neden senin insanlarına saldırdı? Sen onu kendine çektin, nekromensir."

Komikti ama hayvanları çağırma gücünü Yaratıkların Efendisi'nden aldığımı hiç düşünmemiştim. Her şeyi, beni kesip sonra da bana kendi likantropisini bulaştıran Chimera'ya bağlıyordum. Chimera beni kanatan herhangi bir yaratığa uyum sağlayabiliyordu.

"Beni çok büyük görüyorsun," dedim.

Jean-Claude, "Karanlıkların Anası Anita'yı istiyordu, vücudunu ele geçirmek istiyordu," dedi. "Gücünün bir kısmını aldın ve şimdi sen de Anita'ya kafayı taktın. Anne konseye meydan okudu ama siz asla böyle bir saçmalığı yapmazsınız. Yaptığınız şey yüzünden konseyin geri kalanı size ve insanlarınıza saldırabilir. Vampirler arasında iç savaş çıkabilir. Biz Amerika'dayken neden her şeyi riske atıyorsunuz? Biz sizden bir şey almaya çalışmıyoruz. Avrupa için tehdit değiliz, buna rağmen bunu neden yapıyorsunuz?"

Belle, "Amerikan vampirleri, konseyden seni öldürmek için izin istedi, Jean-Claude," dedi.

Padma, "Bunu bilmek zorunda değiller," dedi.

"Konsey yok edilmemizi onayladıysa bunu diğer konsey üyelerinin arkasından işler çevirerek yapmazsınız," dedi.

"Neden bizim ölmemizi istiyorlar?" diye sordum.

Belle, "Senden korkuyorlar," dedi.

"Belle Morte, sorularını cevaplama."

Kadının yüzünden bir düşünce, bir fikir geçti.

Parçaları birleştiren Jean-Claude oldu. "Konseyden kimler sizin lehinize oy kullandı?"

Belle cevap verdi. "Ejderha, Gezgin ve ben." Elini ağzına götürdü.

Jean-Claude arkasına yaslandı, gerginliği biraz azaldı. "Padma bizi öldürmek istiyor ama sen bizi kurtarmak istiyorsun, değil mi?"

Eli güzel ağzının üzerindeyken Jean-Claude'a baktı, soruya cevap vermemek için kendini zor tuttuğunu anladım. Neler oluyordu?

Asher kıpırdandı. "Jean-Claude ve beni mi özledin, Belle Morte?"

Bunu cevapsız bırakamazdı. "Seni özleseydim Asher, son yüz yılda istediğim zaman geri alırdım. Ben çirkinleri yatağıma almam."

Jean-Claude'la birlikte Asher'ın yanına gittik. Bunu ilk düşünen Jean-Claude'du ama umurumda değildi, hemfikirdik. Asher'a sarıldık, Nicky'nin vücut sıvılarıyla yapış yapış olmuş tenine değdik. Sarıldık ve Belle Morte'nin görüntüsüne baktık.

Jean-Claude, "İkimizle birden birlikte olmayı mı özledin?" diye sordu.

Belle kıvrandı. Yüzünden belliydi gerçi ama sonunda ağzıyla da itiraf etti, "Evet," dedi. Sonra öfkelendi, o kadar kızdı ki gözleri kahverengi bir aleve dönüştü, gücünü yeniden üzerime fırlattı. "Seni ehlileştiremiyorsam öldürürüm."

Pençeler saldırdı ve karnımda taze izler belirdi. Jean-Claude araya girdi; gücünü, hayır gücümüzü kullandı. İki triumviranın gücünü kullanarak bizi bir kalkanla kuşattı.

"Teşekkürler Padma, bize triumviraları nasıl kontrol edeceğimizi gösterdin."

"Size bir şey göstermedim."

"Anita benim insan hizmetkârım. Bize karşı kullanılan vampir güçlerini kazanabiliyorum. Şimdiye kadar güç bende kalmıyordu ama bu sefer kalacak. Sanırım bana, yapmayı istediğim şeyi, iki triumvirayı birbirine tek bir güç olarak bağlamayı öğrettin. Teşekkür ederim."

Belle Morte, "Hayır!" diye çığlık attı. Gücü itti ama içinde şehvet yoktu, sadece öfke vardı ve altında acı barın-

dırıyordu. Dillerimizin ucunda pişmanlığın acı ve tatlı tadını aldık. Hiç düşünmeden öfkesine uzandım. Parlak bir şey görüp uzanmak gibiydi. Jean-Claude arkamdaydı ama bizi ayakta tutan şey, Damian'ın güçlükle ayakta tuttuğu kontroldü. Uzandım ve öfkesini sifonladım, çünkü öfkeyle beslenebiliyordum. Benim yeteneğim buydu, ne Jean-Claude'dan ne de Belle'den geliyordu.

Nathaniel sakindi, Damian soğuk ve kontrollüydü, Richard korkuyordu ama en zayıf halka olmamaya kararlıydı. Kendinden eskisinden daha emin ve daha güçlü bir Jean-Claude da vardı. Öfkeli güce doğru uzanıp gücü yememe izin verdi. Öfkeyi kendimize çektik ve hepimiz öfkeyle beslendik çünkü Jean-Claude enerjinin nasıl paylaşılacağını biliyordu. Benim veya onun triumvirası yüzünden olmadığım anladım, metafizik arabayı nasıl süreceğini benden daha iyi biliyordu. Bu araçtan ateş etmem uygundu, Belle Morte'yi vurduğum sürece sorun yoktu.

Öfkesi benim öfkemi uyandırdı, içimde yıllardır taşıdığım öfke havuzuna uzandım. Belle'nin öfkesi ve tadı hoşuna gitti, birlikte içtik.

Belle yere düştü. "Hayır," dedi. "Bu, olamaz."

Jean-Claude, "İçine aldığın Anne parçası Anita'yı istiyor," dedi. "O parça ikinizi de kontrol ediyor. Anne ölmedi, içinde yaşıyor. Konseyin geri kalanı gücü kendilerine mi aldı?"

Belle, "Evet," dedi. Kendine hâkim olamadı.

"O zaman hepiniz kötülüğüyle zehirlendiniz." Korkusunu hissettim ve hepimiz onu paylaştık.

"Ölmesine izin vermeliydiniz," dedim.

Padma, "Gücünü karanlık bir rüzgâr gibi bize sundu," dedi. Kaybolmuş gibiydi.

"Tanrım," dedi. "Sizi gerçekten kontrol altına almış."

İki vampir de bana baktı. "Ama istediği şey sensin, nekromensır." İkisi birden konuştu. Yasemin kokusu her yerdeydi, binlerce yıl önce toprağa düşmüş bir yağmurun kokusu duyuldu. Karanlıkların Anası'nın kokusuydu. *Marmee Noir* ölmemişti, onlarının hepsinin içindeydi.

Bana baktılar ve birlikte konuştular. "Ölümün Âşığı korkunla beslenecek, nekromensır. Ama bu iki vücut bunu yapamaz, çok yazık. Bizden ne kadar çok korkarsanız tadı o kadar güzel olur."

"Padma ve Belle üzerindeki kontrolün diğerlerinden daha mı fazla?"

İkisi birden cevap verdi. "Konseyin en gençleri, benden en uzak olanlar."

Jean-Claude, "Diğerleri kadar güçlü değiller," dedi.

"Padma oğlunu yok ettiğin için senden nefret ediyor, bu sayede bana karşı savunmasız kaldı. Belle seni istiyor, öfkesi ve pişmanlığı yüzünden bana karşı savunmasız kaldı. Ölümün Âşığı senden başka bir şey hissetmiyor, gerçi senin ölümün en akıllıcası olur. Fakat katliama ve beslenmek için ölüme aç, bu yeni ve modern konsey onu kontrol ediyor. Ona ölüm vaat ettim, benim bineğim olursa yüzlerce yıldır görmediği kadar ölüm vaat ettim. Ejderha senin için bir şey hissetmiyor, sadece merakı var. Gezgin neler olduğunu biliyor ve benden gizliyor. Tek bir vücudu var ve yok olursa var olamaz ama benim ruhum şimdi birçok bedeni dolduruyor. Beni yok etmek için hepsini öldürmek zorundasın."

Jean-Claude, "Parçalanmış ruh," dedi.

"Evet," dedi. "Konseyin hepsi ölse bile parçalarımın hepsi yok olmaz." Bana baktı. "Günün Babası'nı öldürdü-

ğün için teşekkür ederim, bana meydan okuyabilecek sadece o vardı."

"Bunu sana yardım etmek için yapmadım," dedim.

"Ama bana yardımı oldu, Anita, hem de bilemeyeceğin kadar çok."

"Ölürken gücünü yedin," dedim.

İki vampir birden başıyla onayladı.

Jean-Claude, "Belle Morte," dedi, "onunla savaşmalısın."

Vampirler birlikte, "Bunu yapamaz," dedi.

Jean-Claude *ardeur*'ü serbest bıraktı ve Belle Morte'ye gönderdi. Belle'nin başı geriye düştü, sırtı yay çizdi, kafasını kaldırdığında gözleri kahverengi insan gözleriydi. "*Ardeur*'ü anlamıyor ama şehveti anlıyor, Jean-Claude."

Sonra Belle'nin gözleri daha karanlık bir gücün içinde kayboldu, gözleri şimdi gece mavisiydi, bu gözleri daha önce de görmüştüm ve Anne'ye ait değildi. "Biz eski şehveti biliriz, Anita. Las Vegas'ta kaplanlarla ne yaptığımızı hatırlıyor musun? *Ardeur*'ü uyandırıp hepinizi saatlerce buna bulayabilirim, güneş doğana kadar. Ve benim gücüm her geçen dakika artıyor."

Richard parmaklarını omzuma geçirdi ve içeriye giren her erkekle benden biraz daha uzaklaşmak zorunda kaldığını anladım. İtilmemiş ama geri çekilmek zorunda kalmıştı. Bunun bir seçim olduğunu biliyordu çünkü düşünceleri bana dokunurken bunu anladığını fark etmiştim. Korku soğuk bir duş gibi Jean-Claude'un kafasından aşağıya indi, ben henüz bir şey hissetmiyor, kriz zamanlarında yaptığım gibi duygularıma meydan okuyordum. Üçümüz içerisinde sadece Richard sakindi, hayır, Micah ve daha ötedeki Nathaniel da sakindi. Micah zaten hep böyleydi ve bu sa-

kinliği kazanmasını sağlayan yılları ve çabalarını sezdik. Bütün belayı içine çekebilecek derin ve sakin bir göl gibiydi. Nathaniel sakindi çünkü kendisini yüz üstü bırakmayacağıma, bir yolunu bulacağıma inanıyordu. Sarsılmaz inancı bizi daha önce de kurtarmıştı fakat böyle düşünmesi beni hep korkuturdu. Nathaniel'ı hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordum, ama Nathaniel böyle bir şeyin asla olmayacağına inanıyordu. Ve bir de Richard, Micah gibi sakindi. Onun sükûneti de çabalarının ve terapisinin bir sonucuydu. Ağırlık kaldırarak kaslarını yavaş yavaş geliştirdiği gibi sakinliğini de geliştirmişti.

Richard'ın *ardeur* versiyonunu ikinci kez hissettim. Sahip olmakla ilgiliydi ama şeytani bir şey değildi, ölüm bizi ayırana kadar sadece ve sadece seninim tarzı bir şeydi. Bir zamanlar kalbimin arzusu buydu ama *ardeur* içimde uyandıktan sonra tek bir kişinin bana yardım etmesi imkânsızlaşmıştı, bu yüzden *ardeur* bana Micah'yı ve daha sonra da Nathaniel'ı vermişti. Böylece beni Jean-Claude'la birlikte olabilecek birine dönüştürmüştü.

Jason'a uzandım çünkü yakınlarda bir yerde olduğunu biliyordum. Görüşüm Belle ve Padma'yla sınırlı olsa da bunu hissediyordum. Jason neye ihtiyacım olduğunu sezmiş gibi elimi tuttu. En son Richard'ın pirinç-ve-gül *ardeur*'üyle karşılaştığımda beni kurtaran şey Jason'ın tek bir kişi tarafından yok edilme korkusuydu. Bir an için tereddüt ettim. Acaba J.J. fikrini değiştirmiş miydi? Ama değiştirmiş olamazdı. J.J.'le daha önceki herkesten daha iyi anlaşmasının sebebi ikisinin de monogami istememesiydi, birbirlerine ait olmayı ve özel olmayı istiyorlardı ama sadece bunun için köprülerini yakacak değillerdi.

Ama Richard *ardeur*'ünü benim üzerime boşaltmadı, uzaktaki odaya odakladı. Belle Morte'yi hedef seçti. *Ardeur*'ün var olduğu yüzyıllar içerisinde bazıları Belle'yi tuzağa düşürmeyi başarmıştı. Chicagolu Augustine bunlardan biriydi. Jean-Claude ve Asher'a takıntısı vardı ama Richard dışında kimse böyle bir şey denememişti. Sadece Richard şehvetle beslenmek anlamına gelen bir şeyi alıp on beşinci evlilik yıldönümü gibi özel bir şeye dönüştürebilirdi.

Yatakta Jean-Claude, Asher ve benimle yatarken düşüncesini Belle Morte'ye gönderdi. "İstersen sonsuza kadar senin olabilir," diyordu ve Belle için bu gerçekten de sonsuzluk demekti. Böylesine bir aşktı ve Belle bunu anlayamazdı. Ne olduğunu bilmiyorsa *Marmee Noir*'ın da yapabileceği bir şey yoktu.

Belle kahverengi gözlerini bize çevirdi. "Richard," dedi. Bu ismi daha önce bu kadar sıcaklıkla dile getirmemişti. Richard kafasını kaldırıp kadına baktı ve kendisini çıplak görmesine izin verdi. Teklif ettiği az bir şey değildi. "Belle," diye fısıldadı. Belle, Richard'a gülümsedi ama Jean-Claude'la konuştu. "Sana aptal diyorum ama benim zayıflık olarak gördüğüm şeyleri güce çevirdin. Anne sahip olduğu güçlere hükmedebilir. Negatif duygularla beslenir, bunları kalbinize ve zihninize akıtır."

Padma kadının arkasındaydı ve elinde kılıcı vardı. Gözleri her zamankinden farklıydı, siyah bir alevle kaplıydı. Bir çığlık attım ve elimi uzattım. Ben miydim yoksa Jean-Claude muydu bilmiyordum. "Arkanda, Belle!" diye haykırdık.

Ardeur'ü Padma'nın üzerine aktı. Padma bu arzuya dayanamadı ve dizleri üzerine çöktü. Gideon ve Thomas

tereddüt etti. Padma'dan nefret ediyorlardı ve şimdi adamın ölmesinin daha iyi olduğuna karar vermişlerdi. Fakat adam yardım etmelerini emrederse seçim şansları yoktu. Belle eteklerini topladı ve koşmaya başladı. Kaçmasına izin verdiler, Padma'nın bunun hesabını sonra soracağını biliyordum. Belle, "Kurtarabiliyorsan kendini kurtar, Jean-Claude," dedi. "Bulabilirsen Gezgin ile bağlantıya geç. Belki sana yardım edebilir. Yapabilirsen kaç. Yapabilirsen saklan. Biz Karanlık'tan gelmiyoruz, unutma." Sonra biri görüntüyü kapattı. Hepimiz kendimizi yatakta bulduk. Belle, Padma veya Anne bizimle değildi. Dünya artık çiçek kokmuyordu.

O kadar yoğun bir sessizlikti ki kendi nabzımı duyabiliyordum. "S.ktir," dedim.

Jean-Claude, "*Exactement, ma petite, exactement,*" dedi.

13

Paniğe kapılacaksam şimdi kapılmam gerekiyordu. Öldürecek vücudu olmayan bir şey nasıl öldürülürdü? Dünyanın en güçlü vampirlerini kontrol altına alabilen biriyle nasıl dövüşülürdü? Böyle bir şeyle nasıl savaşılırdı?

Sanırım hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk ve birinin cep telefonu çaldı. Eski Mike Hammer şovunun müziğiydi çalan. Nathaniel yataktan indi ve yerdeki kıyafetleri karıştırmaya başladı. "Las Vegas'ın Efendisi Max'in melodisi."

"Senin telefonunda mı?" diye sordum.

"Seninkinde," diye cevap verdi. Telefonumu kıyafetlerin arasından çıkarttı. Açtı. "Bu Anita'nın telefonu, Max, bir saniye," dedi. Telefonu bana uzattı. "Mike Hammer?" diye sordum. Telefona kıkırdayınca kaşlarımı çattım. Telefonu aldım, yüklediği yeni melodiler ile ilgili konuşmamız gere-

kiyordu. Normal telefon sesini *Wild Boys* yerine çan sesleriyle değiştiren bendim.

"Max?" dedim. Nicky hâlâ üzerimde sayılırdı, zorla şekil değiştirdiği için kendine gelememişti. Böyle değişimler acıtırdı. Jean-Claude'la Asher'ın arasına sıkıştım.

"Anita, lanet olsun siz bu akşam ne yapıyorsunuz?" Mutsuz, bariton bir kükremeydi. Sesine yakışır iri yarı bir adamdı, kafası keldi ve amacı tarz yapmak falan değildi, saçlarını gerçekten kaybetmişti. Bir Amerikan futbol oyuncusu gibi yapılıydı. Neye baktığınızı bilmeseniz şişman olduğunu söyleyebilirdiniz, kaslar kendini gizliyordu ama aslında yerli yerindeydi.

"Sana da merhaba, Max," dedim. Sesim mutsuzdu, huysuzluk yapmaya hazırdım. Biri kaba bir ses tonu kullandı diye huysuzluk edersem kendimi daha iyi hissedebilirdim. Küçük şeylere hâlâ kızabiliyorsam, Karanlıkların Anası yaşıyor diye dünyanın sonu gelmemişti ya!

"Bibi çığlık atarak uyandı ve karanlığın kendisini yemeye çalıştığını söyledi. Seni aramamı istedi, Anita. Neler olduğunu senin ve Jean-Claude'un bileceğini söyledi. Ne demek istediğimi biliyor musun?" Sesinde şimdi belirsizlik vardı. Hayatına mafya üyesi olarak başlamış ve öldükten sonra da işini kaybetmemişti. Ukrayna ve diğer yerlerden gelen taze kana rağmen Vegas'ın hâlâ eski tarz bir mafya kasabası kalmasının bir sebebi de Max'ti. Ama eşini seviyor ve küçük kaplan kraliçesi için endişeleniyordu.

"Evet, neler olduğunu biliyorum, gerçi Bibiana sakinleşince karanlığın kendisini nasıl yemeye çalıştığını öğrenmek isterim."

"Karanlık eskisi gibi değil, Anita. Karanlıkların Anası'nın öldüğünü bana sen söyledin. Bedenini havaya uçurduklarında öldüğünü hissettiğini söylemiştin." Şimdi öfkeliydi, eşine kızmak yerine bana kızıyordu. Korktuğunu itiraf etmektense birini suçluyordu.

"Sana o zaman hissettiğimi söylemiştim, Max. Bombalamadan beri Anne bizi ilk kez bu akşam ziyaret etti. Güven bana, zor bir gece geçiren sadece Bibiana değil."

"Neredeyse bir yıl oldu, Anita. Neden şimdi? Nasıl?" Sessizce küfretti. "Bu akşam ne oldu, Anita?"

Hemen yanımda duran Jean-Claude'un yüzüne baktık. Üzerimize saçılan şekil değiştirme sıvıları saçlarımızda ve derimizde kurumaya başlamıştı. "Ne diyeyim?" diye düşündüm.

Hemen cevap verdi. "Doğruyu söyle. Bizim müttefikimiz."

Yaşananları Max'e özetledim. Jean-Claude diğerlerine gidip temizlenmelerini söyledi. Erkeklerin büyük bir kısmı gitmelerini isteyip istemediğimi anlamak için bana baktı. Dürüst olmak gerekirse birinin elini tutmaya ihtiyacım vardı. Ben en güçlü müttefiklerinden biriyle konuşurken Jean-Claude yanıma oturdu. Kalmasını en çok istediğim erkekler de kalarak mahvolmuş ipek çarşafların üzerine oturdular, Jean-Claude'a itaat etmediler. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum ama Nathaniel, Damian ve Micah yanımdayken kendimi daha iyi hissettiğim kesindi. Jason temizlenmeye ve J.J.'e bakmaya gitmişti, böylesi daha iyiydi. Kardinal, Damian'ı yanına almak istemişti fakat Damian, Anne ve konsey sorunu hakkında ne yapacağımızı merak ediyordu. Bunu öğrenmesi gerektiğini anlayacak

kadar vampirdi. Kardinal de erkek arkadaşını benden uzaklaştırmak isteyecek kadar kadındı.

Richard alnımı öptü ve fısıldadı. "Siz, vampir politikalarıyla uğraşırken ben temizleneyim."

Daha fazlasını söylemek istiyordum, her ne kadar Max'e nasıl bir boka bulaştığımızı anlatıyor olsam da bunca şeyden sonra vedalaşmadan Richard'ı göndermek yanlış geliyordu. Jean-Claude da bunu hissetmiş olmalıydı çünkü Richard'ı kapıya kadar götürmek için yataktan kalktı. Micah yanağımı öptü ve ben de peşlerinden gitti. Jean-Claude son bir kez Richard'ı kucaklamak istemiş olabilirdi ama Micah ve Richard bunu asla yapmazdı. Asher yanımda kaldı, yüzünde beni dinlediğini belli eden bir ifade vardı. Yataktaki vampirler ve şekil-değiştirenler muhtemelen konuşulan her şeyi duyabiliyordu. Birbirlerine sarılmak için yatakta olabilirlerdi ama aynı zamanda konuşulanları da duymak istiyorlardı.

Ben felaketi özetleyince Max, "S.ktir," dedi.

"Herkes aynı şeyi söyledi."

"Bibi, St. Louis'ye gidecek olan herkesin erkenden yola çıkmasını istedi. Victor, Cyn, Rick ve diğerleri şimdi uçakta."

"Max, insanlarına hakaret etmek istemem ama aramızdaki evlilik anlaşmasını güçlendirmekten daha önemli işlerimiz var."

"Bibi, Karanlık'ı yenmenin tek yolunun yeni bir Kaplan Efendisi ve Günün Babası bulmak olduğunu söylüyor."

"Jean-Claude'a olan güvenini takdir ediyorum ama çağırdığı hayvan kaplan değil ve elimizdeki diğer vampirler de hiçbir şeyin efendisi değil."

"Senin vampir hizmetkârın, gündüz yürüyenlerden değil mi?"

"Evet."

"Onu kim gündüz yürüyen yaptı? Şehrin Efendisi'ne saygısızlık etmek istemem ama Jean-Claude değil, böyle zayıf bir vampire kan emicilerde nadir görülen bir özelliği kazandıran sensin."

"Evet, ama..."

"Oğlanları Jean-Claude'a göndermiyoruz, Anita. Sana gönderiyoruz. Chicagolu Auggie, Jean-Claude'a kadınlarımızdan bazılarını göndermemizi söyledi. Senin ondan kurtları çağırma yeteneğini aldığı gibi onun da senden kaplanları çağırma yeteneğini alabileceğin tarzında bir şey söyledi."

"Ne?" diye sordum.

Diğer taraftan sesler geldi. Bir şey hışırdadı. Max, "Bu, senin için sorun olmaz mı, Bibi?"

Bir saniye sonra Beyaz Kaplan Klanı'nın Chang-Bibi'si telefonu eline aldı, sanırım sorun olmayacaktı. Ya da Max telefonu almasına engel olamamıştı. Bazen karısını fazla seviyordu.

"Anita." Kadının sesinde korku vardı, neredeyse hıçkırıklara boğulacaktı. Karşılaştığım en korkunç kaplanlardan biri olduğu için ses tonu beni rahatlatmadı.

"Hey, Bibiana, demek istediğim, Chang-Bibi."

"Aramızda unvanların bir önemi yok, Anita." Sesi titriyordu. "Geldiklerinde kaplanlarımı kucaklamalısın. Kaplanlarıma tam güçlerini kazandırmalısın."

"Bunu istediğini biliyorum ama diğer kaplan klanları senin hepsinden üstün olmanı istemiyor."

"Bütün Changlar aynı kâbusu gördü, Anita. Hepsi Karanlık'ı gördüler ve hepimize hükmetmeye çalıştığı günleri hatırladılar. Bizi kurtaran Günün Babası'ydı. Bizi kontrol etti, böylece Karanlık'ın kontrolüne geçmemize engel oldu. Onu ancak sol altın kraliçeyi öldürerek yenebildi."

"Bunları nereden biliyorsun? Daha önce bilmiyordun."

"Bir efsanedir, peri masalıdır, Anita. Yaşayan Karanlık, Karanlık Tanrıça veya Yaşayan Işık Tanrısı'na inanmazdım. Kim inanır ki?"

Doğru söylüyordu. Demek istediğim, her iyi Hristiyan gibi Eski Ahit hikâyelerine inanmam gerekiyordu fakat bir Sevgi Tanrı varken insanların dünyada neden bu kadar acı çektiğini anlamakta zorlanıyordum.

"Ama şimdi inanıyorsun," dedim.

"Başka seçeneğim var mı?" diye sordu.

"Rüyanda ne gördün?"

"Hayır, bu gibi şeylerden bahsetmek ona güç verir, ama ilk defasında bizi ondan uzak tutan Işık, Tanrı'ydı. Dünyaya hükmetmesine bütün kaplan klanlarının güçlerinin bir araya gelmesi engel oldu."

"Bak, Bibiana, hepimiz şoktayız ama yıldırımı veya ateşi çağırmak Anne'yi durdurmaya yetmez."

"Sen şimdilik sadece klanımın en zayıflarının yapabildiklerini gördün, Anita. Domino'nun kara kaplan yanının neler yapabildiğine hiç şahit olmadın ama Kaplan Efendisi ve Yok Eden Karanlık gerçekse, o zaman klanlarımızın güçleri hakkında söylenenler de gerçek olmalı. Emin olabilirsin."

"Bibiana, yapma."

"Senin birlikte olduğun kırmızı kaplan eline ateşi çağırabiliyor, pirokinetiktir. Bugün bile insanlar arasında var olan bir şey."

"Tamam, bunu kabul ediyorum ama beyaz kaplan metallerle ve genellikle de statik elektrikle ilgilidir. Bir silah değildir."

"Kara kaplan sudur, Anita. İnsan vücudunun büyük bir kısmı sudan oluşur."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Sen sadece bizim güçlerimizin yüzeyine dokunmaya başladın, güçlerimizi geri getirirsen neler yapabildiğimizi göreceksin."

"Cynric yeni güçler kazanmadı."

"Genç ve seninle sadece bir kez birlikte oldu, Anita."

"Bir kez de yeterlidir."

"Mavi kaplan havayı temsil eder. Efsaneye göre Mavi fırtınaları çağırıp kontrol edebilir. Altın kaplanlar toprağa ve içindeki enerjilere hükmeder."

"Bunun anlamı nedir?"

"Toprağı kendilerine itaat etmeye zorlarlar."

"Depremlerden mi bahsediyorsun?" Sesimdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışmadım.

"Jean-Claude'un St. Louis'de yendiği vampirlerden biri Earthmover'dı, sence gücü neydi?"

Dudaklarımı yaladım, verecek güzel bir cevabım yoktu çünkü haklıydı. Düellonun St. Louis'yi enkaza çevirmesine engel olan tek şey Earthmover'ın Jean-Claude'u yenmek için bu gücü kullanmayacağına söz vermesiydi. Aslında düelloyu kazanmış ama Jean-Claude'la aramdaki vampir bağlarını bozup beni vampir teğmenine vermek gibi bir hata

yapmıştı. Jean-Claude'un kalbine bir kazık saplayacağımı ve kendimi riske atarak ona saldırmayacağımdı. Hatasının bedelini ödemişti.

"Pekâlâ, varsayalım Cynric fırtına çağırabiliyor, şehrimde bu güce sahip on yedi yaşında bir çocukla ne yapacağım?"

"Bu güç onun olmayacak, Anita, sana gelecek. Güçlerini uyandırırsan kaplanlar sana gelecek, sen de Karanlık'ın yok edemeyeceği kadar güçlü olacaksın."

"Ben vampir değilim, Bibiana."

"Hayır, öylesin, sadece kan içmiyorsun, Anita. Tatlı yalanlar zamanı sona erdi. Zamanımız az Anita ve Karanlık geliyor. Bizi kurtarmazsan bütün kaplanlara ve sana da hükmedecek, bir altın kraliçesi olunca da hepimizi yok edecek."

"Ben kaplankadın değilim, şekil değiştiremem."

"Sarı hepimizin bir nevi lideri, Yüce Kraliçesi olacak. Bazıları toprağı hareket ettirmenin sadece Sarı'nın gücü olduğunu söyler. Daha fazla kaplana güçlerini kazandırmazsan asla emin olamayız."

"Bibiana, bunların hepsi spekülasyon. Mümkün olup olmadığını bile bilmiyorsun."

"Şüphen olmasın, Anita. İnanmalısın. Gerçek olmalı. Bütün klanların gücünü kullanabilmelisin. Bunu yapmalısın."

"Yapmalısın deme," dedim.

"Evet, yapmalısın çünkü başarısız olursan Karanlık uyanacak ve dünyayı yok edecek. Çok uzun zaman önce sarı kaplanları yok eden oydu. İlk İmparator'un kulağına şeytani sözler fısıldayan da oydu. Altını kaybedince, Kaplan

Efendisi'nin kendisine karşı koyacak gücü olmayacağını biliyordu. Onu ezdi ve neredeyse her rengi yok etti."

"Mağaralarda... nasıl komaya girdiğini biliyor musun?" Çünkü bedeni bir mağaradaydı, sadece meşalelerle aydınlanan bir yerdi. Vampir konseyi dünya savaşları sırasında yer değiştirmek zorunda kalınca vücudu birkaç kez terk etmesi gerekmişti, fakat bedeni bir türlü arkalarında bırakamıyorlardı. Hiçbir vampir neden uyuduğunu bilmiyordu. Sadece bir gece uyanmadığını biliyorlardı. Binlerce sene boyunca uyumuştu.

"Bütün efsaneler doğruysa bunu yapan korumalarıydı. Vampirlerin isimlendirmediği şeyler. Bazılarının altın kaplanı, hayvanı olarak çağırmasına izin verdi çünkü tamamen kendisine sadık olduklarına inanıyordu."

"Onu nasıl uyuttular?"

"Hikâyede bir büyüden ve kurban edilen hayatlardan bahseder. Onu öldürmek istediler ama yapamadılar."

"Kadına acıdılar mı yoksa bunu beceremediler mi?"

"Kalıcı olarak nasıl öldüreceklerini bulamadılar. Vücudunu son kaldığı yere bağladılar ve onu öylece terk ettiler."

"Korumalar bunu kaplanlara neden söylesin?"

"Hepsi yok olursa bazılarımız yaşananları hatırlasın ve nasıl durdurulacağını bilsin diye."

"Bibiana, ben kaplanların kurtarıcısı olamam."

"Kurtarıcı değil Anita, efendi... Sen Kaplan Efendisi olmalısın. Geceyi son kez yenecek gündüz gezen olmalısın."

En başından beri aklımda olan soruyu sordum. "Efsanede Karanlık'ın nasıl öldürüleceği veya tekrar uyutulacağı var mı?"

"İsmi olmayan korumalar hâlâ var, onlara sor."

Başımla onayladım ve yatağın yanındaki sehpaya baktım. En üst çekmecede haçım ve eski bir metal parçası vardı. İsimsiz Vampir Korumaları, Harlequin'di. Karanlıkların Anası benimle ilk uğraştığında bana tılsımı vermişlerdi. Kadını zihnimden ve vücudumdan uzak tutması gerekiyordu. İşe yaramıştı ama sürekli olarak temizlenmesi ve şarj edilmesi gerekiyordu, bir silah gibi doldurulmalıydı. Haçım da işe yarıyordu ama bu inanç ile ilgiliydi. Üzerinde çok kafalı kaplan olan tılsım büyüydü, inanç değildi. Ne kadar çok cadı tanırsam aradaki farkı o kadar iyi anlıyordum.

Harlequin o kadar ürkütücüydü ki sadece isimlerini söylemek bile sizi öldürmeleri için kapınıza gelmelerine sebep olabilirdi. Vampirler arasında elit bir gruptu, kendi bölgelerine sahip olacak veya konseyi yönetecek kadar güçlülerdi fakat soylarıyla aralarındaki bağları kopartmışlardı. Vampir topluluğu için casus, polis ve infaz memuru olarak görev yapıyorlardı. Sözde, adamları sadece konsey harekete geçirebilirdi ama bu doğru muydu yoksa Karanlıkların Anası korumalarını geri almış mıydı? Aldıysa işimiz bitmişti, her şey başlamadan biterdi. Anne güçsüzdü. Konsey, kiralık askerleri, krallığını uçurmaya gönderdiği zamankinden bile daha güçsüzdü. Eskiden beni doğrudan ele geçirir ve bunu kolaylıkla yapardı. Belki de vücudunu kaybettiği için daha da zayıflamıştı. Bizimle konuşmak ve bizi ele geçirmek için diğer vampirlere ihtiyaç duyuyordu. Kadını yok etmenin bir yolu varsa bunu hemen yapmalıydık.

"Anita, orada mısın?"

"Özür dilerim, Bibiana. Bir sürü şey söyledin, söylediklerini düşünüyordum."

"Çok fazla düşünme, Anita, diğer klanların kraliçeleriyle bağlantıya geçeceğim. Onlardan da sana insanlar göndermelerini isteyeceğim. Tek ümidimiz en kısa süre içerisinde güçlenmek."

"Bunu kabul etmedim, biliyorsun."

"Biliyorum, şüpheciliğin doğanda olduğunu da biliyorum ama şimdi bunun sırası değil, Anita. Tereddüt edecek zamanımız yok. Sadece eyleme geçmeliyiz ve umarım en kısa sürede bunu başarırız."

"Ne yani, gönderilen herkesi pornografik bir bilgisayar oyununda seviye kazanmak için becerecek miyim?" Ses tonumla öneriden ne kadar tiksindiğimi belli ettim. Bu işte iyiydim, en usta olduğum şeylerden biriydi. Nathaniel ve Damian aynı anda bana dokundu, beni elleriyle ve yakınlıklarıyla rahatlattılar. Asher başını kucağıma koydu, sanki üstüm başım çok temizdi. Başımıza gelen onca kötü şeyden sonra bile iyiye odaklanmaya niyetliydi. Neşeli olmak Asher'a göre değildi ama empati kurmak tam ona göreydi.

Bibiana bunu duyunca kıkırdadı. "İstediğin espriyi yapabilirsin ama ne yapılması gerekiyorsa yap. Aksi takdirde Karanlık bir daha seni ziyaret ettiğinde klanların kraliçelerini ele geçirmeye başlar."

"Vampir olmayan birini kontrol altına alamaz."

"Neden, Gezgin olarak bilinen konsey üyesinin güçleri sınırlı diye mi?" Bibiana'nın sesinde tiksinme vardı.

"Evet," dedim. Artık kendimden çok emin değildim.

Bir kahkaha attı, kaba bir sesti. "Ne olduğunu hâlâ anlamıyorsun, ilklerden biriydi. Diğerlerini taklit eden güçleri var ama hiçbiri onunla aynı seviyede değil. Hepsi onun

ucuz birer taklidi. Amacına hizmet edecekse istediği herkesi kontrol altına alabilir."

"İnsanlar?"

"Sanmıyorum. Sanırım vampirler ve kediler. Çağırdığı hayvanlar ve insanlar, onun binekleri. Yeterince güçlenmesine izin verirsek hepsini kullanacak."

"Çok fazla tahmin yürütüyorsun, Bibiana."

"Âdem ve Havva kapından içeriye girse sen de yılana inanmaz mıydın?"

"Ne?" diye sordum.

"Cennet Bahçesi insanlar için ne kadar eskiyse bu hikâye de kaplanlar için o kadar eskidir. Biz hikâyenin bir metafor olduğuna inanıyorduk ama hikâyelerdeki kötülük gerçek çıktı. Bu durumda hikâye de doğru olmalı, değil mi Anita? Ve eğer hikâye doğruysa sen ne gerekiyorsa onu yapmalı ve hemen harekete geçmelisin. Bunu bizim için yapmalısın, Anita yoksa vampirleri teker teker ele geçirecek. Sonra kaplanlara geçecek ve onları da yanına alacak. Yeterince gücü olunca da yerinden kalkacak ve dünyayı Karanlık'a bulayacak. Anlıyor musun?"

"Bütün yaratılış hikâyelerinde dünyanın sonu da anlatılır, Bibiana. Genellikle seller veya depremlerle yerel halkın yok edildiğini okuruz. Dünya yok olacak zannedersin oysa yüz kilometre uzağa gittiğinde her şeyin değiştiğini görürsün."

"Gücünü hissettin, Anita. Sevmediğini veya umursamadığını hissettin, çok zekidir ve saf bir sosyopattır. Sadece kendi acısına değer verir, geriye kalanlar kullanılacak oyuncaklardır, gerçek insanlar veya gerçek varlıklar değildir. Sadece vampirleri yok ederek duracağını sanıyor musun?"

Sessizlik büyüdü ve mideme soğuk bir kütle oturdu. Tüylerim diken diken oldu. "Hayır."

"O zaman kâbuslarda mantık aramaktan vazgeç. Bazen yaratıklar gerçektir, Anita. Bazen gerçektirler ve onları yenmek için daha büyük bir yaratık olman gerekir."

"Bir saniye, dediğin doğruysa, neden daha büyük bir yaratık olması gereken benim?"

"Bunca gücü elinde tutup bu gücün seni baştan çıkartmayacağından emin misin?"

"Evet."

"Anita." Bir üvey annenin on beş yaşındaki kızının ismini söylemesi gibiydi.

"Alabilirsem gücü benim kullanmamı mı istiyorsun? Amacın bu değil mi?"

"Evet, ama sana sadece gücü emanet etmiyorum, Anita. Karanlık'ı yok ettikten sonra ışığı kapatıp gücü bize karşı kullanmayacağını biliyorum. Senin onur kavramına ve ahlaki değerlerine kendi psişik güçlerime güvendiğim gibi güveniyorum."

"Benimle sadece bir kez karşılaştın. Bu kadar güven, fazla değil mi?"

"Oğlum Cynric'i, var olan tek mavi kaplanı ve en güçlü kaplanlarımızı yanına göndermedim mi? Sana inanmasaydım sana bu kadar değerli şeyler gönderir miydim?"

Ne diyeceğimi bilemedim. İtiraz etmek vefasızlık gibi olurdu, sadece teşekkür etmek bile yeterliydi. Birisi size bu kadar güveniyorsa ne diyebilirdiniz?

"Kimseye zarar vermemek için elimden geleni yaparım."

"Bak, Anita, sadece elinden gelenin en iyisini yapacağını değil kimseye zarar vermemek için elinden gelenin en iyi-

sini yapacağını söylüyorsun. Seks yüzünden ahlaki pusulanın bozulduğunu sanıyorsun ama bunun bir günah olduğu varsayımından kurtulursan pusulanın hâlâ kuzeyi gösterdiğini göreceksin."

"Bütün inancını bana bağlama, Bibiana."

"Başka kim var?"

Buna verecek bir cevap yoktu. Dünyayı kurtarma fikri güzeldi ama alternatif bir planımızın olmaması... Alternatif bir plana ihtiyacımız vardı.

14

Vegas'tan gelen aramayı sonlandırdığım anda telefonum yeniden çalmaya başladı ve melodi bu sefer *The Sopranos* dizisinin müziğiydi. Nathaniel'a baktım. "Augustine, Chicago'nun Efendisi."

"Çünkü bir mafya babası," dedim.

Başıyla onayladı.

Telefona cevap verdim. Üzerimde şekil değiştiren sıvıları donarken üşümeye başlamıştım ve mahvolmuş ipeklere sarınmaya çalıştım. Erkekler bana biraz daha sarıldı, Asher kucağıma biraz daha çıktı, düşmesine engel olmak için bir kolumla destek vermek zorunda kaldım. "Hey, Auggie."

"Öldüğünü söylediğin biri tarafından ziyaret edildim." Her zamanki gibi haylaz çocuk ses tonuna bürünmemişti. Genelde hep böyle yapardı. Şimdi ise çok ciddiydi ve kelimelerini dikkatli seçiyordu. Roma'nın görkemli günlerini

gördüğünü bilmemi umursamadığı zamanlarda kullandığı bir ses tonuydu.

"Bizim için de sürpriz oldu," dedim. Sesim mutsuzdu. Islak ipekler ısıtmıyordu, boşuna uğraşmadım.

Damian, Nathaniel ve Asher bana sarıldı. Yumuşak tüyleri olan Nicky, kürk ceketimiz olmaya çalışır gibi bize sarıldı. Diğer erkeklerin itiraz etmesini bekledim ama etmediler. Jean-Claude, Micah ve Richard kapının eşiğinde sohbet ediyordu. Domino hâlâ koruma olarak içerdeydi ama Crispin temizlenmeye gitmişti.

Auggie, "Jean-Claude bizim Amerika'daki liderimiz olacaksa bunun bir sürpriz olmaması gerek," dedi.

"Onu havaya uçurdular, Auggie; ölmesi gerekirdi." Nicky bize biraz daha sarıldı ve ben herkes için biraz rahatlamaya çalıştım. Ben bunu yapınca Nicky'nin gerginliği biraz olsun azaldı, iç geçirdi ve yüzünü Nathaniel'ın yüzüne değdirdi. Birçok şekil-değiştiren gibi Nicky de sarılmayı seviyordu. Seksle bir ilgisi yoktu artık bunun, kedi yavrularının birbirine sarılıp uyuması gibiydi yaptığımız.

"Demek ki işe yaramamış." Auggie kızgındı.

Benim taktiklerimden birini kullandığını anladım. Korkusunu öfkesiyle gizliyor, bunun yardımı olacağını düşünüyordu. "Bak, Auggie, bu akşam hepimiz şok olduk. Bana hangi efsaneyi veya rüyayı gördüysen anlat, ne yaptığını veya yapmaya çalıştığını söyle."

"*Belle Morte* gibi görünüyordu ama değildi." Son kelimenin içinde pişmanlık vardı. Bir zamanlar iç çemberin üyesi olan bütün diğer vampirler gibi Auggie de Belle'yi kaybettiğine üzülürdü. Her ne kadar kadından korksa da... "İçime girmeye çalıştı. Beni ele geçirmek istedi, Anita.

Ama izne ihtiyacı vardı. Sahte Belle'ye kanıp evet deseydim beni ele geçirmesine izin vermiş olacaktım. Sonra benden çekilip alındı. Öfkeliydi, korkuyordu ve büyük kedileri çağırabilecek bir vampire ihtiyacı vardı; hissettim. Eskisinden daha zayıf, yoksa neden izne ihtiyacı olsun ki? Zihnimize tecavüz eder kontrolü ele geçirirdi."

"Anne'nin konseye bunu yapması bir sene sürmüş. Sanırım saldırıya geçecek gücü toplayana kadar bir gölge veya hayalet gibi takılmış. Bomba ona zarar vermiş, Auggie."

"Ama yeterince vermemiş," dedi.

"Aynı fikirdeyim," dedim.

"Kendini hayatta tutmak için ne yaptı ve nasıl güçlendi? Bunu öğrenebilirsek daha fazla güçlenmesine engel olabiliriz. Sadece bu bile bir şeydir."

"Belle Morte ve Padma üzerinde etkisi var. Bu bile başımıza büyük işler açmaya yeter."

Bir telefon çaldı, bu seferki normal bir çalma sesiydi. Ben hâlâ Auggie'yle konuştuğum için tabii ki benim telefonum değildi. Domino cep telefonunu cebinden çıkarttı.

Bir aslan hissettim ama Nicky değildi. Güneşte yanmış çimenlerin ortasında dikiliyormuş ve tepeme sıcak bir ışık vuruyormuş gibi enerjisini hissettim. Kedi, kürk ve aslan kokusu aldım.

Domino, Jean-Claude'la konuşurken eliyle işaret etti. Sonra yatağın yanına geldi. "Haven aslanların büyük bir kısmıyla burada. İçeri girmeyi talep ediyor. Kapıdaki korumalar bu kadar çok adamla girmesine izin vermemişler."

"Onları hissedebiliyorum." Ürperdim. Nicky bize biraz sıkı daha sarıldı. "Onunla dövüşmeme izin verseydin

yeni Rex ben olacaktım ve o da ölmüş olacaktı," diye kükredi.

Auggie yeniden konuştu. Duymak için telefonu kulağıma biraz daha bastırdım. "Aslanları hissedebiliyorum, Anita. Sen ve Haven sorunlarınızı çözmek zorundasınız."

"Bunu ona söyle," dedim.

"Söyledim," dedi.

"Tanrı aşkına, ona ne söyledin?"

"Bütün adamlarını alıp sana meydan okumasını söylemedim."

"Ne söyledin?"

"Şu anda Jean-Claude'un gücünü azaltan her şeyin kötü olduğunu söyledim. Seninle, Jean-Claude'la ve yeni aslan Nick'le barışması gerektiğini söyledim. Ama onu ehlileştirmelisin, Anita. Onların vampir üstadı olmalısın, aslanlar senin kontrolünde olmalı."

"Ben gerçek bir vampir değilim Auggie, bunun için gerekli çılgın yeteneklere de sahip değilim."

"Onlar sende var, sadece kullanamayacak kadar fazla insansın."

"Bunun anlamı nedir?"

"İnsanlar için üzülüyorsun. Duygularını işine karıştırıyorsun."

"Sen karıştırmıyor musun?" diye sordum.

"Hayır," dedi.

"Bizi bir dahaki ziyaret edişinde bunu hatırlayacağım," dedim.

"Beni ele geçirmene Jean-Claude yardım etti, Anita. O olmasaydı ben seni ele geçirirdim, güç dengesi tersine dönerdi. Kedileri kontrol etmek için ona ihtiyacın var."

"Birlikte yatağa girmeye kalkarsan bence Haven ikimizi de öldürür."

"Haven'ın sürüsüne yeni kattığı dişileri Jean-Claude denesin. Regina'sı olması için getirdikleri gibi değil. Sanırım senin ve Jean-Claude'un daha çok hoşuna gidecekler."

"Seçmesine yardımcı mı oldun?"

"Evet."

"Bize ne zaman söyleyecektin?"

Derin bir nefes alıp verdi, enerjisinin birçok vampirden daha sıcak olduğunu hissettim. Tanıdığım üstatlar içerisinde çağırdığı hayvanla arasındaki bağ en sıcak olandı. "Kapının önünde bekliyor, onu içeriye al. Senin anlaşabileceğin dişiler bulması için seçerken ona yardım ettim, Jean-Claude'un da hoşuna gidecekler."

"Nasıl hoşumuza gidecek?"

"Jean-Claude, Belle'nin çocuğu olmak konusunda benden daha iyidir, Anita. Belle'nin hayvanları çağırma gücü seksten gelir. Kedilerin bir kısmını denesin, bakalım onları çağırabilecek mi? Böylece daha da güçlenir, kedi tabanlı grupları kontrol etmene yardımcı olabilir."

"Bunu onunla konuştun mu?"

"Onurum üzerine yemin ederim ki bu onun için de büyük bir sürpriz olacak."

"Bana Machiavelli rolü oynama Auggie, bundan hoşlanmıyorum."

"Machiavelli değil de Eros diyelim. Birisi zarar görmeden Jean-Claude gidip kedileri ehlileştirsin."

"Ben onu nasıl ehlileştireceğim?"

Nicky, "Bırak onunla dövüşeyim," diye kükredi.

Auggie, "Haven'ı dövüşte yenebilirsen ehlileşir ama dövüşte iyidir," dedi.

Nicky, "Ben de iyiyim," dedi. Yüzünü saçlarıma sürttü.

"Başka?" diye sordum.

"Seks geçici bir çözüm olabilir. Bu akşam işleri yumuşatır."

"Öyleyse kötü tavırlarını ödüllendireceğim, öyle mi?"

"Bu akşam amacın nedir, Anita?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şu anda aslanlarla ne yapmak istiyorsun?"

"Bu akşam herkesin hayatta kalmasını istiyorum. Kimse ölmesin. Ayrılmaz bir bütün olmamızı istiyorum. Burada düzeni sağlamak zorundayız, özellikle de Anne'yle yaşadığımız sorunlardan sonra."

"Aslanlarının büyük bir kısmını eve göndermesi karşılığında ona seks teklif et. O Rex, yanına birkaç koruma alma hakkı var."

"Seks teklif edince gerçekten büyük bir kısmını eve gönderir mi?"

"Kiminle konuştuğunu unutma, Anita. Seninle ve Jean-Claude'la birlikte olduktan sonra, köpeğiniz gibi ortalıkta dolaşmamak için evime döndüm. Güven bana, evet diyecektir."

"Metafizik oyunlarından Jean-Claude sorumludur. Haven buna asla izin vermez."

"Elini değdirmeden metafizik oyunlarda sana nasıl yardımcı olabileceğini sor. Ayrıca, diğer aslanı neredeyse kölen yaptın. Anita'nın Gelin'i oldu ya da Damat'ı, her neyse, kafanı toplarsan sorunu kendin de çözebilirsin."

"Bu ne demek?"

"Diğer aslana yaptıklarından dolayı kendini kötü hissediyorsun."

"Özgür iradesini aldım, Auggie, buna kimsenin hakkı yok."

"Neyin doğru neyin yanlış olduğuyla ilgili seninle tartışmayacağım çocuğum, ama Haven da senden Nicky kadar etkilenirse, surlarına çıkmaya hazır bir aslan sürüsünden kurtulursun."

Nicky bize daha sıkı sarılırken ne diyeceğimi bilemedim.

"Lanet olsun, Anita, Nimir-Raj'ın gibi Rex'i de yanına alsaydın, her şey daha kolay olacaktı. Tereddüt edeceğini bilseydim onu sana göndermezdim. Reddedilince tehlikeli olur. Onu ya yanına alacaksın ya da öldüreceksin, Anita."

"Senin yanına göndersem olmaz mı?"

"Hayır, o bir Rex, geri gönderirsen benim Rex'im onu öldürür." Yer değiştirince bir hışırtı geldi. "Onu bizim öldürmemiz için buraya göndermek istiyorsan gerekli ayarlamaları yapabilirim."

"Hayır."

"Böyle olursa vicdanın daha rahat eder," dedi.

"Bunun doğru olduğunu düşünüyorsan vicdanımı hiç anlamamışsın, Auggie."

"Çok uzun süredir vicdanım olmadığı için başkalarınınkini anlamakta zorlanıyorum."

"Ölmesi için eve gönderirsem kendimi daha iyi hissetmem."

"O zaman ne yapacaksın?"

"Birisi ölecekse o kişi ben olurum."

"O zaman yap, Anita. Evini başına yıkmadan..."

"Onu öldürmek istemiyorum."

"Öldür, becer, Micah gibi Rex'in yap, Nathaniel gibi çağırdığın hayvan yap ya da Nick gibi Gelin'in yap, ama bir şey yap."

Domino'nun telefonu tekrar çaldı. Yana döndü ve telefona cevap verdi fakat omuzlarındaki gerginlik, haberlerin iyi olmadığını gösteriyordu.

"Tavsiyelerin için teşekkürler, Auggie."

"Jean-Claude'un düzeni sağlamasına yardım etmek zorundasın Anita. Buna mecbursun. Karanlıkların Anası hepimizi canlı canlı yutmadan bir şeyler yapmak zorundasın."

"Bibiana da aynısını söyledi."

Domino, "Ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu. "Aslanlar yardımına geldiğini söylemiş. Ya kapılar açılacak ya da kapıyı kıracaklar ama içeriye geliyorlar."

"Kaç kişiler?"

"Yirmi beş."

"Lanet olsun, o kadar askeri yok, demek ki harcanması için birilerini daha getirmiş."

Auggie, "Sen Rex'le yataktayken Jean-Claude da dişilerden birini becerirse Haven'a dokunmadan güçleriniz arasında köprü kurulabilir," dedi.

"Daha sonra sen ve Jean-Claude'un bunu planladığından şüphe edebilirler ama şimdi aslanlara ne diyeceğimi düşünmem gerek."

Auggie, "Önce seninle konuşmam gerektiğini düşündüm," dedi.

Domino'ya baktım. "Haven'a söyle temizlenmek için zamana ihtiyacımız var, sonra onunla ve aslanlarıyla görüşeceğiz."

Domino, "Kaç tanesini içeriye alsınlar?" diye sordu.

Kapının önündeki Jean-Claude'a, Richard'a ve Micah'ya döndüm. "Jean-Claude, kaç tane aslanı içeriye alalım?"

"Mümkün olduğunca az."

"Kaç tane? Mümkün olduğunca az ifadesi benim için yeterince açıklayıcı olmadı."

Bana baktı, düşünüyormuş gibi başını yana yatırdı, sonra Domino'ya döndü. "Elimizde kaç koruma var?"

"Kaç beden var mı demek istiyorsun?"

"Evet, onu soruyorum."

"On iki."

"Daha fazlasını ne zaman getirebiliriz? En az ikiye bir oranı istiyorum."

"Cladia'ya sorayım. Fareadamların kaynaklarını benden daha iyi biliyor."

Asher, Jean-Claude'a bakabilmek için başını yana çevirdi. "Dövüşebilecek durumda yüze yakın sırtlan var, Haven ve adamlarına karşı yirmi beşine güvenebilirim."

"Bizi sırtlanları da alıp başka bir yerde oynamakla tehdit ediyorsun," dedim.

Başını ve omuzlarını kucağımda çevirdi, kayıp düşmesine Nathaniel engel oldu. Asher soluk mavi gözlerini üzerime odakladı. "Karanlıkların Anası hepimizin peşinde... Gücümüzü bölemem ama neden gitmek istediğimi biliyorsun, Anita. Kalmak için neye ihtiyacım olduğunu söyledim ve aldım."

Asher'a gülümsedim, Asher'a sadece kendi gözlerimle değil Jean-Claude'un yüzlerce yıllık sevgisiyle dolu anılarının içinden de bakıyordum. "Sırtlanların buraya gelmesi ne kadar sürer?"

"Yarım saat, kırk beşdakika, ne kadar silahlı olmalarını istediğinize göre değişir."

Jean-Claude'a baktım. "Ne kadar silahlı olsunlar?"

"Aslanlarını katletmeye iznimiz var mı, *ma petite*?"

Düşündüm. "Onlara zarar vermek istemiyorum ama bizimle dövüşmek istiyorlarsa artık bizim aslanımız değildirler. Bizim için sadece tehlikedirler."

"Öldürürsek Kurabiye Canavarı'nı özlersin."

Haven'ın takma ismini kullandığını duyunca gülümsedim ama başımı iki yana salladım. "Benim için olabileceği şeyi özlerim ama âşığım olmayı bırak erkek arkadaşım bile olmadı. Bu akşam ya hizaya gelir ya da gider. Auggie evine gönderirsek yerel Rex'in onu öldüreceğini söylüyor. Ben kirli işlerimi başkasına yaptırmam."

Jean-Claude yanağıma dokundu ve yüzümü kendisine çevirdi. Başımı önüme eğdiğimi fark etmemiştim. "Bunda ciddiysen, kötü vampirler yatağa girmeden bu akşam bu işi bitiririz." Asher uzandı ve Jean-Claude'un bacağını okşadı. Asher'ın kendisine daha rahat dokunabilmesi için Jean-Claude biraz daha yaklaştı.

Başımla onayladım. "Telefonu yanındaysa onu çağırırım. Sonra temizleniriz ve bu işi bitiririz."

Haven'ı öldürmek istemiyordum. Hiçbirini öldürmek istemiyorum. Ama silahlı adamları içeriye sokamaz veya içeriye alınmaları için bizi zorlayamazdı. Bunu yapmasına izin veremezdik, bunu biliyordu. Toplantıya üstüm başım berbat bir hâlde gitmemek için hemen bir duş aldım. Haven da bu işe bu akşam son vermeyi düşünüyor olmalıydı. Yanına en güçlüleri almıştı, böylece hepsini katledecek olursak sürü, Haven gelmeden önceki hâline geri dönecek

ti. Zayıflayacaktı ama bir sonraki Rex'in gelip kendi düzenini kurmasına da uygun olacaktı.

Sanki bizler polistik ve Haven da bizim önümüze silahlı çıkarak intihar ediyordu.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

15

Bir saat sonra, Jean-Claude'un oturma odasında aslanları bekliyorduk. Haven hiç pazarlık etmeden neredeyse istediğim her şeyi kabul etmişti. Yanında iki koruması ve iki infazcısı vardı, şekil-değiştiren liderleri için tipik bir durumdu bu. Zaten adamlarını yanına alıp aşağıya inmese, buraya gelmesine izin vermeyecektim. Çünkü yalnız gelirse beni kendisini öldürmeye zorlayacağını düşünecektim. Hâlâ çok büyük bir felaket yaşanmadan bu sorunu çözebilmeyi umut ediyordum. Haven dişilerden yeni gelen ikisini yanına almayı teklif etmiş ve Auggie beni, bunu kabul etmeye ikna etmişti.

Jean-Claude yanımdaki büyük beyaz kanepede oturuyor, perdelere ve ardındaki kapıya bakıyordu. Duş almıştık ama saçlarımızı kurutacak vaktimiz olmamıştı. Saçlarımız şimdi ıslak bukleler hâlinde omuzlarımıza veya sırtımıza

iniyordu. Saçların ıslak olması ipek gömlekleri lekeleyeceği için Jean-Claude, üzerine geçirilmiş gibi duran deri pantolonlarından birini giymişti. Üstünde uzun kollu siyah bir tişört vardı, soluk göğsünün üzerini kaplıyordu ama ince kumaşın üzerinden içindeki deri belli belirsiz görünüyordu. Benim en sevdiğim botlardan birini giymişti. Botun bağcıkları topuklarından başlayarak arkadan bacağı boyunca yükseliyordu. Pantolon bu botla pek uyumlu durmuyordu. Bunlar, daha ziyade çok kısa eteklerle giyilmek için yapılmış gibiydi.

Richard geceye başladığı kot pantolonunu giymişti ama kırmızı tişörtü onarılamayacak kadar zarar görmüştü, bu yüzden kaslı vücudunun üzerine sadece deri bir yelek geçirmişti. Kahverengi saçları hâlâ ıslak olduğu için çok daha koyu renkli görünüyordu. Daha kısaymış gibi göstermek için saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Aslında aslanlar gelmeden gitmesini bekliyordum. "Haven bu odaya son girdiğinde senin diğer aslanlarına zarar vermeye çalıştı, diğerlerini kurtarmak için Haven'ı pataklamak zorunda kalmıştım. Herkesin güvende olduğundan emin olana kadar bir yere gidemem. Jean-Claude'un bu akşam triumvirasına tekrar ihtiyacı olabilir."

Mantığına itiraz edecek değildim ama Richard çok uzun zamandır ilk kez Jean-Claude'un diğer yanındaydı. Efendimiz şimdi ortadaydı. Shang-Da ve Jamil, Richard'ın arkasındaydı. Wicked ve Truth, Jean-Claude'un, Claudia ve Domino da benim arkamda yerlerini almıştı. Fredo, iki fareadam ve bir kurtadamla kapının dibindeydi. Fareler benim çağırdığım hayvanlar değillerdi ama bana olan sadakatlerini birçok kez ispatlamışlardı. Jean-Claude'dan önce

de benden emir alıyorlardı ve Claudia aslında Richard'dan nefret ediyordu. Kız arkadaşını çıplak ayaklı ve hamile görmek isteyen erkeklerden olduğunu düşünüyordu. Ben de birçok kez aynı şeyi hissettiğim için onun bu düşüncesine itiraz etmem zordu.

Domino'nun siyah ve beyaz bukleleri, siyah-beyaz kıyafetiyle uyumluydu. Normalde kan veya seks vermeye gönüllü olduğunu belli etmek için kırmızı bir tişört giyerdi ama Jean-Claude hepimizin aynı saftaymış gibi görünmesini istiyordu. Ben itiraz etmemiştim. Domino da etmemişti.

Crispin dışarda, koridordaydı. Silah eğitimi yoktu. Yakın dövüşte iyiydi ama aslanları bu akşam öldüreceksek silahlara ihtiyaç vardı. İyi nişancı olmayanların hepsi bu akşam odada değildi. Jason, J.J.'le odasındaydı. Ben geceyi bir otelde geçirmelerini teklif etmiştim ama J.J. kabul etmemişti. Kardinal, Damian'ın odasındaydı. Yanımızda hiç sivil yoktu.

Yatakta yaptığımız onca şeyden sonra bile Richard ortamıza Jean-Claude'u almak istememişti. Şimdi Nathaniel ve Damian bir yanımdaydı. Jean-Claude kendi triumviramı kullanmaya başlama zamanının geldiğini söylemişti. Yardım etmek için yanımda olacaktı. Richard ve benimle yaptıklarına bakarak neler yapılması gerektiğini öğrenebilirdim ama Haven benim çağırdığım hayvandı, Jean-Claude'un değil. Auggie haklıydı, kediler benimdi. Jean-Claude'a kediler üzerinde güç kazandırmanın bir yolunu bulmadığımız sürece kedileri kontrol etmesi gereken bendim. Yeni dişi aslanlardan biriyle yatacağını düşündüm. Başka bir kadınla birlikte olma düşüncesini kucaklamak istedim ve kendime bunun hakkında ne hissettiğimi sor-

dum. Emin değildim fakat şimdi bizim için en önemli olan şey aslanları kontrol etmekti.

Nathaniel ve ben yumuşak bir kumaştan yapılmış siyah tişörtlerimizi giymiştik. Nathaniel'ınki kaslı göğsüne epey dar geldiği için kumaşın altında neler olduğuyla ilgili ipuçları veriyordu. Benimki üzerime oturuyordu ama neyse ki o kadar dar değildi, içime siyah askısız bir sütyen giymiştim. Siyah bir kot pantolonum ve bileklerin üzerine çıkan siyah botlarım vardı. Giymek istediğim koşu ayakkabılarımla Jean-Claude'un botları arasında bir şeydi. Aslında botlar çok rahattı ve içinde rahat hareket ediyordum. Nathaniel'ın üzerindeki mavi kot pantolon o kadar çok yıkanmıştı ki neredeyse beyazdı ve bazı yerlerinde delikler açılmıştı. Hızlı bir değişim geçireceğini düşünen ve kıyafetlerini berbat etmek istemeyen şekil-değiştirenlerin giydiği türden bir şeydi. Kanepenin üzerindeydi ve ayakları çıplaktı, yine hızlı şekil değiştirebilmek için bir aldığı önlemdi. Saçları örülmüştü ve arkasında sallanıyordu. Dövüşmeye hazırdı ve bu durum hoşuma gitmiyordu. Richard çok daha iyi bir dövüşçü olmasına rağmen Haven'a az kalsın yeniliyordu. Aslanla Nathaniel birbirine girerse Haven'ı vuracaktım. Kararımı çoktan vermiştim.

Özel yapım kılıfının içinde Browning BDM silahım vardı, yedek silahımı da pantolonun arkasına sıkıştırmıştım. Ön kolum kadar uzun gümüş bir bıçağı taşımamı sağlayan özel kılıf sırtımdaydı. Saçlarım kabzaya değiyordu. İki bileğimde de gümüş bıçaklar için kılıflar vardı. Çok silahlı görünmemek için üzerime siyah bir ceket geçirmiştim. Haven'ı öldürmemek için aldığım tek önlem Browning'in şarjöründe sıradan kurşunlar olmasıydı. Acıtacaktı ama

vücudu yaraları iyileştirebilirdi, ölmezdi. Yedek silahımın mermileriyse gümüştendi. Haven'ın üzerine ön dört mermi sıkar ve yedek silahımı kullanmak zorunda kalırsam zaten yaralamak için ateş etmezdim.

Normalde dövüşlere giderken yanıma aldığım tek bir nesneyi odamda bırakmıştım: haçım. Kendi triumviramı aktif hâle getirmeye çalışacağımdan ve bu da teknik olarak bu bir vampir gücü olduğundan, vampir gücü kullanılınca parlayan kutsal bir nesne takmak akıllıca olmazdı. Daha önce vampir güçlerimi kullandığımda hiç parlamamıştı ama bu, bir daha parlamayacağı anlamına gelmezdi. Boynumdaki altın zincirin ucunda sadece çok kafalı kedili küçük tılsımım vardı. Karanlıkların Anası'nı uzak tutmak gerçekten iyi bir fikirdi, bundan sonra tılsımı üzerimden çıkartmayacak ve haçımı da baş ucuma koyacaktım. Tılsım ne tür vampir güçleri kullanıldığını umursamıyordu.

Damian, siyah bol bir pantolon ve siyah bir ceket giyiyordu, beyaz tişörtü siyahların içinde çok çarpıcı duruyordu. Nathaniel'ın yanında dikiliyordu ve ıslak uzun saçları siyah ceketinin üzerinde kırmızı neon ışıklar gibi parıldıyordu.

Kanepenin her iki yanında altın ve gümüş renkli minderleri olan sandalyeler çekilmişti. Micah, Damian'a en yakın sandalyedeydi. Benim triumviram buydu. Micah siyah bir takım giymişti ama içindeki koyu çam yeşili tişörtüyle gözleri sarıdan çok yeşile çalıyordu. Normalde gözleri bu tişörtle çok daha yeşil dururdu ama Damian yanındaydı ve o, gördüğüm en yeşil gözlere sahipti.

Asher, Richard ve Jean-Claude'a en yakın büyük sandalyedeydi. Sahte şöminenin önündeydi. Karanlıkların

Anası'nın kafasını kaldırma tehdidi gerçek olsa da Asher her zamankinden daha mutlu ve daha rahattı. Bende Jean-Claude'un geçmişinden anılar vardı ama şimdi Asher mutlu bir çocuk gibiydi.

Kemiksizmişçesine sandalyenin üzerine kıvrılmıştı. Jean-Claude ve Nathaniel da yapabiliyordu bunu. Asher'ın üzerinde Jean-Claude'unkine benzer deri bir pantolon vardı ama onun siyah deri botları bacağının ortasına kadar geliyordu. Asher kıyafetini parlak kumaştan siyah bir tişört giyerek tamamlamıştı, belki de tişört kelimesi bu üst için çok uygun değildi.

Omuzlarına gelen ıslak saçları altın renginden çok kahverengiydi ama yine de siyah tişörtünün üzerinde ışıl ışıl parıldıyordu. Saçları kurudukça kontrastın artacağını biliyordum.

Saçları ıslakken insanların içine çıktığı için yüzündeki yaraları gizleyemeyecekti ve bu durum kendisini ne kadar iyi hissettiğini gösteriyordu. Asher'ı böyle görmek güzeldi. Jean-Claude bana baktı ve gülümsediğini gördüm. Asher'ı böyle görünce morali düzelen sadece ben değildim demek. Kurt korumaları olan diğer çocuğumuza bakmamaya çalıştım. İkisinin de uyumlu olması harika bir şeydi. Haven ikisinin yerine de sorun çıkartacak gibiydi. Belki de ancak olay çıkmadan bu kadar mutlu kalabilirdik. Belki bir gün ben de iyi bir ruh hâlinde diğerlerine eşlik ederdim ama o gün, bugün ya da bu akşam değildi.

Asher'ın iki sırtlanı sandalyesinin yanındaydı ama o, Jean-Claude ve Richard'la daha çok ilgileniyordu. Banyonun önünde Richard'a kendisine dokunup dokunamayacağını sormuş ve Richard da, "Dokunmayı ta-

nımla," demişti. Erkekçe hayır demekti, bu. Jean-Claude, Asher'dan üstelememesini rica etmiş fakat bunu kibar bir dille söylemişti. Asher'ın bu durumda hayal kırıklığına uğramamış olması bile bir ilkti.

Nicky'yi yerin altına, şekil-değiştirenler için yiyeceklerin tutulduğu yere göndermiştim. Yiyecekler canlı hayvanlardı ama büyük bir kısmı ya küçüktü ya da taze etti. Aslında benimle kalmak istemişti ama Haven'la yaşadığım sorunların kaynağı olduğu için yarı-aslan formunda ve çıplak bir şekilde yanımda olması işleri kötüleştirebilirdi.

Micah'nın da arkasında iki koruma vardı ama benim gibi yanında yeterince leopar yoktu. Uzun boylu ve esmer tenli Lisandro'su vardı, uzun saçlarını arkasında atkuyruğu yapmıştı. Boyu uzundu, sadece Claudia adamdan daha uzundu, fakat yanındaki adam da etkileyiciydi. Abraham, kısaca Bram diyorduk ve St. Louis'de yeniydi. Saçları çok kısa kesilmişti, kalkık elmacık kemikleri ve bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi kusursuz yüz hatları vardı. Hem göz alıcı hem de yürüyen bir sanat eseri gibi duruyordu, kemik yapısı o kadar kusursuzdu ki sanki saçlarını dikkatimizi dağıtmaması için kısa kesiyordu. Derisi siyaha o kadar yakındı ki ışıkların altında mavi ve mor tonlara bürünüyordu. Hiç bu kadar koyu tenli birini görmemiştim. Leopar formunda sarışındı. Görünüşe göre hayvan formundaki rengi belirleyen insan genetiği değildi. Hastalığı bulaştıran insanın genetiğiydi. Micah ve Nathaniel'ı dönüştürenler siyah leopardı, bu yüzden siyahtılar. Bram'ı bir sarı leopar dönüştürmüştü, bu yüzden sarıydı. Aynısı kurtlar için de geçerliydi, zaten Richard'ın sürüdeki en kırmızı tüylere sahip olmasının sebebi de

buydu. Likantropiyi bir sürü üyesinden değil hastalıklı bir iğneden almıştı.

Micah, "Gerçek hayvan yok olduktan sonra bile bazı türlerin tamamen yok olmamasının sebebi bu," demişti. Çok havalıydı.

Bram asker gibi sırtını dikleştirmişti. Saçları da asker tıraşıydı. Uzun süre sivil olarak kalamamıştı, kan testlerinde likantropisi görünmeye başlayınca tıbbi sebeplerden ordudan atılmıştı. Yeni sırtlanlardan biri olan Ares, keskin nişancı eğitimi almış fareadamlarla birlikte Sirk'in tepesinde nöbetteydi. Asher diğer aslanların liderleri içeriye girdikten sonra gerçekten gidip gitmeyeceğini bilmediği için Ares'i de çağırmıştı.

Ares bir keskin nişancı grubunun üyesiydi, kötü adamların arasında bir şekil-değiştiren gönderilen bir ekipti. Keskin nişancılar şekil-değiştirenleri vurmak için gümüş kaplı mermiler kullanıyordu. Sırtlanlardan biri beklenmedik bir biçimde adamların yakınına girmeyi başarmıştı. Kan testlerinde *hastalık* çıkınca da görev sırasında hastalığı kapmış olsa bile tıbbi sebeplerden dolayı ordudan atılmıştı. Ares'in kuru ve sıcak arası altın renginde teni vardı, sarı saçları Bram'inki kadar kısaydı, fakat askeri eğitimleri dışında birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Bram, "Keskin nişancılar bizden farklı düşünür," demişti.

"Senin uzmanlığın nedir?" diye sormuştum.

Hafifçe gülümseyip "Yakın temas," demişti. Tek söylediği de buydu.

Micah tepesinde Lisandro ve Bram dikilirken küçücük duruyordu ama sanırım arkamda Claudia ve Domino dikilirken ben de onun gibi görünüyordum. Nathaniel ve be-

nim yanımdaki adamlar da uzundu. Micah'nın da pantolonunun arkasında bir silahı vardı. Micah'yda en başından beri sevdiğim şeylerden biri de iyi bir nişancı olmasıydı. İkimiz de odadaki en küçük olmaya alışkındık, genelde odadaki herkes kas gücüne sahip veya dövüşmek için eğitim almış olurdu, oysa biz silahları seviyorduk. Üzerinde silah taşıyorsan onu kullanmaya niyetin olmalıydı, bu bir kuraldı. Silahı kullanmaya tereddüt edecek birinin onu taşımasına gerek yoktu çünkü bu tereddüt sizi silahsız birinden daha hızlı öldürebilirdi. Her sene bir sürü insanın silahı kötü adam tarafından alınıyor ve insanlar kendi silahlarıyla vuruluyordu. Taşıyorsan tetiği çekecek cesaretin olmalıydı, çekemeyeceksen taşımayacaktın. Micah ve ben tereddüt etmezdik. Birbirimizde sevdiğimiz özelliklerden biriydi bu.

Arkamdaki herkes silahlıydı ve hiçbiri tetiği çekmeye tereddüt etmezdi. Haven bu akşam ölmek istiyorsa doğru yere gelmişti. Silahın namlusu üzerinden bakıp tetiği çekmeme yardımcı olan yanım bu akşam uyanmıştı. Kendimi boş ve sakin hissediyordum. Temiz bir histi bu, şüphem yoktu. Yapılması gereken neyse onu yapacaktım. Tetiği çektiğim zamanki statik özüme henüz ulaşmamıştım ama yakındım. Kendimi boş ve sakin hissetmeye başladığım anda Haven'ı öldürmeye karar verdiğimi anladım. Bir yanım hayatta kalmasını istiyordu ama ölmesini isteyen diğer yanım kadar güçlü değildi. Kendimi kötü hissediyordum ama sadece biraz. Bir sene önce olsa bu bile bana yeterdi ama artık değişmiştim. Şimdi hayatta kalmak veya ölmek için bana bir sebep sunacak olan Haven'ın kendisiydi.

Korumalarımızda, bende ve Jean-Claude'da küçük kulaklıklar da vardı. Nişancılara işaret verebilmeliydim. Kulağımdan gelen bir sesle havaya sıçradım, bu aletlere hâlâ alışamamıştım. "Ben kartal, sevgilim." Bobby-Lee'nin güneyli aksanı aylardır yanımızda olmadığı için beni yine şaşırttı. Fareler için özel bir göreve gitmişti. Gruplarına para kazandırmak için kiralık asker olarak çalışıyorlardı. Bobby Lee çok uzun zamandır yoktu. Geri döndüğünde daha bronz tenli ve daha zayıftı, biraz yıpranmıştı. İngilizlerin, *sen savaşa katıldın*, deyişi herhâlde düşündüğümden daha gerçekçi bir ifadeydi.

"Tamam," dedim. Nabzım çok hızlı atıyordu. "Demek istediğim, Kara Kraliçe konuşuyor." Kartal vardiyada korumalardan sorumlu olan kişiydi. Benim kod ismim Kara Kraliçe'ydi. Hayır, bu tabii ki benim fikrim değildi ama aklıma daha iyi bir şey gelene kadar itiraz edecek değildim. Evet, Jean-Claude Kara Kral'dı. Sanki bunu kimse anlamayacaktı.

"Aslanlar gidiyor. Rex, iki koruması, iki yeni dişi ve Haven'ın senin beslenmen için uygun gördüğü iki aslan, senin istediğin gibi hayatım ama yiyecek olanlar çok iyi durumda gibi durmuyor."

"Bana hayatım demesen olmaz mı, bunun anlamı nedir... Kartal?"

"Birisi canlarına okumuş. Yanınıza destek alarak geliyorlar."

"S.ktir," dedim.

Bobby Lee, "Neden canlarına okunduğunu mu soruyorsun?" diye sordu.

"Evet, öyle," dedim.

"Görünüşe göre Beyaz Kral senin onları kendisini becerdiğinden daha fazla becerdiğini düşünüyor. Bu, hoşuna

gitmemiş." Beyaz Kral, Haven'ın kod adı değildi, bizi ziyarete gelen bir vampir veya hayvan grubu liderinin kod adıydı. Kendi adına bir kod adı olması için aramızda hoş karşılanıyor olması gerekti.

"Yüce İsa adına," diye fısıldadım. "Ben onlarla o kadar... Ah, lanet olsun. Hayır, o yapmadı."

Bobby Lee, "Cümleleri bitirsen daha iyi olur, Kara Kraliçe, ama istersen cevabı ben verebilirim," dedi.

Jean-Claude, "Lanet olsun, bunu kullanırken isimleri söylememeyi beceremiyorum," dedi.

Kulaklığını eliyle kapattı ve kısık sesle konuştu. "Sence kim olabilirler?"

"Noel ve Travis," dedim. Kolejdeydiler ve eski Rex'ten yeni Rex'e geçişte hayatta kalanlardan iki aslandı. Nicky olmadığında aslanımı kontrol etmelerine yardımcı oluyordum ama onları *ardeur* ile beslememiştim çünkü çok gençlerdi. Yasallardı ama deneyimleri azdı. Benim bildiğim kadarıyla Noel bakirdi. Ben ilki olacak değildim. Eski Rex Joseph'i *ardeur* için fazla nazik oldukları konusunda ikna etmeye çalışmıştım ama anlamamıştı. Görünüşe göre Haven da aynı durumdaydı. Sadece farklı bir yanlış anlaşılmaydı.

Jean-Claude görünmez sesiyle konuştu. "Kara Kraliçe, Joe College ve Christmas için endişeleniyor."

"Haklı bir endişe, Kara Kral."

"Lanet olsun," dedim.

Bobby Lee, "Evet," dedi, "bu, her şeyi açıklıyor, Kara Kraliçe."

Travis ve Noel'le seks yaptığımı inkâr etmek zorunda değildim, ayrıca negatif bir şeyin kanıtlanmayacağını çok uzun zaman önce öğrenmiştim. Bir şeyi yaptığınızı ispat

layabilirdiniz ama bir şeyi yapmadığınızı ispatlamak çok zordu.

Benim söylemem gerekeni Nathaniel söyledi. "Sen Noel ve Travis ile seks yapmadın."

"Biliyorum ama görünüşe göre Beyaz Kral bunu bilmiyor." Kulaklıkla boğuştum, bir dakikalığına kapatmak istiyordum ama nasıl olduğunu hatırlayamadım. Öfkeliydim. O ana kadar öfkelenmemiştim. Aklıma bir fikir geldi.

"Kartal, Beyaz Kral ne kadar öfkeli?"

"Senin pastırmanı uzaktan kızartacak kadar öfkeli."

"Biliyor musun Kartal, şu güneyli şakalarına biraz ara vermelisin."

"Beni geldiğim yer yüzünden hor mu görüyorsun, Kara Kraliçe?"

"Hayır, sadece huysuzum." Jean-Claude'a döndüm. "Şunu kapatmama yardım et."

Bir şeye dokundu ve yeniden kendimle baş başaydım. "Aklına bir şey geldi," dedi.

Başımla onayladım. "Ben öfkeyle beslenebiliyorum, değil mi?"

"Evet, *ma petite*."

"Haven öfkeli, onunla beslenebilirim."

Richard, "Öfkesiyle beslenirsen bunu bir tür saldırı olarak algılayabilir," dedi.

Jean-Claude'un yanından Richard'a baktım. "Noel ve Travis'e Bobby Lee'nin söylediği kadar zarar verdiyse ne düşündüğü çok da umurumda değil."

Richard, "Onu öldüreceksen, sorun yok, ama ölmesi gerektiği için ölsün," dedi. "Sen ona kızdığın için değil."

Öfkeli bir cevap verecektim ama Nathaniel omzuma dokundu ve Damian da hemen aynısını yaptı. İkisi de benden daha sakindi ve sakinlikleri bana geçti. Derin bir nefes aldım ve aldığım nefesi yavaşça verdim. Başımla onayladım. "Anladım ama onlara bu şekilde zarar verdikten sonra cezasız kalamaz. Bunu yaparsam aslanları kontrol edemeyiz ve Haven daha kötülerini de yapar."

Micah, "Huysuz bir liseli gibi," dedi. "İlgini çekmek istiyor, kötü şeyler yaparak bile olsa."

"Bunun için beni mi suçluyorsun?" diye sordum. Öfkem yeniden uyandı. Damian omzunu sıktı, Nathaniel elimi tuttu. Öfkeyi bastırmama yeniden yardımcı oldular, dikkatli olmazsam yaratıklarım uyanır ve başımız derde girerdi.

"Sadece Haven'ın aslara katıldığı zamanki on beş yaşındaki çocuk gibi davrandığını söylüyorum. Duygusal olarak sıkışıp kalmış. Her şeye tepki veriyor."

"Ben ne yapayım?" diye sordum. Bu soruyu sormam bile Micah'nın benim için ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu. Herkesin fikrini sormazdım.

"Önce Noel ve Travis'i kurtar, onları odanın bir köşesine çek, sonra bak bakalım Haven mantıklı hareket edecek mi?"

"Nasıl mantıklı?"

"Seks belki."

"Şimdi onu beceremem. O kadar öfkeliyim ki aklım başımda değil."

"Ben fikrimi beyan edebilir miyim, *ma petite*?"

Tekrar yanıma döndüm. "Lütfen, şu anda tavsiyeleri kabul ediyorum. Kendi başıma çözüm bulamıyorum." Bunu yüksek sesle ikisine de söyledim. "Sadece benim değil senin de aslanlarla bir bağın olursa her şey daha kolay olur."

Jean-Claude bana baktı. Yüzü okunmuyordu ama düşünceli görünüyordu. "Augustine aslanlar ve belirli olasılıklar hakkında seninle konuştuğunu söyledi."

"Utanmanın sırası değil, Jean-Claude. Kedi tabanlı gruplardan birinin kadınlarıyla birlikte olursan onları çağırma ihtimalin olduğunu söyledi. Benim sayemde bir hayvan kazanabileceğini düşünüyor. Benim senin sayende kazandığım gibi."

Richard, "Dişi kedilerle yatmamızı istediğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

Richard'a döndüm. "Hayır, belki Jean-Claude birlikte olabilir diyorum," dedim. Bana bakıyordu. "Jean-Claude kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Sen şimdilik öyle değilsin, Richard. Ben bir sürü adamı becerirken Jean-Claude yanımdaydı. Hem çok centilmendi, belki de centilmen olma sırası bendedir."

"*Ma petite*, aslanlar birazdan burada olur, aramızda yanlış anlaşılma olmamalı. Sen erkekleriyle birlikte olurken benim de dişileriyle birlikte olmamda bir sakınca görmüyorsun, öyle mi?"

Dudak bükmemek veya kollarımı göğsümde birleştirmemek için kendimi zor tuttum. "Sanırım, ah, lanet olsun. Teorik olarak bence şans verilmeli."

"Şans? Bu, beni başka bir kadının yatağına sokmak için yeterince güçlü bir kelime değil. Sakın sonra bu şans, nasıl diyordun, dönüp dolaşıp beni kıçımdan ısırmasın?"

Jean-Claude'u suçlayamazdım. "Yardıma ihtiyacım var, Jean-Claude. Leoparlar işe yarıyor çünkü Micah mantıklı ve bana yardım etmek istiyor, ben kraliçeysem o da leopar kralı. Kaplanlar işe yarıyor çünkü kasabadaki erkekler

benim. Henüz beni kızdıracak kadar kalabalık bir kaplan grubumuz yok. Fareler ve kuğular işe yarıyor, çünkü sadece çağırdığımız hayvan değiller aynı zamanda senin şehre getirdiğin düzene saygı duyuyor ve yardım etmek istiyorlar."

Jean-Claude ortaya, mikrofonuna konuştu. "Bize biraz izin ver." Kod adlarını unuttu ve bana döndü. "Aslanlar kapının önünde ve Haven'ı bekletmek iyi olmaz. Kadınlardan birini baştan çıkartıp yatağıma almamı istiyor musun? Cevabın evet ya da hayır olmalı."

"Üzerinde düşünebilir miyim?"

"Hayır. Evet veya hayır."

"Bu akşam için seks yok ama başka bir akşam olabilir diye arkadaş ol."

"Yeterince belirgin değil. Yapmamı söylediğin şey için cezalandırılabilirim. O yüzden bana söyle, şimdi onları baştan çıkartayım mı çıkartmayayım mı?"

Yüzüne baktım ve ne diyeceğimi bilemedim. Ama haklıydı, hemen karar vermem gerekiyordu. S.ktir. "Henüz başka bir kadınla birlikte olmanı nasıl karşılayacağımı bilmiyorum. Önce onlarla tanışsam sonra tekrar sorsan olur mu?"

Gülümsedi. "Olur." Mikrofona konuştu. "Beyaz Kral'ı içeri alın." Sessizliğin ardından ekledi. "Evet, Kara Kraliçe ve Kara Kral hemfikir, içeriye alın."

Kulaklığımı açmaya gerek görmedim çünkü sonraki birkaç dakika içerisinde konuşacaklarımın açık bir frekanstan canlı yayınlanmasını ve keskin nişancılara yeşil ışık vermekle uğraşmayı istemiyordum. Şimdi perdenin öbür tarafında bekleyenler hariç diğer aslanlar evlerine gitmişlerdi. Tehlikeli olanlar bizimleydi.

16

İçeriye önce dört korumamızdan ikisi girdi, perdeleri Haven ve aslanların geçmesi için kenara çektiler. Haven uzun boyluydu, omuzları benim sevdiğimden biraz daha dardı ama vücudu kaslıydı. Dış görünüşüne çok dikkat ederdi. Aslanlarda, baskın olmak için birbirleriyle yaptıkları beklenmedik dövüşler sıradandı, ölmekle hayatta kalmak arasındaki farkı egzersiz belirleyebilirdi. Bu yüzden de birçok aslan egzersizi çok ciddiye alırdı.

Şık bir takımın üzerine uzun ve soluk bir trençkot giymişti. Taba ve krem renkleri içerisindeydi, sanki renkler, içindeki aslanı simgeliyordu. Saçlarında mavi tonlar vardı, sanki mavi insankenki saçlarının doğal bir parçasıydı, bu boyama hâlâ gördüğüm en doğal olmayan tonlardan biriydi. Saçları yanlardan kısa kesilmişti ve tepesindekiler daha uzundu, diken diken jölelenmişti. Gözleri de maviydi. Aslanım Haven'i

görünce havayı kokladı, çünkü ben her ne kadar insan olsam da aslanım kokumu içine çekmek istiyordu.

Gücü derimin her santimetresinin üzerine çöken sıcak bir nefes gibiydi. Ürperdim ve aslanım metafizik yolda yürümeye başladı. Karşılaştığımızdan beri Haven'ı seviyordu. Kötü haberi görür görmez tanırdım. Fakat vücudumun isteklerinde fazla bir değişim olmamıştı. Çıplak kalıp vücudunun üzerinde bir kedinin kokusunu bıraktığı gibi yuvarlanmak istiyordum. Benimdi... Tıpkı Micah'yla benim birbirimize ait olduğumuz gibi... Nabzım hızlandı.

Nathaniel elimi sıktı ve Damian yanıma yanaşarak kolunu omzuma koydu, düşünmeme yardımcı olmuştu. Nabzım daha da hızlandı. Jean-Claude elini boştaki elimin üzerine koydu, bunun da çok yardımı oldu. Richard'ın kolunu uzatıp Jean-Claude'a dokunduğunu anlamak için bakmam gerekmiyordu. Birbirimize dokunduğumuzu biliyordum ve her bir dokunuşla içimdeki aslanı daha iyi kontrol altına alabiliyordum.

Haven'ın enerjisi derimin üzerine biraz daha çöktü. Güneşte kavrulmuş çimenlerin, tozun ve aslanın kokusunu aldım. Bir başka zaman bu kadarı bile aslanımın vücudumdan çıkmaya çalışması için yeterli olurdu, fakat şimdi herkesin eli benim üzerimdeyken o kadar etkili olmadı.

Dudaklarından kısık sesli bir hırıltı çıktı. Bunu duyunca tepeden tırnağa ürperdim, sanki vücudum diyapazondu ve çıkarttığı sesle doğru notaya basmıştı. Yerimden kalkmak istedim ama eller beni tuttu. Kafamın içinde aslanım hırlarken yüzümü erkeklere döndüm.

Haven halının üzerinden bize doğru yürüdü. Beni diğerlerinden kurtarmak istediğini biliyordum. Gücü bir

ön saldırı gibiydi. Ya ayağa kalkıp yanına gidecektim, ya da aslanım farklı bir şekilde Haven'a gitmeyi deneyecekti. Ayağa kalktım. Jean-Claude ve Nathaniel ellerimi tutmaya devam etti ama ayaktaydım, Haven'ın bana dokunmasını istiyordum. Enerjisi güçlüydü. Kendimi biraz bıraktığım için aslanım vücudumu parçalamaya çalışmıyordu.

Bram birden Haven'ın önüme geçti ve onu görmeme engel oldu. Bunu yapmasını Micah'nın istediğini biliyordum. Bir yandan bunu neden yaptığını biliyor ve Nimir-Ra olarak kararını onaylıyordum. Ama aslanım benimle aynı fikirde değildi, Rex'le arasına giren Bram'a hırladı. Bram avıyla arasına girse de aynı tepkiyi verirdi. Nathaniel'ın elinden kurtuldum. Şimdi Bram'ı yere devirmeme veya yanından geçmeme sadece Jean-Claude engel oluyordu. Aslında, ilk planım adama arkadan saldırmaktı. Adam sırtüstü yatarken tepesine çıkmış ve pençelerini etine geçirmiş bir dişi aslan görüntüsü canlandı gözümde. Dişlerimi kafasına geçirip kafatasını parçalıyordum.

Bu vahşi görüntü biraz kendime gelmemi ve aslanı geriye itmemi sağladı. Ben bir insandım, hayvan değildim. Bunu kontrol edebilirdim. Bram'a zarar vermek istemiyordum.

Haven aslanımın soğuduğunu hissetti, enerjisiyse hâlâ benimleydi ve aslanımı arıyordu. Yanında getirdiği aslanları hissetti. Enerjileri alevlendi. Gözlerimle göremiyordum ama zihin gözüyle görebiliyordum. Uzun boylu, esmer tenli ve yakışıklı Jesse'yle uzun boylu, soluk tenli ve yakışıklı Payne'i yanına aldığını anladım. Payne onun gerçek soy ismiydi, bizim taktığımız bir lakap değildi. Diğer aslanlar yanında birer hâle gibiydi; birinin neredeyse simsiyah, öte-

kininse hayaletimsi soluk renkli bir yelesi vardı. Bunlardan başka aslanlar da vardı, tanımadığım bir dişi uzun boylu ve yapılıydı, güzel kıvrımları vardı. Kısa koyu renkli saçları olduğunu düşündüm ama aslan formunun üzerinde koyu renkli lekeler olduğu için birçok yeri benekli gibiydi. Diğer kadın daha kısaydı, uzun sarı saçları vardı ama aslanı daha küçük değildi. İnsan vücudu fitil, aslan vücudu alevmiş gibi duran devasa altın renkli bir forma sahipti.

Sonra yerde iki aslan daha olduğunu gördüm. Parıltıları fazla değildi. Aslanlarının kırmızı-turuncu parıltıları solan bir ateşe benziyordu. Daha gençtiler, yeleleri diğer erkeklere göre daha kısaydı. Aslanlar döndü ve bana baktı. Birinin koyu, diğerinin açık renkli yelesi vardı. Bana bakıyorlardı, beni tanıyorlardı.

Bu altın renkli parıltının içinden birden dünyayı gördüm. Kafamı yana çevirdim ve gözlerimin hemen arkasında dikilen aslanımı gördüm. Kısa boylu kadın gibi ufak tefek bir aslan değildi. Arkamda kükreyen büyük, koyu altın renginde bir formdu. Daha önce bir kez Micah'nın leoparını bu şekilde görmüştüm. Şimdiyse sadece aslanları görüyordum.

Yerdeki aslanlardan biri irkildi ve kafasını kaldırdı, Travis'in çift görüntüsü gözümde canlandı. Altın renkli buklelerinin yanma daha koyu renkli bir yele eklenmişti. Bana baktı ve elini bana uzatmak istedi, yaralıydı. Bir şekil-değiştirenin yalvarması da ancak böyle olabilirdi. Baskın olandan kendini affetmesini, ona yardım etmesini istiyordu.

Noel yanında hareketsizdi. Aslanının görüntüsü koyu kırmızı bir gölgeydi ve gittikçe soluklaşıyordu. Bir yanını

bunun ne anlama geldiğini biliyordu, Noel ölüyordu. Aslanımla aynı fikirdeydik. Kendimize ait olanı öldürmezdik. Vahşi doğada bir erkeğin gelip sürüye el koymaması için dişiler birbirine kenetlenirdi. Topraklarını ve yavrularını korumaları için seçtikleri erkeğin yanında dövüşürlerdi.

Bram ve Haven'ın yanından geçmek istedim. Enerjisi tamamen ölmeden Noel'in yanına gitmek istiyordum. Bram bunu yapmama izin verdi ama Haven kolumu tuttu. Hem Bram'dan hem benden daha hızlıydı. Bram daha tepki verememişken o, benim kolumu yakalamıştı bile.

Bana dokunduğu anda etrafımızı kuşatan altın renkli enerji birden alevlendi. Çok fazla güç, çok fazla enerji vardı ve bu çok güzeldi. Gözlerim güç yüzünden hâlâ kapalıyken beni öptü. Ben de karşılık verdim ve gözlerimizi açtığımızda soğuk ve altın renkli bir ateşin ortasındaydık.

Birbirimize gülümsedik. Sonra boğuk bir ses duydum. "Anita." Arkama döndüm. Travis bana uzanıyordu ve Noel...

Haven'a baktım. "Önce Noel'i kurtaralım, sonra konuşuruz."

Haven kolumu biraz daha sıktı. "Şimdi bile, bu gücün ortasında bile, onu istiyorsun. Onlar?"

"Ölüyor."

"Zayıflar ölür, aslanlar böyledir."

"Bu güçle hayvanını çağırabiliriz. Onu kurtarabiliriz."

Beni kollarına aldı. "Ben onu kurtarmak istemiyorum."

"Ben istiyorum."

"Benimle ol ve onu kurtaralım."

Hiç düşünmeden Haven'ı öptüm ve şimdi kolları beni sararken kollarım vücutlarımızın arasındaydı. Bir silaha

veya bıçağa uzanamadım ama bileklerimde de kılıflar vardı. Mücadele eder gibi yaptım ve hayatımdaki bütün erkekler içerisinde sadece Haven'ın bunu yiyeceğini biliyordum. Kadınları dengi olarak görmüyordu. Bu, çok tehlikeli bir şeydi.

Mücadele ediyor gibi görünürken incecik gümüş bıçaklarımdan birini çektim, tehlikeyi sadece bıçağı sokarken kolum gerilince anladı.

Beni bırakmak istedi, aramıza mesafe koymalıydı ama bıçağı saplayacak zamanım vardı. İçeriye girdiğini hissettim, gömleğini ve altındaki deriyi parçaladı, daha önce yüzlerce kez büyük kötü yaratıklara yaptığımı yaptım. Haven'ı kurtaran tek şey kollarımın vücudunun önünde kapana kısılmış olmasıydı yoksa bıçağı kalbine saplardım.

Beni bıraktı ve tökezledi. Bıçağımdaki ve gömleğinin önündeki kanı, yüzündeki şaşkınlığı gördüm. İki koruması olduğu yerde donup kalmıştı, ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Sanki Rex'in yaralandığına inanamıyorlardı.

Muhafızlara bağırdım. "Ben Noel'i iyileştirene kadar onu benden uzak tutun." Yaralı aslana sırtımı dönmedim, geri geri adım attım. Bram ve diğer korumalar, emrettiğim gibi Haven'ı kuşatıyordu.

Uzun boylu dişi Noel'in yanında yere çömelmişti. Noel'in saçlarını okşuyordu. Haven'ı bıçakladığım anda insan formlarının üzerine binen aslan görüntülerinin yok olduğunu fark ettim, sanki tüm bunlar güçle ilgiliydi.

Kadın kafasını kaldırıp bana baktı. Gözleri dolu dolu olmuştu. "Geç kaldın," diye fısıldadı.

17

Elimi Noel'in sırtına koydum. Nefes almasını bekledim ama almadı. "Lanet olsun," dedim. "Dr. Lillian'ı çağırın. Lanet olasıca doktorlar hemen buraya gelsin!"

Birinin cep telefonundan istediğimi yaptığını duydum. *Lütfen, Tanrım, ölmesin.* Sadece yirmi dört yaşındaydı ve Nathaniel'dan bir yaş büyüktü. Kahverengi saçlı kadının yüzünden yaşlar dökülmeye başladı. "Henüz ağlama," dedim. Şaşkın gözlerle bana baktı. Kırmızı bir elbise giydiğini fark ettim. Sanki her şeyi parça parça görüyordum. Diğer dişi aslan yanımızdaydı. Sarı uzun saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve üzerinde en az benim taşıdığım kadar silah taşıyordu. "Bunu biz seçmedik."

Korumalarla diğer üç aslanın dövüştüğünü duydum. Haven bana ulaşmaya çalışıyordu, ya bana zarar verecek ya

da beni tekrar öpmeye çalışacaktı ama umurumda değildi. Korumalara güveniyordum. Lanet olsun, Wicked ve Truth bile birkaç aslanı benden uzak tutabilirdi. Üç aslan hiçbir şeydi.

Sarışın, "Gerçek bir Regina veya Rex'imiz olsaydı geciktirebilirdik," dedi.

Başımla onayladım, çünkü bir yandan mantıklı geliyordu. Haven'la aramdaki enerjiyi hatırladım, diğer aslanlarının alevini de hissetmiştim. Dua ettim. *Tanrım, Noel'i kurtar.* Aslanımı düşündüm ama içimde olduğunu hayal etmedim. Birkaç dakika önce var olan, parıldayan o altın renkli alevi düşündüm.

Sarışın yanıma çömeldi. "Böyle," dedi. Birden aslanını tekrar gördüm, insan formundan daha büyüktü. Dalgalanan enerjinin içinden altın renkli gözlerle bana bakıyordu ama aslan maskesinin ardında da mavi gözleri vardı.

Uzandım, eli elime yaklaştığı anda alev aldım. Aslanım birden ışıldadı, altın renkli ve çok parlaktı. Koyu altın renkli gözlerimi diğer kadına çevirdim ve elimi uzattım. Uzandı ve üçümüz Noel'in yanına çömeldik. Ellerimiz birbirine dokunmuyordu ama aslanlarımızın alevi nabız gibi atan bir enerjiydi.

Sarışın, "İçine enerji verelim, yaratığını zorlayalım," dedi.

"Yap," dedim.

Noel'in hareketsiz formuna uzandı ve şimdi aynı anda birbirimize dokunuyorduk. Bu, bir taşı ısıtmaya çalışmak gibiydi, kıvılcıma cevap gelmedi. Ölülerle nasıl çalışılacağını biliyordum fakat bu öyle bir şey değildi.

Koyu renk saçları olan, "Çok geç," dedi.

"Hayır!" dedim.

Sarışın, "Belki," dedi.

Seslendim. "Jean-Claude!"

Hemen yanımıza geldi ve çömeldi. "Ne yapmamı istiyorsun, *ma petite*?"

"Çok uzağa gitti. Bana yardım et."

Apaçık ortada olanı söylemedi, nasıl yapılacağını bilmiyordu ve daha önce böyle bir şey denememişti. "Richard, Nathaniel, Damian, gelin."

Nathaniel ve Damian hemen geldi. Nathaniel, "Bizi nerede istiyorsun?" diye sordu.

Jean-Claude, "Efendinize dokunun," dedi.

İkisi birden ellerini omzuma koydu ve bana dokundukları anda gözlerim devrildi. Aslanların parıltısı içinde gözlerim kahverengi yıldızlar gibi ışıldıyor olmalıydı. Nathaniel ve Damian bir çığlık attı, mor ve yeşil gözleri bana döndü. Aslanın enerjisi ikisine de aktı. Nathaniel'ın leoparı dalgalanan siyah bir form gibi canlandı. Damian'ın çağırdığı hayvanı yoktu, sadece aslanların parıltısına büründü.

Jean-Claude üçümüzün yanına çömeldi ve elini ellerimizin üzerine koydu, şimdi hepimiz birbirimize dokunuyorduk. Enerji Jean-Claude'a da aktı. Bir kıvılcım hissettim, o an hepimiz birden çarpıldık. Gözlerinin gece mavisi bir aleve büründüğünü görmek için bakmama gerek yoktu.

Richard tepemizdeydi, tereddüt etti. "Ne yapayım?"

"Jean-Claude'a dokun," dedim.

Yapıp yapmayacağını bilmiyordum ama yaptı. Tepemizde dikilirken ayakları üzerinde durmayı başardı ama ellerini Jean-Claude'un üzerine koydu. Güç yayıldı ve

aktı. "Tanrım!" dediğini duydum. Sonra Jean-Claude bana biraz daha yaklaştı. Bana daha fazla dokunabilmesi için bacaklarımı hafifçe araladım. Ayakta duran Richard'ın Jean-Claude'a dayandığının farkındaydım.

Farklı renklerde enerjiden oluşan bir alevin ortasında beşimiz bir aradaydık ama enerji aslanlara akmadı. Güçleri bize baktı, tam tersi olmadı. Sarışın kadının elinin, elimin hemen üzerinde olduğunu ama bana dokunmadığını fark ettim.

Elini tuttum. Şaşırdı ve elini geri çekmek istedi. "Öyle çalışmaz..." dedi. Ama enerjimiz devreyi tamamladı. Elimden eline aktı. Eli titremeye başladı ve enerji diğer dişi aslana da aktı. Leoparımın siyah alevini, Jean-Claude'un gözlerinin kıvılcımını, Damian'ın zümrüt renkli ışıltısını ve Richard'ın kırmızımsı parıltısını gördüm, hepsi aslanlara aktı.

Koyu renkli saçları olan aslan, elini Noel'in üzerine koydu. Güçle çarpılan Noel'in vücudu elektroşok verilmiş gibi sarsıldı. İnsan vücudu yarıldı, dizlerimizin dibine sıcak ve yoğun bir sıvı aktı. Aslan formuna bürünürken vücudu tüylerle kaplandı. Koyu renkli yelesi çok kalın değildi. Etkileyici değildi ama bunu umursamıyordum. Sadece nefes almasını istiyordum.

Micah yanımızda bitti. Nathaniel'ın diğer yanına çömeldi ve elini tuttu. Güç, bir oktav daha yükseldi.

Ona dokunan kadın, "Nabzı atıyor ama nefes almıyor," dedi.

Aslanın, daha çok aslanın koridordan bize doğru geldiğini hissediyordum. Gelenin aslan formundaki Nicky olduğunu anladım. Dövüşmeye geliyordu, yükseltiğimiz

enerjiye geliyordu. Aslanların da diğer hayvan grupları gibi ilgi çekmek veya diğerlerini uyarmak için enerji yaydıklarını biliyordum fakat şimdiye kadar bu güçle başka şeylerin de kontrol edilebildiğinin farkına varmamıştım.

Noel yere kan tükürdü. Bunu yapabilmek için nefes alması gerekmişti. Ben Nicky'ye bakarken sarışın aslan enerjiyi Noel'e odakladı. Altın renkli aslan adam, perdelerin içinden geçti ve dövüşmeye başladı, ben araya girdim. "Nicky, sana ihtiyacım var."

Tereddüt etmedi. Bize doğru döndü. "Nereye geçeğim?"

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Hepimize, ne kadar çok dokunabilirsen o kadar iyi." Aklıma gelen tek şey buydu, bizim türümüzde vampirler için dokunmak işe yarıyordu ve fazla dokunmanın bir zararı olmazdı. Altın aslan Noel'in üzerine uzandı ve kolunu Travis'e atıp durgun formu bize doğru çekti. Nicky bir elini uzattı ve kemerimi tuttu, büyük parmaklarını çıplak göğsüme değdirdi. Aslanım bu alevlerin içinde canlandı ve Nicky'ninki de benimkiyle birlikte yükseldi. Haven'la olduğu kadar parlak değildi ama yine de güçlüydü, diğer güçlerin içine geçti. Neye ihtiyacımız olduğunu anladım, kendi iradesi olmayan bir isteğe. Nicky benim olduğu için kendisinden ne istersem anında veriyordu.

Var olduğunu bilmediğim bariyerler yıkıldı. Richard bizi tutmaktan vazgeçti, Damian korkmayı bıraktı, Jean-Claude tedbiri bir kenara bıraktı, sarışın kadın öfkesinin bir kısmından arındı, diğer aslan aşk arayışını unuttu, Travis'ten geriye zaten çok fazla bir şey kalmamıştı. Nathaniel korkusundan son arta kalanları da bıraktı. Micah var olduğunu hiç bilmediğim sert ve derin öfkesini serbest bıraktı. Ben de

kontrolümü kaybettim. Kontrollü olmaktan çok Noel'in yaşamasını istiyordum.

Güç, rengârenk bir gökkuşağı gibi alevlendi. Tavana doğru çıktı. Gerçek bir ateş olsa Sirk'i kavururdu. Gücü aldık ve Noel'e verdik. Çok uzun zaman önce ölenleri kaldırmak için diğer animatörlerle birlikte çalışmıştım. Gücü benzer yeteneklerle paylaşmaya alışkındım ve grup çalışması nedir biliyordum. Bu büyü de diğerlerine benziyordu.

Travis en yakındaki dişi aslanı tuttu, önce iyileşmek istediğini düşündüm ama sonra turuncu renkli alevi canlandı, kendi enerjisini Noel'e veriyordu. Kalan gücünü kendine saklamıyor, Noel'e vermeyi tercih ediyordu.

Nicky tüylü kollarıyla iki aslanı tuttu. Beni daha sıkı kavradı ve her şeyini bana verdi, ne korku, ne tereddüt, ne sakınma vardı. Her şeyini bıraktı. Geriye kalanların da vermelerine ve Noel'i beslemelerine yardımcı oldu. Noel titredi ve yeniden nefes almaya başladı. Tüylü yanı inip kalktı, kalp atışlarını duydum. Damarlarındaki kanın aktığını duyabiliyordum, biz enerji verdikçe hayata tutunmak için uğraşıyordu. Bütün bunların yanında bir de Noel'i ısırma arzusu vardı. Dişlerimi kanatana kadar sıcak tüylerin içine geçirmek istiyordu, bütün kontrolümüzü bıraktığımızı anladım. Şekil-değiştirenler ve vampirler de aynı şekilde kontrolü bırakmıştı. Et ve kan istiyorduk. Beslenmeliydik.

Richard gergin bir ses tonuyla, "Anita, değiştir, başka bir şeye dönüştür, bize izin verme," dedi.

Jean-Claude, "Beslenmeyi hayatta kalabileceğimiz bir şeye dönüştür, Anita," dedi. "Değiştir yoksa kurtardıktan sonra aslanı parçalayacağız."

Tüy ve et kokusu içinde kaybolmuştum. Nicky'nin yüzünü Noel'in yanına sürttüğünü gördüm. Biz Noel'i ısırmak istiyorduk. "Yardım et, nasıl yapacağımı bilmiyorum, Jean-Claude, yardım et!"

"*Ardeur, ma petite*, böyle yaparsan..."

"Yap!"

Çığlık atan sadece ben değildim, Micah ve Richard'ın sesini de duydum. Hepimiz kontrole her şeyden çok önem verirdik ama şimdi kontrolsüzdük. Sanki bir an için kaybolmuştuk. Ben dişlerimi ve pençelerimi nefes alan varlığın etine geçirmek istiyordum. Güç sanki kendine saldırmış, yaşam yerine ölüme dönüşmüştü.

Yasemin kokusu aldım. Ah, Tanrım. Sadece onun sesi değildi, kafamın içinde yankılanan onun sesi değildi. Daha önce hiç duymadığım bir erkek sesiydi. "Beslenin ve ben ziyafet çekeyim," dedi. Sonra delice bir kahkaha attı.

Jean-Claude, "Ölümün Âşığı, Tanrım bize yardım et!" diye dua etti. Ölümün Âşığı, Morte d'Amour, Belle'nin şehvetle beslendiği gibi ölümle besleniyordu. Bu bilgiyi hizmetkârıyla hemen paylaştı. Çürüyen ama öldürmesi en zor olan vampirleri yaratandı. Aldığımız her hayatla besleniyordu. Kusursuz leş yiyendi, psişik bir akbabaydı.

Jean-Claude ısırma ve parçalama, taze eti tatma ve ağzımızda kanı hissetme arzularımızı aldı, sahip olduğumuz diğer açlığa dönüştürdü. Bir saniye önce Jean-Claude'u yanımda hissederek yere çömeliyordum. Herkesin nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyordum. Bir saniye sonra açığa çıkarttığımız enerjiye *ardeur* çarptı. Güç patlayarak bütün odaya yayıldı.

Bir an için Ölümün Âşığı haykırdı. "Hayır, bununla beslenemem." Yasemin ve hayal kırıklığı kokusu aldım

çünkü Karanlıkların Anası, sadece içinde bulunduğu bedenin beslenebildiğiyle beslenirdi. Belle bir şekilde kaçmıştı ve bizim enerjimizle sadece Belle beslenebilirdi.

İçimi müthiş bir mutluluk kapladı, şimdi eller ve vücutlar arasındaydım. Artık öldürmeyecek ama dişlerimle iz bırakacak şeyler yapmak istiyordum.

18

Rüya gördüm. Rüya olduğunu biliyordum ama aynı zamanda yalnız olmadığımı da biliyordum. Daha önce içine girmediğim bir binadaydım, ışıkları açtım, fakat girmediğim odalar hep karanlıktı. Işıkları yeterince hızlı yakamıyordum ve ışıkları açtığım son odada bir anlığına her yer aydınlanıyor sonra tekrar kararıyordu.

Nabzım gırtlağımda atarken uyandım ve tılsımım hafifçe parıldamaya başladı. Parıltı soldu ama o olduğunu biliyordum. Karanlıkların Anası rüyamda peşimdeydi. Bir başka vampirin bedeninde benimle konuşacak veya güçlerini kullanacak kadar güçlü değildi. Tek başına gece adımlarınızı hızlandırmanızı sağlayan ürpermeydi. Bunu neden yaptığınızı bilmiyordunuz ama içinizden bir ses karanlığın boş olmadığını söylüyordu.

Nabzım yavaşlayıp tılsımın parıltısı solarken kalp atışlarım yeniden hızlandı. Omzumun üzerinde bir ağırlık vardı ve bacaklarımın üzerine de bir ağırlık çöktü. Wicked'in yüzü benden birkaç santimetre uzaktaydı. Gördüğüm kadarıyla çıplaktı ve belden aşağısını göremememin sebebi aramızda yüzükoyun bir kadının yatıyor olmasıydı. Kadının uzun sarı saçları Wicked'in ne kadar çıplak olduğunu görmemi engelliyordu ama kadın çıplaktı.

Beyaz halıda kafamı kaldırdım, hâlâ Sirk'teki yemek odasında olduğumuzu biliyordum. Kafamı kaldırınca odanın bir tarafındaki perdelerin yırtıldığını gördüm. Kollar, eller, saçlar ve yüzler birbirine geçmişti, yerde yatan başka bedenler de vardı. Bir tanesinin Danse Macabre'de çalışan dişi vampirlerden biri olduğunu fark ettim. Önceki akşam günün yorgunluğunun ardından odasındaki tabutuna çekilmeye hazırlanıyordu, demek ki *ardeur* odasına kadar ulaşmıştı. Lanet olsun.

Kafamı daha fazla kaldırmaya korktum. Omzumdakinin kimin eli olduğunu öğrenmek istemiyordum ama muhtemelen bir erkeğe aitti. Vücudu, vücuduma değiyordu ve benim gibi çıplaktı. S.ktir. Bacaklarımdaki ağırlık başka birine aitti ve erkekti, kim olduğunu anlayamadım. Lanet olsun.

S.ktir, kalkmam gerekiyordu. Kim olduğunu görmek zorundaydım, gizlenemezdim. Artık bunun için çok geçti. Dirseklerim üzerinde doğruldum. Omzumdaki kol yere yuvarlandı. Derin bir nefes aldım ve kolun kime ait olduğuna baktım.

İnsanlar yüzükoyun, çıplak yerde yatarken her zamankinden farklı görünüyordu. Koyu renkli kıvırcık saçları,

geniş omuzları, esmer teni vardı, uzun boyluydu... Yırtık pırtık kıyafetlerin üzerindeki soluk renkli trençkotu görünce diğer yanımdakinin aslanadam Jesse olduğunu anladım. Kıyafetlerini nasıl çıkarttığını hatırlamıyordum. Acaba seks yapmamış mıydık? Sadece üzerime mi düşmüştü, yoksa ne yaptığımızı hatırlayamayacak mıydım?

Asher şöminenin önünde yan yatıyordu, bir eli sırtüstü yatan Meng Die'nin üzerindeydi. Kadının uzun siyah saçları etrafında bir yelpaze gibi açılmıştı, soluk vücudu kusursuzdu, birlikte seks yaptılarsa bu büyük bir sürprizdi. Görünüşe göre bir önceki gece kime ilgi duyduğunuzla ilgili değildi. Kıyafet yığınının diğer tarafında biri daha vardı ama kim olduğunu göremiyordum, bana dokunmadıkları için de bakmaktan vazgeçtim. Vücuduma baktım ve yine emin olamadım ama sanki Lisandro'nun yüzü bana dönüktü. Yaptığı atkuyruğu çözülmüştü ve siyah saçları omuzlarına dökülüyor ve böylece sırtındaki tırnak izlerini gizliyordu. Bacaklarından biri üzerimdeydi ve kasıkları kalçama değiyordu. Yeterince seks tecrübem olduğu için arkama geçip benimle birlikte olduğunu ve sonra üzerime düşüp kendinden geçtiğini söyleyebilirdim. Demek ki tırnak izleri benim değildi. Bu, benim için küçük bir teselliydi. Beni kendi isteğiyle besleyen korumalardan biri değildi. Eşiyle ilgiliydi. Lanet olsun. *Ah, özür dilerim, tatlım. Patronumla seks yapmak zorunda kaldım çünkü metafizik bir patlama oldu, ya sevişecek ya da birbirimizi öldürecektik.* Evet, felaket bir açıklama adamı bekliyordu.

Aralarından çıkmaya çalışırsam uyanıp uyanmayacaklarını merak ettim. Vampirlerse endişelenmeme gerek yoktu ama şekil-değiştirenler insanlar gibiydi, birden uyanırlardı.

"Uyanacaklarını sanmıyorum, *ma petite*."

Kafamı çevirdim ve arkama baktım. Boynum acıdı. Ellerimi kaldırınca bir ısırık izi hissettim. Jean-Claude sandalyelerden birinde oturuyordu. Çıplaktı, bacak bacak üzerine atmıştı, uzun siyah bukleleri bir yanına saçılmıştı, sanki bunun bir anlamı vardı... Sonra düşüncem yarıda kesildi. Üzerinde çok fazla düşünmek istemiyordum.

Yarayı inceledim ve vampir ısırığı olduğunu anladım. Jesse ile Lisandro'nun arasından çıkarken farklı yerlerim de acıdı. Bazıları bir vampirin kan emdiği tipik yerlerden gelmiyordu. Lanet olsun, bu da neyin nesiydi?

Bir göğüs ucumda ısırık izleri vardı ve göğsümün yukarısı da aynıydı. Dört ayak üzerinde durarak vücudumun bacaklarımın ağırlığımı taşıyıp taşıyamayacağına baktım. Bacaklarım arasında kurumuş kan vardı fakat çok büyük veya zor kullanan bir şey yüzünden değildi. Kasıklarımda da ısırık izleri vardı. Bu kadar ısırıkla aslında hiç uyanmamam gerekirdi. Bu kadar ısırık beni kurutmalıydı.

Bir anda vücudum korkudan buz kesti ve çıplak uyandığım için kendimi daha iyi hissettim. Cehennemden çıkmış gibi duran bir grup seksin ortasında uyanmak, hiç uyanmamaktan daha iyiydi.

Jean-Claude önümdeydi, ellerini kollarıma koydu ve ayağa kalkmama yardımcı oldu. Bir an için yüzüne baktım, ifadesizdi. Sonra kollarım kollarıma doladım ve başımı göğsüne yaslayıp titremeye başladım. Beni tuttu ve başımı öptü. "*Ma petite*, üzgünüm."

"Şikâyet etmiyorum." Sesim Jean-Claude'unkinden daha zayıftı. "Ama bu kadar çok vampir ısırdıysa neden ölmedim? En azından sekiz tane ısırık izi var. Bu, beni kurutmaya yeter."

Saçlarımı okşadı ve cevap verdi. "Emin değilim. Sanırım seni *ardeur* kurtardı. Şekil-değiştirenlerin büyük bir kısmında benzer izler var ama hiçbiri ölü değil. *Ardeur* hayatla ilgilidir. Ölümün Âşığı'nın hayat alma arzusunu durdurdum. Son düşüncem ölümle beslenmeyeceğimizdi; sevgiyle, hayatla beslenecektik, insanlarım karanlığa hizmet etmeyecekti. Işığa hizmet edecekti."

Kafamı çevirip yüzüne baktım. "Gerçekten bunları mı düşündün? Ben pek bir şey düşünemiyordum."

Gülümsedi. "Fransızcaydı ama güçle yaklaşık böyle bir şey yapmaya çalıştım."

Biraz daha sarıldım. "Hâlâ gece mi?"

"Hayır."

Kaşlarımı çattım. "Ama sen uyanıksın. Saat kaç?"

"Hepimiz *ardeur* ile kendimizden geçtik ama sanırım gün doğarken ölmedim."

"Bazen biz birbirimize dokunduğumuzda ölmüyorsun, ama şimdi dokunmuyorduk, değil mi?"

"*Non*, ama beslenecek çok güç vardı, *ma petite*."

Etrafıma bakmaya korkuyordum ama korkak olmak istemedim. Buna izin veremezdim... Kollarında döndüm ve odaya göz gezdirdim. Her yerde bedenler vardı. Jean-Claude bana kimsenin öldüğünü söylememiş olsa nabızlarını kontrol etmeye başlardım. Micah odanın diğer tarafındaydı, sanki aslanlarla bir araya geldiğimiz yerden çok fazla uzaklaşmamıştı. Yakınında bir sürü beden vardı, sanki bulaşıcı bir hastalığın ardından el arabalarıyla sağa sola gelişigüzel atılan cesetlerdi. Micah yığının tepesindeydi. Önce kollarını ve bacaklarını doladığı kişinin erkek korumalardan biri olduğunu düşündüm ama uzun ve siyah saç-

lı tek erkek benim yanımdaydı. Kaslı sırtına, omuzlarına, kollarına baktım. Birden Claudia olduğunu anladım. Başı Micah'nın göğsündeydi, kollarını ve bir bacağını üzerine atmıştı, başı bir başkasının sırtındaydı.

"Nathaniel nerede?" diye sordum.

"Jason, J.J. ve diğerleriyle koridorda."

"Richard, Damian?"

Biri inledi, aşk koltuğundaki vücutlar titredi, soluk bedenlerin arasından kaslı bir kol açığa çıktı. Richard'ın yüzünü gördüm, saçları darmadağınıktı, yoğun bir sıvının yüzeyine çıkmaya çalışır gibi yükseldi. Yorgun ve şaşkın gözlerle etrafına bakındı, sonra neler olduğunu anladı. Ben de bu kadar şoke olmuş muydum diye merak ettim.

Kucağındaki kadına baktı ve sarışın vampir Gretchen olduğunu gördüm. Richard kalkarken kadın yerinden hiç kıpırdamadı. Richard'ın boşluğunu diğer bedenler kayarak doldurdu. Byron'u, Suçlu Zevkler'deki striptizcilerden birini gördüm. Byron'un üzerindeki kadının kırmızı saçları vardı. Kardinal olmalıydı. Richard, Gretchen'ı nazikçe yere bıraktı çünkü aşk koltuğunda yer kalmamıştı. Richard'ın sırtında çizikler vardı ve bazıları kanlıydı. Bir kısmı bana mı aitti?

Arkasına döndü ve boynundaki kurumuş kan izlerini gördüm. Dirseğinde benimkilere benzer bir ısırık izi vardı. Benim gibi onun da kan kaybından ölmüş olması gerekirdi.

Kollarında ve hatta yanlarında da çizikler vardı. Birisi veya birileri tırnaklarını kullanmayı çok seviyordu. Bedenlerin arasından geçti. Büyük cam kahve sehpasının yerinde olmadığını gördüm. Jean-Claude'un yanından ba-

kınca sehpadan arda kalanların yırtık perdenin ötesinde olduğunu gördüm.

Jean-Claude, "Bir daha cam sehpa alacağımı sanmıyorum," dedi. "Belki metal olabilir."

Richard, yanımıza yaklaşıyordu. Bedenlerden oluşan labirentte nereye bastığına dikkat etmesi gerekiyordu. "Sen ölüm arzusunu *ardeur*'e dönüştürdükten sonrasını hatırlamıyorum," dedi. Son birkaç adımı dikkatle atarken etrafına bakındı.

"Ben de," dedim.

Jean-Claude, "Ben de," dedi.

Richard giysilerin altındaki bir bacağa takıldı. Jean-Claude'la uzanıp Richard'ı yakaladık. Bir an için gözümde bir anı canlandı: Jean-Claude ve Richard vahşice öpüşüyordu. Richard, Jean-Claude'un siyah gömleğini yırtıp altındaki beyaz tenini açığa çıkartıyordu. Sonra Richard'la ilgili kısım sona erdi. Duyusal hafızamda Jean-Claude'un yanımda, içimde olduğu görüntüsü canlandı. Noel de insan formunda önümdeydi. Benimle birlikte olurken sarışın dişi aslanla öpüşüyordu.

Birden kimseye dokunmadan dimdik durduğumu fark ettim. Nerede olduğumu anlamak için gözlerimi kırpıştırdım. "Bu neydi?" diye sordum.

Jean-Claude, "Anı," dedi.

"Ben çekilince kesildi. Sonrasında yaşananları görmek istemedim." Richard öfkeli gibiydi. Ne olduğunu düşünüyordu? Ah, olmuş muydu? Ben sadece öpüştüklerini ve Jean-Claude'u soymama yardım ettiğini hatırlıyordum fakat başka ellerin Richard'ı tutup çektiği gibi belli belirsiz bir şey de vardı.

"Bence düşündüğün şeyi yapmadın," dedim.

Öfkeyle bana baktı, öfkesinin bize dokunmaması ve yaratığımı uyandırmaması için kalkanlarım mümkün olduğunca güçlendirdiğini anladım. Kontrolünü takdir ettim fakat Jean-Claude'la seks yaptığını düşünüyorsa daha önceki işbirlikçi tavrı sona erebilirdi. Her şey eskiye dönebilirdi. Birbirimizle anlaşmamız daha güzeldi. Şimdi durumu nasıl kurtaracağımı bilmiyordum.

Jean-Claude, "Bence biz seks yapmadık, Richard," dedi.

"Bizi gördüm," dedi.

"Bir öpücük ve biraz okşamaydı, sana dokunan ve seni kendine çeken Gretchen'dı."

"Zaten kucağımda Gretchen'la uyandım. Sana takıntısı var. Sana olan aşkının *ardeur*'den etkilenmesine engel olması gerekmiyor muydu? Aşkın insanları güvende tuttuğunu sanıyordum."

"Muhtemelen seni benden uzaklaştırıyordu ama sana dokununca *ardeur*'ün etkisine girdi, erkekleri sevdiği için de seni bana bırakacak kadar savunma mekanizması kalmadı. Beni sevmiyor, sadece takıntısı var. Takıntı sevgi değildir, Richard, bir tür sahiplenmedir. Aşk birini sahiplenmek değildir, sevmekle ilgilidir."

"Aşk bizi *ardeur*'e karşı koruyorsa..." Cümlemi bitiremedim.

Jean-Claude, "O zaman hiçbirimiz birbirimize âşık değil miyiz?" dedi. "Hayır, *ma petite*. Bu, beslenmek için *ardeur* değildi, ama beslenme Ölümün Âşığı'nın istediği katliamın yerini aldı. Yaratığın açlığını veya vampirin kana susamışlığını alıp bütün enerjiyi sekse transfer ettik. Ölümün Âşığı'nın hoşuna gitmeyecek bir yiyecekti, hemen geri çekildi."

Richard, "Onu duydum ve onunla ilgili anılarını aldım," dedi.

"Çok tehlikelidir, Belle'nin şehvetle beslendiği gibi ölümle beslenir. Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Richard, Jean-Claude'a baktı. Şimdi öfkeli değildi. "Ne zaman birinin beni kullandığını düşünsem geçmişinden bir anı alıyorum ve çok daha kötüsü olabileceğini anlıyorum."

Jean-Claude bakışlarını kaçırdı, demek ki yüz ifadesini tam kontrol edemiyordu. Aslında bunu her zaman başarırdı. Yüzlerce yıl güçlü ve kötü vampirlerin karşısında yüz ifadesini kontrol etmeye çalıştığını ve bir süre sonra bu konuda uzmanlaştığını, artık herhangi bir duyguyu yüzüne yansıtmasının çok zor olduğunu söylemişti.

"Neyi gözden kaçırıyorum?" diye sordum.

Richard diğer adama baktı. Ben de Jean-Claude'a baktım. Bir an için düşündüm. "Ölümün Âşığı seksle beslenmez," dedim.

Jean-Claude, "Onun vampiri Yvette'le karşılaştın," dedi.

"Bir sadist ve seks sırasında insanlara zarar vermeyi sever."

Başıyla onayladı. "Bunu Jason'a yapmak istiyordu çünkü Jason'ın korktuğunu biliyordu."

"Ama sen ona izin vermedin, biz izin vermedik. Jason'ı ondan koruduk."

Sonra bana baktı, yüzü ifadesizdi, etkileyici değildi, sadece duygudan yoksundu. "Asher'ın hayatını kurtarmak için Belle'nin yanına gittiğimde bir süre beni hiçbir şeyden korumadı."

Yüzüne baktım, yüzümün düşüncelerimi yansıttığını biliyordum. "Seni..."

"Seksi gerçekte çok sevmez ama hâlâ yapabilir, korkuyu ise çok sever."

Yanına gittim, parmak uçlarımdaydım, kollarımı boynuna doladım, Jean-Claude'u kendime çektim. Saçlarındaki kurumuş sıvılar umurumda değildi. Yaşadığımız hiçbir şey, onun yaşadıklarından daha kötü olamazdı. "Çok üzgünüm," diye fısıldadım.

Sonra tereddüt eden kollar bize sarıldı, Richard ikimize birden sarıldı. "Yaşadıklarımızdan dolayı mutlu değilim, sizden neden uzak durmaya çalıştığımı hatırlatıyor, ama bizim yaptığımız hiçbir şey, bugün de dâhil, senin geçmişte yaşadıklarınla mukayese edilemez." Richard kafasını kaldırdı ve yüzüne baktım. "En kötü anıların, konseyin sana yaptıkları değil mi?"

"Büyük bir kısmı," diye cevap verdi.

"Ve şimdi bizi ele geçirmek istiyorlar."

"Öyle görünüyor," dedi.

Richard, "Hayır," dedi. "Ne olursa olsun, buna izin vermeyeceğiz."

Jean-Claude diğer adama baktı. Yüzleri birbirine çok yakındı. O öpüşmeyi hatırladım, şimdi sadece bir anıydı. "Onlarla dövüşmek için ne gerektiğini bilmiyorsun, Richard."

"Bazen insanları manipüle eden bir piç olabiliyorsun ama sen bizim manipüle eden piçimizsin."

Jean-Claude bunu duyunca gülümsedi. "Böyle bir iltifat insanın başını döndürebilir, *mon lupe*."

Richard gülümsedi ama gözleri ciddiydi. "*Morte d'Amour* kötü biri, Jean-Claude. Kafamın içinde hissettim, Noel'e ne yapmamızı istediğini anladım. Noel'i öldürünce

de durmayacaktı. Birbirimizi öldürmemizi isteyecek ve her bir ölümle beslenecekti."

Jean-Claude, "Planı buydu," dedi.

Richard, "Seks bundan kötü değil," dedi.

"Bizden uzak durması için ne yapabiliriz?"

"Sanırım onu uzak tutabiliriz ama ben zavallı ülkem için daha çok üzülüyorum. Daha zayıf Şehir Efendileri de var, *ma petite*, bu akşamı nasıl idare ettiklerini merak ediyorum."

"O zaman sadece biz değil miydik? Başka avların da mı peşindeydi?"

"Anne bizi istiyor ama burada bazı şehirlerin başında onun soyundan gelenler var, sayıları az, Avrupa'daysa daha fazla."

Richard, "Amerika Birleşik Devletleri'ni Vampir Konseyi'nden korumak mı istiyorsun?" diye sordu.

"Yapabilirsek, *oui*."

Richard'la göz göze geldik, sonra Jean-Claude'a baktık. Jean-Claude seksi fetiş kıyafetlerinin arasında, çıplak karşımızda dikiliyordu ve üzerindeki vücut sıvıları bir CSI bölümünde görünenlerin tamamı kadardı. Metafizik olarak Avrupa'nın en güçlü vampirlerinin Amerika Birleşik Devletleri'ne zarar vermesine engel olmak kulağa imkânsız gibi gelebilirdi ama üçünü zaten kovalamış, bir de Karanlık'tan arta kalanı yenmiştik.

Birbirimizin gözlerine baktık ve tekrar Jean-Claude'a döndük. "Ben varım," dedim.

Richard, "Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu.

"Sanırım Belle'yi Anne'nin etkisinden kurtardık. Şimdi geriye sadece ölüm, dehşet ve şiddet kaldı. Onları kendi güçleriyle karşılamaya çalışırsak yeniliriz."

"Savaşmayalım sevişelim öyle mi?"

Başıyla onayladı.

"Ben onları öldürmeyi tercih ederim ama Karanlık farklı bir vücuda atlar, değil mi?"

"Korkarım."

Richard, "Onu Amerika Birleşik Devletleri'nden uzak tutabilir miyiz?" diye sordum.

"Diğer Şehir Efendileri de niyetliyse, evet, bir şansımız var."

"Bunu neden istemesinler ki?"

"İsterler, *ma petite*, ama planımı sevmeyebilirler."

Richard, "Neden?" diye sordu.

"Otonomiyi ortadan kaldırıp Amerika'yı Avrupa gibi yönetmek gerekebilir."

Richard, "Neden? Bunun ne yardımı olacak?" diye sordu.

"Sadece politik otonomiden olmayacaklar, değil mi?" diye sordum.

"*Non*, güçlerinin bir kısmını bize vermek zorundalar."

Richard, "Amerika'da senin başına geçeceğin bir konsey kurmaktan bahsediyorsun" dedi.

Başıyla onayladı.

"Konseyin bazı üyeleri bunu yapacağımızı düşününce bizi öldürmek istemedi mi?"

"Bizi öldürmeyi zaten deneyecekler, *ma petite*, bunu anlamadın mı?" Bize baktı, gözlerinde daha önce görmediğim bir şey vardı: Korku. "Bizi fethedemezlerse öldürecekler."

Richard, "Senin planladığın şeyi yapmamızdan korktukları için," dedi.

Jean-Claude tekrar başıyla onayladı.

"Biz yeterince güçlenene kadar bizi fethedebilecekler mi yoksa öldürebilecekler mi? Bu bir yarış."

"Evet," dedi.

"Diğer Şehir Efendileri güçlerinin bir kısmını sana vermek istemeyecektir," dedim. "Konseyin gücünü hissetmediyseler sana inanmazlar. Gücü ele geçirmek için bir bahane uydurduğunu düşünürler."

"*Exactement,*" dedi.

Richard, "Bazıları gücü sana vermektense seninle dövüşmeyi tercih eder," dedi.

"Bazıları."

"Bir vampir iç savaşı mı çıkacak?"

"*Non, ma petite*, biz ve müttefiklerimiz varken güçlü bir savunma yapamaz veya bir araya gelemezler. Birçoğu yaşar veya ölür, kendi bölgesinde."

"Reddederlerse güçlerini zorla mı almaya çalışacaksın?"

"*Morte d'Amour* ve Karanlıkların Anası'nın bu ülkeye tecavüz etmesine engel olmak için, evet."

Richard, "Bu, seni kötü adam yapar," dedi.

"Bunun farkındayım."

"İsteksiz efendilere metafizik olarak tecavüz mü edeceğiz?"

"Gerekirse."

Richard, "Konseyin yapmasına engel olduğumuz şey de bu değil mi?" diye sordu.

"Evet, ama biz bunu kötü amaçlar için yapmıyoruz."

Richard, "Öyleyse bizim amacımızın iyi olduğuna inanmaları gerek," dedi.

Jean-Claude, "Hayır," dedi. "Sadece benim onlara söylediğim şeyleri yapmaları gerek."

"İyi bir amaçla kötülük yaparsan ortaya iyilik çıkmaz," dedim.

"*Marmee Noir*'ın bu ülkedeki diğer üstatları kontrol etmesini mi istiyorsun?"

"İstemediğimi biliyorsun."

"O zaman bir kişinin kötülüğü diğerlerinin gereksinimi olabilir, *ma petite*. Biz senin kadar acımasız ve benim kadar ikna edici olmak zorundayız."

Richard, "Ben ne yapacağım?" diye sordu.

"Kendine ve bize karşı dürüst ol, diğer Amerikan üstatlarının korktuğu gibi birer yaratık olmamamız için bize yardım et."

Richard elini uzattı, Jean-Claude bir an için tereddüt ettikten sonra uzanan eli sıktı. Ben de elimi onların ellerinin üzerine koydum. Aklımdan, *devrimler böyle mi başlıyor*, düşüncesi geçti. Bir isyan veya açıklamayla değil, belirli bir amaca baş koymuş birkaç kişiyle. Bir ülkeyi kurtarmaya çalışıyorduk. Diğer Şehir Efendileri kendimizden başka bir şeyi kurtardığımıza inanmayabilir ve bize *vatansever* demeyebilirdi. Hayır, *lanet olasıca piçler*, demeleri daha olasıydı.

19

Misafir banyolarının hepsi modern ve çok beyazdı ama ben beyaz fayanslı banyoda duşun altındayken bu umurumda bile değildi. Su sıcaktı, hem hoş hem de nahoş bir histi. Güzeldi çünkü saatlerce soğuk taşların üzerinde hareketsiz kalmanın sıkıntısını alıyordu, nahoştu çünkü yaralarım acıyordu. Isırık izleri görünür yaralarımdı ama hissettiğim kadarıyla bunlar moraracaktı. Ya da morarmayacaktı. Belki de vampir ısırıkları gibi hızlı iyileşme diğer yaraların da açığa çıkmasına engel olacaktı. İzler derinin altındaki kılcal damarların patlaması demekti, vampir ısırıklarından daha kötü mü yaralanmıştım? Sıcak suyun altında dururken hatırlayamadım.

Bu durum beni rahatsız etti, ne kadar kötü yaralandığımı bilmiyordum. Aptalcaydı ama doğruydu. Derimin üzerinde güç dans etti. Su birden çok sıcaklaştı. Sıcaklığını

azaltmak için soğuğu açtım. Sıcaklık sudan değil güçten geliyordu. Tadını biliyordum: Haven. Aslanım bana baktı ve bir an, su içerken kafasını kaldırdığına şahit oldum. İnsan vücudum suyun altında olduğu için aslanımı da suyun yanında hayal etmiştim. Çift görünce elimi uzattım. Soğuk ve pürüzsüz fayansa dokundum. Bu hareket, dengemi sağlamama yardımcı oldu. Bir duştaydım. İnsandım. Ben sıcak bir çayırın ortasında bir su birikintisinden su içen bir aslan değildim. Lanet olsun. Sanki aslanın dünyası daha gerçekti ve bunun sebebi Haven değildi, hepsi aslanlar ve birlikte başardığımız iyileştirme gücüyle ilgiliydi. Bu yüzden aslanım daha *gerçek* geliyordu.

Göğsümde kükredi. Haven'ı eskisi kadar sevmiyorduk. Fakat sevmekle istemek aynı şey değildi. Gücü çıplak derimin üzerinde sıcak bir el gibi gezindi ve dünyanın en soğuk duşları bile buna bir şey yapamazdı, yine de harikaydı. Hayatımdaki diğer erkekler önce kapıyı çalardı ama o direkt açmayı denedi. Açabilse hemen yanıma girecekti ama ben kapıyı kilitlemiştim. Eski alışkanlıklar kolay kolay ölmezdi.

Diğer taraftan seslendi. "Anita, benim Haven, kilidi aç."

Tek başıma duş yapmamın bir sebebi de Nathaniel, Damian ve Micah uyanınca hangisiyle duşa gireceğimi bilememekti, adil olmaya çalışırken başımı başka şekilde belaya sokmuştum. Haven'ın bu kadar çabuk uyanmasını beklemiyordum. Önceki akşam gücünü hissettikten sonra tahmin etmem gerekirdi. S.ktir.

"Anita, kapıyı aç."

"Saçlarımı durulamam lazım, işim bitmek üzere. Bir dakika ver, sonra duş senin."

"Birlikte duş alabiliriz," dedi.

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Sessizlik öncekinden daha yoğundu. Yumuşak ve beyaz havlulardan birini aldım ve saçlarıma sardım. Başka bir havluyla vücudumu kuruladım. Gerçekten giyinmek istiyordum ve silahlarımı yemek odasında bıraktığım için kendime kızıyordum ama yemek odası çok karışıktı. İçeride o kadar çok silahlı koruma vardı ki şimdi kendinden geçmiş insanların arasında kılıflar ve silahlar duruyordu.

Kapıdan biri yüklenmiş gibi ses geldi. "Sanırım benimle duş almak istemiyorsun," dedi.

"Evet," dedim. Yeterince kuruydum. Diğer tarafa katladığım kıyafetlerime uzandım ve onları alıp da silahlarımı almadığım için kendime küfrettim. Haven'dan korkuyor muydum? Pek sayılmazdı ama henüz küçüktüm ve o kadar güçlü değildim. Korkmakla tedbirli olmak birbirinden farklı şeylerdi. Ya da en azından iç çamaşırlarımla kotumu giyerken ben kendimi bu şekilde kandırıyordum.

Auggie'nin uyarısını hatırladım. Haven'ı aslanım yapmam gerekiyordu. Micah'nın benim olduğu gibi benim olmalıydı ama o zaman iyi davranacak mıydı? Micah'yı bu kadar işbirlikçi yapan benim büyüm müydü yoksa Micah kendisi mi böyleydi? Haven'ın Nimir-Raj'ım kadar mantıklı olacağını sanmıyordum. Micah'yla her şey çok kolaydı. Haven'laysa tam tersi... Metafizik olarak bana bağlanması bir şeyi değiştirmezdi. Nicky gibi Haven'ı da kendime bağlayabilirdim fakat o zaman bana itiraz edecek durumda olmayacaktı. Ben Nicky'ye yaptığım şeyin şeytani olduğuna inanıyordum.

Haven kendini kralım olarak görüyordu ama benim hayatımda zaten bir kral vardı. Micah'dan daha ağır olabilirdi

ve Micah'yı yumruk yumruğa yenebilirdi ama bazen kız dövüşerek kazanılmazdı.

Noel ve Travis'e ne yaptığını düşündüm. Bir akşam evimde kaldıktan sonra Nathaniel ve Micah'ya ne yapmaya çalıştığını hatırladım, zaten sonra birlikte kalmamıştık. Önceki akşam bıçağımı kullanırken adamı öldürmek istediğimi hatırladım. Yaralamak için çok tehlikeli olduğuna karar vermiştim. Buna inanıyorsam Haven'la birlikte olmamam gerekti. Ama adamı kontrol etmenin tek yolu seksti. Metafizik güç oyununda tek asım buydu. S.ktir.

"İçeriye girmek istesem kapıyı da kırabilirim," dedi.

Sütyenimi giydim, hemen kopçasını ilikledim. "Evet, tabii ki! Bu kapılar sağlamdır ama senin gibi birine dayanmak için yapılmamış."

Kapıya sert bir darbe daha indirdi. "Bana bunu bile vermeyeceksin, değil mi?"

Şimdi tişörtüm de üzerimdeydi. Sadece botlarım kalmıştı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Kapıya bir kez daha vurdu ve geri çekildi. Bir an için kapıya tekme atıp atmayacağını düşündüm ama bir şey yapmadı. Dışarısı eski filmlerdeki gibi çok sessizdi.

Gittiğini düşünebilirdim ama kapının arkasında bir yerdeydi. Enerjisi hâlâ havadaydı. Gitmemişti. Konuşacaktık. Hoş bir sohbet olmayacağı belliydi. S.ktir.

20

Ben banyodan çıktığımda enerjisi biraz azalmıştı. Kapıya en yakın yatağın kenarında oturuyordu. Parmaklarıyla diken diken olmuş mavi saçlarını düzeltiyordu ama jöle olmadan dikenler bozuluyordu. Bu sayede saçlarının doğal bir döneği olduğunu anladım. Tepede tam olarak ikiye ayrılmıyordu. Omuzları hafifçe çökmüştü. Fakat sırtını dikleştirince kılıfındaki silahı bulduğunu fark ettim. Silah yanında duruyordu şimdi. İyi değildi. Gerçi bana zarar vermek için silaha ihtiyacı yoktu.

"İki küçük aslana yaptıklarım için beni affetmeyeceksin, değil mi?"

"Onları ölene kadar dövmenden mi bahsediyorsun?"

"Evet." Yorgun gibiydi.

"Bir defasında, *bunu yaparsam Anita ne düşünür acaba,* diye düşündüğünü söylemiştin bana. Kötü şeyler yaparsan

senin hakkında iyi şeyler düşünmememden korkuyordun. Şimdi kalkmış Noel ve Travis'e yaptıklarını hoş karşılamamı mı bekliyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi.

"Mutlu olacağımı mı sandın?"

"Kızgındım. Aklım başımda değildi. Sadece sana zarar vermek istedim, Anita. Senin bana acı verdiğin gibi, ben de senin değer verdiğin birilerine zarar vererek sana acı vermek istedim."

"Ah, o zaman sorun kalmadı," dedim. Öfkenin sıcaklığını hissetmeye başlamıştım. Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Öfkeli olmak hakkımdı ama benim öfkemin aslanımı nasıl etkileyeceğini bilmiyordum. Onun dikkatini dağıtabilecek diğer hayvanlar yanımızda değildi. Şimdi gerçek bir aslankadına dönüşmek istemediğime emindim.

"Beni delirtiyorsun, Anita."

"Ben sana bir şey yapmıyorum, Haven. Sen insanlara zarar veriyorsun. Bana zarar vermek istedin, bunun için Noel'e zarar verdin. Bunu kas yığını bir gerizekâlı yapar, bir lider yapmaz. Krallar öfkenin kendilerini kontrol etmesine izin vermez."

"Dün akşamki gücümü hissettin, Anita. Şehirdeki en güçlü aslan olduğumu biliyorsun."

"Konu her zaman kimin en güçlü olduğu değildir."

"Nedir peki?" diye sordu.

"Kontrol," dedim.

"Ne, kalbi kırık Ulfric'inki gibi mi?"

"Richard dün akşam elinden geleni yaptı."

"Ve sen her şeyi affettin öyle mi? Denediği ama beceremediği için bütün suçlarını sildin mi?"

"Denemeye değer veririm," dedim.

Haven, "Onu affettin çünkü onu seviyorsun," dedi. Bunu söylerken yere baktı.

"Şimdi sevip sevmediğimi bilmiyorum ama bir zamanlar sevmiştim."

"Beni hiç sevmedin, değil mi?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Bazen sessiz kalmak da bir cevaptı. "Cevap vermemen her şeyi açıklıyor, seni gayet iyi anladım."

"Özür mü dilemeliyim?" dedim.

"Eski Rex'i öldürmeme izin vermemeliydin, Anita. Buraya gelmeme hiç izin vermemeliydin."

Yüzüne baktım, erkeklik gururunun etkisi altındaydı, geriye yapacak sadece tek bir şey kalıyordu: Gerçeği söylemek. "Haklısın. Hayır demeliydim."

Bunu duyunca şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktı. Bu hâli bana çok gerçek göründü çünkü çoğu zaman hiçbir şey onu rahatsız etmezmiş gibi bir maske takınırdı. Oysa şu an bana bakan yüzde maske yoktu. Gerçek bir acı vardı. Göğsüm sıkıştı.

"Beni hiç istedin mi?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Ama şimdi istemiyorsun," dedi.

"Şimdi, istemiyorum."

"Neden?" Bunu sorarken gözlerinde öfke vardı.

Öne çıktım. "Hiçbir şey değişmedi, öyle mi? Dün akşamki gücü hissettin ve en korkutucu vampirlerden birinin bize zarar vermek istemesi sende hiçbir şeyi değiştirmedi."

"Neden değiştirsin?" diye sordu. Koca ellerini önünde kavuşturdu.

"Çünkü sen bu şehrin liderlerinden birisin. Çünkü sen Rex'sin, kralsın ve aslanlarını yok edebilecek şeyleri umursaman gerek."

"Aslanlarım umurumda değil. Senden başka bir şey umurumda değil. Senin için iyi çocuk olmayı denedim. İhtiyacın olan biri gibi davranmayı denedim ama ben ne kadar uğraşırsam uğraşayım senin gözünde yeterince iyi olamadım. Hayatında önemli biri olmak için yapabileceğim bir şey yok."

"Evet, var, ama yapmazsın."

"Ne? Söyle. Listende üstlere çıkmak için ne yapmam gerek?"

"Paylaşımcı ol."

Gözlerimin içine öfkeyle baktı. Sıcak ve titreyen enerjisi bir kat daha artınca göğsüm sıkıştı. Bu gücün sıcaklığında nefes almak zordu.

Sırtını dikleştirdi ve enerjisi sıcak bir asfalttan yükselen buhar gibi etrafa yayıldı. Çevresini saran havayı görebiliyordum. "Ben Rex'im ve paylaşmam, çünkü paylaşmak zorunda değilim. Sürü benim ve ben de onu istediğim gibi yönetirim, bu yüzden de Regina'mı kimseyle paylaşmak zorunda değilim."

"İşler böyle yürümüyor ama. Eğer istediğin gerçekten buysa vaktini seninle geçirmeye can atan uysal bir dişi aslan bulmalı ve kendi krallığının efendisi olmalısın."

Kaba bir kahkaha attı. "St. Louis'ye gelmeden önce Tanrı'nın kadınlara bir hediyesi olduğumu düşünürdüm. Demek ki düşündüğüm kadar iyi değilmişim, yoksa bir seneden fazla bir süredir beni yatağından uzak tutmazdın."

"Nathaniel ve Noel'i kesmek istedin, Haven. Ne yapmamı bekliyordun?"

"Bir şey anlatmaya çalışıyorum."

"Nedir?"

"İkisinin de kıçını tekmeleyebilirim. Üçünüzü birden devirebilirdim ama sana zarar vermek istemedim."

"Ben dövüşe karışınca hevesinin kaçtığını biliyorum. Bu davranışını takdir ettim ama sen de, sevdiğim erkeklere zarar vermeye çalıştığında, silahımı çekip seni vurmadığım için beni takdir etmelisin."

"Onlar erkek değil, Anita. Onlar şekil-değiştiren ve bizim dünyamızda dövüşemezsen lider olamazsın, kazanamazsın, kraliçeyi s.kemezsin."

"Neden diğer şekil-değiştiren liderlerinin hepsi Micah'yı dinliyor?" diye sordum. Öfkelenmiştim ya da hayal kırıklığına uğramıştım, bilemiyorum ve bu durumda gerçekleri söylemekten başka çıkar yolum yoktu.

Ellerini yanlarında yumruk yaptı. "Dinlememeliler."

"Ama dinliyorlar. Bunun sebebi nedir, Haven?"

Bütün enerjisi ve dövüşme isteği birden yok oldu, kendini yatağın üzerine bıraktı. "Çünkü benim erkek olmak veya aslanadam olmak hakkında bildiklerimin hiçbiri burada işe yaramıyor. Rafael ve fareleri senin leoparlarını kahvaltıda yiyebilir ama Micah'ya ve sana boyun eğiyor. Fiziksel olarak Micah'yı yenebilir. Lanet olsun, diğer bütün liderler bu noktaya dövüşerek gelmişler oysa Micah bunu yapmamış."

"Micah'nın nasıl leoparların lideri olduğunu sana kim anlattı?"

"Merle, Micah'dan önceki grup lideri. Benden daha büyüktür ve çok pis dövüşür. Bir dövüşte Merle'e sırtımı dönmek istemem." Haven için bu sözler büyük bir iltifattı.

"Merle dövüşte iyidir ve yeni Nimir-Raj'ın kas gücü olarak sıradan görevler aldığına çok memnun."

"Evet, motosikletler üzerinde çalışmayı seviyor."

"*Harley*'er. Bize hep bir *Harley* ustası olduğunu hatırlatıyor," dedim.

Hafifçe gülümseyerek "Evet," dedi. Bakışları benimkilerle buluştuğunda o gülümseme aniden yok oldu. "Chimera'nın getirdiği gruptaki şekil-değiştirenler onunla hâlâ konuşuyor. Ben kötü bir adamım Anita, çok kötü şeyler yaptım ama bu adamın anlattığı türden kötülükler asla yapmadım."

"Deliydi. Şeytanın ta kendisiydi," dedim.

"Ve sen onu öldürüp herkesi kurtardın," dedi.

Omzumu silktim. "Birinin yapması gerekiyordu."

"Evet ama birçok insan bunu yapamazdı." Beni ilk defa görüyormuş gibi baktı yüzüme, bunun doğru olmadığını biliyordum. Beni çok sık görüyordu.

"Ne?" diye sordum.

"Ona çok kızgın olduğum için neden herkesin Micah'yı takip ettiğini anlamıyor olabilirim. Micah'nın, Merle'in bana anlattığı hikâyesi şekil-değiştirenler hakkında bildiğim her şeye ters düşüyordu."

"Micah bana anlattı," dedim.

Haven benim söylediğimi duymamış gibi anlatmaya devam etti, sanki kelimeleri benim için değil de kendisi için tekrar ediyordu. "Chimera şekil-değiştirenleri hayvan formlarında kalmaya zorluyormuş. Merle'in zayıf leoparlarından birine de aynısını yapmak istemiş. Bazen zayıf olanlar böyle bir sürecin ardından asla normal formuna dönemez. Hayvan formunda kısılıp kalır. Gina'yı deviren

kurtadamdan bahsetmiyorum, gerçek kurt formundan bahsediyorum. Konuşamazlar, yazamazlar, büyük hayvanlar olarak kalırlar. Daha önce bunu iki kez gördüm. Delirdiklerini biliyorum. Bir süre sonra kendilerini kaybediyorlar ve insanlara zarar vermelerini önlemek için onları öldürmek zorunda kalıyorsun."

"Ben bu gibi pislikleri sadece Chimera'nın yaptığını sanıyordum," dedim.

Başını iki yana salladı. "Hayır, sadece o yapmıyor ama diğer liderler bunu cezalandırma amacıyla kullanıyorlar. Merle'in anlattığına göre Chimera, bunu ceza için yapmıyormuş. Sadece acı vermek için yapıyormuş. Chimera diğer leoparın yerine Merle'in geçebileceğini söylemiş. Chimera herkesin önünde Merle'i küçük düşürmüş çünkü Merle böyle bir şeyi asla yapmazmış. Micah yapmış. Micah hak etmediği cezaya gönüllü olmuş."

Hikâyeyi biliyordum. Micah, bana ve Nathaniel'a her şeyi anlatmıştı. Her geçen gün korkusunun ne kadar arttığını, aklını yitirmeye başladığını da itiraf etmişti. Micah'nın hikâyesinde çok fazla korku vardı. "Hikâyeyi biliyorum," diye tekrarladım.

Haven bana baktı. Gözlerinde okuyamadığım bir duygu vardı. "Ama neyi riske attığını anlamıyorsun, Anita. Micah, Chimera'nın kendisini leopar formunda ne kadar tutacağını bilmiyordu. Zayıf olanlardan biri için her şeyini riske attı." Yine ellerine baktı. "Gözleri leopar gözleri olarak donmuş bir şekilde dönünce Merle geri çekildi. Liderliği Micah'ya verdi ve Chimera'nın yanında olan herkes Micah'yı lider olarak gördü. Sen Chimera ölünce adamlarını paylaştırdın. St. Louis'deki orijinal hayvan

gruplarına dağıttın. O zaman Micah'yı takip ediyorlardı, yine yapıyorlar."

"Böyle düşünmemiştim ama sanırım haklısın. Rafael ve Reece buna layık olmasa onu takip etmezlerdi. Onlar Chimera'nın adamları değildi. Böyle bir cesaret veya kendinden ödün verme bile yetmeyebilirdi."

"Micah standart anlamda iyi bir lider. İyi kararlar veriyor ve insan politikasında yetenekli."

Mantıklı konuşuyordu. Ümitlendim. "Öyle."

"Ben iyi bir adam değilim, Anita, onun gibi değilim."

"Birçok insan onun gibi değildir," dedim.

"Yatakta da o kadar iyi mi?" diye sordu.

"Ne?" diye karşılık verdim.

"Yatakta benden iyi mi, bu mu?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bunu yapma."

"İyi mi?"

"Haven, bak..."

Bağırdı. "İyi mi?"

Bunu yapmak istemiyordum ama... "Evet!" diye yanıtladım.

"Daha büyük olduğu için mi?"

"Hayır, büyüklükle ilgisi yok. Seninkinden çok da büyük değil. O, yatakta beni dinliyor. Oysa sen, ne zaman bir şeyi değiştirmeni istesem bunu bir eleştiri olarak görüyorsun. Hayır, bazı geceler nazik, bazı geceler sert olunmasını severim. Her seferinde aynı şeyi istemem."

"Yatakta bu kadar çok şey isteyen biriyle hiç birlikte olmamıştım."

Omzumu silktim. "Seks benim tek hobim, ya da arkadaşlarım öyle diyor."

"Seks senin hobin değil, Anita, tutkun. Seksi seviyorsun, gerçekten seviyorsun, tanıdığım bütün kadınlardan çok seviyorsun. Şimdi düşünüyorum da, benimle birlikte olan kadınlardan kaç tanesi yatakta rol yapıyordu acaba, gerçekten merak ediyorum. Hepsi benden bir şey istiyordu. Kiralarını ödememi, kıyafet veya mücevher satın almamı. Ama sen benden bir şey istemiyorsun. Ben sana senin kendine alamayacağın bir şey alamam."

"Bunun bir şeyler almakla ilgisi yok, Haven."

"Jean-Claude sana her hafta güller alıyor."

"Ben de ona hediyeler alıyorum," dedim.

"Sen erkeklere çiçek ve mücevher alıyorsun, Anita. Biriyle çıkarken erkek gibisin."

Biraz düşündüm, sonra omzumu silktim. "Sanırım öyle, bilmiyorum. Ben hediyelerin neden tek yönlü olması gerektiğini anlamıyorum."

"Erkeğin erkek olmasına izin vermiyorsun, Anita. Bunu bizden alıyorsun."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum," dedim. Gerçekten de bilmiyordum.

"Diğer erkeklerle yaşayabilirim ama diğer aslanlarla olmaz, Anita. Bunun beni, diğer erkeklerin gözünde ne kadar zayıf göstereceğini biliyor musun? Payne veya Jesse ile birlikte olabilirsin ama Noel ve Travis?" Sırtını dikleştirdi ve birisi termostatı birden açmış gibi enerjisi odaya aktı.

"Önceki akşam Noel ile ilk gecemdi, Haven, yemin ederim."

"Sana inanmıyorum."

"Yalanla gerçeği birbirinden ayırt edebilirsin, Haven."

Başını iki yana salladı. "Artık edemiyorum. Sanırım öfkem gözümü kör ediyor."

"Senin dışında tek birlikte olduğum aslan Nicky."

"Neden dövüşmemize izin vermiyorsun? Onu öldürmemden mi korkuyorsun?"

"Biriniz diğerini öldürecek ve sorumlusu ben olacağım."

"Biz aslanız, Anita, insan değiliz. Aslan olmamıza izin vermen gerek."

"Bu ne demek?"

"Bir sürünün tek bir Rex'i ve tek bir Regina'sı vardır. Hem Nick hem de ben Rex olamayız. Sürümdeki en zayıf aslanı becerip de beni yatağına almaman doğru olmuyor."

Önceki akşamdan önce Noel ve Travis'e dokunmadığımı tekrar söylemedim. Bir şeyi yapmadığını ispatlamanın çok zor olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim. Hele karşınızdaki size inanmıyorsa bu çok daha zordu. *Herkes suçu kanıtlanana kadar masumdur* sözü, sadece mahkemede geçerliydi ve her jürinin önyargıları vardı. Bunu hepimiz yapıyorduk.

"Beni tekrar yatağına alman için ne yapmam gerek?"

Konunun birden değişmesi beni şaşırttı. "Kavga ettiğimizi sanıyordum."

"Evet, ama sen barışmak için seks yapmazsın. Birine kızdıysan kızmışsındır. Kadınlar ve ilişkiler hakkında bildiğimi düşündüğüm hiçbir şey sende işe yaramıyor. Ne yapmam gerektiğini anlat. Seni nasıl kazanacağımı söyle."

Ciğerlerimi havayla doldurdum ve nefes verdim. "Bunun kazanmakla ilgisi yok, Haven. Ben kazanılacak bir ödül değilim. Ejderhadan kurtarılması gereken bir prenses

değilim. Ben prensim ve kendi yaratıklarımı kendim öldürürüm. Bununla sorunun olmaması lazım."

"Diğer erkeklerin yanında bana karşı nasıl dövüştüğünü görünce anladım zaten. Beni gümüş bıçakla kestiğinde de anladım. Sen ve Jean-Claude bu kadar çok enerji açığa çıkartmamış olsaydınız hâlâ yaralıydım." Yüzüme baktı. Çok ciddi olduğunu görünce bakışlarımı kaçırmak geldi içimden ama yapmadım. Hissedebiliyorsa bakabilirdim. "Noel'i hayatta tutmak için gerçekten beni öldürecek miydin?"

"Bizden zayıf olanları korumamız gerek."

"Bu evet demek anlaşılan, yani Noel'i kurtarmak için beni öldürecektin."

"Evet."

"Yatakta benden iyi mi?"

"Bunu son kez söyleyeceğim. Bilmiyorum. Dün geceye kadar onunla ilişkiye girmemiştim, bu yüzden bilmiyorum. O kadar iyi olduğunu sanmıyorum çünkü çok yumuşak. Ben yatakta deneyimli erkekleri severim."

"Nathaniel'ın çok deneyimi olduğunu duydum."

"Nathaniel'ın geçmişini mi yüzüme vuracaksın?"

"Bir erkek olsaydın sana sevgilinin bir orospu olduğunu söylerdim."

"Onunla tanıştığımda hayatını nasıl kazandığını biliyordum."

"Gördün mü, bir erkek bunu bilse çok kızar. Erkek olmama izin vermiyorsun ama sonuçta sen de erkek değilsin."

"S.ktir," dedim. Kapıya doğru yürüdüm. Ona sırtımı dönmek istemiyordum ama başka çarem de yoktu.

Haven birden öne atıldı. Yeterince zamanım olsaydı veya yeterince hızlı olsaydım kurtulabilirdim ama bileğimi tuttu. Ben bir köşeye çekildim ve bileğim hâlâ Haven'ın elindeydi. Gücü derimin üzerine çökünce nefesim kesildi ve aslanım kehribar rengi karanlık gözleriyle bana baktı. Kükredi, gırtlağımdan yukarı çıkan ses dudaklarımdan dışarı boşaldı.

Gözlerini kapattı ve tepeden tırnağa ürperdi. Gözleri, açtığında aslan gözleriydi. "Seviş benimle," dedi.

Kafamı iki yana salladım. "Hayır."

Elimi biraz daha sıkınca ne kadar güçlü olduğunu daha iyi anladım. "Silah yok, koruma yok, erkek arkadaşların yok, beni durduramazsın."

Nabzımın hızlanmasını bekledim, korkmayı bekledim, çünkü haklıydı. Yapmasına yapardım ama benden çok daha ağır, uzun boylu ve kaslı biriyle dövüşmek hiç de akıllıca olmazdı. Haven'ı dövüşürken görmüştüm ve teke tekte, inanılmaz şanslı olmadığım sürece, galip gelmem mümkün değildi. İçimdeki aslan tekrar kükredi. Haven'dan korkmuyordu. Neden? Sonra aklıma bir şey geldi.

Elinden kurtulmaya çalışmaktan vazgeçtim ve sırtımı dikleştirdim. Bunu beklemiyormuş gibi bir adım geriledi. "Neyi yapmanı durduramam? Sen sadece bedenimi istemiyorsun, Haven. Beni istiyorsun. Seni istememi ve seni sevmemi istiyorsun. Bunu bana tecavüz ederek kazanamazsın."

"Neden sadece bedeninle idare etmeyeyim ki?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. "Bu ilişkiden hep daha fazlasını isteyen sendin, ben değildim."

Aslan gözleri mavi rengine geri döndü. "Beni bir kıza çevirdin." Bileğimi bıraktı ve geri çekildi. "Çık dışarı, ben fikrimi değiştirmeden çık dışarı, Anita."

Kapıyı hissedene kadar geri geri gittim. Kapı kolunu bulmak için arkama dönmek zorunda kaldım ve o birden önümde belirdi. Vücudunu vücuduma bastırdı, beni kapıyla kendisi arasına sıkıştırdı. Eli bir kolumdaydı, sadece çok hızlı hareket ettiği için diğer kolumu yakalayamamıştı.

Nabzım gırtlağımda atıyordu âdeta. Korktuğumu gizleyemedim. Öne eğildi, saçlarımı kokladı. "Korku, seks ve yiyecek kokuyorsun. Güzel kokuyorsun."

Sesim titredi. "Sen de ter ve diğer insanların seksi gibi kokuyorsun."

Beni kendine çekti, kolumu aramıza sıkıştırdı. Fark etmezmiş gibi diğer koluma aynısını yapmadı. "O zaman kendini evinde hissetmelisin." Vücudunu bana yasladı. Fiziksel seçeneklerim azalıyordu ama başka çareler de vardı.

"Neden seni de Nicky gibi yapmadığımı biliyor musun peki?"

Tereddüt ettiğini hissettim. Şaşırmıştı, bu iyiydi. "Nicky'yi daha çok seviyorsun," dedi.

"Hayır, seni daha çok seviyorum. Nicky'nin özgür iradesini aldım. Beni memnun etmek için yaşıyor. Aslında ürkütücü bir deneyim. Auggie bana, sana da aynısını yapmamı teklif etti ama ben seni, bunu sana yapamayacak kadar çok seviyorum."

"Bunu neden şimdi söylüyorsun?" Bunu saçlarıma fısıldadı, vücudunun tamamı bana yaslanmaktan mutsuz değildi.

"Nicky'ye yaptığımın tek seçeneğim olmasını istemedim Haven."

"Ben Rex'im, bana aynısını yapamazsın."

"Emin misin? Sahip olduğun her şeyi riske atıp gelinim olmayı ister misin?"

Çok sakindi, sonra nefes kesici bir hızla odanın diğer tarafına gitti. Ben bir an için kapıya yaslandım, sonra gözlerimi ondan ayırmadan kolu çevirdim. Kapıyı açtım ve adım attım, tekrar üzerime gelmemesi için bakışlarım üzerindeydi.

Koridorun serin havası sıcaklığın bir kısmını aldı götürdü. "Temizleneceğim," dedi. Bana bakmadı.

"Temizlen," dedim. Dışarı çıktım ve kapıyı kapattım.

21

Enkazın içinde silahlarımı ve cep telefonumu aradım. Bir sürü silah buldum ama hiçbiri benim değildi. Haven'ın üzerime gelmesi beni çok sarstığı için silahlarımı gerçekten geri istiyordum. Görünen o ki soyunma telaşıyla silahlarını kaybeden sadece ben değildim ve bir sürü tehlikeli oyuncak bulmuştum. Nathaniel aramamda bana yardımcı oldu. Saçlarını yeni yıkamıştı ve şimdi koyu renkli ıslak bir kitle olarak sırtından aşağıya sarkıyorlardı. Hayatına bir kot pantolon olarak başlamış gibi duran bir şey giyiyordu. Micah şimdi duştaydı. Kim uyanırsa o duş alıyordu. Triumvira üyesi altı kişi ilk uyananlardı, herhâlde güç ve baskınlık seviyesi ile ilgiliydi. Haven'ın hangi sebeple uyandığını merak ettim ama kimseye sormadım. Bana zarar vermemişti, bu yüzden kimseye bir şey söylememe gerek yoktu. Haven'la için bir şeyler yapmalıydık ama ne?! İşte bundan emin değildim.

Jean-Claude hangi Şehir Efendileri'nin hayatta ve uyanık olduklarını anlamak için telefon görüşmeleri yapıyordu. Sabahın erken saatinde mesaj bırakarak bile kimin önce uyandığını belli ediyordu. Bu, vampirler arasındaki bir tür güç gösterisiydi. Ne kadar erken uyanırsanız o kadar güçlüydünüz, bu bir kuraldı. Fakat bugün St. Louis'de yaşanan erken uyanmaların hepsi güçle değil, Jean-Claude'la ilgiliydi. Gücün bir kısmım vampirlere aktarmıştı çünkü gücün bir yere gitmesi gerekiyordu. O güç bende olsaydı muhtemelen en yakın mezarlıktaki bütün ölüler ayağa kalkmıştı.

Enkazın bir kısmı, hâlâ, kendinden geçmiş ve birbirine sarılmış vampirlerle şekil-değiştirenlerden ibaretti. Enkaz içinde bir sürü ceset olan bir suç mahalli gibiydi, vampirler nefes almıyordu. Browning'imi ve büyük bıçağımı buldum ama bilek kılıflarım ve yedek silahım ortalıkta yoktu. Cep telefonumu da bulamamıştım ama bu beni pek öyle rahatsız etmiyordu. Cep telefonları insanları öldürmezdi, ben onları öldürebilecek şeyleri geri almak istiyordum. Mesajlarıma sonra da bakabilirdim.

Silahımla bıçaklarımın birilerinin altında olup olmadığına bakınırken bir el bileğimi kavradı. Tokat yemiş gibi irkildim ve ne yapacağımı bilemedim, o an zihnimde bir görüntü canlandı, Jean-Claude ve Richard'la birlikteyken gördüğüme benziyordu.

Noel ağzımdaydı ve boşalırken gözlerindeki bakışı gördüm, bir çığlık attı. Elin sahibini gördüğüm anda görüntü kayboldu.

Noel, "Aman Tanrım, o da neydi?" diye sordu.

"Yaşadıklarımıza ait bir anı," dedim. Sesim titriyordu. Yanına çömeldim. Hâlâ bana tutunuyordu. Anı kaybol-

muştu. Görüntüler zihnimde kısa süreliğine canlanıyor ve sadece önceki akşam birlikte olduğum insanlarda işe yarıyordu. Jean-Claude'un neler olduğu hakkında bir fikri yoktu ve o bir şey bilmiyorsa ben zaten bilemezdim.

Noel gözlüklerini kaybetmişti, gözleri şimdi daha koyu renkli ve büyük görünüyordu. Daha genç gibiydi, altın çerçeveli gözlükleri olmayınca bir şeyler eksikti.

Nathaniel bir şeyler aranıyordu, yanımızdan öylece geçip gitti. Sanırım bizi baş başa bırakmak istemişti. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Öldüğümü düşünüyordum. Öldüm mü?"

"Neredeyse," dedim. Eli hâlâ bileğimde ve gergindi, sanki beni bırakmaya korkuyordu.

"Beni kurtardın."

"Biraz yardım aldım, evet."

"Nasıl?"

"Ne kadarını hatırlıyorsun?"

"Seksi hatırlıyorum, başka bir şey hatırlamıyorum."

"Kalkabilir misin?" diye sordum.

Üzerinde biraz düşündü. "Sanırım." Hareketlendi ve ben de onu kendime çekip yardım ettim. Kalkmanın iyi fikir olup olmadığına karar verememiş gibi bir süre daha oturdu. "Canım acımıyor. Neden?" diye sordu.

"Sen bir şekil-değiştirensin. Siz çabuk iyileşiyorsunuz. O yüzden."

"Ben öyle değilim," dedi. Ben kalkmasına yardımcı olurken üzerindeki yırtık örtüler yere düştü, hatıramdaki gibi çıplak kalmıştı. Bu durum beni biraz rahatsız etti çünkü Noel'i korumam gerekenler arasına dâhil etmiştim. Dürüst olmak gerekirse, benim için fazla masum olduğunu

düşünüyordum. Kalkmasına yardımcı olurken onunla olan göz temasımı hiç kesmedim.

Boğuk bir ses geldi. "Noel yavaş iyileşir, neredeyse insanlar gibi." Travis kıyafetlerin ve baygın vampirlerin arasından çıktı, dizleri üzerinde bir süre bekledi. "Ah." Kasığının içine, kurumuş kanın olduğu yere dokundu. "Bu vampir ısırıkları da nedir? Şikâyet etmiyorum ama üç ısırık almama rağmen neden kendimi kötü hissetmiyorum?"

"Richard ve bende sekizer tane var."

Noel ve Travis şaşkın gözlerle bana baktı, bir an için ne kadar genç olduklarını düşündüm. Aslında benden beş, altı yaş küçüktüler. Gerçi mesele her zaman kronolojik yaş değildi. Her ikisi de radarıma deneyimsiz olarak takılmıştı.

Noel, "Kan kaybından ölmeniz gerekirdi," dedi.

"Pek diplomatik bir dil olmadı," dedi. Aşk koltuğundan destek alarak ayağa kalktı.

Noel huzursuz gibiydi ve mırıldandı. "Özür dilerim, öyle demek..."

"Sorun değil, kan kaybından ölmemiz gerekirdi."

"Neden ölmedik?" Bunu soran Nathaniel'dı, arkamızda duruyordu. Altı ısırık almıştı. "Bir akşam çok sayıda vampir benimle beslenmişti. Kendimi çok kötü hissetmiş ve bir gün boyunca kendime gelememiştim. Şimdi ise hiçbir şeyim yok. Aslında kendimi daha iyi hissediyorum."

"Ölümün Âşığı, gücü kullanarak, birbirimize zarar vermemizi, birbirimizi öldürmemizi sağlamak istiyordu. Jean-Claude gücü alıp sekse ve iyileştirmeye dönüştürdü."

Nathaniel, "Yani esas amacı bizi öldürmekti," dedi.

Başımla onayladım ve yüzümü buruşturdum çünkü boynumu ısıran vampir hiç nazik davranmamıştı.

İyileştirme gücünün büyük bir kısmını, karşımda duran iki aslana harcadığım kesindi çünkü ısırıklarım acıyordu. Bacaklarımdaki ısırık yaralarını, kot pantolonuma sürtünmesi için sarmıştım.

Noel elini bileğimden çekmişti. O an, uzunca bir süredir elini tuttuğumu ya da elimi tuttuğunu fark ettim. Kendi içimde çelişkiye düştüğüm anlardan biriydi: Elini bırakmalı mıydım yoksa tutmaya devam mı etmeliydim? Metafizik seks ile hayatını kurtarmıştım, adama bir de el ele tutuşma mı borçlu olacaktım?

Nathaniel telefonumu uzattı. "Silahını ve bıçaklarını aramaya devam edeceğim ama en azından telefonunu buldum."

Telefonu aldım, bu bahaneyle Noel'in elini de bıraktım. Travis, "Ne arıyorsun?" diye sordu. Nathaniel açıkladı ve birlikte odanın diğer tarafını araştırmaya başladılar. Noel yanımda kaldı, sanki sebebini bilmiyor ya da gitmek istemiyordu. Yanımdan ayrılmaktan korkuyor muydu bilmiyordum, acaba bunun metafizik bir sebebi var mıydı? Bunu daha sonra Jean-Claude'a sormaya karar verdim. Bir cevabı olmasını ümit ederek...

Noel kolumu okşadı. "Her şey yolunda mı?"

Bana dokunup durması hoşuma gitmiyordu. Kötü olduğundan değil; hoştu, ama bir aslana daha ihtiyacım yoktu. Zaten bir sürü aslanım vardı.

Neler olduğunu sezmiş gibi Haven girdi içeri. Şekildeğiştirenlerin tercih ettiği gibi çıplaktı ama bir elinde kılıfındaki silahı diğerinde havlu vardı. Havluyla mavi saçlarını kuruluyordu. Yakışıklı mıydı? Evet. Ama kasları veya güzel görünümü hatalarını kapatmıyordu. Bazen hayır demeniz gerekirdi.

Noel bana yaklaştı ve arkama geçti. Dikkat çekmemeye çalışıyor, arkama gizleniyordu. Bana dokundu ve ben geri adım attım, aramızdaki mesafe daha da azaldı. Bunu bir davet olarak algıladı ve elini bileğime doladı. Titrediğini hissediyordum, çıplak olmasına rağmen hiç seksi değildi. Karşısındaki bu yakışıklı adamdan korkuyordu ve Noel'in korkusu bile Haven'ın çekiciliğini azaltmaya yetiyordu. Hoş olan hoştu, Noel ve Travis'e yaptıkları ise hoş değildi.

Haven bize bakıp kaşlarını çattı. Gözleri mavi ıslak saçlarından yansıyan ışıkla daha bir mavi görünüyordu ve bu gözlerde öfke vardı. "Ben dersini verdiğimi düşünüyordum ama sanırım verememişim. Bir dahaki sefere mesajı daha net iletirim."

Nefes alıp verişim ve nabzım hızlandı. Noel'in kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını fark ettim. Travis gelip yanımızda durdu, Noel gibi arkama gizlenmedi ama bana yakındı. Odada tek dominant olan bendim. Korumalar ya baygındı ya da duştaydı.

Browning'imi el yordamıyla bulmuştum ama içinde gümüş değil normal kurşunlar vardı. Haven'ı yaralayabilir ama öldüremezdim. Kolumdaki bıçaklardan biri ve daha büyük bıçağım bendeydi. İkisi de gümüştü ama onu bıçakla da öldürebileceğimi sanmıyordum. Haven'ı dövüşürken izlemiştim ve iyi eğitimli olduğunu biliyordum. Kol ve bacaklarıyla ulaştığı erişim mesafesi benimkinin neredeyse iki katıydı. Hızının inanılmazlığını zaten banyoda göstermişti.

Nathaniel'ın arkamda gümüş mermili diğer silahımı aramaya devam ettiğini duydum. "Bulacağım," dedi. Anlaşılan ikimiz de aynı şeyi hesaplıyorduk. Bulabilirse silahımı alacaktı.

"Onlara zarar vermene izin veremem, Haven," dedim. Sesim berraktı ve titremedi.

Havluyu yere attı, çıplak, ölümcül ve çok güzeldi. "Bu şehrin Rex'i benim, Anita, sen değilsin. Dün akşam zihnime tecavüz etmeye kalktın ve seks harikaydı ama bunun için bile bana meydan okumana izin veremem."

"O zaman bir sorunumuz var," dedim. Noel yüzünü saçlarımın ardına gizledi. Artık Noel'e zarar vermesi için önce beni çiğnemesi gerekiyordu. Bunu anlayınca nabzım ve nefes alışverişlerim yavaşladı. Kararımı verince içime huzur doldu. Bir daha zarar görmelerine engel olmak için dayak yiyebilirdim. Bazen amaç kazanmak olmazdı, acı verse bile doğru olanı yapmak gerekebilirdi.

"Seninle sevişmediklerini söylediler ama yalan söylediklerini biliyorum."

"Ben sevişmediğim birçok insanı koruyorum," dedim.

Başını iki yana salladı. Silahı hâlâ kılıfındaydı ama zaten bize zarar vermek için silaha ihtiyacı yoktu. Ne yapacağıma karar vermek için saniyelerim vardı. Normal kurşun sıkarsam bana gümüş kurşunla karşılık verir miydi?

"Uzaklaş, Noel, bana yer aç."

Travis geldi ve Noel'e destek oldu. Bıçaklarımı çektim ve silahımın yere düşmesine izin verdim. Pozisyon aldım ve bıçaklarım şimdi kollarımın hizasında uzanıyordu. Bir zamanlar bıçaklarımın kılıçlar gibi vücudumun uzantısı olduğunu düşünürdüm ama her şey kullanılan bıçağa ve dövüşün tipine göre değişebilirdi.

Öne doğru bir adım attı ve beni inceledi. "Ne yani, ben de silahımı yere atayım ve seninle çıplak elle mi dövüşeyim istiyorsun?"

"Erişim mesafen benimkinin iki katı ve pençelerin var, benim yok. Bıçaklar durumu dengeler."

"Sana zarar vermeyeceğimi mi sanıyorsun? Toplarımı kestiğini mi düşünüyorsun? Ben sadece koleksiyonun için yeni bir kedi miyim?"

"Hayır, Haven, istersen bana zarar verebileceğini biliyorum."

"Yatakta gerçekten o kadar iyiler mi? Benden daha mı iyiler?"

"Sana onlara ilk defa daha dün akşam dokunduğumu söyledim."

"Yalancı kaltak!"

"Sen yatakta iyisin, Haven, ama bu seni sevmem için yeterli bir sebep değil."

"S.ktir, bu da ne demek?"

"Dün akşam iki aslanı neredeyse öldürüyordun, yarım kalan işini bitirmeye mi çalışacaksın?"

"Benim sürümden erkek aslanlar. Kendilerini savunamıyorlarsa ölürler. Aslanlar işlerini böyle yürütür."

"Şimdi yalan söyleyen kim?" Haven'ın arkasından bir kadın sesi geldi, kısa boylu sarışın bir aslankadındı. Haven kadar çıplaktı. Vücudu kaslı ve formdaydı, küçük göğüsleri kalkıktı ve kalçalarının kavisi vücudunun geri kalanı kadar zarifti. Aç kalarak diyet yapanların zayıflığına sahip değildi, belli ki ağırlık kaldırıp koştuğu için formdaydı. Biliyordum çünkü benim vücudum da kavisliydi, vücut yapımız birbirine benziyordu. Sanki ikimiz de vücudumuzu sert ve tehlikeli bir makineye dönüştürmüştük.

"Bu işe karışma," dedi. Sesinde kükremeye benzer bir ton vardı.

Kadın bize doğru yürüdü, Haven'ın yanından geçti. "Benim geldiğim sürüyü kadınlar yönetiyordu. Birçok sürüyü kadınlar yönetir çünkü erkekler sadece dövüşür ve sevişir."

Travis, "Biz öyle değiliz," dedi. Sesinde korkudan çok öfke vardı ve böyle olması daha iyiydi.

Kadın gülümsedi. Bize doğru yürüyor gözlerini bir an olsun Haven'ın üzerinden ayırmıyordu. "Evet, değilsiniz."

Haven, "Sürümün en zayıf aslanlarından bahsediyoruz," dedi.

Kadın, "Benim ihtiyacım olan bir sevgili, dövüşlerimi kendim de yapabilirim," dedi. Şimdi neredeyse yan yanaydık. "Kelly, Kelly Reeder," dedi.

"İsmimi biliyorsun," dedim. "Tanıştığımıza memnun oldum, Kelly Reeder."

Hafifçe gülümsedi. "Noel'e saldırdıklarında ben yanlarında değildim, bunu daha sonra Payne'den öğrendim. Travis, Noel'in ölmesine engel olmak için araya girene kadar olayın dışındaymış."

"Travis kaşındı, ağzının payını da aldı. Sen de almak ister misin, Kelly?"

"Anita seninle dövüşecekse, evet."

"Ben de varım." Bunu söyleyen ikinci bir kadınaslandı. Kısa kahverengi saçlarım saç kurutma makinesiyle kurutmuş ve şekil vermişti ama üzerinde kıyafetleri yoktu. Gerçi benden kıyafet istese bile benimkiler ona olmazdı. Boyu uzundu ve spora da kas yapmak için değil formda kalmak için gittiği belliydi. Kadın, kavisler, kalçalar ve göğüslerden ibaretti. Yumuşak, kadınsı hatları, Kelly veya benim gibi kas yapmaya müsait değildi.

"Bu işe karışma, Rosamond. Sen dövüşçü değilsin."

Rosamond -bir peri masalında veya romantik bir hikâyede karşılaşabileceğiniz bir isimdi. Kelly gibi o da Haven'ın etrafında dolaştı. Dövüşçü gibi durmuyordu belki ama bütün şekil-değiştirenler gibi çok zarif hareket ediyordu. Dikkatli adımlar attı.

"Noel'e zarar verirken seni durdurmadım çünkü senden korkuyordum. Sonra Noel'le arana Travis girdi. Travis dövüşçü değildi ama kendisine zarar vereceğini bildiği hâlde bunu yaptı. Eğer aranıza girmeseydi sen Noel'i çoktan öldürmüş olurdun."

"Sana zarar vermemi mi istiyorsun?"

"Hayır, istemiyorum, gerçekten istemiyorum, ama onlara ikinci bir kez zarar vermeni izleyemem. Dün akşam sen onları döverken çok keyif aldığım söylenemez." Manikürlü tırnakları olan elini yumruk yaptı. "Ama Regina'mız seninle dövüşecekse onun yanında yer alırım."

Haven, "O benim Regina'm değil," dedi.

Kelly, "Aslanın gücünü kullanarak iki aslanı iyileştirmemize yardım etti," dedi. "Aslanlarda zarar verebilenler sık görülür oysa iyileştirme gücüne nadir rastlanır. Annem yapabiliyordu ve ben, aslanları iyileştirebilen birini onları ölesiye döven birine tercih ederim. Kas gücünden yararlanabileceğimiz aslanları her zaman bulabiliriz Haven, ama büyü gücü ve iyileştirme... İşte bunlar bulunması zor güçlerdir."

"Yaratığını açığa çıkartamıyor. İnsan vücudunun içinde kapana kısılmış."

"Yaratığı gerçek. Dün akşam gücü bir alev gibi hepimizi kuşattı."

Rosamond, "Ben dün akşam aslanının kokusunu aldım," dedi. Şekil-değiştirenler hakkında yeterince şey bildiğim için ne demek istediğini biliyordum. Kokusunu alabiliyorsa gerçekti. Rosamond gelip Kelly'nin yanında dikildi.

Kelly, "Sürünün aile gibi olması gerekir," dedi. "Sen sürüyü silahlı bir askeri kampa çevirdin."

"Hepinizi yenemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ama denemeye niyetliyim."

Ne diyeceğimi bilemedim. Daha önce hiç kimse bu şekilde benim safımda yer almamıştı, erkeklere karşı hep tek kadındım; bunun tek istisnası Claudia'ydı belki. Tanımadığım bu iki kadına şimdi ne diyebilirdim ki şimdi?

"İlk kez bir dövüşte tek kadın değilim, bu iyi bir şeymiş," dedim.

Kelly vahşice gülümsedi ve dişlerini gösterdi. Gerçi bence gülümsemeden çok bir hırlamaya benziyordu ama sorun değildi, şu an ihtiyacımız olan tam da buydu.

Rosamond, "Kelly, kadınlar arasında işte böyle bağ kurar," dedi.

Kelly başıyla onayladı ve omzunu silkti. Bunu yaparken aynı zamanda omuzlarını da gevşetmişti. Ben duruşumu değiştirdim çünkü sonsuza kadar aynı pozisyonda kalmam imkânsızdı. Hem yanımdakilere de hareket alanı açmalıydım. Farklı bir deneyim olacaktı, yanımda bana yardım edecek insanlar olduğunu biliyordum.

"Özel bir dövüş mü yoksa isteyen herkes katılabiliyor mu?" Claudia üzerinde bir kot pantolon ve siyah tişörtle koridordan bulunduğumuz yere doğru yürüdü. Yarı zamanlı sirkte yaşıyordu, bu yüzden yedek kıyafetleri vardı. Uzun, ıslak siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Haven'dan

biraz daha uzundu ve omuzları ondan daha genişti. Hatta tişörtü zorlayan pazılarının da Haven'ınkilerden daha büyük olduğunu söyleyebilirdim.

Haven, "Bu, aslanları ilgilendiren bir konu," dedi. Bunu söylerken gözlerini yanından geçen kadının üzerinden ayırmıyordu. Sanırım Claudia'yı hepimizden daha büyük bir tehdit olarak görüyordu. Bu bana bir hakaretti.

"Ben Anita'mn korumasıyım, zarar görmesine izin verirsem ne işe yararım?" Ses tonu Haven'dan ne kadar nefret ettiğini ele veriyordu ve bu nefret Richard'a beslediğinden çok daha fazlaydı.

"Hep birlikte beni yenebileceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

Kelly'yi dövüşürken görmüştüm, Rosamond çok işimize yaramazdı ama Claudia'yı biliyordum. "Bence yenebiliriz."

"Belki ama düşmeden önce canınıza okurum."

"Göster kendini.

"Ne?" diye sordu.

Gülümsedim ve bu sıcak bir gülümseme değildi. Soğuk ve içinde beklenti barındıran bir gülümsemeydi. Ardından aklımdan geçenleri dile getirdim. "Bu dövüşü kazanabileceğini düşünüyorsan gel ve ispatla."

Bir ara karşımızdaydı, sonra görüntüsü bulandı. Bir an için, *Tanrım çok hızlı*, diye düşündüm. Dövüş başlamıştı.

22

Rosamond birkaç darbeyle olduğu yere yığıldı. Kan revan içinde kalmıştı. Ben Haven'ı birkaç kez kestim ama sonra bacaklarım yerden kesildi ve düştüm. Bıçaklar elimdeyken düşüşümün ivmesini azaltamazdım. Sadece düşebilirdim. Sert bir yüzeye çarpmak bir anlığına da olsa afallamanıza sebep olur. Kaybedecek bir anım bile yoktu. Tepemdeydi ama sonra yok oldu. Büyü gibiydi, çok hızlı ve çok güçlüydü fakat Haven değildi. Claudia bir tekmeyle Haven'ı benden uzaklaştırdı ve üzerimden geçti, tekmenin ivmesiyle hareketine devam etti.

Ayağa kalktığım anda Haven'ın bir sonraki tekmeyi kadının bacağını yakalayarak karşıladığını gördüm. Dirseği bacağa doğru iniyordu. Claudia kendini yere bıraktı, Haven'ın onun bütün ağırlığını taşımasına izin verdi. Haven bunu başarabilirdi ama dengesini sağlaması birkaç

saniyesini aldı. Bunu fırsat bilen Claudia ikinci bir tekme attı, havada daire çizen ayağı Haven'ın yüzünde patlamak üzereydi. Hem vuruşu karşılayıp hem Claudia'nın bacağını kıramazdı. Vuruşu karşıladı ama şimdi iki eli de Claudia'nın bacaklarındaydı. Claudia kapana kısılmıştı ama biz kısılmamıştık.

Kelly, Haven'm sağına hamle yaparken ben de soluna doğru hamle yaptım. Kollarıyla vuruşu karşılayamayacak durumdayken erişim mesafemi arttırmak için büyük bıçağımı kullandım. Darbeyi indirecek kadar hızlı olmayı beklemiyordum kendimden ama bıçağın ucu kaburgalarının arasına girince eğitimim devreye girdi. Birine bu açıdan bıçak sokunca yukarıya itmeye devam eder ve kalbe doğru giderdiniz.

Kelly'nin diğer tarafta başka bir şey yaptığının farkındaydım ama bakacak zamanım yoktu. Sonra Haven yerdeki Claudia'yı bir sopa gibi kullanıp tepeme indirdi. İkimiz birlikte kendimizi yerde bulduk. Bu sırada elimde tuttuğum iki bıçakla Claudia'yı yaralamamak için elimden geleni yapıyordum. Claudia'nın baygın bedeni Haven'dan bana gelen darbenin etkisini azalttı ama üzerime düştüğü için hemen ayağa kalkamazdım.

Biraz olsun kendine gelince üzerimden indi de ben de ayağa kalkabildim. Yavaştım ama yine de doğrulabildim. Bu sırada Kelly ve Haven yumruklaşıyorlardı. İkisi de çok hızlıydı dolayısıyla birbirlerinin ataklarını karşılayabiliyorlardı. Bu kadar hızlı bir dövüşü takip edemezdim. Kelly bana nazaran ufak tefekti, Haven uzun bacaklarının yardımıyla kadını geri çekilmeye zorluyordu. Kelly Haven'ın bacakların arasına girmeye çalıştıysa da beceremedi. İkisi

de arzu ettikleri darbeleri indiremedi ama kollarına ve bacaklarına bir sürü yumruk yedi. Dövüşün galibi ilk yorulup pes eden veya rakibinin bir kolunu ya da bacağını ilk kıran olacaktı. Tabii eğer Kelly ve Haven teke tek dövüşüyor olsalardı...

Claudia diğer taraftan saldırıya geçti. Haven son bir tekme attı ve Kelly koluyla vuruşu karşıladı. Bir kemiğin kırılma sesini duydum. Yaşadığı acı ve şok Kelly'nin, bir an için, odağını yitirmesine sebep olmuştu. Diğer tekme kadının suratında patladı. Aldığı darbeyle yere düşen Kelly tekrar ayağa kalkamadı.

Claudia pozisyon almıştı, kolları ve yumrukları darbeleri karşılamaya hazırdı. Uzun bacakları gevşekti ve hazırda bekliyordu.

Haven kollarını havaya kaldırdı ve ayaklarını yere sağlam bir biçimde bastı. Daha önce aldığı bıçak yaralarından karnına ve koluna kan damlıyordu. Kaburgasında açılan yara çok derin olmamasına rağmen buradan da dışarıya kan boşalıyordu. Ne kadar çok hareket ederse o kadar çok kan kaybedecekti. Birden, akan kanın arasında bir baloncuk gördüm. Ciğerini falan mı kesmiştim acaba?

Haven nefes nefeseydi. "Hiçbir kadın teke tekte beni yenemez. Ben bu yüzden kralım ve siz de bu yüzden hile yapmak zorundasınız."

Claudia, "Seni küçümsedim, bir daha yapmayacağım," dedi.

"Beni indirebileceğini mi düşünüyorsun?"

Claudia, "Evet," dedi.

"Claudia," dedim. "Bunun maço erkek saçmalığıyla bir ilgisi yok."

"Hayatındaki birkaç erkeğin canına okumayı çok istiyordum, Anita. Maçolukla bir ilgisi yok inan. Çok rahatlatıcı bir deneyim."

Haven, "Haydi, kaltak," dedi.

"Claudia..." dedim.

Saldırıya geçti.

23

Şekil-değiştirenler veya vampirlerle dövüşmeye gönüllü olmamanın sebebinin sadece kız olmam olmadığını anlamamıştım. Aslında ufak tefek olmamın da bunda etkisi vardı. Fakat Claudia benim gibi değildi.

Haven'dan daha uzundu. Claudia bacaklarda Haven ise kollarda avantajlıydı ama yakın dövüşte avantajı sağlayan bacaklardı. Claudia'nın erişimi daha fazlaydı. O da bu avantajını kullanarak vuruşları ardı ardına karşıladı. Kimin kime vurduğunu anlamanın tek yolu derilerinin rengiydi, birininki soluk diğerininki daha esmerdi, inanılmaz hız yüzünden derilerinin renkleri üzerinde görsel bir Doppler etkisi yaşandı.

Kanepenin üzerine çıkarak dövüşten uzaklaştım, çünkü yine birinin üzerime fırlatılmasını istemiyordum. Bir taraftan da gözüm üzerlerindeydi. Kıyafet yığınının ortasına

atladım ve nasıl olduysa o kadar yumuşak kumaşın arasında sert bir şeyin üzerine düştüm. Bu bir 357 Magnum'du. Bıçağımı kılıfına koyarken altımdaki silahı elime aldım. Kim bu kadar büyük bir silahı taşırdı ki?

Nathaniel ve Travis, Rosamond ve Kelly'yle ilgileniyordu. Kelly sadece baygındı ama Rosamond'un şimdiye kadar çoktan ayağa kalkması gerekirdi. Bir şekil-değiştiren boynu kırılırsa veya kafatası ezilirse ölür müydü? Ben hayır derdim ama emin de değildim. Etrafımda her şeye dayanıklı çok güçlü şekil-değiştirenler olduğu için Rosamond'un güç seviyesinde birinin nelere dayanabildiğini bilmiyordum. Noel'in nerede olduğunu göremedim ama Haven'dan ne kadar uzakta olursa o kadar iyiydi.

Bir anlığına görüntü netleşti. Claudia'nın ayağı Haven'ın vücuduyla buluştu ve Haven havalandı. Rüzgârını hissettim. Etli bir gümbürtüyle karşı duvara çarptı. Claudia yanımdan hızla geçip işini bitirmeye gitti.

Odada bir silah sesi duyuldu ve patlamanın gürültüsü çıplak duvarlarda yankılandı. Ben elimdeki Magnum'la sese doğru dönerken Haven'ın bir duvarın dibinde kan tükürdüğünü fark ettim. Claudia yerdeydi. Sol kolu işe yaramaz durumdaydı, kanı fışkırıyordu. Her şeyin bir anda ağır çekime girdiği nadir anlardan biriydi. Nesnelerin sert hatları vardı, sanki gözleriniz görüntüyü beyninize kazıyordu. Haven silahı yerde yatan Claudia'ya doğrultmak istedi. Ben nişan almıştım ama ateş etmedim. İsmini haykırdım.

Bir saniyeliğine duraksadı, gözlerini bana çevirdi. Sonra her şey yeniden hızlandı, her şey bir anda yaşandı. Haven tetiği çekti. Ben de çektim. Büyük silahın namlusu geri

tepmeyle tavana baktı ve namluyu aşağıya indirmek zorunda kaldım.

Göğsünde bir delik vardı ama şimdi silahını bana doğrultuyordu. Kim önce ateş ederse o kazanacaktı. Korkacak veya endişelenecek zamanım yoktu, bütün konsantrasyonumu tek bir noktaya odakladım, nefesimi tuttum ve tetiği çektim. Benimkinin ardından Haven'ın silahı da patladı. Merminin vınlamasını duydum ve başımın yanından geçip kanepeye saplandığını gördüm. Haven'ın göğsü şeytani bir çiçek gibi açıldı. Kolunu tekrar havaya kaldırabilmişti, bu gerçekten inanılmazdı. Ben elimdeki Magnum'la tekrar nişan alamayacaktım, bu sefer olmazdı. Havaya bakan namluyu aşağıya indirip tekrar nişan alırken yeterince hızlı olamadığımın farkındaydım.

Silahını ateşledi. O an mermiyi yedim, omzum uyuşmaya başlamıştı. *Ah, vuruldum*, diye düşündüm. Ama ateş ettim ve diğer silahlar da ateşlendi. Arkama dönüp bakmadım. Bana ateş ediyorlarsa ölmüştüm. Haven'a ateş ediyorlarsa bu harikaydı. Mermileri saydım. Omzum acıyordu ama yine de onu kullanabiliyordum. Yara için sonra endişelenebilirdim.

Mermiler saplandıkça Haven'ın vücudu sarsılıyordu. Hangileri benim mermilerimdi, hangileri diğerlerininkiydi anlayamıyordum. Vücudunun tam orta yerine nişan alıp silahımı ateşledim. Güzel ve kaslı göğsüyle karnı kırmızı bir et yığınından ibaretti şimdi.

Hiçbir şey duyamıyordum. Silah sesleri kulaklarımda yankılanıyordu. Biri bana dokununca irkildim ve silahımı o yöne çevirmeye çalıştım. Wicked kolumu tuttu, elinde büyük bir silah vardı. Ağzı hareket ediyordu ama ben ne

dediğini anlayamıyordum. Silahımı elimden almasına izin verdim.

Sol omzuma baktım. Kan yoktu. Acıyordu ama yara göremedim. Wicked hâlâ benimle konuşuyordu ve ben hâlâ ne dediğini anlayamıyordum. Bana yardım etti. Yanımızdan geçen eli silahlı adamlar Haven'a doğru yürüdü. Fredo, Claudia'nın yanındaydı. "Claudia iyi mi?" diye sordum. Ne kadar yüksek sesle konuştuğumu bilmiyordum. Anlamam mümkün değildi.

Wicked başını iki yana salladı, yüzüne düşen ıslak sarı saçlarını kurutmaya gerek görmemişti sanki. Giyinikti. Beni Claudia'dan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Mücadele edip Claudia'nın yanına gitmek istedim ama izin vermedi. Neden onu görmemi istemiyordu. Durumu ne kadar kötüydü ki? Sonra beni iyice arkaya çevirdi ve yerde sırtüstü yatan göğsü kanlı Noel'i gördüm. Öne doğru bir adım atınca bu sefer de başka birinin başında toplandıklarını gördüm. İnsanların arasında uzun kahverengi saçlar uzanıyordu. Omzumun neden acıdığını anladım, gerçekte yaram yoktu.

Öne atıldım, Wicked'in elinden kurtulmaya çalıştım. Birisi beni vurmak istese vurabilirdi ama bu umurumda değildi çünkü aklımda Nathaniel'dan başka bir şey yoktu.

24

Kim olduklarına bile bakmadan insanların arasından geçtim. Yanına varınca dizlerimin üzerine çöktüm. Menekşe renkli gözleri fal taşı gibi açıldı, bana baktı. Jason elini tutuyor, Lisandro yarasının üzerine basınç uyguluyordu. Yara varmışçasına acıyan omzuma dokundum. Buna benzer bir duyguyu Richard ve Jean-Claude yaralandıklarında da hissetmiştim. Bu, kötü değildi. Daha kötülerini de görmüştüm. Biliyordum ama yine de dokunmam gerekti. Ağlıyordum. Yalnız ben değil, Jason da ağlıyordu; bu sayede kendimi o kadar da kötü hissetmedim.

Nathaniel'ın yüzüne dokundum. Bana gülümsedi. Duyma yetim yavaş yavaş yerine geliyordu. Birisi, "Gitti! Gitti!" diye bağırdı. Kafamı çevirince Noel'in yanındaki Jesse ve Kelly'yi gördüm. Enerjilerini ve aslanlarını hissettim. Nathaniel, "Git," dedi. "Noel'e yardım et."

Elimi kalbinin üzerine koydum, sanki gitmeden önce kalbinin attığından emin olmalıydım, sonra Noel'e doğru yürüdüm. Şimdi Kelly bağırıyordu. "Çok geç! Öldü!" Jesse, Noel'i kucaklıyordu.

Noel'e baktım ve Kelly'nin haklı olduğunu anladım. Beyin, vücudun dışına ait olamazdı. Kafasının içindekiler yere saçılmıştı. Edebiyat yüksek lisansı yapıyordu. Bütün çabaları, bütün bilgi ve birikimi, şimdi yoğun ve kanlı bir kitle olarak odanın zeminindeydi. Güçlü bir şekil-değiştiren bile bunu iyileştiremezdi. Her şey iyileşirdi ama bu iyileşmezdi.

Truth yanıma geldi, saçları duştan yeni çıktığı için ıslaktı. "Koridorda gizleniyordu. Biz silah seslerini duyunca koşmaya başladık ama Noel öne atıldı. Nathaniel'ı yere serdi ve onu kurtardı. Çok geç kalmıştık."

Vücudun yanına çömeldim çünkü artık sadece bir vücuttu. Artık Noel değildi, bu sefer hayatını kurtaracak bir mucize de yoktu.

Odanın diğer tarafından gelen sesleri duydum. "Claudia?" diye sordum.

Wicked, "Yaşayacak," dedi. Seslerin geldiği yönden geliyordu. "Görünüşe göre Rex'in de."

Suratına baktım. "Ne?"

"Aldığı hasarı iyileştiriyor. Doktor yaşayacağını söyledi."

Jesse, "O kadar güçlü olamaz," dedi.

Başımı iki yana salladım ve yerimden kalktım. Haven'ın etrafını saran korumaların yanına gittim. Wicked ve Truth da benimle geldi. Beni korumak için mi yoksa beni durdurmak için mi geliyorlardı bilemedim. Doktorumuz Lilian şimdi Haven'ın yanındaydı. Ben dustayken gelmiş

olmalıydı. Belli belirsiz bir düşünceydi, zaten nasıl geldiği veya kendisine ihtiyacımız olduğunu nasıl öğrendiği önemli değildi.

Korumaların arasından geçtim. "Sorun değil, Lilian, onun için bir şey yapmak zorunda değilsin."

"Claudia'dan daha kötü durumda, bir şeyler yapabilirim," dedi.

"Yaşayacak mı?" diye sordum.

"Sanırım," dedi.

"Hayır," dedim.

Lilian bana baktı ve yüzümde bir şey gördü. "Anita, bunu yapmak zorunda değilsin."

Başımla onayladım.

"Evet, yapmak zorundayım."

Beni durdurmaya çalıştı. "Uzaklaştırın bu kadını buradan. Gidip başkasını kurtarsın."

Söylediğimi yapıp Lilian'ı oradan uzaklaştırdılar. Haven bana baktı, gözleri ağzından akan kanın da etkisiyle inanılmaz bir maviliğe bürünmüştü. Bir şey söylemeye çalışırken ağzından yine kan geldi.

Silahı yüzüne doğrulttum. Gözlerini bana çevirdi. Canlı birinin sesinin bu kadar boğuk çıkmaması gerekirdi. Öksürdü, kan tükürdü. "İyileşeceğim," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Leoparını öldürdüm mü?"

"Ona mı nişan aldın?"

Gülümsedi, dişlerinde de kan vardı. "Evet."

"Neden?"

"Çünkü hepsini benden daha çok seviyorsun." O kadar sert bir biçimde öksürdü ki ciğerinin bir parçası kopmuş

gibi yere kanlı bir et parçası düştü. Bu kadar çok gümüş hasarını iyileştirebilen biri çok güçlü olmalıydı.

"Elveda, Haven."

Bana hırladı ve şekil değiştirmeye başladı. Gücü derimin üzerinde elektrik akımı gibi gezindi. Aslanım hırladı. Mavi gözleri bir aslanın gözlerinin kehribar rengine dönüştü. Tetiği çektim. Kehribar renk geri çekildi ve tetiği bir kez daha çektim. Birkaç kez yatakta tepemde gördüğüm mavi gözlerine baktım. İkinci mermiden sonra gözlerine bakmak artık çok zordu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve namluyu yüzüne dayayıp tetiği bir kez daha çektim. Atış bu kadar yakın mesafeden olunca kafasının arkası patladı. Noel gibiydi, tıpkı Noel gibi... Gözlerime kan ve kandan daha yoğun başka şeyler sıçradı. Her yere parçalar sıçramıştı.

Silah boşalana kadar tetiği iki kere daha çekebildim. Sonra ayağa kalktım ve boş silahı yere bıraktım. İçinde mermi olmayınca elimde bir kurşun gibi ağırlaşmıştı. Hem odadakilere karşı da bir işe yaramazdı.

Herkes önümden çekildi. Kimse bana dokunmayı veya beni rahatlatmayı denemedi, bir şey demedi. Sadece kenara çekildiler ve bana baktılar. Nathaniel'ın yanına gittim. Micah da Nathaniel'ın yanına gelmiş, elini tutuyordu. Nathaniel bana bakıp gülümsedi. Ben de karşılık verdim.

"Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum."

Micah elimi tuttu ama başımı iki yana salladım ve ayağa kalktım. "Nathaniel'ın yanında kal," dedim.

Micah, "Sana seçim şansı bırakmadı," dedi.

Başımla onayladım. "Biliyorum." Sonra koridora doğru yürüdüm. Hayal meyal, temizlenmem gerektiğini düşün-

düğümü, hatırlıyorum. Yürümeye devam ettim. Jason koridorda J.J.'in yanındaydı. Kadın fal taşı gibi açılmış gözlerle bana bakıyordu. Jason, J.J.'i odasına götürmek, onu kan ve ölümden uzaklaştırmak istedi.

Jean-Claude'un yeni taktırdığı duşlara varana kadar Sirk'te ne kadar çok insanın yaşadığını görme fırsatım olmuş oldu. Spor salonlarındaki gibi büyük, açık bir alandı burası. En yakındaki duşu açtım ve suyun altına girdim. Kıyafetlerimi çıkartmadım, bir terslik vardı ama yine de uzanıp sabunu aldım. Nathaniel'ın kanını giysilerimden temizledim. Haven'ın kanını yüzümden ve saçlarımdan çıkarttım. Noel'in kanı dizlerimden aşağısını ıslatmış, ayakkabılarıma da bulaşmıştı. Tüm çabalarıma rağmen ayakkabılarımdaki kan bir türlü çıkmak bilmiyordu. Bunun üzerine ayakkabıları çıkartıp bir kenara fırlattım. Pantolonu da üzerimden sıyırıp dizlerimi ovalamaya başladım.

"Anita. Anita."

Kot pantolonumu ovalamaya devam ettim. "Çıkartamıyorum. Kanı çıkartamıyorum."

"Anita!" Richard kollarımı tuttu, su yüzümden aşağıya ve Richard'ın önüne akarken suratına baktım. Uzun boylu olduğu için su göğsünün üzerine gelmiyordu. Kahverengi gözlerinde acıma, hüzün ve anlayamadığım başka bir duygu daha vardı.

Kot pantolonu tuttum. "Kanı çıkartamıyorum."

Kotu elimden aldı. "Sorun değil," dedi.

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, sorun."

Beni göğsüne çekince su sırtıma aktı. "Hayır, değil. Üzgünüm, Anita, çok üzgünüm."

Bana sıkı sıkı sarıldı, bense onun kollarında kaskatıydım. Sonunda kollarım biraz olsun gevşedi. Gevşeyen kollarımı Richard'ın beline doladım. Yüzümü ıslak tişörtüne ve kaslı göğsüne yasladım. Tam istediğim boydaydı, kulağım göğsüne geliyordu. Richard'a sarılıp kalbinin sesini dinledim.

Saçlarımı okşadı ve mırıldandı. "Ben buradayım, ben buradayım. Özür dilerim, ben buradayım."

"Yanımda olmana sevindim," diyebildim. Sonra ağlamaya başladım. Dizlerimin bağı çözülene kadar ağladım ve beni yakaladı. Beni kollarına aldı, vücuduna bastırdı ve kulağıma eğilip fısıldadı: "Ben buradayım, ben buradayım." Bazen, söyleyebileceğiniz sadece bu olurdu. Verebileceğiniz ve alabileceğiniz rahatlamanın maksimumu bu olabilirdi.

25

Jean-Claude'un yatağının yanına oturdum. Neredeyse bir yıldır burada yaşıyordum ama hâlâ bu yatağı ikimizin yatağı olarak benimseyememiştim. Yumuşak mavi battaniyeye sarındım çünkü birincisi, saçlarım hâlâ ıslaktı, ikincisi, bornozum ipekti. Jean-Claude arkama geçti, siyah kadife bornozunun klapaları da bornozun geri kalanı gibi siyah kürktendi. Genelde bunu giymesi hoşuma giderdi ama bugün umurumda değildi. Saçlarımın bir kısmını eline aldı ve kurutma makinesinin büyük dişli ağzını saçlarıma tuttu. Genelde saçlarımın kendi kendine kurumasını tercih ederdim ama şu an titriyordum ve bu yüzden Jean-Claude saçlarımı makineyle kurutmak istemişti. Umurumda değildi. Kurutma makinelerinin sıcaklık vermelerinin dışındaki en iyi özelliği çok gürültülü olmalarıydı. O çalışırken biri konuşsa da duyamazdınız ve konuşmak her zaman iyi bir şey değildi.

Jean-Claude birkaç buklemi daha alarak kurutmaya devam etti. Bense onun kucağında, yüzüme vuran sıcak havanın keyfini çıkartıp saçlarımla oynamasına izin verdim. Saçlarıma bir tür bakım ürünü sürdü, saç tellerimin tamamen kurumasını istemiyordu. Tabii ki öncesinde benden izin almıştı, verdiğim cevap son bir saattir her şeye verdiğimle aynıydı. "Tamam."

"İyi misin?" sorusuna verdiğim cevap, "İyiyim," oluyordu. Bu bir yalansa bile gerçeği henüz ben de bilmiyordum. İyiydim işte.

Kurutma makinesini kapattı ve yanıma koydu. Buklelerimi eline aldı ve kendisini mutlu edecek şekilde düzeltti. Otururken gözlerimi kırpıştırdım. Saçlarımın neye benzediğiyle bu kadar ilgilenmediğim bir an olmamıştı.

Kapının açıldığını duydum ama arkama dönüp bakmadım. Bence çok önemli değildi. Kahve kokusu aldım. Nabzım biraz hızlandı, doğruldum ve kendime ne kadar sarıldığımı fark ettim. Sırtımı biraz dikleştirdim, omuzlarımı geriye attım. Sık sık tekmelenen bir köpek gibi bir yere sinecek değildim, böyle hissetmeme sebep olan şeyler zaten benimle aynı odada değildi. Duygularım tekmelenip cehenneme gitmiş gibiydi ama bu kadar da ezik görünmemem gerekiyordu.

Richard önümdeydi ve üzerinde gömleği yoktu, çok soluk ve yer yer yamalı bir kot pantolon giymişti. Sanki bir tür çamaşır suyu kazasına uğramıştı. Richard böyle göründüğünde kotlarını atardı. Ayakları da çıplaktı.

"Kıyafetlerin ıslandığı için özür dilerim," dedim. Sesim garip çıktı, sanki söylediğim şeyler kafamın içinde yankılanıyordu.

Kırmızı bir kahve kupasını bana uzattı. Nathaniel'ın burası için aldığı yeni yemek takımıyla uyumlu kupalardandı. Evimizdeki gibi, tezat iki rengi bir araya getiren ağır tabaklar almıştı. Evdekiler yeşil ve maviydi, Sirktekiler ise siyah ve kırmızıydı. Yeni banyolarla birlikte yapılan yeni mutfakta duruyorlardı. İçeride çok sayıda işçi varken bir sorun yaşanmamış olması iyi bir şeydi.

Richard önümde eğildi ve kupayı uzattı. "Kahve. İhtiyacın var."

Başımla onayladım ama almaya çalışmadım. Tek düşünebildiğim Nathaniel'dı. Doktorun yanındaydı ve Micah'nın elini tutuyordu. Onu görmeye gitmeden önce kendime gelmeye çalışıyordum. İçimde bir ses tekrarlayıp duruyordu. "Haven, Nathaniel'ı öldürmeye çalıştı. Beyni saçılmış olarak yerde yatan Nathaniel olabilirdi." Bu düşünceleri bir kenara bıraktım ve bir şey düşünmemeye çalıştım.

"Kahve istemiyor musun?" diye sordu.

"Güzel kokuyor," dedim. Sesim de bedenim gibi uyuşuktu.

Richard battaniyenin kenarından dışarı çıkmış elime kupayı tutuşturdu: "İç."

Kupayı kaldırırken elim titredi, bu yüzden diğer elimden destek almak zorunda kaldım. En iyisi iki eli de kullanmaktı. Bir süre, kahvenin zengin ve hoş aromasının kokusunu içime çektim. Kahve alışverişini benim için Nathaniel yapardı. O, her zaman benim ne istediğimi iyi bilirdi.

"Nathaniel nasıl?" diye sordum.

"Benim de söylediğim gibi, *ma petite*, iyi. İyileşecek. Yaralı ama kalıcı bir hasar yok."

Richard, "Kahveyi sıcakken iç, Anita," dedi.

Kahveyi yudumladım, tadı çok güzeldi. İçinde yeterince şeker yoktu ama Richard daha fazla şeker koymaya başladığını bilmiyordu. Bir şeyleri değiştirdiğimi bilecek kadar yanımda kalamıyordu.

"Herkesi nasıl güvende tutacağız?" diye sordum. Soruyu kime yönelttiği bilmiyordum.

Jean-Claude, "Kaplanlarla sen hazır olunca buluşacağız," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Ben *Marmee Noir*'dan bahsetmiyorum, yaşadığımız olaydan bahsediyorum. Haven ile bir şeyleri çözdüğümüzü sanıyordum. Güvende olduğumuzu düşünüyordum."

Richard, "Hepimiz öyle düşünüyorduk," dedi.

Jean-Claude yanıma oturdu, vücudunu vücuduma yasladı. Kolunu dikkatlice omzuma attı; hem kahvenin dökülmesini istemiyor hem de bana dokunmak istiyordu. "Bilemezdin, *ma petite*."

"Haven kötü biri miydi? Bunu biliyordum ve birini öldüresiye dövmesi değişmediğini gösteriyordu."

Kafasını saçlarıma yasladı. "Rafael'in fareleri arasında da kötü adamlar var ama bunu asla yapmazlar. Bunun sebebi geçmişi değildi, hayatının büyük bir kısmını kanunlara karşı gelerek yaşaması da değil."

"O hâlde neydi?"

"Bunu şimdi sorma, *ma petite*. Lütfen, zamanın varken dinlen."

"Hayır," dedim. "Neden böyle olduğunu biliyorsan söyle çünkü ben bir türlü anlayamıyorum."

"Kahveyi al, Richard," dedi.

Richard kahveyi elimden aldı ve yere karşıma oturdu. Elleri battaniyenin altından bacaklarımı buldu. Üzerimdekiler mahvolsa da hep yedek kıyafetim olurdu. Bütün gardırobum buradaydı. Böylece her kan banyosundan sonra üzerimi değiştirebiliyordum. Richard bacağımı ovaladı, bunu yapmasına izin verdim.

"Söylesene, Jean-Claude," dedim.

Bana sarıldı, yanağını yanağıma yasladı: "Bence daha önce hiç âşık olmamıştı, belki de senden önce gerçek aşk nedir hiçbir fikri yoktu, *ma petite*."

Kaşlarımı çattım, ellerimi kollarına koydum. "Bu da ne demek? Madem ben onun âşık olduğu ilk kişiydim neden en çok sevdiğim insanlardan birini öldürmeye çalıştı?"

Bana biraz daha sarıldı, söyleyeceği şeyin hoşuma gitmeyeceğini biliyordum ama duymam gerekti. Sorunun ne olduğunu bilmeliydim.

"Bunu neden yaptığını açıklamış, *ma petite*."

Başımla onayladım. "Diğer bütün erkekleri kendisinden daha çok sevdiğimi söyledi."

"Bazı erkekler, ilk kez sevdiklerinde, hissettikleri gerçek aşk değildir; bir tür sahiplenmedir. Sahiplenmenin hakkı veya hissi yoktur, sahip olunacak ve kontrol edilecek bir şey olarak görürler karşılarındakini. Son bir senesini senin tek sahibin olmaya çalışarak geçirdi ve başarısız oldu."

"En son benim evimde Micah ve Nathaniel'a saldırdığında bu, beni elde etmek için yaptığı son hamleydi aslında, değil mi?"

Richard, "Senin onların yanında dövüşmene bir anlam veremedi," dedi.

"Değer verdiğim insanlara zarar verdi. Buna izin veremezdim."

"Ama onlardan daha güçlüydü, sen onların tarafını tutmasaydın dövüşü kazanabilirdi. Sana fiziksel bir zarar vermek istemediği için kaybetti."

Başımla onayladım, Jean-Claude'a tutundum ve kendimi daha güvende hissettim. Richard da bacaklarımı okşamaya devam etti. "Bir gün bana zarar vereceği belliydi."

Richard, "Belki," dedi. "Ama kanını akıtmak istediği sen değildin. Dövüşte bile senin kanını akıtmadı, değil mi?"

Yüzüne baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sonuçta, fiziksel olarak sana zarar vermedi."

"Bunun kendimi daha mı iyi hissettirmesi lazım?"

"Hayır, demek istediğim, evet. Lanet olsun."

"Haven bana zarar veremezdi, bunu mu söylüyorsun? Onu öldürmek zorunda değil miydim?" Sesim yükselmeye başlamıştı.

Richard, "Hayır," dedi. "Hayır, ölmesi gerekiyordu. Fazla tehlikeliydi."

"Ne demek istiyorsun o zaman?"

Richard kahve kupasını yatağın yanına koydu ve önümde diz çöktü, elleri yine dizlerimdeydi. "Fiziksel olarak sana zarar vermek istemiyordu ama sana acı vermek istiyordu, Anita. Senin ona acı verdiğin gibi."

"Bu da ne demek oluyor?"

Jean-Claude dibimden cevap verdi. "Kalbini en çok kimin ölümünün kıracağını biliyordu."

Dönüp yüzüne baktım. "Ne?"

"Beni seviyorsun, biliyorum," dedi. "Ama Nathaniel'ın ölmesi fikri, dün onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığın dü-

şüncesi, tüylerini diken diken ediyor ve duyularını köreltiyor."

Delirdiğini söylemek için ağzımı açtım ama sonra kapattım ve düşündüm. Başımı iki yana salladım. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. O odada yaralanan sizden biri de olsa kendimi kötü hissederdim."

Richard başını kucağıma koydu. Elim otomatik olarak saçlarının köpüklü dalgalarına gitti. "Bana değer verdiğini biliyorum, Anita, belki baş belası olmayı bıraksam beni tekrar sevebilirsin ama senin Nathaniel'a ve Micah'ya duyduğun aşkla ilgili benim de kötü anılarım var. Micah'yı anlarım. Sonuçta o bir Nimir-Raj. Benimle veya iri yarı şekildeğiştirenlerden biriyle girdiği bir dövüşü kazanamaz belki ama iyi bir liderdir. Benden daha iyi... Haven'dan daha iyi... İkimiz de bunu biliyor ve saygı gösteriyorduk ama ya Nathaniel... Onu olan sevginin nedenini anlamam biraz zaman aldı." Kafası kucağımdayken konuşuyordu. Kafasını ve geniş omuzlarını kucağıma koyabilmek için bedenini bükmek zorunda kalmıştı. Konuşurken sadece bir yanını da olsa ben onun yüzünü görebiliyordum oysa Richard beni göremiyordu. Bunu kasıtlı mı yapmıştı?

"Sana veya bir başkasına zarar vermek istemiyordum," dedim.

"Biliyorum," dedi. "Ama ben bazen sana zarar vermek istedim, Anita. Şimdi bunun için çok üzgünüm ama Nathaniel benim maço kişiliğime bir hakaretti. Haven benden de maçoydu, kısmen aslanlar öyle olduğu için, kısmen de gençliğinden beri çetelerin arasında büyüdüğü için. Seni kendinden zayıf gördüğü biriyle paylaşmak istemiyordu." Richard bana sarıldı ve kollarını bacaklarıma

doladı. "Kendisinden daha zayıf, dominant olmayan, her açıdan uysal birini sevdiğini görmeye dayanamıyordu ve sen onu Haven'dan daha çok seviyordun."

Bunun üzerinde biraz düşündüm. "Acaba bu yüzden mi Travis ve Noel'le seks yaptığımı düşündü? Noel de zayıf ve uysal ama Travis'ten emin değilim. Bence kendine güvenmiyor."

Richard kucağımda başıyla onayladı. "Bir sebebi de bu. En çok sevdiğin erkeklere baktı, senin en kolay âşık olduklarına, bunlar hiç de Haven'dan daha dominant tipler değillerdi. Micah bir Nimir-Raj'dı ama leoparların başına geçmek için dövüşmemişti. Benim tartıştığım gibi seninle tartışmıyordu."

Jean-Claude hareketsizleşti. Kucağımdaki adama baktım. "Haklı olabilirsin," dedim.

Richard, kafasını kaldırıp yüzüme baktı. "Umursamadığın için öldürdüğünü sanıyordum hâlbuki ben. Bugüne kadar sana neye mâl olduğunu anlamamışım." Yutkundu ve gözleri sulandı. "Yıllardır benim yerime birilerini öldürmene izin veriyorum. Ben fazla korkak olduğum için seni çok kötü şeyler yapmaya zorladım. Bir yerde bunun seni rahatsız etmediğini söyleyerek kendimi kandırdım, kurt sürüsünün pis işlerini görüyordun ama bu sadece kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Güvende kalabilmemiz için yaptığın her şey, şekil-değiştirenlerin ve vampirlerin St. Louis'ye saldırmadan önce durup bir düşünmelerini sağlayan her şey, bir bedelle geldi. Ben senin bu bedeli ödemediğini, fazla soğuk olduğunu düşünüyordum. Noel'in öldüğünü sandığında yüz ifadeni gördüm. Haven'ı öldürürken yüzünü gördüm. Acıyı

gördüm. Bedeli gördüm ve sana bir sürü bedel ödettiğim için üzgünüm."

Kahverengi gözlerine baktım ve kendimi mi yoksa Richard'ı mı cimdiklemeliyim bilemedim. "Ne diyorsun yani sen şimdi? Bundan sonra insanları öldürmeme yardım mı edeceksin?"

Başını iki yana salladı. "Kurtları korurken gerektiğinde şiddet kullanacağım ama ben silah kullanmakta iyi değilim, Anita. Pişman değilim ama güvenliğimiz için benden daha fazla bedel ödemek zorunda kaldığın için rahatsızım çünkü ben asla..." Durdu, ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi.

"Sen asla benim gibi katil olamazsın," dedim.

Kafasını kaldırdı ve başını iki yana salladı. "Öyle bir şey söylemedim, söyleyemem de. Haven'ın ölmesi gerekiyordu. Rex olarak kalmak için fazla tehlikeliydi, ne yapacağı önceden kestirilemiyordu."

"Onu bu yüzden öldürmedim," dedim.

Richard yüzüme baktı. "Anlamıyorum."

"Onu öldürdüm çünkü Noel cesurca bir şey yaptı, Nathaniel'ı merminin önünden çekti. O, içinizde en zayıf olanınızdı ama gerektiğinde cesur davranmayı bildi, yapması gerekeni yaptı. Yaşamalı ve cesur olmalı, yüksek lisansını bitirip bir hayat kurmalıydı. Sadece yirmi dört yaşındaydı ve şimdi öldü, ailesine kahraman olarak öldüğünü bile söyleyemeyiz çünkü yaşananları anlatamayız. Cesurca ve iyi bir amaç için öldüğünü asla bilemeyecekler, sevdiğim bir erkeği kurtarmak için öldü, benim yapabildiğim tek şeyse onun katilini öldürmek oldu." Ağlıyordum, istemesem de. "Haven'ı şehrimiz için veya aslanlar için öldürmedim, Richard. Öldürdüm çünkü Noel için bunu

yapmam gerekiyordu. Nathaniel'ı öldürmeye çalıştığı ve ben de buna izin veremeyeceğim için öldürdüm Haven'ı. Bu yüzden ölmeliydi, gözlerinin içine baktım ve yaşadığını gördüm. Nathaniel güvende değildi, onun güvende olması için her şeyi yapardım."

Jean-Claude bana sarıldı, Fransızca rahatlatıcı sözler söyledi. Richard yüzünü kucağıma gömdü ve kollarını bacaklarına doladı. Bana sarıldılar, ben Noel için ve Nathaniel için ağladım, sevgililerimden birini öldürmüştüm ve tadı hâlâ dudaklarımdaydı, içime girişi hâlâ canlı bir anıydı. Sevişirken de, kafasını uçururken de mavi gözlerine bakmıştım.

Ve en nihayetinde bu son düşüncelerimle hıçkırıklara boğuldum.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

26

Micah'nın görevini devralmak için Nathaniel'ın yanına gitmeye hazırdım artık. Biri yaralandığında, yerel şekil-değiştirenler için fareadamların kurduğu hastaneye gitmeden tedavi olabilsin diye bir dizi odayı hastaneye çevirmiştik. İnsan hastaneleri zaten şekil-değiştirenlere bakmıyordu. Küçük odada bir ikiz yatak vardı, ışıklar çok parlak değildi ama yerin altındaki en parlak ışıkların bu odada olduğunu biliyordum. Bu, Sirk'i yeniden modelleme projemizin bir parçasıydı. Jean-Claude burayı evimiz yapmaya çalışıyordu. Pencereleri özlemiştim.

Aşağıya indiğimde kendime gelmiştim. Taze yara almış gibi durmayan bir omuza bağlı eli tuttum. Nathaniel bana gülümsedi ama bu yeterli değildi. Haven'ın ölümüne üzülmemiştim, onu bu şekilde öldürmek zorunda kaldığım için üzgündüm sadece. Nathaniel'ı vurmuştu, oysa onun son-

suza kadar gülümseyip elimi tutması gerekiyordu. Hayır. Haven öldüğü için hayal kırıklığına uğramamıştım. Noel ölmeseydi sanırım kendimi biraz daha iyi hissederdim.

Nathaniel, "Haven'ı öldürmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım. Birkaç dakikadır yüzümde hangi duyguların açığa çıktığını bilemiyordum. Gülümsedim. "Sorun değil."

"Hayır," dedi.

Omzumu silktim, yedek omuz askım biraz sıkıydı. Eskisini onarmam gerekiyordu. En azından o, bunun kadar rahatsız etmiyordu. "Olan oldu."

"Bu konuda maço olmana izin vermemi mi istiyorsun?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Lütfen. Ağlama krizinden yeni çıktım."

Elimi sıktı. "Yardım edemediğim için özür dilerim."

Bunu duyunca gülümsedim. "Jean-Claude ve Richard yanımdaydı."

Kapı hafifçe çalındı, Damian içeriye girene kadar kim olduğunu bilmiyordum. Ben *Marmee Noir* ve Ölümün Âşığı'ndan beri hâlâ uyuşuktum. Çok uzun zamandır kafamın içinde bu kadar yalnız kaldığımı hatırlamıyordum. Ayrı olmayı severdim ama şimdi bana garip geliyordu, sanki bir parçam kaybolmuştu.

Damian'ın üzerinde en sevdiği bornozu vardı. Viktorya dönemi ceketlerine benziyor ama bileklerine kadar iniyordu. Dirseklerde ve birkaç yerde daha kadifesi aşınmıştı. Hiç sormamıştım ama bunun bir taklit olmadığından emindim. Herhâlde yüzlerce yıldır giydiği bir şeydi.

Damian'ı rahatlatan bir giysiydi, bunun için onu kınayacak değildim. Ben de eğer uyuyabilirsem oyuncak penguenime sarılıp yatacaktım.

Kırmızı saçları kuruydu ve bornozunun üzerinde parıldıyordu. Düz saçlar kıvırcık olanlardan daha hızlı kuruyordu. Elinde küçük bir tepsi vardı. Kahve kokusuna başka kokular da karışmıştı. Kahvenin kokusunu daha fazla aldım ama örtünün altında yiyecek de olduğuna emindim. Kaşlarımı çatmamaya çalıştım. Aç değildim.

"Bana öyle bakma. Yemek zorundasın."

"Yemek istemiyorum, Damian."

Tekerlekli sehpadaki yiyecekleri tepsiye koydu. Örtüyü kaldırdı ve kahvenin harika kokusu içeriye doldu. Güzel koktuğunu itiraf etmeliydim. Tepside kruvasanlar, çeşitli peynirler ve meyveler vardı. Damian sert yiyecekler yiyebiliyor olsa hepimizi doyururdu. "Kahve o zaman," dedim.

Başını iki yana salladı. "Nathaniel iyileşmek için bizden besleniyor. Çabuk iyileşmesini ve iz kalmamasını istiyorsan enerjiye ihtiyacın var. Sen ve ben Nathaniel'ın bizi tüketmemesi için daha fazla beslenmeliyiz." Bir tabağa peynir dilimleri, biraz meyve ve bir kruvasan koydu.

Sandalyeye oturdum ve kaşlarımı çatmamaya çalıştım. Nathaniel elimi sıktı. Yüzüne baktım. "İkinizden bu kadar çok enerji almayabilirim."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, triumvira olmanın bir avantajı da budur." Sırtımı dikleştirdim. "Hemen iyileşmen gerek. Yiyeceğim, ama önce kahvenin tadına bakmak istiyorum."

Damian buna izin vermedi. "Bir kruvasan, biraz peynir ve biraz da meyve. Kahveni sonra içersin."

"Tamam, baba," dedim. Yiyecekleri alırken kaşlarımı çattım.

"Sosis de getirebilirdim. Protein iyileşmesini hızlandırır ve enerji verir. Hafif bir şeyler getirerek sana iyilik yaptım."

Et yeme düşüncesi midemi bulandırdı. Bu sayede önümdekileri biraz daha minnetle yiyebildim. "Teşekkürler, Damian."

Şüphelenerek kaşlarını çattı. "Bir şey değil."

Yüz ifadesini görünce gülümsedi. "Şüphelenme. Haklısın ve haklılığını kabul ettim."

Önce Nathaniel'a sonra da yiyeceklere baktım. "Sadece herkesin iyi olmasını istiyorum." Bir çilek aldım ve ısırdım. Tatlı ve suluydu, bir gün daha beklese fazla olgunlaşmış olacaktı. Çileğin o güzel tadını alınca ne kadar açıkmış olduğumu fark ettim. İki çilek ve bir kruvasan yedikten sonra "Şimdi kahvemi alabilir miyim, lütfen?" diye sordum.

Gülümsedi ve kupayı bana uzattı. Üzerinde penguenler olan büyük bir kupaydı. Penguenlerin yanında, *uyan ve kahvenin kokusunu al,* yazıyordu. Micah iş seyahatlerinden birinde satın almıştı. Kahve içen herkesin kendi kupası veya siyah kırmızı takımlarla uyumlu bardakları vardı. Mutfak bu odalardan çok uzaktı, o yüzden de bir şeyleri sıcak tutmak önemliydi.

Kahvemi yudumladım. Tadını ve kokusunu özümserken gözlerimi kapattım. Sonunda herkesi kahvenin bir lüks değil de bir gereklilik olduğuna inandırmıştım.

Damian, "Bu daha iyi," dedi. Sesler duydum ve gözlerimi açınca odadaki ikinci sandalyeye oturduğunu gördüm. Bornozunun önü açılınca soluk göğsü ortaya çıkmıştı. Çoğu kızıl gibi şeftali ve krem renginde bir tene

sahipti ama bu ten yüzlerce yıldır güneş ışığı görmemişti. O kadar beyazdı ki koyu renkli bornozun içinde âdeta parıldıyordu.

"Ben tekrar kan içtim. Ben yiyemediğim için katı şeyleri yeme görevi sana düşüyor."

Başımla onayladım, kahvemi yudumladım ve Nathaniel'ın elini tutmaya devam ettim. Damian uzandı ve elini örtünün üzerinden Nathaniel'ın bacağının üstüne koydu. Güç üzerimize aktı. Nathaniel'dan gelen sıcak akımla Damian'ın soğuk enerjisini bir arada hissettim. Benimki ikisinin karışımı gibiydi. Birbirine karışan üç farklı akıntı gibiydik, sonunda hangisinin nerede başlayıp nerede bittiğini söyleyemeyecek duruma geldim. Omzum acıyordu. Acı hem donuk hem de keskindi. Doktorlar her ne yaptıysa bu Nathaniel'a acı veren bir şeydi.

Sonra acı birden yok oldu ve durdu. Omzumda sadece donuk bir zonklama kaldı. Kapattığımı fark etmediğim gözlerimi açtım. Damian ayaktaydı, kimseye dokunmuyordu. Elini çekince his durmuştu.

"Sen efendimizsin Anita, bunu kontrol etmekte daha iyi olman gerek," dedi. Kendi omzunda, Nathaniel'ın yarasının olduğu yeri ovaladı.

"Özür dilerim," dedim. "Sanki bütün ışıklar birden söndü."

"Kötü şeyler yaşadığını biliyorum, Anita. Haven ve Noel için üzgünüm ama psişik yeteneklerinden bu şekilde kopacak bir zaman değil."

Öfkelenmeye hazır bir şekilde ayağa kalktım. "Elimden geleni yapıyorum."

Nathaniel, "Bunu biliyoruz," dedi.

Nathaniel'ın sesini duyunca durup yüzüne baktım. Acı çektiğini görmek bile öfkemi azaltmaya yetti. Bugün hiçbir şey kötü olamazdı. Nathaniel yaşıyor ve iyileşiyordu. Bu bile bugünün iyi bir gün olduğuna işaretti.

"Özür dilerim, Nathaniel." Damian'a döndüm. "Özür dilerim, Damian." Başımı iki yana salladım. "Sadece çok yorgunum oysa öyle olmamam gerekirdi. Saatlerce kendimizden geçtik."

"Kendimizden geçmemiz uyumakla aynı şey değil, Anita. Sen fazla yorgunsun." Damian bana doğru yürüdü ama bize tekrar dokunmayı denemedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Daha fazla yiyip birkaç saat uyuman gerek."

Başımı iki yana salladım. "En son kontrol ettiğimde dünyanın en güçlü vampirlerinden birkaç saat ilerideydik. Uyuyacak zamanımız yok."

"Kendini zorlarsan, sadece Nathaniel'ın iyileşmesi yavaşlamaz, beni de tüketmeye başlarsın. Her zamanki gibi olamazsın, Anita. Yemeden, uyumadan kendini zorlayamazsın."

Nathaniel kıkırdadı.

Öfkeli bir bakış attım. "Ne?"

"Ben bu sohbeti son bir sene içerisinde defalarca kez duydum. Sen itiraz edeceksin, Damian veya ben de sana itiraz edeceğiz, sonunda kendinle ilgileneceksin. Sadece bu seferlik evet desen olmaz mı?" Gözlerini kapattı, yüzünde acı çeker gibi bir ifade vardı. Aramızdaki bağ ile hissettiğim acıyı hatırladım. İç geçirdim ve sandalyeye oturdum. Yatağın yanına koyduğum tabağı elime aldım. "Yiyeceğimi bitireceğim, sonra ne yapmamı istiyorsunuz?"

Damian ve Nathaniel birbirilerine baktı. Damian "Vay canına, bu kadar çabuk pes etmene alışkın değilim, önce sana bir şeyler yedirip sonra doktora ne istediğini soracaktım. Sen ye, ben doktora danışıp geliyorum," dedi ve sonra da kapıya yürüdü.

"Gerçekten tam bir baş belası mıyım?" diye sordum.

Aynı anda cevap verdiler. Damian, "Evet," dedi. Nathaniel, "Bazen," dedi.

"Vegas kaplanları şimdi yere inmiştir, biliyorsunuz," dedim.

Damian, "İndiler," dedi. "Ama Jean-Claude onlara neler yaşandığını anlattı. Diğer kaplan klanlarıyla bağlantı kurup St. Louis'ye mümkün olduğunca fazla adam göndermelerini istediler. Birkaç saat dinlen, sonra kaplanlar için endişelenmeye başlarsın."

Elimde kruvasanla, "Bu ne demek?" diye sordum.

"Ben doktorla konuşacağım ve sen şimdilik bunları düşünmeyeceksin demek. Ye, Nathaniel'ın iyileşmesine yardım et, canımızı daha fazla sıkma," dedikten sonra dışarıya çıktı.

Söyleyecek bir sürü şeyim vardı ama hiçbiri işe yaramazdı, yemeğimi yedim ve sorun çıkartmamaya çalıştım. Sanırım hayatımdaki bütün erkekler ve kadınlar bu konuda çok da yetenekli olmadığımı söyleyebilirdi.

27

Doktorun tavsiyesi, Nathaniel'ın yanma uzanıp uyurken enerjimi onunla paylaşmamdı. Doktorların tavsiyesine uymak gerekti. Ben yokken Nathaniel'ın yanma Micah uzanmıştı. Şimdi sıra bendeydi. Biri yaralandığı zaman şekil-değiştirenler yanında sırayla yatardı. İki yaratığın enerjisi yan yana olunca şekil-değiştirenlerin iyileşme süreci hızlanıyordu. Genelde yaralının yanına iki şekil-değiştiren gönderirlerdi ama hem Sirk'i koruyup hem de Nathaniel ile Claudia'nın yanına ikişer tane şekil-değiştiren verecek kadar adamımız yoktu. Claudia'ya bakmıştım, uykudaydı. Bana iyi olacağını söylemişlerdi ve yanında zaten birisi vardı, bu yüzden bana söyleneni yaptım. Soyundum ve Nathaniel'ın yanma uzandım.

Nathaniel'a yaslandım, bir bacağımı bacağının üzerine attığım için kasıklarına değiyordu. Amaç seks değildi,

ikimizin de rahatlamasıydı. Bir kolumu beline attım. Bir yapbozun köşesini oluşturan iki parça gibi birbirimize geçtik ve bütünleştik. Başlangıç olarak iyiydi, diğer parçalar da zamanla yerine oturacaktı. Tüm parçalar birleşince bir sorun kalmayacaktı.

Teninin pürüzsüzlüğü, tatlı vanilya kokusu çok güzeldi ama altında daha tatlı bir koku daha vardı. Bakır, kan, et kokusu bir aradaydı. Vücudu ağır bir yara almıştı. Burnuma sadece güzel kokusunu çekebilmek ve yüzümü tenine gömebilmek için biraz daha aşağıya indim.

Nathaniel benden önce uykuya daldı. Ben de bir süre karanlık odada onun nefes alıp verişini dinledim. Nefes alıp verişinin yavaşladığını hissettim. Genelde benden önce uyurdu. Yanında bir süre daha uyanık kalabilmek için uykuya karşı koydum. Nathaniel'ı kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı biliyordum. Bunu düşününce ona biraz daha sıkı sarıldım ve sonunda uykuya daldım.

Yeniden oturma odasındaydım, Haven'ın mavi gözlerine bakıyordum. Silahımı kaldırdım ve tetiği çekmeye hazırlandım ama artık Haven değil, Jason'dı karşımdaki. Hemen silahın namlusunu havaya kaldırdım ama ateş etmedim, fakat şimdi yeniden Haven olmuştu ve bana ateş ediyordu.

Nefes nefese uyandım. Nathaniel'ın yanı başımdaki bedeni gördüğümün bir rüya olduğunu anlamamı sağladı. Kalbim göğsümü çekiçleyerek canımı acıtırken yatakta uzandım. Kapının yavaşça açıldığını duydum ve elim otomatik olarak yastığın altındaki silahıma gitti. Fakat gelen insan formundaki silahlı Nicky'ydi. Görünüşe göre kapının önünde nöbet tutuyordu. Kapıyı arkasından yavaşça kapat-

tı ve yatağa doğru yürüdü. Elimi yastığın altından çekmekten son anda vazgeçtim. Aslankadın bana doğru yürürken silahın elimdeki ağırlığı rahatlatıcıydı. Nicky diğerlerinin olmadığı kadar benimdi, öyle ki artık kendi özünden geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Fakat Haven'ın da ehlileştiğini düşünüyordum. Bir günde iki kez aynı yanılgıya düşecek biri değildim.

Elleri iki yanındaydı, bu onun silahsız olduğunu gösteriyordu. Yatakta yatış şeklim veya elimin yastığın altında oluşu korktuğumu belli etmiş olmalıydı.

"Uykunda ağlıyordun, iyi misin?" diye fısıldadı. Olduğu yerde kaldı, elleri hâlâ iki yanındaydı.

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi verdim ve başımla onayladım.

"Daha yakına girebilir miyim?"

Başımla onayladım ve yastığın altındaki silahı bırakmaya çalıştım. Yatağa doğru yaklaşınca silahı daha sıkı kavradım. Bana gülümsedi ve koluma dokunmak için uzandı.

"Yapma," diye fısıldadım.

Durdu, kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"

"Kötü rüyalar."

"Benimle mi ilgili?"

"Hayır."

"O zaman neden sana dokunamıyorum?" diye fısıldadı. Güzel soruydu. Üzerinde düşündüm ve bu korkak ruh hâlinden çıkmam gerektiğini fark ettim. Böyle bir işe yaramazdım. Nicky'ye ya güveniyordum ya da güvenmiyordum. Haven'a, bir kapının önünde nöbet tutturacak kadar güvenmiyorduk. Aslında, Nicky bu derece güvendiğim tek aslandı. Bunun değişmesi gerekiyordu. Güvenemediğimiz

herkes St. Louis'yi terk etmeliydi. Bu kararı verince biraz rahatladım.

Sonra kilise çanlarının melodik ve tatlı sesini duydum ama Nathaniel uyanacaktı. Nicky giysilerimin arasından cep telefonumu aldı ve sormadan bana uzattı. Sesini kısmayı unutmuştum.

Telefonu aldım, doğrulabilmek için kendimi silahı bırakmaya zorladım. Elimde silah olmadan kendimi güvende hissetmemem kötü bir işaret miydi? Nathaniel yanımda kıpırdandı ve telefon sesine uyandığını anladım. Sesi susturmak için kim olduğuna bakmadan telefona cevap verdim. "Alo." Sesim bir karşılamadan çok hırlama gibi çıktı.

"Blake, sen misin?"

Sesi önce tanıyamadım. "Benim. Sen kimsin?"

"Beni ve insanlarımı becerdin ve kim olduğumu hatırlamıyorsun. Harika."

Bir süre düşündüm. İpucu, sözlerin arasında gizliydi, *beni ve insanlarımı* demişti. "Jacob?"

"Evet."

Nicky tek gözüyle bana baktı, saçları yüzünün diğer yarısını gizliyordu. Şimdi hiçbir hareketi kaçırmayan bir kedi gibi dikkatle beni izliyordu.

Nicky'nin uzun boylu eski Rex'ini düşündüm. Uçları grileşen sarı saçları vardı ama yüzü ve vücudu sağlam, kaslı ve sertti. Eğer bir Rex'seniz formda kalmanız gerekirdi. Ayrıca, bütün şekil-değiştirenler insanlardan daha yavaş yaşlanıyordu. Şekil-değiştirmenin hücreleri onarmasıyla ilgili bir şeydi bu. "Ne istiyorsun?"

"Telefonda hep böyle cana yakın mısındır?"

"Evet, özellikle de yeni uyandıysam."

"Orada gündüz değil mi?" Demek ki, her neredeyse orada geceydi. Jacob ve grubu, uluslararası kiralık katil ve bir sürü başka şey oldukları için dünyanın herhangi bir yerinde olabilirlerdi.

"Geceleri çalışıyorum, Jacob. Ne istiyorsun?"

"Belki bir şey istemiyorum. Belki sadece arayıp hâlini sormak istedim, kendi pisliklerinle seni baş başa bırakmak istedim."

"Jacob, en zor günlerimden biriydi, çok zor bir gece geçirdim. Niçin aradın, söyle."

"Sen ve erkek arkadaşların için benimle bağlantıya geçtiler, Blake."

"Nasıl bir kontrat?"

"Bu sefer kimseyi kaçırmamızı istemiyorlar," dedi.

"Suikast," dedim. Sesim bıkkın çıktı.

"Şaşırmamış gibisin. Neler olduğunu zaten biliyor muydun?"

"Hayır, bilmiyordum." Nathaniel kolunu belime attı, beni kendine çekti.

"Ama şaşırmadın."

"Şaşırma potansiyelimin tamamını kullandım diyelim. Sanırım kontratı kabul etseydin aramazdın."

"Teklifi geri çevirdim. Bunu kimsenin kabul etmeyeceğini söyledim, birisi kabul etse bile senin, katilleri becermenin bir yolunu bulacağını söyledim."

"Teşekkür ederim, Jacob, ama sanırım senin uyarını dikkate almayacaklardır." Bizi öldürmek için birilerini kiralamış olmaları hakkında bir şeyler hissetmeye çalıştım ama hissedemedim.

Soruma soruyla karşılık verdi. "Nicky nasıl?"

Aklıma bir sürü cevap geldi ama sonunda, "Kendisine sor," dedim. Telefonu Nicky'ye uzattım. "Biraz yorgunum ama iyiyim," diye cevap verdi.

Birkaç saniye bekledi. "Hayır, gerçekten, sorun yok, Jacob. Hiç bu kadar rahatlamamıştım." Bir kahkaha attı. "Evet, sanırım uyuşturucu alınca hep mutlu oluyorsun ama ben hâlimden memnunum, Jacob." Elini çıplak omzuma koydu. Bunu yaptığı anda kendimi daha iyi ve daha sıcak hissettim. Nathaniel bana biraz daha sıkı sarıldı ve moralim daha da düzeldi. Nicky, "Tek yapmam gereken ona dokunmak ve kendime geliyorum," dedi.

Telefonu bana uzattı. "Seninle konuşmak istiyor."

Telefonu aldım ve yatağa oturması için yer açtım. Bu iki erkek, her iki yanımdayken kendimi daha iyi hissettim. Nicky'nin uyuşturucusu gibi bir şey olduğumu anladım ama benimle metafizik bağlantısı olan erkekler de benim uyuşturucumdu.

Jacob, "Sesi mutlu geliyor," dedi.

"Elimden geleni yapıyorum."

"Anlıyorum Blake ama çok fazla para teklif ettiler. Birisi kontratı kabul edecektir."

"Uyarın için teşekkürler."

"Nick'in bu hâle gelmesi senin hatan değil. Tek yapabileceğimiz şey onu hayatta tutmak."

"Öyleyse, bana yardım etmek için değil de Nick'e yardım etmek için mi aradın?"

"Evet, çünkü dürüst olmak gerekirse seni aramam gerektiği için mi aradım bilmiyorum. Benim de aklımı biraz başımdan aldın Blake, senden tamamen arındığımı sanmıyorum. Nick'e yardım etmen için mi aradım yoksa benim

de efendim misin bilmiyorum? Seni korumalı mıyım? İşi kabul etmedim ama seni yine de aradım. Seni uyarmak zorundaydım Blake, anlıyor musun?"

"Sanırım."

"Gerçekten mi?" Şimdi öfkeliydi.

"Beni kaçırdın, hatırlıyor musun? Sevdiğim adamı öldürmekle tehdit ettin. Bana kurban rolü oynama, Jacob. Kötülükleri sen başlattın, ben değil. Ben sadece kendimi ve sevdiklerimi korudum."

"Bunu biliyorum, lanet olasıca. Burada kötü adam benim, farkındayım, ama senden hâlâ nefret ediyorum. Seni arayamamak veya çağırdığın aslanınmış veya başka bir şeyinmiş gibi aramak zorunda kalmak beni korkutuyor."

"St. Louis'ye gelip bizi korumanı istesem yapar mısın?"

Nefes alışverişinin hızlandığını hissettim. "İstesem dedim, lütfen, Blake..." Durdu ve titreyerek nefes verdi. "Bana bir şey borçlu olmadığını biliyorum. Bu arama bile bir uyarı içindi çünkü muhtemelen kendime hâkim olamadım ama lütfen tekrar sorma. Emir kipi kullanma. Lütfen benden böyle bir şey rica etme."

"Yeni bir Rex arıyoruz, Jacob."

"En son kontrol ettiğimde durum farklıydı, Blake. Rex olarak soğuk kalpli bir katilin vardı."

"Artık yok," dedim.

Nicky kolumu okşadı. Nathaniel bana biraz daha sarıldı. Hepsinin yardımı oldu ama hâlâ bir şey hissetmiyordum.

"Onu kim yendiyse yeni Rex'in odur, Blake."

"Benim CV'm yeterince kalabalık, Jacob. Buna bir unvan daha ekleyebileceğimi sanmıyorum."

"Adamı adil bir dövüşte yenmedin, değil mi?"

"Hileyi yapan oydu."

Birkaç saniye düşündü. "Öyleyse bir Rex öldü ama aslanlarından Rex olmaya aday çıkmadı, öyle mi?"

"Evet."

"Hayatını karmaşıklaştırıyorsun, Blake."

"Aslanlarla işler çok garip yürüyor, neden?"

"Bizim kültürümüz diğerlerinden daha vahşidir."

"Belki," dedim. "Ama hâlâ bir Rex'e ihtiyacımız var. Sen, sürüsü ve kendine ait bölgesi olmayan bir Rex'sin. Biz de sürüsü olan ama Rex'i olmayan bir bölgeyiz."

Nicky'nin eli hâlâ kolumda kıpırdamadan duruyordu. Şimdi tamamen sohbete odaklanmıştı.

"Bunu sorma, Blake. Lütfen, bana bunu borçlu değilsin... Bir daha sorma." Sesinde acı vardı.

"Senden buraya gelip bizim Rex'imiz olmanı doğrudan istesem beni reddedebilir misin?"

"Bilmiyorum ama öğrenmek istemiyorum."

Üzerinde düşündüm, Jacob ve adamları profesyonel kötü adamlardı, St. Louis'de daha fazla katile ihtiyacımız yoktu. "Bizi öldürmeni ne zaman istediler?"

Titreyerek nefes verdi, sanki çok uzun zamandır nefesini tutuyordu. "Ben ve insanlarım için veya bizim ayarımızda olanlar için, yeterince para teklif edilmedi. Seni ve seninkileri öldürmek için daha fazlasını vermeleri lâzım Blake, ama amatörler teklifi kabul edecektir."

"Buraya gelmeleri ne kadar sürer?"

"Kırk sesiz saat oldu, belki de varmak üzeredirler."

"Neden bizi uyarmak için iki gün bekledin? Teşekkür ederim."

"Bundan hoşlanmayacağını biliyordum. Seni uyarmamayı düşündüm. Kontrat sen, efendin ve kurdundan ibaret. Nick'in ateş hattında kalmayabileceğini düşündüm ama seni uyarmak zorundaydım. Sonunda kendime hâkim olamadım."

"Bir dahaki sefere hemen ara, tamam mı?"

Duyabileceğim kadar yüksek sesle yutkundu. "Tamam."

"Sana ulaşabileceğim bir telefon numarası ver."

"Bunu yapma."

"İçgüdülerin devreye girene kadar kırk sekiz saat beklemişsin. Seni sevmiyor olabilirim ama sen ve adamların işinizde iyisiniz. İyi bir kas gücüsünüz. Senin yüzünden işler kötüleştirirse ararım. Geciktiğin için başımız derde girerse senden yardım isteyebilirim. Fark yaratmazsa seni rahat bırakırım."

Tekrar yutkunduğunu duydum. "Sanırım adil bir teklif." Bana numarasını verdi.

"Telefonunu kapatırsan ve sana ulaşamazsam..."

"Senden saklanıp saklanamayacağımı bilmiyorum, Blake. Bana yaptıklarından sonra bu mümkün mü emin değilim."

"O zaman şansını zorlama, Jacob. Ben mümkün olduğunca adil olacağım."

"Bu ne demek?"

"Bir süre sonra her yer boka bulanacak ve bizim desteğe ihtiyacımız olabilir. Seni ve insanlarını bu işin dışında bırakmaya çalışacağım çünkü her ne kadar senin aklını başından almış olsam da insanlarının hepsiyle tanışmadım. Bu kadar tehlikeli insanları St. Louis'ye sokmak istediğimden emin değilim."

"Umarım ciddisindir."

"Ciddi olmadığım bir şeyi söylemem, Jacob."

"O zaman sana inanıyorum."

"Beni uyardığın için teşekkürler."

"Bana teşekkür etme, seçim şansım olsaydı seni ölüme terk ederdim."

"Ah, Jacob, bir kızın hislerini incitmekte üstüne yok. Benden hoşlandığını sanıyordum."

"Senden hoşlanıyorum ve beni korkutan da bu."

"Görüşürüz, Jacob."

"Görüşürüz, Blake." Telefonu kapattı.

Nicky bana bakarken ve Nathaniel bana sarılırken bir süre yatakta uzandım. Bana dokunduklarını hissetmek güzeldi ve ben hâlâ korkmuyordum. Endişeli de değildim. Zaten sorun da buydu. Çok fazla korku insanı felç ederdi ama azı insanı dikkatsizliğe sürükleyebilirdi. Nathaniel'ın dokunduğunu hissederken, korksam da korkmasam da, Nathaniel ile insanlarımı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum. Bunu daha önce de söylemiş ve önceki akşam ciddi olduğumu göstermiştim.

Nicky, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. Yeniden kolumu okşamaya başladı.

"Diğerlerine söyleyelim hazırlık yapsınlar."

Nathaniel yumuşak bir ses tonuyla, "Ne için?" diye sordu.

"Onlar bizi öldürmeden biz onları öldüreceğiz." Bunu kararlı, kendimden emin ve duygudan yoksun bir ses tonuyla söyledim. Aslında cesur değildim, sadece hissettiklerimi dile getiriyordum. Bu uyuşukluğun ne kadar devam edeceğini ve bittiğinde ne hissedeceğimi düşündüm. Bu

düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım, Nicky'yi kenara ittim ve kıyafetlerime uzandım. Kiralık katiller ya yoldaydı ya da St. Louis'ye adım atmışlardı. Eninde sonunda korkularımla yüzleşecektim ama önce bir plana ihtiyacım vardı.

28

Kapıyı açarken Nicky yanımdaydı ve korumalık görevini Graham ile birlikte yaptığını gördüm. Graham uzun boylu, geniş omuzluydu. Düz siyah saçlarının önleri biraz fazla uzundu ve şimdi gözleri çimenlerin arasındaki bir kedinin gözleri gibi bana bakıyordu. Gerçi kedi çok uygun bir benzetme değildi. Kurtadamdı. Gözlerinin hafif çekik olması ve saçlarının düzlüğü dışında annesinin Japon olduğunu belli eden bir şey yoktu, dış görünüşünün büyük bir kısmını uzun boylu İskandinav babasından almıştı. Ailesi, Suçlu Zevkler'e gelip korumalık yapan oğullarını görüyordu. Graham toplu seksi kaçırmıştı çünkü Sirk'te yaşamıyordu ve genelde bizim yanımızda değil kulüpteydi. Üzerinde parlak kırmızı bir tişört vardı. Bu, kan vermeye veya sekse uygun olduğunu gösteriyordu. Şimdiye kadar Graham'ı menüme almamıştım ve böyle kalmasını istiyordum.

Bana bakıp sırıttı. "Dün akşamı kaçırdığıma inanamıyorum."

"Kaçırmana sevindim."

Yirmili yaşların başındaydı oysa çok daha genç görünüyordu. "Her şey kontrolden çıkmış. Hiç birlikte olmadığın insanlarla birlikte olmuşsun," dedi. Bunu söylerken sesinde üzgün bir tını vardı.

Nicky'ye baktım. "Dün akşam yaşanan her şeyi biliyor mu?"

Nicky başıyla onayladı.

"Sen kapının önünde bekle ve işine bak. Bir hata yaparsan ve Nathaniel'a bir şey olursa seni öldürürüm." Cümlemin sonuna doğru biraz öfkeli çıktı ama sadece biraz.

Graham bana baktı. "Seni kızdıracak bir şey mi söyledim?"

"Bu soruyu sorman bile seninle neden birlikte olmadığımın cevabı, Graham."

Hâlâ kayıplardaydı. Nicky, "Noel ve Haven öldüğü için kendini kötü hissediyor," dedi. Sesi bunu söylerken hoştu ve vurgusunun hiç değişmediğini fark ettim. Benim gibi uyuşuk değildi, kendi söylediklerinden hiç etkilenmemişe benziyordu.

"Nathaniel'ın yanına bir şekil-değiştiren vermemiz gerek."

Graham, "Benden kapıyı korumamı istedin," dedi.

"Özür dilerim, sadece yüksek sesle düşünüyordum." Başım biraz dönüyordu ve statikle doluydu. Şoku atlatıyordum, bu hem iyi hem de kötüydü.

"İyileşirken yanında daha çok insan olmasını istiyorsan revirde kalması daha iyi olur. İnsanlar orada vardiyalı görev yapıyor."

Birçok insana olan bağımı açtım. Alanı tarayarak kimlerin yakında olduğuna baktım. Radarıma ilk çarpan Nicky'ydi çünkü yanımdaydı ama enerji yayılmaya devam etti. Jean-Claude'un burada olduğunu biliyordum, kafamın karışıklığını ve telaşımı hissetti, bulunduğum yere doğru yürümeye başladı. Jason'ı buldum ve ona acıdım. Sorunun ne olduğunu merak ettim. Damian hâlâ ayaktaydı, uyanıktı. Erken uyanan vampirlerin hiçbiri uykuya dalmamıştı. Crispin ve Domino'nun enerjisi bana geldi, çok sayıda kaplanımız olduğunu anladım. Metafizik radarımda yakın olduğum şekil-değiştirenlerden daha parlak olmamaları gerekiyordu. Araştırmamı daralttım, parlak enerjiyi aramanın dışında tuttum. Sirk'in içindeki birçok insanın enerjisine dokundum, bir tek Richard'ı bulamamıştım. Bizimle değildi. Lanet olsun.

Numarasını çevirdim. Sirk'in içi bir sığınak gibiydi ve neredeyse aşılmazdı ama dışarıda işler değişebilirdi. Ve Richard içimizde tehlikeyi önceden sezebilecek son kişiydi. Hâlâ insanlara güveniyor, hâlâ normal olmaya çalışıyordu.

Stephen'ın koridordan bize doğru yürüdüğünü gördüm, oysa Vivian'la apartman dairesinde olması gerekirdi. Hayır, bir saniye, henüz gündüzdü. Geceleri çalıştığı için gündüzleri vampirler için aperatif veya başka şeyler olarak geçiriyordu. Benim menümde yoktu. Stephen çok sevimliydi ama o kadar da değildi. Üzerinde bir kot pantolon ve tişört vardı. Kıvırcık sarı saçları omuzlarına düşüyordu. Sokak giysileriyle hep daha genç duruyordu. Yüzüme baktı. "Sorun nedir?" diye sordu.

Telefona telesekreter cevap verdi. "Lanet olsun." Bip sesini bekledim. "Richard, ben Anita. Sirk'e dön. Şehirde

seni, beni ve Jean-Claude'u öldürmek isteyen kiralık katiller var. Güvende değilsin. Beni ara, lanet olasıca."

Graham, "Mesaj at," dedi.

"Ne?"

"Mesaj at. Bazı insanlar yazılı mesajları, sesli mesajlardan daha sık kontrol eder."

Telefonum yeniydi. Uzattım. "Nasıl atılacağını bilmiyorum. Yardım et."

Başka zaman olsa zekice bir şey söyledikten sonra ukalalık yapardı ama neyse ki bu sefer öyle yapmamıştı. "Ona ne söylememi istiyorsun?"

"Şehirde kiralık katiller var. Tehlikedesin. Sirk'e geri dön."

"Kiralık katiller mi yazayım?"

Stephen, "Bana ver, ben mesaj yazmakta daha hızlıyım," dedi. Telefonu aldı. Mesajı yazdı. "Gönderildi," dedi. Peygamberçiçeği rengindeki gözlerini bana çevirdi. "Şimdi beni bilgilendir, neden şehirde kiralık katiller var ve sen bunu nereden öğrendin?"

Kafamı iki yana salladım. "Açıklayacak zamanım yok. Richard'ı bulup buraya getirmemiz gerek."

"Nathaniel'ın yanında yerimi almaya gidiyordum ama benden..."

Stephen'ı ne yapacağımı düşündüm. Onu bir dövüşçü olarak görmüyordum ama ilk tanıştığımızda Lanetliler Sirki'nde serbest kalan dev bir yılanın yakalanmasına yardım etmişti. Yaratığı öldürmek için hayatını riske atmıştı. Benim başlangıçta adamı Jean-Claude'un partileri için saçımı ve makyajımı yapan biri olarak görmem, dövüşçü olmadığını düşünmem komikti. Benim boylarımdaydı,

Vivian gibi narin bir görünümü vardı ama bir kurtadamdı ve bu çok şey ifade ediyordu.

"Teşekkürler, Stephen, ama bence Nathaniel'ın yanında kalman iyi olur. Richard'ı bulup buraya getirmem gerek, sonrasında toplantı gibi bir şey yapacağız." Koridorda yürümeye başladım. Nicky peşimden geldi. Ben kapıda beklemesini söyleyecektim ama eninde sonunda Sirk'ten çıkacaksam koruma olarak fena bir seçim değildi. Bana ürkütücü biçimde bağlı olabilirdi ama dövüş yetenekleri harikaydı ve birilerini öldürmesine engel olan tek şey benim vicdanımdı. Kendi vicdanı sanki yoktu. Sonsuza kadar burada kalamazdım. Bir işim vardı. Dün akşam çalışmamıştım ama öğleden sonra görmem gereken müşteriler vardı. Tabii ki, kiralık katillerden biri de müşteri rolüne bürünebilir ve benimle yalnız kalmayı bekleyebilirdi. Ya da bunu çoktan yapmışlardı. Şimdi yanıma koruma almam gerekliydi. Lanet olsun.

Kafamın içinde duymamaya çalıştığım bir ses ısrarla bir şey söylüyordu: Richard tehlikede. Cebinin kapalı olması konusundaki tek tesellim ciddi bir zarar görmüş olsa bunu hissedeceğimdi. Tıpkı Nathaniel'ın vurulduğunu hissettiğim gibi. Hissederdim. Richard iyiydi. Şimdilik güvendeydi.

Sonra işi ağırdan aldığımı fark ettim. Telefonun ekranına dokundum ve rehberi açtım. Jamil veya Shang-Da'yı arayabilirdim. Richard'ın yakın korumalarıydı, Richard'ın Sköll ve Hati'siydiler. Üçünden biri lanet olasıca telefona cevap verirdi elbet.

Nicky de kendi telefonunu çıkarttı. Bobby Lee'ye kiralık katillerden bahsediyordu. Haklıydı. Önce bizim adam-

larımızla konuşmak gerekti. Kendimi toplayıp bu acil durumda üzerime düşeni yapmalıydım. Dağılacaksam bunu sonra da yapabilirdim.

Listede önce Jamil'in ismi geldi önüme. Hemen arama tuşuna bastım. İkinci çalıştan sonra telefonuna cevap verdi. "Anita, ne oldu?"

"Richard'ı Sirk'e getirmen gerek, hemen."

Sesini iki kez, garip bir ekoyla birlikte duydum. "Bu, sorun olabilir."

Kafamı çevirinde Shang-Da ile birlikte koridordan bana doğru yürüdüğünü gördüm. "Neden Ulfric'in yanında değilsiniz?"

"Öğleden sonra bir kadınla randevusu var. Randevularına gitmiyoruz."

Randevu konusunu bir kenara bıraktım. Bunun için sonra endişelenebilirdim. Neler olduğunu anlattım. Jamil, "Lanet olsun," dedi.

"Aynı fikirdeyim."

"Doktorla birlikteyse telefonuna cevap vermez." *Richard bir doktorla mı çıkıyor*, diye sormak istedim ama fark etmezdi. Zaten monogami bize göre değildi.

Shang-Da, "Zihinsel bağlantı kur," dedi.

"Denerim ama son birkaç aydır buna izin vermiyordu."

"Belki, ama denemen gerek," dedi.

İtiraz etmedim. Richard'ın güvende olduğunu öğrendikten sonra kim haklı, kim haksız tartışabilirdim. Jean-Claude'un bize doğru geldiğini hissettim. Kendini kapatmaya çalışmadı. Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. Richard'la olan bağımı açtım. Shang-Da haklıydı, denemem gerekirdi. Böylesi daha kolaydı.

Ağaçların, yaprakların, çamların, ormanın kokusunu aldım. Her zaman Richard'ı kokusundan buluyordum, sanki nerede olursa olsun kurt sürüsünün toprakları gibi kokuyordu. Cipinin direksiyonundaydı. Kafasını kaldırdı, sanki ben aracın tepesinde bir yerdeydim. Hep birbirimizi görmek için kafamızı kaldırırdık -şimdi aklıma gelince, konsey için de böyleydi. Bir an için odağımı kaybettim ve Richard'ı görmek için uğraştım. Evine yakın bir yerde olduğunu yolun kenarındaki ağaçlar sayesinde anladım. Bir saniyeliğine kafasını kaldırıp bana baktı sonra yolu yine Richard'ın gözlerinden gördüm.

Beni hafifçe itti, araba sürerken kafasının içinde yalnız olmak istiyordu. "Özür dilerim," dedi. "Ama böyle araba sürmek çok zor."

"Özür dilerim ama seni, beni ve Jean-Claude'u öldürmek isteyen kiralık katiller var."

"Konsey hızlı çalışıyor."

"Belki, ama şu an emri kimin verdiği önemli değil, Richard, buraya gel. Bir plan yapana kadar yerin altında kal."

"Sonsuza kadar saklanamam."

"Sadece şimdilik, Richard. Bugünlük bu kadar heyecan bana yeter."

Arabayı döndürdü. Ağaçların arasında bir parıltı gördüm. Bir an için Richard da gördü, sonra ön cam çatladı. Yolun kenarındaki hendeğe düşmemek için mücadele ediyordu.

"Silah!" diye haykırdım.

İkinci atış hedefi buldu ve koridorda dizlerimin üzerine çöktüm. Acı çekmedim, sadece omzum ve göğsümün yarısı

uyuştu. Nefes alamadım. Nefes almak acı veriyordu. Nicky beni tuttu. Yüzünde panik vardı. "Anita."

"Vuruldu," diyebildim. Nefes alamıyordu, ciğerine isabet almıştı ama kalbi hâlâ kafamın içinde güçlü bir biçimde atıyordu. Cip yolun kenarına doğru giderken ağaçların arasından güneş ışığını gördüm, sonra geriye ağaçlar kaldı ve düşmeye başladık, ciğerlerinde hava kalmadı.

29

Jean-Claude'un yüzü tepemdeydi. "*Ma petite*, sen ne yaptın?" Gözlerime baktı ve gördü, hissetti ama beni uzaklaştırdı. Bağlantıyı kesti. Kan kaybederken Richard'ı yalnız bıraktı.

Çalışan ciğerlerime hava çektim. "Hayır! Onu öldürecekler. Cipten çıkartıp vuracaklar." Beyaz gömleğini çekiştirdim.

"Ölürse, onunla birlikte ölmemize engel olabilirim; ama aramızdaki bağlantıyı onu iyileştirmek için açık tutarsam ve işe yaramazsa, birimiz veya ikimiz birden Richard'la birlikte ölürüz."

Gözlerindeki mücadeleyi gördüm.

"Jean-Claude," dedim.

Başıyla onayladı. "Hangi enerji ayağa kalkıp harekete geçmesini sağlayabilir? Nathaniel hâlâ yaralı, kendi triumvirandan enerji veremezsin. İkisini de öldürür."

Shang-Da, "O bizim Ulfric'imiz ve onu hayatımız pahasına korumaya yemin ettik," dedi. Tehlikeli ve uzun vücudunu yanımıza eğdi. "Onu kurtarmak için ölmem gerekiyorsa yaparım."

Jamil, "Yap," dedi. Yüzüme yaklaştı.

"Seks için zaman yok," dedim.

"Chimera'ya ne yaptığını gördük. O beslenmeden ne kadar enerji aldığını biliyoruz. Yap."

Yakışıklı yüzüne bakıp saçlarını takdir edecek zaman olmalıydı, teklif ettiği şeyleri görmeliydim, ama olmayan tek şey zamandı. "Özür dilerim," dedi.

"Biliyorum," dedim.

Elimi kollarına koydum, çıplak ten çıplak tene değdi, tıpkı daha önce sadece bir kez Chimera'ya yaptığım gibi yaptım. Gücü bulacak veya ahlaki değerleri düşünecek zaman yoktu, yapacak veya ölecektim. Zombileri kaldırmak için ölülerin içine enerji koyuyordum, ne kadar çok enerji verirsem zombi o kadar iyi olur ve mezardan o kadar kusursuz kalkardı. Bu güçse onun tam tersiydi. Bir an için Jamil'in ellerimin altındaki derisi sıcacıktı, sonra nekromensi ellerimden karanlık kaslı derisine aktı.

Jamil'in gözleri açıldı. Dudakları aralandı. "Tanrım, acıyor," diye fısıldadı. Sonra pürüzsüz koyu renkli derisinde çizgiler belirdi. Bir cesedi pürüzsüz ve dolgun ve kırmızı yanaklı hâle getirmek için kullandığım şeyleri geri alıyordum. Bunu Jamil'den aldım ve dizlerinin üzerinde bunu yapmama izin verdi. Bunu ilk yaptığımda karşımdakinin yaşlanışını seyredeceğimi düşünmüştüm ama Jamil'in derisinin kemiklerine yapıştığını görünce aldığım şeyin, zaman değil hayat enerjisi olduğunu anladım. Vücudunu hareket

ettiren özle besleniyordum. Beslendim ve gücün akışı hatırladığım kadar güçlü ve güzeldi. Sanırım bunun ne kadar iyi olduğunu hatırlamaya korkuyordum. Hatırlarsam hep istemeyecektim çünkü.

Güç derime ve vücuduma baktı. Jean-Claude bana dokununca onun vücuduna atladı. Hayat ve enerji, Jamil olan her şey, ikimize doldu. Sanki vücudumun her yerinde Jamil'in özü vardı ve bunu Jean-Claude'a da geçirdim. Şimdi vücutlarımız enerjisiyle birer yıldız gibi parıldıyordu sanki. Jean-Claude içimdeki pencereyi açtı ve kendimi yeniden tepetaklak olmuş cipin içinde buldum. Ciğerlerimden biri içimde acı veren bir boşluğa dönüşmüştü. Adamların sesini duyabiliyordum, en az iki kişiydiler ve cipe doğru yürüyorlardı. Jean-Claude gücü Richard'a göndermeme yardım etti. Olduğu yerde sarsıldı, enerji yaralı vücudunun alabileceğinden de fazlaydı. Kan tükürdü ve ben de tükürdüm, Jamil'in buruşmuş derisi kana bulandı. Jamil'in yaratığı olan kıvılcım taze kan kokusuna tepki verdi ve sıcaklık arttı. Dengeyi hissettim. Bütün hayat enerjisini emebilir veya bir kısmını daha sonra kullanmak için geride bırakabilirdim. Tereddüt ettim.

Richard kapıyı açtı ve çalıların üzerine düştü. Adamlar gelmeden cipten uzaklaşmalıydı. Çalıların arasında sürünerek uzaklaşırken iki kolumuzu da kullanabildiğimizi fark ettim. Jamil'den her şeyini almakta tereddüt ediyordum. Bu özün geriye nasıl koyulacağını teoride biliyordum ama hiç yapmamıştım.

Jamil birden çekildi ve yerini Shang-Da aldı. Cesur olduğunu düşünecek zamanım olmadı, sadece beslendim. Gücüyle, sıcaklığıyla, hayatıyla beslendim. Richard dizleri-

nin üzerindeydi, sonra ayağa kalkıp ağaçların arasına doğru ilerledi. Yeterince uzaklaşırsa şekil değiştirebilir ve hasarı tamamen onarabilirdi. Bunu yapmak istiyordu ama şekil değiştirirken kısa süreliğine de olsa zayıf düşecekti, buna izin veremezdik.

Gücün bir yere gitmesi gerekiyordu. Stephen'ın yanında yatan Nathaniel'a uzanıp enerjiyi onun içine akıttım. Vücudu kürkle kaplanana kadar akıttım, sonunda yaranın yerini kaslar, deri ve leopar aldı. Güç fazlaydı, çok fazlaydı. Sanki ikisinin birden verdiği enerji daha önceki denememdekinden fazlaydı. Birçok insanı iyileştirmeye yeterdi. Yataklarındaki aslanlara uzandım. Rosamond çok sakindi ve Jesse onun yanına uzanmıştı. Güç Rosamond'un içine doldu. Şimdi yatağı tüylü kocaman bir aslan kaplıyordu, öyle büyüktü ki Jesse aşağıya inmek zorunda kalmıştı. Kelly yanında Payne'le yataktaydı, doğruldu. Kolu alçıdaydı, demek ki kırılmıştı. Enerjiyi içine akıttım ve aslanının açığa çıkışını seyrettim, çatırdayarak parçalanan alçının yerini devasa bir pençe aldı.

Claudia'yı düşündüm ve güç onu buldu. Enerjiyi içine akıttım ve derisinin yerini siyah tüyler aldı. Kırıklarla dolu vücudu aldığı enerji sayesinde hızla iyileşince bir çığlık attı. Çok güzel bir histi bu ama aynı zamanda acı veriyordu. Nazik olma yeteneğimi kaybetmiştim. Çok fazla, çok fazla enerji vardı. Jean-Claude tekrar Richard'a uzanmama yardımcı oldu. Şimdi ormanın içindeydi. Adamların kokusunu alamıyor seslerini duyamıyordu. Verdiğimiz enerjiyi aldı ve vücudu devasa bir kurda dönüştü. Richard'ı daha önce de kurt formunda görmüştüm ama hiçbiri böyle değildi. Bu hâliyle polise başıboş gezinen bir kurtadam olarak rapor

edilemeyeceğini düşündü. Ormanda insanları korkutmadan avlanabilirdi. Bunları söylemedi, sadece düşündü.

Birlikte yaprakların üzerinde dört ayak koşmaya başladık, dünya unuttuğum kokularla doldu. Sonra kendimi Jean-Claude'un kollarında buldum. Bana sarıldı ve beni sarstı. "*Ma petite, ma petite.*" Duygularının bu seviyeye çıkmasından yaptığımız şeyin riskleri olduğunu anladım. Birkaç saniyeliğine ikimizin de riskte olduğunu hissetmişti.

Jean-Claude'u ittim, Jamil ve Shang-Da'ya ne yaptığımı görmek istiyordum. Mumyalara benziyorlardı, ölü ve büzüşmüş görünüyorlardı, kuru bir çölde kalmış cesetler gibiydiler ama ölmemişlerdi. Jamil tiz bir sesle inliyordu.

Nicky, "Tanrım," dedi. "Ölmemişler." Karşıdaki duvarın dibindeydi, sanki bana yakın olmak istememişti. Üzerindeki etkime rağmen yaptığım şeyin kötülüğünü sezmişti belki de. Bunu garip bir biçimde rahatlatıcı buldum.

"Hayır," dedim. "Ölmediler." Jamil'e doğru süründüm.

"*Ma petite*, çok fazla güç kazandın ama daha fazlasını kaybetmeyi göze alamayız, aksi takdirde ikimizden birini ölümüne sebep olursun."

"Ölüleri kaldırırken de güç kullanılır, Jean-Claude. Bunu biliyor olman gerek." Bu işe yarar, nahoş bilgiyi Obsidiyen Kelebek ismindeki vampirden öğrenmiştim. Kendisinin bir tanrıça olduğunu düşünüyor ve bunun gerçekliğine inanıyordu. Bir yandan da can alarak veya can vererek güç kazandığını düşünüyordu. Jamil'in gözleri kuru ve kördü ama ben üzerine eğilince tiz ve daha yüksek sesli bir çığlık attı. Belki de ben olduğumu hissetti. Şimdi benden korkuyordu. Korktuğu için Jamil'i suçlayamazdım çünkü bu ikinci dokunuşumla onlara yardım edebileceğim

gibi adamları yanlışlıkla öldürebilirdim de. İkisi de enerjiydi. İkisi de çok güzeldi.

Dua ettim. Enerjisini geri verip adamı kendine getirmeyi diledim. Daha önce süreci hiç tersine çevirmemiştim. Sadece yapıldığını görmüştüm. Yüzüne dokundum, kurumuş deri gibiydi, yüzünün güçlü kemikleri kurumuş dallar gibi kırılgandı, sanki çok fazla basınç uygularsam kemiklerini kırabilirdim. Nekromensimi çağırırken mümkün olduğunca nazik oldum. Bu enerji nekromensiydi ve o zaman anlamamıştım ama Obsidiyen Kelebek böyle bir enerji ile harekete geçebilen karşılaştığım ilk vampirdi.

Derimin ve elimin altındaki adamın üzerinde gezinen sıcaklık bir yaz rüzgârı gibiydi. Belgesellerdeki çiçeklerin açışına benziyordu fakat burada çiçek açan derisi, eti ve kemikleriydi. Jamil, yeniden tanıdığım o güçlü ve yakışıklı adama dönüştü. Kendine geldi, gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir çığlık attı. Hareket kabiliyetini yeniden kazanınca beni bir kenara itti ve elleriyle dizleri üzerinde uzaklaştı. Duvara çarptı ve bir çığlık daha attı. Ellerini beni kendisinden uzak tutmak için önünde tutuyordu.

Benden bu kadar korktuğu için kendimi kötü hissetmem gerekirdi ama bu enerji bana kendimi çok iyi hissettiriyordu. Ellerimi Shang-Da'nın kurumuş yüzüne koydum, parlak siyah saçlarından geriye kuru püsküller kalmıştı. Sıcaklık, benim derimin üzerinden onunkine aktı. Enerjiyle doldu. Bu, korkunç bir kuraklığın ardından suyun geri dönüşünü seyretmek gibiydi. Nefesini tuttu, öksürdü ve panikle dolmuş kahverengi gözleriyle bana baktı. Daha önce hiç paniğe kapıldığını görmemiştim.

"Gözlerin," diye fısıldadı. "Siyah renkte ve içi yıldızlarla dolu."

Bunlar benim gözlerim değildi. Obsidiyen Kelebek'in gözleriydi. Bütün güçlerin bir bedeli vardı. Jean-Claude'a döndüm ve gözlerinin konkistadorlar Yeni Dünya'yı keşfettiğinde Güney Amerika'nın üzerindeki gece gökyüzü gibi olduğunu gördüm. Richard'ın kurdunun ormanın içinde olduğunu hissettim, gözlerinin kurt gözleri olmadığım biliyordum, gece gökyüzü gibi simsiyahtılar.

Damian köşede sendeledi, ağzının kenarından akan kanı sildi. Gözleri simsiyahtı ve yıldızlarla doluydu.

30

Şekil-değiştirenler Jamil ve Shang-Da'yı bir odaya götürdü. Jamil bana bakmıyordu. Shang-Da bakıyordu ama pek hoş bir şekilde değil. Gerekirse beni nasıl öldüreceğini düşünüyor, bunu başarıp başaramayacağını anlamaya çalışıyordu. Biri korkusuyla korkarak mücadele ediyor, diğeri beni öldürme planları yaparak korkusuna galip geliyordu. Her hâlükarda, iki kurtadam ile olan ilişkim zarar görmüştü. Gönüllü olduklarını ve Richard'ın hayatını kurtarmak için olduğunu söyleyebilirdim ama yaptığım şey beni de rahatsız ettiği için pek mantıklı düşünemiyordum.

Alışveriş merkezinde kaybolup güvenlik görevlileri tarafından bulunan çocuklar gibiydiler. Ebeveynlerinin yanına götürülüyorlardı sanki.

Siyah-yıldızlı görüş, son seferdeki gibi, her şeyi daha berrak görmemi sağladı, şimdi her şeyin kenarları keskin

çizgilerden ibaretti. Her şeyi görüyordum, başka bir zaman fark edemeyeceğim şeyleri fark ediyordum; Nicky'nin sağ botunun içine bir bıçak gizlediğini ama kot pantolonuyla üzerini güzelce örtemediğini fark etmem gibi. Küçük bir bıçaktı. Normalde pantolonun yüzeyindeki şekil değişikliğini fark etmemem gerekirdi.

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım, şimdi benden korkmuyordu. Yüzü sakin değildi, durumu değerlendiriyordu. "Ne?" diye sordum.

"Paylaştığın enerji harikaydı. Sen kendini bizden daha iyi mi hissettin?"

"Bilmiyorum."

"Evet, hissettin. Birini dişler ve pençelerle öldürmek gibiydi. Beslenmek çok güzeldi."

Jean-Claude aramıza girdi, omuzlarımı tuttu ve beni kendisine çevirdi. "*Ma petite*, Ulfricimizi kurtardın. Richard'ın hayatını kurtardın. Diğer kurtlara da kalıcı bir zarar vermedin."

Yüzüne baktım, yeni görüşümle Jean-Claude'u başka bir şekilde görüp göremeyeceğimi merak ettim. Her zamanki gibiydi, harika görünüyordu. "Kendini bu kadar güzel göstermek için vampir güçlerini kullanmıyorsun ya?" dedim.

Gülümsedi. "Uzun zaman önce de söylemiştim, sana olduğumdan farklı görünmeye çalışmıyorum."

Başımla onayladım.

Damian yanıma geldi. Siyah gözler yüzünde çok şaşırtıcı duruyordu çünkü dengeyi sağlayacak siyah saçları yoktu. Beyaz derisinin ve yüzünü çevreleyen kırmızı saçlarının ortasında, gözleri karanlık kuyulara benziyordu.

"Neredeyse kandan daha iyiydi," dedi. Sesi dalgındı. Bu güçlerin tehlikesi de buydu işte, insan kendini kötü hissetmiyordu. O kadar güzeldi ki dikkatli olmazsanız onu hep isteyebilirdiniz. Ve eğer ben kendimi bu güce kaptırırsam bir yaratığa dönüşürdüm. Bir yaratık olmak istemiyordum. Jamil ve Shang-Da'nın benden böyle korkmasını istemiyordum. Ama Richard'ın ölmesi ve yaşaması arasında bir seçim yapmam gerekiyorsa korkmalarını tercih ederdim. Yaratık mıydım? Hayır, henüz değildim, ama güçlü olmakla yaratık olmak arasındaki farkın yaratık olmamayı seçmek olduğunu biliyordum. Bugün bir yaratık değildim. Ama yarın başka bir seçim karşıma çıkabilirdi.

Cep telefonum çaldı. Bu sefer çalan farklı bir çan sesiydi. Arayan sıradan biri olmasa gerekti yoksa Nathaniel daha başka bir melodi bulurdu. Hiç düşünmeden cep telefonuma uzandım. Jean-Claude ve Damian telefona uzanışımı seyretti. Sanırım dikkatli olmaya çalışıyorlardı, sıradan bir şeylere ihtiyacım vardı. "Blake."

Bir adam, "Ajan Anita Blake?" diye sordu.

"Evet, sen kimsin?"

"Ajan Finnegan."

Sırtımı biraz daha dikleştirdim. Lanet olsun, Birleşik Devletler Federal Ajanlarının bana şimdi ihtiyaç duymasını istemiyordum. Siyah parlayan gözlerimi ve peşimdeki kiralık katilleri nasıl açıklayacaktım? "Sizin için ne yapabilirim, Ajan Finnegan?" dedim. Sesim duygusuz ve profesyoneldi. Böylesi daha iyiydi.

"Bir suç mahalli videosuna bakmanızı istiyorum."

Biraz rahatladım. Genelde bu tarz işleri uzaktan da halledebilirdim. Uzakta olmak şimdilik iyiydi. "Memnuniyetle.

Bana e-posta atabilirsiniz ya da bir sitenin adresiyle şifresini verebilirsiniz."

"Kâğıt kaleminiz var mı?" diye sordu. Demek ki bir site adı, kullanıcı ismi ve şifre verecekti.

"Üzerimde yok. Bir saniye." Elimle havaya bir şeyler yazar gibi yaptım, Nicky hemen *iPhone*'unun ekranını not defterine dönüştürdü. Bunu yapmayı hep unutuyordum. Başımla omzum arasına telefonu sıkıştırdım ve parmaklarımı klavyenin üzerine koydum. "Şimdi hazırım."

Bana adresi ve şifreyi verdi. "Videoyu bugünlük izleyebilirsiniz, geç saatte şifreyi değiştireceğiz. Standart protokol."

"Sorun değil, Finnegan. Tanımadığım birinin dosyalarının tam erişimine sahip olmasını ben de istemem."

"Evet, ama sizden yardım isteyen benim, bir başkası değil."

Doğru bir noktaya temas etmişti. "Pekâlâ, diğerleriyle iyi geçiniyormuş rolüne bürünmeyeyim o zaman."

"Doğaüstü masası ajanlarının takım oyuncusu olmadığı söylenir."

"Yalnız kurt olmak bize takım oyunu hakkında çok fazla şey öğretmiyor," dedim.

"Bahsettiğin kişi bir ABD Federal Ajanı değil Teksas Korucusu'ydu," dedi.

"Biliyorum, sürekli tek başına olunca diğerleriyle iş birliği yapmayı zor öğreniyorsun, onu anlatmaya çalışıyordum."

"Anladım," dedi.

"Size ne zaman geri dönmemi istiyorsunuz?"

"Hemen," dedi.

"Bak, Finnegan, herkes aynı şeyi söyler. Belirli bir zamana ihtiyacım var."

"Videoyu izle, sonra beni hemen arayacaksın zaten."

"O kadar mı kötü?"

"Evet."

"İzleyip size geri döneceğim."

"Ben Carter senin hakkında güzel şeyler söyledi."

"Ajan Carter için birkaç güvenlik kamerası görüntüsüne bakmıştım."

"Evet, ama senin kimsenin göremediklerini gördüğünü söyledi."

"Aslında, ben de herkesin gördüklerini görüyorum, sadece gördüklerimin ne anlama geldiğini biliyorum."

"Biz vampirler hakkında gördüklerimizi yorumlayabilecek kadar çok şey bilmiyoruz."

"Ama ben de başka şeylerde kötüyüm. Hepimizin uzmanlık alanları vardır."

"Biliyor musun, Blake? Bence takım oyununda iyisin."

"Teşekkürler, Finnegan, ama bana neye bakmam gerektiğini söylemedin."

"Sebepleri arıyoruz, Blake."

"Sebepler? Neyin sebebi?"

"Videoyu izleyince anlayacaksın. Sadece ne s.kim olduğunu anlamak istiyoruz. İfademi mazur gör."

"Sorun değil, Finnegan, denizciler gibi küfredebilirim."

"Evet, ama annem beni bayanların önünde küfretmeyecek şekilde yetiştirdi."

Bana bayan demesi hoşuma gitti ve sırf bu yüzden ajan olarak beni küçümseyip küçümsemeyeceğini merak ettim. Kadınları bayan veya fahişe olarak görenlerin farklı

sorunları olurdu. "Teşekkür ederim ama buna hiç gerek yok."

"Bence var ama bir dahaki sefere özür dilememeye çalışırım."

"Hey, benim için sakıncası yok." Aklıma bir şey geldi, çok garip olduğu için yüksek sesle dile getirdim. "Biliyor musun, küfretmemin diğer kadınları rahatsız edeceği hiç aklıma gelmemişti. Yaşlı kadınlar evet, ama diğerleri aklıma gelmemişti."

Bir kahkaha attı. "Diğer kadınlar küfredince kadınların kızıp kızmadığını bilmiyorum."

"Ben de... Sadece bir düşünceydi."

"İşte bu, Blake, işte bu."

"Videoya bakıp sana geri döneceğim."

"Bize vereceğin bilgileri dört gözle bekliyoruz."

"Finnegan, şimdi aklıma geldi, nerede olduğunu sormadım. Demek istediğim, bu olay hangi şehirde yaşandı?"

"Özür dilerim, Blake, söyledim sanıyordum. Atlanta. Atlanta, Georgia."

"Tamam, bilgisayarın başına geçip bakacağım."

"Bu sabit hat, sana cep telefonumu vereyim, istediğin zaman ararsın."

Numarayı da Nicky'nin *iPhone*'una kaydettim. "Aldım."

"Umarım bir şey bulursun."

"Umarım."

Telefonu kapattım ve Nicky'ye uzattım. "Bu notları benim telefonuma gönder ve kendi telefonundan da sil."

Telefonu aldı ve dediğimi yaptı. Jean-Claude koluma dokundu, beni kendisine ve Damian'a döndürdü. "Gerçekten bu videoya bakmak için zaman ayıracak mısın, *ma petite*?"

"Evet."

"Vegas'tan gelen misafirlerimiz sabırsızlanıyor."

"Bak, gözlerimiz hâlâ siyah ve yıldızlıyken bizi görmelerini istemiyorum."

Damian, "Neden?" diye sordu.

Bir sürü şey aklıma geldi ama sonunda gerçeği söyledim. "Jamil ve Shang-Da ile beslenmek güzeldi, değil mi?"

Damian başıyla onayladı.

"Bu güç benimleyken beni çeken şekil-değiştirenlerin yanında olmak istemiyorum."

Jean-Claude, "Açlıklarının *ardeur*'ü durdurmamasından korkuyorsun," dedi.

Kafamı kaldırdım, gözlerinde hâlâ gece denizi yüzüyordu. "Evet."

"Bence kontrolün bundan daha iyi, *ma petite*."

"Belki, ama videoya bir bakayım, sonrasında misafirlerimizle ilgilenmeye hazır olurum."

Yüzümü inceledi ve güçle dalgalanırken beni farklı gördüğünü anladım. Neredeyse soracaktım ama sonra vazgeçtim. Bir gün için bu kadar şok yeterdi. Daha fazlasını istemiyordum.

"Bilgisayarda biri bana yardım etsin, sonra izlerken beni yalnız bıraksın."

"Triumviradan kimsenin yalnız olmasını istemiyorum, *ma petite*."

"Konseyin ve Anne'nin bir şey denemesinden mi korkuyorsun?"

"Sen korkmuyor musun?"

Üzerinde bir süre düşündüm ve başımla onayladım. Gülümsedi ve yüzüme dokundu. "O zaman seninle izlerim."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, devam eden bir polis soruşturmasını sivillerle birlikte izleyemem."

Bana bir bakış attı. "Ben bir sivil sayılmam."

"Ama polis de değilsin."

"Yardımsever Micah'yımızı kaplanların yanına gönderebilirim ama yalnız kalamazsın. Konsey bir şey denerse ve yalnız olursan neler olacağını bilemem."

Münakaşa devam etti, tam bir tartışma sayılmazdı gerçi, ama sonunda uzlaştık. Nicky benimle kaldı, çünkü ona kimseye bir şey söylememesini emredersem dediğimi yapardı. Damian da aynı sebepten benimle kaldı. Vampir hizmetkârı olmasından dolayı benden gelen bir emre itaatsizlik yapamazdı. Genelde böyle emirleri çok fazla vermiyordum ama onun üzerindeki kontrolüm Nathaniel'ın üzerindekinden çok daha fazlaydı. Benim Damian üzerindeki kontrolüm, Jean-Claude'un benim veya Richard'ın üzerinde sahip olduğundan da fazlaydı. Vampir tarihinde vampir hizmetkârı olan ilk nekromensır olduğum için geriye kalanlarımız emirleri umursamazken Damian'ın üzerinde neden böyle bir etki olduğunu bilmiyorduk. Bir başka gizemdi. Cevabı bilenler muhtemelen şimdi bizi öldürmeye çalışıyor veya Karanlıkların Anası'ndan kaçıyordu. Bunu sonra da öğrenebilirdik, şimdi incelemem gereken bir suç mahalli videosu vardı.

Kişisel ve metafizik sorunlarım dışında uğraşacak bir şeyim olduğu için mutluydum. Polis işleri her zaman kolay olmazdı ama amaçlar belliydi. Kimin yaptığını ve ne yaptığını çözüp suçluları adalete teslim eder veya öldürürdünüz, sorun çözülürdü. Suçlarla savaşmak kişisel sorunları çözmekten çok daha kolaydı.

Lanetliler Sirki'nde bir bilgisayar odası olması bana hâlâ garip geliyordu. Birçok vampir teknolojiden veya yaşadıkları dönemde var olmayan modern icatlardan anlamazdı ama Jean-Claude kolay adapte olan biriydi ve insanlarının temel şeyleri bilmesini istiyordu. Lanet olsun, dansçıların bir kısmı bloglara dönüşümlü yazı bile yazıyordu. *Facebook*'taydılar. *MySpace* ve hatta *Twitter* bile kullananlar vardı. Teknolojiden en az anlayan artık neredeyse bir bendim. Bu çok garipti. Ben insandım, bu konularda vampirlerden daha iyi olmam gerekmez miydi?

Bilgisayar odasında sadece monitörlerin ışığı vardı. Valentina terminallerden birinin başındaydı, sandalyeyi iyice yükseltmişti, böylece beş yaşındaki vücudu klavyeye erişebiliyordu. Üzerinde dantelli pembe bir elbise, beyaz tayt ve özel yapım deri ayakkabılar vardı. Kimse şirin küçük bir kız gibi giyinmesini söylemiyordu. Aslında yüzlerce yıldır giydiği kıyafetlerden kurtulmuş olması bile bir gelişmeydi. Zarif üçgen yüzü şimdi monitörün parıltısıyla aydınlanıyordu. Ekranda bir şeye çok dikkatli baktığı için bizi fark etmedi.

Aklıma korkunç bir şey geldi. Valentina ve Bartolome *ardeur* herkesi vurduğunda, yerin altındaydılar. Bartolome de on iki yaşında sıkışıp kalmıştı. *Ardeur* herkesi vurunca onlara ne olmuştu?

"Valentina," dedim.

İrkildi ve birkaç tuşa bastı. Ekran titredi ve üzerinde küçük çizgi film karakterleri uçuşmaya başladı. Çocuk oyununa odaklanmış gibi fareyi hareket ettirdi. Oyunu seviyor olabilirdi ama birkaç saniye önce odaklandığı şey bu değildi. Beş yaşındaydı ama aslında, Jean-Claude'dan daha

büyüktü. Bartolome'yle ikisinin St. Louis'nin en eski vampirleri oldukları söylenebilirdi. Çocuk vücutlarında sıkışıp kalmışlardı ama çocuk değillerdi.

Arkasına bakıp gülümsedi, içeriye girdiğim zaman yüzünde gördüğüm hevesli ifade şimdi kaybolmuştu. Küçük kız kusursuz yüzünü bana döndü. Gözlerini masum bir ışıkla da doldurabiliyordu ama bu bir yalandı. Seks için çok küçük yaşta vampire dönüştürülmüştü ve bazı içgüdüleri yetişkin gibiydi. Bu içgüdüler acı odaklıydı. Cinsel bir sadistti ve yüzlerce yıldır profesyonel işkenceciydi. Hem bir hobi hem de bir görevdi. *Ardeur*'ün kızı nasıl etkilediğini merak ettim.

Tatlı gülümsemesini gösterdi. "Anita, benimle oyun oynamak ister misin?"

"Özür dilerim yapmam gereken polis işleri var."

Dudak büktü. "Kimse benimle oyun oynamıyor."

Soruyu sormak istemiyordum ama bunca şeyin ortasında Valentina'yı unuttuğum için sormak zorundaydım. "Dün akşam sana ve Bartolome'ye ne oldu?"

Kollarını göğsünde birleştirdi ve biraz daha dudak büktü. Şimdi biraz öfkeliydi. "Beni saatlerce tabutuma kilitledi."

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi verdim. Rahatlamış gibi görünmemeye çalıştım ama fark etti. Yüzlerce yıldır yetişkinleri izliyor ve insanları manipüle ediyordu.

"Üzgünüm," dedim.

"Hayır, değilsin," dedi.

"*Ardeur* hepimizi ele geçirirken bir yere kilitlenmene üzgün değilim."

"Belle Morte'nin sarayında *ardeur* serbest kalınca herkes seks yaparken bana oynamam için biri verilirdi."

Gözlerimi kırpıştırdım. Ne diyeceğimi bilemedim.

Damian, "Gerçekte oyun oynamaktan bahsetmiyor, Anita," dedi.

Damian'a döndüm. "Ne demek istiyor?"

"Kimsenin Valentina'ya veya kurbanına ulaşamayacağı bir yerde, özel bir odada, birine işkence etmesine izin verirlerdi."

"Senin sarayı sadece bir kez ziyaret ettiğini sanıyordum," dedim.

"Bir kere yetti," dedi. Küçük vampire bakıyordu, siyah gözlerine ve eski vampirlerde görülen olağan durgunluğa rağmen yine de bir sorun olduğunu anladım.

"Onun kurbanı olmadın," dedim.

"Hayır, olmadım."

Valentina, "Arkadaşı oldu," dedi. "Duyduğum kadarıyla, sonrasında efendin onu güneşe çıkartıp yakmış."

Damian yanımda irkildi ve elini tuttum. En yakın arkadaşının ve kardeşinin kollarında ölmesi Damian'ın en kötü anılarıydı.

"Odayı kullanmamız gerek, Valentina."

Sandalyeden indi ve pembe elbisesinin eteklerini düzeltti. Yanımıza geldi, karanlık bukleleri yüzünü çevreliyordu. Durup Damian'ın yüzüne baktı. "Arkadaşını sevmiştim. Böyle olması çok kötüydü. Ben olsam ona böyle bir şey yapmazdım."

Damian elimi biraz daha sıktı. "Bartolome seni kilitledikten sonra ne yaptı?" diye sordum.

Bana baktı ve gözlerini kıstı. "Neden gözleriniz kararmış?"

"Yeni güç," dedim.

Ya tatmin olmadı ya da umurunda değildi. "Bartolome her zaman yaptığını yaptı. Bir kadın bulmaya gitti." Gözlerini devirdi, vücudunun geri kalanıyla uyumsuz bir hareketti. "Şimdi onunla birlikte. Sanırım Bartolome'den çok etkilendi."

"Kim?" diye sordum.

"Ah, ismini bilmiyorum ve umurumda değil. Benimle oyun oynamıyor." Minik eliyle Nicky'nin parmaklarını tuttu. "Artık sen de benimle oyun oynamıyorsun," dedi.

"Çünkü sen hile yaptın."

"Ama çok eğleniyorduk." Elini çekti ve çocuklar gibi yerinde hafifçe sallandı.

"Bir şey mi kaçırdım?"

"Kuralları biliyordun ve bozdun." Nicky çocuğu düşürmeden elini geri alabilmek için diğer elini kızın omzuna koydu.

Ellerini beline atan Valentina ayaklarını yere vurdu, bunun sevimli bir hareket olması gerekirdi ama kahverengi gözlerinde, vampirler güçlerini kullandığında veya kontrollerini kaybettiğinde beliren alevler vardı. "Acıdan hoşlanan bir sürü şekil-değiştiren var. Bana bu konuda yardımcı olabilirdin."

"Acıdan zevk alıyorlar ama sen orada durmuyorsun. Memnun oldukları sürece onlara acı vermen gerekiyor."

Bir birinden bir diğerine baktım. Yüzümden belli olmalıydı çünkü Valentina cevap verdi. "Annene söylemediğini bilseydim bir şey söylemezdim."

"Şimdi ona söylemek zorundayım," dedi.

"Biri bana anlatsın," dedim.

Nicky, "Belle Morte'nin işkencecisi olduğunu biliyorsun," dedi.

"Biliyorum," dedim.

"Buraya gelmeden önce insanları sorguladığımı öğrenmiş. Bildiklerini kıyaslamak istedi."

"Sorgu dediğin bir nevi işkence değil mi?"

"Evet, ama benim için sadece bir işti. Buradaki Küçük V için ise bir tutku. Tek tutkusu..." Bunu söylediğine göre Valentina'yı birçoğundan daha iyi anlıyordu. Kızın gerçek yüzünü görmüştü.

"Evet," dedim.

"Şekil-değiştirenlerden bazılarını şiddetli sekse ikna ederek ona yardımcı olmamı istedi. Sonra onlarla oynamama yardım edecekti ama onun oyun anlayışı acıdan zevk alanların bile dayanabileceği bir şey değil."

"İyileşirler, Nicky. Gümüş kullanmadığın sürece iyileşirler," dedi. Elleri hâlâ belindeydi, kusursuz küçük yüzündeki kaşlar çatıldı.

"Kendisine işkence etmesi için şekil-değiştiren getirmeyeceğimi anlayınca zihnimi ele geçirmeye çalıştı."

"Sanırım başaramadı."

Valentina, "İçinde senden çok fazla var," dedi. Ayağını yere vurdu. "Zihninde başkasına yer yok, zaten birçoğunun zihni böyle. Sen Belle Morte gibisin, Anita. Onları öyle bir dolduruyorsun ki senden başka bir şey düşünemez hâle geliyorlar ama ben itaatsizlik edince veya kendisini delirtince Belle birini bana verirdi. Orada daha çok eğleniyordum."

"Burada kalmanı ben istemedim."

"Hayır, ama Stephen ve Gregory'ye yardım etmemiz gerek. Onları korkuttuğumuz için yardımcı olmalıyız." Yüzünde şimdi daha ciddi bir ifade vardı. Bartolome ile birlikte ikizlerden kan almak istemişlerdi ama Belle'nin

soyundan gelenler için beslenme bir tür seksti, çocukların kendileriyle besleneceğini düşünen Stephen ve Gregory çok korkmuşlardı. Bunun bir sebebi de çocukken kendilerini taciz eden babalarıydı. İkizlerin neden bu kadar çok korktuğunu anlayınca Valentina ve Bartolome işkence etmeyi bırakmış ve adamların kendilerine gelmesine yardım etmek için St. Louis'de kalmaya karar vermişti. İki senedir bizimleydiler ve çocuk vampirler hâlâ ikizler konusunda onurlarını temizlemeye çalışıyordu. Zaten artık Belle'nin yanına geri dönemezlerdi çünkü Belle de ortalıklarda yoktu.

"Babasını öldürmemize izin verseydin," dedi.

"Stephen'ın terapisti bu sorunu kişisel olarak çözmesi gerektiğine inanıyor. Adamı öldürmeniz daha fazla hasara sebep olabilirmiş."

"Biliyorum." İç geçirdi. "Burada kapana kısıldık. En azından Bartolome'nin bir âşığı var, benim ise hiçbir şeyim yok."

"Sana ne söyleyeceğimi hiçbir zaman bilemedim, Valentina. İşkence etmen için insanlar veremem sana."

"Verebilirsin ama vermezsin," dedi. Yaşıyla hiç uyumlu olmayan bir biçimde avuçlarını gökyüzüne açtı ve hızlı adımlarla kapıya yürüdü. Elleri aslında kapı kolu için fazla küçüktü; buna rağmen kapıyı açıp dışarı çıkmayı, sonra da arkasından çarpmayı başardı.

"Nicky, bilgisayarda ne gizlediğini öğren."

Nicky bilgisayarın yanına gitti ve birkaç tuşa bastı. Ekranda hâlâ çizgi film karakterleri vardı.

Damian bana sarıldı, yüzünü saçlarımın arasına gömdü. Damian'a sarıldım ve yüzümü göğsüne yasladım. Nicky bir

ıslık çaldı. Damian'ın kollarında kafamı yana çevirip ne olduğunu görmeye çalıştım.

"Nedir?" diye sordum.

"Bakmaya devam et, gözlerin birazdan ne olduğunu anlar," dedi Nicky.

Damian, elini görmemem için yüzümün önüne koydu. "Ve sonra zihnine kazınır," dedi.

"Damian, elini çek."

"Tamam, elimi çekiyorum çünkü emir verdin ama sakın dönüp bakma Anita." Damian elini çekti ve ben de onu dinlemeyip baktım.

Nicky haklıydı, zihnim gördüğüm şeye zamanla anlam kazandırdı ama Damian da haklıydı. Bir kez görünce bir daha unutamayacağınız türden bir şeydi. Kesilmiş bedenler görmüştüm ve bunlar benim standartlarım için bile fazla mide bulandırıcıydı.

"Böyle şeyleri mi topluyor?"

Birkaç tuşa bastı. Dosyaları açmaya devam etti. Savaş ve suç mahalli fotoğrafları ekrana geldi. Bağlanmış insanlar gördüm ama seri katillerin ürünü olacak kadar kötüydü. Fotoğraflar ekrandan ardı ardına geçti.

Nicky, "Hepsi böyle," dedi. "Bende bile arşivler var, kadınlar, silahlar, çizgi filmler. Fakat burada bunlardan başka bir şey yok."

Damian, "Onu öldürmelisin," dedi.

İkimiz de Nicky'nin arkasındaydık, ekrana bakıyorduk. Damian'ın gözlerinin yeşile büründüğünü gördüm. Benimkiler de normale dönmüş olmalıydı.

"Burada idam edilmesini gerektirecek bir şey yapmadı, Damian."

"Onu idam et demedim, öldür. Bebek vampirler genelde çıldırır, Anita. Onun kadar küçük olup da susturulmayan bilmiyorum."

"Susturulmayan mı? Kuduz bir köpekmiş gibi bahsediyorsun. O bir hayvan değil."

Ekranı işaret etti. "Evet, öyle. Küçük bir kız gibi görünebilir ama bunlar kafasının içindekiler. Hepsi kafasının içinde. Sonunda içindekileri dışarıya çıkartmanın bir yolunu bulacak ve insanlar zarar görecek."

"Küçük V'yi severim Anita, ama haklı. Kendisini bu kadar uzun süre kontrol etmesi etkileyici ama baskı gün geçtikçe artıyor. Sonunda kendisine hâkim olamayacak."

"Öyleyse, Damian ile aynı fikirde misin?"

Başıyla onayladı. "Onu şimdi öldürebilirsin ya da birini kestikten sonra öldürebilirsin ama eninde sonunda birimiz bunu yapmak zorunda kalacağız. Birine neler yapmak istediğini bana anlattı ve güven bana, bunları hep düşünüyor. Sanırım dürtülerini ne kadar çok bastırırsa durumu o kadar kötüleşiyor, sonunda dayanamayacak; kana susayacak..."

"Yapmadığı bir şey için onu öldüremem," dedim.

"Haven'i senin için öldürmeme izin vermediğin için, çünkü zihnimi ele geçirdiğin ve Haven ile yeterince birlikte olmadığın için kendini suçlu hissediyorsun."

Öfkeli bir bakış attım. "Teşekkürler, şimdi kendimi daha iyi hissettim."

"Ya Küçük V'yi başka bir efendiye gönder, insanlara zarar vermesine izin verecek birine, ya da bizden birine zarar vermemesi için öldür. Senin iznin olsun veya olmasın birine bir şeyler yapacak."

Damian, "İnsanlara neler yapabildiğini gördüm, Anita," dedi.

"Olasılıklar yüzünden onu öldüremeyiz," dedim.

Nicky bir tuşa bastı ve ekranda kanlı görüntüler ardı ardına sıralandı, elleri kolları bağlı korkmuş insanlar gördüm.

"Karanlıkta oturmuş bunlara bakıyordu, Anita. Sorun şu, bunları sadece izliyor muydu yoksa mastürbasyon mu yapıyordu?"

Yüzüne baktım. "Bu... mide bulandırıcı. Bu... üzerinde düşünmek istemiyorum. S.ktir git, Nicky, neden..."

"Anlamanı istiyorum, Anita, bu onun tutkusu. Şaka yapmıyorum. Bu, onun için seks gibi bir şey."

"Kapat şunu," dedim.

"Ona acıdığın için onu öldürmeyeceksin. Nathaniel da onunla konuşuyor, Anita. Aynı şeylerden konuşmuyorlar. Nathaniel'ın nasıl olduğunu bilirsin, kendisine nasıl zarar vereceğinden bahsetmesine izin veriyor. Fantezilerini anlatmasına izin veriyor çünkü onun sadece bir çocuk olduğunu düşünüyor. Nathaniel ile yalnız kalırsa ona ne yapar? Ve ona bir şey yaparsa sen ne yaparsın?"

"Bunu yapma," dedim.

"Nathaniel'ı severim, ona bir şey olursa bu seni öldürür. Pişmanlıklar, zamanında değiştirebilecekken değiştirmediğin kararlar içindir. Bunu da onlardan birine dönüştürme."

"Olasılıklar yüzünden onu öldüremem, Nicky," dedim.

"Ben öldürebilirim," dedi.

"Onu seviyorsun," dedim.

"Evet ve onu herkesten daha iyi anlıyorum, Anita, benim zihnimi ele geçirmemiş olsaydın senin insanlarına bu kadar güvenmezdim. Ben sadist değilim. Seksten keyif al-

mak için korkuya veya acıya ihtiyacım yok ama insanlar üzerinde gücüm olmasını seviyorum. Ben acı veriyorsam genelde yeteneklerimle gurur duyduğum ve insanlardan bir şeyler öğrenmem gerektiği içindir. Güçlü olanların kırılışını izlemek hoşuma gidiyor. Hep söylerim, Anita, herkes eninde sonunda kırılır ve pes eder. Yeterince zamanın ve yeteneklerin varsa konuşmayacak biri yoktur."

"Ve sende bu yetenekler var," dedim.

Vücudunun üst kısmındaki kasların izin verdiği ölçüde omzunu silkti. "Evet, var, ama o benden daha iyi. Beni anlıyor musun, Anita? Küçük V benden daha iyi çünkü son sekiz yüzyılı pratik yaparak geçirdi."

Damian, "Anita," dedi. Omzuma dokununca yüzümü Damian'a çevirdim. "Pratik, mükemmelleşmeyi sağlar, değil mi?"

"Evet," dedim. Ama sesim sadece bir fısıltıdan ibaretti.

"Valentina mükemmel."

31

Valentina hakkında daha fazla konuşmalarına izin vermedim ama Nathaniel'ın kızın seri-katil fantezilerini dinlemesi bugün hoş karşılayabileceğim bir şey değildi. Bunu muhtemelen kızın üzerindeki baskıyı azaltmak için yapıyordu. İkisine de bağırmak ve bugün bunlara ayıracak zamanım olmadığını söylemek istiyordum. Zaten yeterince sorunumuz vardı. Valentina, Nathaniel'a zarar verirse onu öldürürdüm ama verdiği hasardan sonra kızı öldürmek beni rahatlatmayabilirdi.

Video başlayınca Valentina'nın gelecekte yapabilecekleri hepimizin aklından uçup gitti. Bazı vampirlerin önceki gece ne yaptığı bizi endişelendirdi. Üç bilgisayar sandalyesini çekip büyük ekran monitörün önünde yerimizi almıştık, HD çözünürlükle korku gösterisini seyrettik. Bazı şeyleri yüksek çözünürlükte seyretmemek gerekti. Durumu

daha da kötüleştiriyordu. Vampirin ini yerin altındaydı. Bu ine birkaç taş basamakla iniliyordu. Duvarlarda nem vardı. İlk ceset merdivenlerin dibindeydi. İçerisi, yukarıdan gelen doğal güneş ışığıyla aydınlanıyordu. Bileklerinde, gırtlaklarında, dirseklerinde, bacaklarının içinde ve dizlerindeki ısırık izlerinden bu ilk cesetlerin vampir kurbanı oldukları anlaşılıyordu. Isırıkları kötü kılan, sayılarının çok olmasıydı. Hiçbir insan bir gecede bu kadar çok vampiri besleyip de hayatta kalamazdı.

Nicky, "Sen ve diğer şekil-değiştirenlerin aldığı ısırıklara benziyor," dedi. "Neden ölmedik?"

"Şekil-değiştirenlerin ölmesi zordur," dedim. Duvarların dibinde veya koridorun ortasında duran cesetlere baktık. Düştükleri yerde duruyorlardı. Kimse cesetlerin yerini değiştirmemişti. Bazılarını öldürüp kalanları diğerlerine bırakmışlardı.

Damian, "Bu insanların kanını tüketmek istemişler," dedi. Yanımda durgunlaştı. Bunu izlerken kendisine dokunmam hakkında ne düşündüğümden mi emin değildi yoksa ısırıkların görüntüsüyle heyecanlandığı için bana dokunmak mı istemiyordu bilemedim.

Nicky, "Biz neden ölmedik?" diye tekrarladı sorusunu.

"Jean-Claude *ardeur*'ü kullanarak Ölümün Âşığı'nın beslenememesi için enerjiyi hepimizin içine akıttı," dedim.

"Isırıklar kötüleşiyor." Damian, vücudu kadar durgun bir ses tonuyla konuştu.

Haklıydı. Isırıklar artık düzgün diş izleri değildi. Dişlerin geçtiği yerlerin etrafı parçalanmıştı. Bir adamın boynunda kocaman bir yara vardı ve kanı dışarı fışkırmıştı. Kurumuş kandan desenlere göz gezdirdim.

"Burada durdur, Nicky."

Bir tuşa bastı.

Damian, "Bununla beslenmeye bile çalışmamışlar," dedi.

Öne eğildim ve ekranı işaret etti. "Şunlar diz izleri mi, sanki bunu yapan diz çöküp gırtlaktan fışkıran kanın üzerine akmasını mı istemiş?"

Damian, "Sanırım," dedi.

Nicky, "Olabilir," dedi.

"Yeniden başlat."

"En başından mı?"

"Hayır, kaldığı yerden devam etsin."

Kamera koridorda ilerledi. Birinin bacağının içi parçalanmış, vücudunun altı korkunç bir doğum parodisi gibi kana bulanmıştı. Kamera hareket edince boynu ve kasıkları parçalanmış bir kadın daha gördüm. Çok fazla kan vardı, bu iki yetişkin kadının kanıyla zemin âdeta yıkanmıştı. Polisin veya filmi çekenin kana basmadan ilerlemesi imkânsızdı. Ya içine girecek ya da duracaktı.

Kamerayı kullanan kişi tereddüt etti. Kamera yere odaklandı, sonra ışığıyla koridoru aydınlattı ve aydınlanan yerlerdeki cesetleri çekti. Kamerayı kullanan, kanın ve cesetlerin içinden geçerek ilerledi. En sonunda koridor, yerini daha büyük bir açıklığa bıraktı.

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi verdim. Vampirlerin sebep olabileceği yıkımı görmek istemiyordum, çünkü karşımızdaki sahne çok korkunçtu. Tek teselli lim, gerçekte o koridorda olmamaktı. Görüntüleri çeken kişi de zor durumda olmalıydı. Ajanların elinde yeterince vampir avcısı olduğu için vurucu tim olarak değil de sadece

danışman olarak davaya dâhil edilmem güzeldi. Bu pisliğe çok fazla bulaşmak istemiyordum.

Kamera açıklığa çıktıktan sonrası Karanlıklar Prensi Drakula'nın sadist bir porno ile buluşması gibiydi. O kadar çok ceset vardı ki, önce karanlık şekillerden ibaret bir kitle gördük, zihnim gördüklerime bir anlam veremedi. Valentina'nın baktığı fotoğraflar gibiydi, zihin ilk anda algılamak istemiyordu. İnsan zihni kendini korumak konusunda yetenekliydi ve gözün gördüklerinden kendini sakınmak için bazen verileri işlemeyi reddedebiliyordu. Ama bakmak benim işimdi.

Nicky, "Vay canına," dedi.

Damian yerinden kalktı ve ekrandan uzaklaştı. Adamı suçlayamazdım, zihnim anlam kazandırmadan ben de kalkıp gidebilseydim giderdim. Ama izlemeye devam ettim ve kırık oyuncak bebekler gibi sağa sola saçılmış cesetleri gördüm. Cesetler, dişlerle ve pençelerle değil saf güçle parçalanmıştı. Vampirler uzuvlarını teker teker koparmış, etrafa kan ve iç organlar saçılmıştı. Karşımızdaki görüntü bol etli ve bol kanlı bir yapboz gibiydi. Kokuyu alamadığım için mutluydum. Sindirim sistemi işin içine girince sadece kan ve et kokusu değil başka kokular da alırdınız. Bu tarz ölümlerin romantik bir yanı yoktu. Tam bir katliamdı.

Hâlen yanan iki devasa şamdanın ortasında yükseltilmiş platformun üzerinde duran tabutun etrafında daha fazla ceset vardı. Şamdanların mumları artık bitmek üzereydi. Odanın köşelerinde de mumlar vardı. Işık zayıftı, kurumaya çalışan kanı aydınlatıyor, kanlı iç organları ışığın altında ışıldıyordu.

Ceset parçaları neredeyse tabutun kapağına kadar üst üste yığılıydı. Ceset parçalarının üzerine konulmuş gibi duran sağlam cesetler de vardı. "Durdur," dedim.

Nicky söylediğimi yaptı. Birlikte ekrana doğru eğildik, gördüklerimize anlam vermeye çalıştık. "Tanrım, sanırım bunlar vampirler."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Neden sorduğunu anladım, sağlam cesetlerin üzeri kopuk parçalar kadar kanlıydı. "Parçalanmamışlar ve bak, şurada birinin dişleri görünüyor. Sanki ölülerin üzerine uzanmışlar. Sağlam kalan kurbanlar olsalardı, tıbbi müdahale için başka bir yere götürülürlerdi."

Nicky, "Hiç böyle bir şey gördün mü daha önce?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Tekrar oynatmamı ister misin?"

"Hayır, devam et."

Açıklamamı istemedi. Sanırım yeni evcil hayvanım da gösteriden hoşlanmamıştı.

Kamera havaya kalktı ve tabutun içindeki figüre odaklandı. Beden, sanki kanın içinde yüzüyordu. Tabutun içine bu kadar kanı nasıl doldurmuşlardı? Sanki cesetleri üzerinde tutup sularını içine sıkmışlardı ama orada bu kadar mantıklı düşünebilecek bir vampir olduğunu sanmıyordum.

Nicky, "Bu görüntü organize olmayan ölümlere başka bir anlam kazandırıyor," dedi. Sesinde bizimle olduğundan beri yıllardır duymadığım bir ton vardı, hem etkilenmiş hem de korkmuştu.

Tabuttaki ceset eskiydi, sanki kanın içine yatırmak için çürümüş birini bulmuşlardı. Sonra açık ağzındaki dişleri

gördüm ve bunun üstat vampir olduğunu anladım. Bir pompalıyla vurulduğu için kafasının üst kısmı yoktu ama çenesi hâlâ tek parçaydı. Göğsünden de vurulmuştu, yoğunlaşan kan, kalbinden arta kalanın içine dolmuştu.

Nicky, "Vampirlerin vurulunca veya ölünce böyle çürüdüğünü sanmıyorum," dedi.

"Belki birçoğu çürümeyebilir," dedim.

Damian arkamızdaydı. "Sadece Ölümün Âşığı'nın soyundan gelenler böyle çürür."

Nicky, "Ve öldüklerinde," dedi.

Sonra aklıma kötü, çok kötü bir şey geldi. Telefonumu cebimden çıkarttım ve Ajan Finnegan'ı aradım. İlk çalışta telefona cevap verdi. "Blake, çabuk geri döndün."

"Mekânı yakmadan önce filmini çekmeniz gerektiğini biliyorum ama bana vampir avcısının mekânı ateşe verdiğini söyle."

"Morgan, Şehrin Efendisi'ni öldürdü. Kafasını ve kalbini aldı. Vampir lobisi avukatları düşük seviyeli vampirleri ölüme terk ettiğimiz konusunda şikâyetlerde bulundu. Efendileri olmayınca hiç uyanamayabilirlermiş ama uyananların iyi olduğunu öğrendik. Şehrin Efendisi böyle delirirse onu öldürürsün ve delilik de onunla birlikte sona erer. Katil vampirlerden bir kısmını öldürmedik ama avukatları hâlâ her şeye itiraz ediyor."

"Hepsi doğru Finnegan ama Şehrin Efendisi çürüyen bir vampir. Sadece kalbini ve başını almak onu öldürmez. Ayağa kalkıp vampir avcınızı öldürmemesinin sebebi gündüz olması ve mezarından kalkamaması ama çürüyenlerin büyük bir kısmı kadar yaşlı bir vampirse öğleden sonra uyanacaktır. Ya da hava kararınca. Daha da kötüsü, sağlam

kalan vampirler vurulana kadar çürümeyebilir, bu yüzden elinizde bir mağara dolusu çürüyen vampir var."

"Kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Finnegan, adamlarını oradan çıkart!"

"Şehrin Efendisi delirmişse genç vampirlerin hayatta kalmasını sağlayan kanunu sen yazdın. Şimdi bana bunun adamlarımı öldüreceğini mi söylüyorsun?"

"Sana Şehrin Efendisi'nin hâlâ canlı olduğunu ve hava kararınca kalkacağını, diğer vampirlerle birlikte insanları katletmeye devam edeceğini söylüyorum. Yeni kanun sadece ve sadece Şehrin Efendisi gerçekten ölüyse geçerlidir."

"Mekânı temizlemeye çalışacağım, umarım yanılıyorsundur."

"Lanet olsun," dedim. "Vampir avcısının kim olduğunu söyledi?"

Nicky, "Morgan," dedi.

"Onunla bir kez çalışmıştım, tabii eğer iki tane Morgan yoksa." Telefon defterine göz gezdirip ismi aradım. Buldum ve tuşa bastım. Telefonu açması için dua ettim. Lütfen, lütfen aç.

"Blake, sanırım videoyu izledin."

"Morgan, neredesin?"

"Atlanta," dedi.

"Hayır, tam olarak neredesin?"

"Genç vampirlerden bazıları uyanınca delirir diye vampir ininin önündeyim."

"Aşağıda hâlâ teknisyenler var mı?"

"Bir saatimiz var, sonra her yer temizlenecek, sadece ben kalacağım."

"Hepsini dışarıya çıkart, hemen şimdi!"

"Ben konuyla ilgilendim, Blake. Yerinden kalkamaz."

"Çürüyen bir vampir, Morgan. Beyni ve kalbi yok ettiğinde ölmezler. Güneş ışığı bile işe yaramaz. Tek çözüm ateştir ve küllerin farklı sulara saçılması gerekir."

"Ben vurana kadar çürümedi, Blake. Ceset gibi görününce ölürler."

"Cesede dönüşmedi, Morgan, çürüdü. Bu farklı bir şey. Lütfen bu konuda bana güven. Adamları dışarıya çıkart ve her yeri ateşe verin."

"İçerideki cesetleri dışarıya çıkartıyoruz, Blake. Kanıtları yakamam. Henüz ölülerin kimliklerini bile belirleyemedik."

İçimden çığlık atmak geldi. "Morgan, beni dinle. Ben haklıymışım gibi düşün, en azından içerideki personeli dışarıya çıkart. Sadece bunu yap, mekânı ateşe verme fikrini sonra da konuşuruz. Lütfen, Tanrım, benim için sadece bunu yap."

"Bunun gerçekten çürüyen bir vampir olduğunu mu söylüyorsun? Amerika'da sayıları çok azdır."

"Azlar ama dikkatli olmakta fayda var, Morgan. Adamları dışarı çıkartmanın zararı olmaz."

"Tamam, Blake, senin aksine, ben standart vampir avcısı kitime alev makinesi koymuyorum."

Aslında ben de koymuyordum. "Sadece içeriyi boşalt ve bir imha timi çağır."

"Böcek timi demek istiyorsun." Hamamböceklerinden fareadamlara ve ghoul'lara kadar her şeyi temizleyen ekiplerden bahsediyorduk. Sokakta başıboş dolaşan bir zombi gördüğünüzde çağırdığınız adamlardı, çünkü sadece ateş

işe yarardı ve animatörlerin büyük bir kısmı çıktığı mezarı bilmiyorsa zombiyi yerine geri sokamazdı.

"Evet," dedim.

"Üstlerime destek isteyip isteyemeyeceğimi sorayım ama burayı yakmama izin vermezler. Efendileri öldüğü için genç vampirler akılları yerinde uyanabilir."

"O ölmedi, Morgan."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Az kalsın, "Ölümün Âşığı, dün akşam, soyundan gelenleri arıyordu," diyecektim. Fakat polislere açıklayamayacağım bir şeyi paylaşamazdım.

"Yüzde yüz emin olup olmadığımı soruyorsan yüzde doksan dokuz eminim. Yerinde olsam bu saatte aşağıda kimsenin olmasına izin vermezdim."

"Çürüyen vampirler birçoğundan önce uyanır, hava kararana kadar insan içine çıkamazlar çünkü o zamana dek çürüyen cesetler gibi görünürler." Bir yerden alıntı yapıyor gibiydi. Morgan işe yeni alınan vampir avcılarındandı, birçoğumuz gibi aileden gelen işi yapmıyordu. Yeni vampir avcıları sınıflarda eğitim alır ve kitaplar okurdu. Öğrenmenin kötü bir yolu değildi ve muhtemelen eğitim alırken ölenlerin sayısı daha az oluyordu ama ben şu anda *önce vur, soruları sonra sor* mantığıyla hareket eden bir vampir avcısıydım.

"İçeriyi boşaltacağım Blake, ama izin alana kadar ancak bunu yapabilirim."

"Bununla da yetinebilirim, Morgan. Sadece içeriyi boşalt."

"Yapacağım."

"Şimdi," dedim.

"Konuşurken girişe doğru yürüyorum. Bu, yeterli mi?"

"Evet."

"Lanet olsun..." Telefon bir yere çarpıp yüksek bir ses çıkartınca kendi telefonumu kulağımdan uzaklaştırdım.

"Morgan, Morgan, iyi misin?" Sanki çakıl taşlarının üzerinde dikiliyordu ve telefon yerdeydi. "Morgan, orada mısın?"

Telefonu eline almış gibi sesler duydum. "Morgan, konuş benimle."

Birinin gırtlağı acıyormuş gibi yutkunduğunu duydum. "Korkarım Ajan Morgan telefona cevap veremez. Kiminle konuşuyorum?" Ses bir erkeğe aitti ve boğuktu, sanki ağzında bir yara vardı veya konuşmakta zorlanıyordu.

"Ajan Blake," dedim.

"Anita Blake." Adam bir şeyi temizler gibi öksürdü.

"Evet, sen kimsin?" Ama adam cevap vermeden kim olduğunu anladım. "Ben Clayton, Atlanta şehrinin Efendisi. Gerçek efendilerim bana bir görev verdi. Bu görevin ne olduğunu biliyor musunuz, Bayan Blake?"

"Gerçek efendilerinin ölümle beslenebilmesi için mümkün olduğunca çok insan öldürmek."

"Neler olduğunu biliyorsun." Telefonu kapattı.

Telefona bir çığlık attım. Cihazı duvara çarpmamak için kendime zor hâkim oldum. Finnegan'ı aradım. Telefona cevap verdi. "Morgan telefonuna cevap vermiyor."

"Büyük ihtimalle öldü," dedim.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Neler olduğunu anlattım.

"Clayton'un çürüyen vampir olmaması gerekiyor. Hiç belli etmedi."

"Gizleniyordu, Finnegan. İnsanlar vampir olmak isteyebilir ama sonsuza kadar çürümüş bir ceset gibi görüneceklerse bunu istemezler. Çok seksi bir şey olmadığı için kimse gönüllü olmaz."

"Gözümüzün önünde olup da benzer şekilde saklanan kaç kişi var, Blake?"

"Bilmiyorum."

Siren seslerini duydum. "Neredeyse vardık. Seni arar durumun ne kadar kötü olduğunu söylerim."

"Finnegan, bekle! Alev makineleri olan bir imha timine ihtiyacınız var. Gündüz dışarıya çıktı, onu sadece ateş öldürür."

"Standart polis prosedürü değil," dedi.

"Biliyorum."

"S.ktir," dedi. Bu sefer özür dilemedi. "Hayatta kalırsam seni arayacağım."

Aramızda çok fazla mesafe vardı ve adama yardım etmem mümkün değildi. "S.ktir." Ne yapacaktım? Metafizik olarak Jean-Claude'a uzandım. Kafasını kaldırdı ve fısıldadı. "*Ma petite.*" Bir şey söylemedim, sadece zihnimi açıp bildiklerimi bilmesine izin verdim.

Yüksek sesle sordum. "Buradan yapabileceğimiz bir şey var mı? Onu kontrol edebilir miyiz?"

"Özür dilerim, *ma petite*, ama hayır. O da benim gibi bir Şehir Efendisi. Toprağıyla olan bağı ve oradaki vampirleri bunu yapmamıza izin vermez."

"Lanet olsun."

"Özür dilerim, *ma petite.*"

Telefonum çaldı. Çığlık atarak telefona cevap verdim. "Finnegan, neler oluyor?"

"Konuşurken girişe doğru yürüyorum. Bu, yeterli mi?"

"Evet."

"Lanet olsun..." Telefon bir yere çarpıp yüksek bir ses çıkartınca kendi telefonumu kulağımdan uzaklaştırdım.

"Morgan, Morgan, iyi misin?" Sanki çakıl taşlarının üzerinde dikiliyordu ve telefon yerdeydi. "Morgan, orada mısın?"

Telefonu eline almış gibi sesler duydum. "Morgan, konuş benimle."

Birinin gırtlağı acıyormuş gibi yutkunduğunu duydum. "Korkarım Ajan Morgan telefona cevap veremez. Kiminle konuşuyorum?" Ses bir erkeğe aitti ve boğuktu, sanki ağzında bir yara vardı veya konuşmakta zorlanıyordu.

"Ajan Blake," dedim.

"Anita Blake." Adam bir şeyi temizler gibi öksürdü.

"Evet, sen kimsin?" Ama adam cevap vermeden kim olduğunu anladım. "Ben Clayton, Atlanta şehrinin Efendisi. Gerçek efendilerim bana bir görev verdi. Bu görevin ne olduğunu biliyor musunuz, Bayan Blake?"

"Gerçek efendilerinin ölümle beslenebilmesi için mümkün olduğunca çok insan öldürmek."

"Neler olduğunu biliyorsun." Telefonu kapattı.

Telefona bir çığlık attım. Cihazı duvara çarpmamak için kendime zor hâkim oldum. Finnegan'ı aradım. Telefona cevap verdi. "Morgan telefonuna cevap vermiyor."

"Büyük ihtimalle öldü," dedim.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Neler olduğunu anlattım.

"Clayton'un çürüyen vampir olmaması gerekiyor. Hiç belli etmedi."

"Gizleniyordu, Finnegan. İnsanlar vampir olmak isteyebilir ama sonsuza kadar çürümüş bir ceset gibi görüneceklerse bunu istemezler. Çok seksi bir şey olmadığı için kimse gönüllü olmaz."

"Gözümüzün önünde olup da benzer şekilde saklanan kaç kişi var, Blake?"

"Bilmiyorum."

Siren seslerini duydum. "Neredeyse vardık. Seni arar durumun ne kadar kötü olduğunu söylerim."

"Finnegan, bekle! Alev makineleri olan bir imha timine ihtiyacınız var. Gündüz dışarıya çıktı, onu sadece ateş öldürür."

"Standart polis prosedürü değil," dedi.

"Biliyorum."

"S.ktir," dedi. Bu sefer özür dilemedi. "Hayatta kalırsam seni arayacağım."

Aramızda çok fazla mesafe vardı ve adama yardım etmem mümkün değildi. "S.ktir." Ne yapacaktım? Metafizik olarak Jean-Claude'a uzandım. Kafasını kaldırdı ve fısıldadı. "*Ma petite*." Bir şey söylemedim, sadece zihnimi açıp bildiklerimi bilmesine izin verdim.

Yüksek sesle sordum. "Buradan yapabileceğimiz bir şey var mı? Onu kontrol edebilir miyiz?"

"Özür dilerim, *ma petite*, ama hayır. O da benim gibi bir Şehir Efendisi. Toprağıyla olan bağı ve oradaki vampirleri bunu yapmamıza izin vermez."

"Lanet olsun."

"Özür dilerim, *ma petite*."

Telefonum çaldı. Çığlık atarak telefona cevap verdim. "Finnegan, neler oluyor?"

"Özür dilerim, ben Finnegan değilim." Telefonun ucunda bir erkek sesi vardı.

"Kimsin?"

"Kötü bir günse özür dilerim, Anita, ben Jake. Sana bir defasında mücevher vermiştim."

Bir an için nefes almayı unuttum. Her şey çok hızlı gelişiyordu. Elimi boynumdaki tılsıma attım. "Şimdi üzerimde."

"Demek hatırlıyorsun," dedi.

"Evet, gerçi birçoğumuz hatırlamıyor."

"Gizli kalmamız gerek Anita."

Jake, Harlequin'in çağırdığı kurtlardan biriydi. Vampir dünyasının polisi olmaya en yakın insanlardan bahsediyordum. Yaşayan veya ölü, en iyi savaşçılar oldukları söylenirdi.

"Bizi öldürmeye gelecek olsanız aramazdın, değil mi? O zaman neden aradın?" Tanrım, Harlequin olmadan da başımda yeterince bela vardı. Bazı günler yağmur, yağmakla kalmaz sizi boğardı.

"Nimir-Raj'ın klansız kaplanları istediği haberini yaymış. Sadece klanları değil bütün kaplanları onurlandırmak istiyormuş."

"Micah çok açık görüşlüdür," dedim.

"Öyle," dedi.

"Bize kaplan getirmek istiyorsun," dedim.

"Aynı zamanda senin korumalığını yapmak istiyorum."

"Neden?" diye sordum.

"Bir korumaya daha ihtiyacın olmadığını mı söylüyorsun yani?"

"Hayır, kas gücüne her zaman ihtiyacımız var."

"Kedilerimin güvende olmasını istiyorum Anita ve işler çok tehlikeli bir hâl almaya başladı."

"Kediler?" Soru gibi sordum.

"Kaplanadamlar. Birisi onları avlıyor ve öldürüyor. Avrupa'da başladı ama korkarım buraya da yayılacak."

"Biz kaplanları çağırırken birinin kaplanları öldürmesi ne komik bir tesadüf."

"Tesadüf olduğuna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Ne zaman burada olursun?"

"Park yerinde bir minibüsün içindeyim, korumaların bana bakıyor. Bizi içeriye almalarını söyle, kaplanlarımla tanışmadan önce seninle yalnız konuşmak istiyorum."

"Sadece ben mi?"

"Öncelikle, evet."

"Jean-Claude kimseyle yalnız kalmamı istemiyor."

"Pekâlâ, en çok güvendiğin korumalarını yanına al ama gerçeği ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi."

"Hangi gerçeği?"

"Lütfen Anita, içeriye girelim, içerisi daha güvenli. Sonra her şeyi anlatırım."

Son kısma inandığımı söyleyemezdim ama Atlanta'daki polisler için yapabileceğim bir şey yoktu. Lanet olsun, Richard'ın neredeyse öldüren kiralık katillerle ilgili bir planım olmadığı sürece Sirk'ten dışarıya da çıkamazdım. Richard ile Jean-Claude'un beni iyileştirmek konusunda neler yapabileceğini bilmiyordum ve ölürsem Nathaniel ve Damian'ı beraberimde götürebilirdim. Artık sadece benim hayatım söz konusu değildi ve tehlike çok gerçekti.

"Pekâlâ, korumalara söylüyorum sizi içeriye alsınlar, ama neler olduğunu öğrenene kadar kaplanlarınla buraya kadar gelemezsin."

"Israr ediyorsan, tamam, o zaman nerede buluşalım?"

"Sirk'te. Asher'ın ofisinin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Tabii ki, bir zamanlar burada güvenlik görevlisiydim."

"Orada görüşürüz," dedim. Telefonu kapattım ve yaralı olmayan, korumalardan sorumlu fareadamın telefonunu bulmaya çalıştım. Sanırım geriye Bobby Lee kalmıştı, uzun süredir bilinmeyen bir iş için şehir dışındaydı ve geri dönmüştü. Detayları bilmiyordum ve fareadamların dünyanın dört bir yanında neler yaptığını bildiğim için öğrenmek de istemiyordum. Suçlularla bir arada yaşayıp rozet taşıyorsanız bir şeyleri bilmemek daha iyi olabiliyordu.

Damian, "Anita," dedi. "Jake ile bu şekilde görüşmek güvenli değil."

"Hayatımı kurtardı."

"Aynı zamanda bir kiralık katil."

Nicky, "Kim bu adam?" diye sordu.

"Kendine Jake diyor."

"Ama kim?"

"Sen de bizimle olacağın için kendin öğrenirsin. Sadece bir köşede kal ve kötü bir şey yapana kadar ürkütücü görün."

"Sonra?"

"Bana zarar vermeye çalışırsa onu öldür."

Tek gözü iyice açıldı. "Genelde *canlı ele geçirelim* dersin."

"Bu defa başka! Bizim tarafımızdaysa mutlu olurum, değilse, o kadar tehlikeli ki ölmesi daha iyi."

"Geçen sefer buraya geldiğinde sana zarar verebilirdi."

"Aslında hayatımı kurtardı ve bana bunu verdi." Tılsıma tekrar dokundum.

"Ama bir şey denerse onu öldürmeme izin veriyorsun."

Başımla onayladım.

"Hikâyenin bir kısmını kaçırıyorum, değil mi?"

"Evet, odada duyduklarını beni öldürmediği sürece başka bir yerde tekrar edemezsin, ölürsem herkese anlatabilirsin."

Nicky, "Bu kadar tehlikeliyse neden buluşuyoruz?" diye sordu.

"Çünkü bizim tarafımızda olmak istiyorsa belki de yalnız değildir."

Damian, "Bunu yapma," dedi.

"Bize zarar vermek isteseydi aramazdı," dedim.

"Tabii eğer konsey senin güvenini kazanıp seni tuzağa çekmesini söylemediyse."

Güzel noktaydı ama... "Jake son gelişinde Anne'den çok memnun değildi. Sanırım son yaşananlardan sonra bakış açısı değişmemiştir."

Damian, "Gerçekten bize katılacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bir düşünce."

Nicky, "Kimlerden bahsediyoruz?" diye sordu.

Bobby Lee'yi aradım. "Öğreneceksin." Bobby Lee de Nicky gibi Jake ile görüşmek istememi hoş karşılamadı. Jake'in son gelişinde bizimle değildi ama patron ya da Kara Kraliçe bendim, yeniden kod adları kullanıyorduk. "Biliyor musun, Kara Kraliçe'nin kim olduğunu tahmin etmek çok zor değil."

"O zaman daha iyi bir kod adı bul." Günün olayı buydu. Ben insanlara ters çıkışlar yapıyordum ve insanlar da bana aynı şeyi söylüyordu: Daha iyisini yapabiliyorsan yap.

32

Damian'ın benimle gelmesine izin veremezdim. Jake'nin bana zarar vermek isteyeceğini sanmıyordum ama her ihtimale karşı Damian'la birlikte, dünyanın en iyi kiralık katillerinden birinin karşısına çıkmak iyi fikir değildi. Nathaniel ben ölürsem hayatta kalabilirdi ama hem Damian hem de ben ölürsek hiç şansı yoktu. Bu riski göze alamazdım. Jean-Claude da benzer sebepten dolayı gelmiyordu. Korumaların kurt formundaki Richard'ı aldığını biliyordum. Bazıları çekici beklerken diğerleri de kurdun polise rapor edilmemesi için ellerinden geleni yapıyorlardı. Richard yaralı olmadığı için ön koltuktaki kanı açıklamak zor olabilirdi. Yine, Clark Kent'i oynamak tüylü Süpermenimiz için zordu.

Ama şimdi beni daha çok endişelendiren masanın diğer tarafında oturan kurtadamdı. Asher'm ofisi Lanetliler

Sirki'nin çadırı içindeki koltukların tepesinde bir yerdeydi. Ofis, neredeyse bir stadyumun basın odası gibiydi ama bütün camlarda perdeler vardı ve arkadaki kapı bir yatak odasına açılıyordu. Dışarıdaki ofis çok sadeydi, bir masa ve sandalye, iki müşteri sandalyesi ve karşı duvarın dibinde bir aşk koltuğu. Masanın ardındaki perdeler arka odayı gizliyordu. Yıllar önce ilk girdiğimde, Jean-Claude'un ofisiyken de böyleydi. Asher yeni bir şey eklememişti. Aslında üzücüydü.

Nicky duvara yaslandı, bana Jake'den daha yakındı, Jake'in bana ulaşması için Nicky'nin önünden geçmesi gerekiyordu. Jake hatırladığım gibiydi, koyu renkli kısa saçları, esmer teni, kahverengi gözleri vardı. Erkeksi bir çekiciliği vardı ama yine de çok sıradandı. Dikkat çekmeyen biriydi. Orta boyluydu. Kalabalığın arasına rahatlıkla karışabilirdi. Harlequin aynı zamanda casus olduğu için muhtemelen işe çok uygundu. Yanında getirdiği kaplanlarsa onun tam aksine sarışın, uzun boylu, alımlı ve yakışıklı kısacası göz alıcı tiplerdi. Bu dünyadan değilmiş gibi duruyorlardı, sanki kafeslerinden yeni çıkartılmışlardı.

Jake müşteri sandalyelerinden birine oturdu, kahverengi gözleri hem hiçbir şeye hem her şeye baktı. "Yanında konuşabileceğimizden emin misin?"

"Nicky sorun olmaz," dedim. Benim Gelin'im olduğunu açıklamaya gerek görmedim. Söylediklerimizi başka bir yerde tekrarlamayacağını dile getirmedim.

Jake omzunu silkti. "Güzel kedilerimi sana emanet ettiğime göre bu konuda da sana güvenebilirim."

"Sen bir kurtsun. Peki bu kadar çok kaplanı nereden buldun?"

"Bu kedileri çok uzun süredir tanıyorum. Bence yanında güvende olurlar."

"Bilmiyorum, Jake, koyunları mezbahaya getirmiş olmayasın." Richard'a yapılan suikast girişimini anlattım.

"Amatörler," dedi.

"Katılıyorum ama onu neredeyse öldürüyorlardı. İkinci mermi kalbine isabet etseydi onu kurtaramazdım."

"Bence Jean-Claude geride kalanları hayatta tutardı ama senin bir kurdun eksik olurdu."

Kaşlarımı çattım. "Önemli bir şey değilmiş gibi söylüyorsun."

"Öyle demek istemedim Anita." Yorgunmuş gibi gözlerini ovaladı. Gözlerinin etrafında daha öncesinden hatırlamadığım çizgiler olduğunu fark ettim.

"Neden buradasın, Jake? Neden bana kaplanları getirdin? Gerçeği söyle."

"Senin yanında daha güvende olacaklarını düşündüm ama nedenini sen sor."

"Sordum farz et ve cevap ver."

Gülümsedi. "Açık sözlüsün. Eski vampirlerle uğraşmaya başladığımdan beri açık sözlülüğü pek sever oldum. Onlar hiçbir zaman böyle değildir."

"O zaman açık sözlü ol, Jake."

"Bunlar bir saldırıdan arta kalanlar değil, Anita. Safkan kaplanlar."

"Klansız olduklarını söyledin. Safkanların klanları vardır."

"Bir rengin klanı yoktur."

Kaşlarımı çattım. "Tek bir tane mavi kaplanımız var, Cynric'in kendi klanı yok ama geriye kalanların var."

Başını iki yana salladı. "Sarının yok."

"Çünkü son sarı kaplan, insanlarımızdan birini öldürüp daha fazlasını da öldürmeye çalışınca burada öldü."

"Seni de öldürmeye çalıştı."

Başımla onayladım. "Beni de."

"Harlequinlerden birine aitti," dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bildiğim kadarıyla biz onlarla bağlantıya geçmediğimiz sürece bu kelimeyi yüksek sesle söylemek kurallara aykırıydı. Hatta bunun bir ölüm fermanı olduğu söylenir."

"Ama benim de Harlequinlerden birinin çağırdığı bir hayvan olduğumu biliyorsun."

Başımla onayladım. "Birçok insan bunu açığa vurduğunu hatırlamıyor. En güçlü şekil-değiştiren korumalar bile sıradan insanlar gibi davranıyor. Sanki sen onların beynini ele geçirdin ve unutmalarını sağladın."

"Efendim bunun daha iyi olacağını düşündü."

"Bizimle resmi olarak mı bağlantıya geçiyorsun?"

"Evet ve hayır. Ben Harlequinlerden birinin temsilcisi olarak buradayım ama beni St. Louis'ye konsey göndermedi."

"Dinliyorum."

Hafifçe gülümsedi. "Başkası olsa sorular sorar veya en azından şaşırırdı. Sana Vampir Konseyi'nin kendi casusları, polisleri ve infaz memurlarının onlardan koptuğunu söylüyorum."

"Birkaç konsey üyesinin uzaktan bizi ziyaret ettiğini söyleyebilirim."

"O zaman neler olduğunu biliyorsun," dedi.

"Bana bildiklerini anlat ve ben de sana bildiklerimi anlatayım. Böylece nasıl bir boka bulaştığımızı anlarız."

Başıyla onayladı, gülümsemesi soldu. "Karanlıkların Anası ölmedi."

Başımla onayladım.

"Seni ziyaret etti," dedi. Sandalyesinde sırtını dikleştirdi.

"Öyle de diyebiliriz."

"Bombayla vücudu yok edilince özünü, bir ev aramak için dışarıya gönderdi. Konseylerden bazılarında verimli topraklar buldu. Bir zamanlar, o kadar uzun zaman önce ki kimse hatırlamıyor, konsey öyle bir şeydi Anita. Büyük sandalyelerinde otururlardı ama karanlık sır, konseyde yer aldıkları andan itibaren Anne'nin hepsinin kontrolünü eline almasıydı. Bazılarını kontrol etmekte zorlanıyordu ama hepsi onundu. Konsey oy veriyor ve adalet dağıtıyor gibi görünürdü ama aslında hepsi kuklaydı."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim, başımla onayladım. "Şaşırmadım."

"Gezgin ondan bağımsız gibi, o ve insan hizmetkârı hayatlarını kurtarmak için kaçıyor. Bir yerde gizleniyorlar, biz bile bilmiyoruz."

"Harlequinlerden bazıları Anne'nin tarafında mı?"

Başıyla onayladı. "Birbirimizle savaşıyoruz. Çok sessiz ve ölümcül bir savaş, aslında bir dizi suikasttan ibaret diyebiliriz ama maalesef bu noktaya geldik."

"Gelmiş geçmiş en iyi savaşçılar ve katillerden seni gizleyebileceğimize gerçekten inanıyor musun? Biz iyiyiz, Jake, ama o kadar iyi olduğumuzu sanmıyorum."

"Hayır, senin güvenliğini arttırmak için silahımı ve gücümü emrine vermeye geldim, tam tersi değil."

"Diğer Harlequinlerin peşimize düşeceğini mi düşünüyorsun?"

"Bunu yapacaklarını biliyorum."

"Ne zaman?"

"Seni öldürmek isteyenleri ne kadar hızlı öldürdüğümüze göre değişir. Bizim taraf kaybederse senin için gelecekler. Şimdi diğer Harlequinleri en büyük tehdit olarak görüyorlar. Bu sorun ortadan kalkarsa hedefleri sen olacaksın."

"Ama biz size nasıl yardım edebiliriz?"

Gülümsedi. "Buraya onun için gelmedim, Anita. Biz her zamanki gibi birbirimizin elinden öleceğiz veya yaşayacağız."

"O zaman bizden ne istiyorsun?"

"Diğer Harlequinlerle yapılan savaşın gidişatına göre, bazılarımız yardımına gelebilir veya senin için casusluk yapabilir. Tarafsız kalanlar da var çünkü senin, Jean-Claude ile birlikte iki triumvirayı kullanarak Kaplanların Efendisi olabileceğine inanmıyorlar."

Yüzüne baktım. "Siz telefonlarımızı mı dinliyorsunuz?"

Sırıttı. "Hayır, fareadamlarınız böcekleri bulmak konusunda çok iyi."

"Biraz ağır olabiliriz ama yaptığımız bir hatayı da tekrarlamayız."

Sesi birden ciddileşti. "Kırmızı veya beyaz olmayan, geriye kalan kaplanlar Harlequinlerin çağırdıkları hayvanlar oldu. Karanlıkların Anası, Günün Babası'nın gücünü alınca, gücün bir kısmını bize verdi. Bu sayede kaplanları kazandık. Mavi çocuğun son mavi değildi, bir tane daha var, ama efendisiyle birlikte hayatını kurtarmakla meşgul; yakında Vegas gencin, dünyadaki son mavi olabilir."

"Bahsettiğin kaplan efendisiyle bizim tarafımızda mı?"

"Evet," dedi.

"Öyleyse bir veya iki tane de siyah kaplanınız var," dedim.

"Bir tane var. İki tane vardı ama Günün Babası gücünün bir kısmını geri kazanınca Sebastian'ı bizden aldı."

"Komik. Sebastian sizden biri olduğundan hiç bahsetmemişti." Biraz öfkelendim çünkü adamı polise teslim edebilecek veya yanıma alabilecekken gitmesine izin vermiştim.

"Sebastian hem bizdendi hem de değildi. Bizdendi ama Günün Babası gerçekten efendisiydi, bu yüzden Karanlıkların Anası ona güvenmiyordu. Yaşamasına izin verdi ama kimsesi yoktu. Efendim ve ben izini sürdük ama çok uzun süredir yalnız."

"Kimin bizim tarafımızda olduğunu, kimin olmadığını söyle bana Jake."

"Geriye kalan siyah kaplanın efendisi değil. Bir tane erkek altın kaplanımız var; o ve efendisine, Kaplanların Efendisi olabileceğini ispatlarsak bizim yanımızda olmayı kabul etti."

"Bunu nasıl yapacağız?"

"Bunu sorman çok komik!"

"Bir tane daha saçma sapan cevap verirsen kızmaya başlayacağım."

"Özür dilerim." Sırtını dikleştirdi ve bir kuşun tüylerini düzelttiği gibi silkindi. "Karanlıkların Anası altın kaplanın yok edileceğini söyleyince bazılarımız birkaçını gizledi. Yeni Dünya da dâhil olmak üzere dünyanın dört bir yanına kaçmalarına yardım ettik. Gizlenmelerine yardım ettik, Kaplanların Efendisi'ni bekledik. Kötü biri olmamalıydı."

"Ya da cinsel sadist," dedim.

Hafifçe gülümsedi. "Evet, o da var."

"Diğer klanlar altınların yok edildiğini sanıyordu ve içimdeki likantropi bunun son uzantısı olabilir," dedim.

"Yanılıyor olabilirler."

"İlk altın kaplanı Çin'in ilk imparatoru zamanında sakladınız ve iki bin iki yüz yıl öncesinden bahsediyoruz. Bunca yıldır bu plan hep var mıydı?"

"Bu kadar uzun sürmeyeceğini ümit ediyorduk."

Bir kaşımı havaya kaldırdım. "Ümit etmek için çok uzun bir süre."

"Sonsuza kadar yaşayıp yaşlanmayacaksan, ümit etmek yaşamı kolaylaştırabilir."

Ne diyeceğimi bilemedim, omzumu silktim. "Öyleyse yanında altın, sarı ve birkaç tane daha olduğunu söylüyorsun."

Başıyla onayladı.

"Koruyabildiğimiz en safkan kaplanlar. Senin Domino'n gibi, birden fazla klana ait olanlar da var. Hayatta kalıp altınlarla çiftleşenlerin birçoğunun da safkan kaldığını öğrendik."

"Ben Amerikalıyım, Jake. Safkan abartılan bir şeydir. Biz bir potada erimiş bir ulusuz."

"Kaplanlar öyle değil. Onlar için önemli."

"Öyleyse, birini seçip ne yapacağım?"

"Onlarla bağ kur, Anita. Onları sev, becer, zihinlerini kontrol et, bir kaplanı çağırırken ne yapıyorsan onu yap."

"Onları da Gelinlerim yapabilirim."

Jake, "Aslanın gibi," dedi.

Yüzüm ifadesizdi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Öyleyse söylentiler doğruymuş. Yüzlerce yıldır bir sürü Gelin gördüğüm için belirgin bir kokuları olduğunu biliyorum."

Nicky bir şey söylemek ister gibi duvarın dibinde kıpırdandı ama sonra yeniden bir şey duymayan ve görmeyen koruma rolüne büründü.

"Leoparın ve kurdun, seni efendileri olarak kabul ettikleri gibi kaplanlardan biri de öyle kabul etmeli. Bir tanesini Gelin yapmanın çok etkileyici olacağını sanmıyorum."

"Diğer aslanımı unuttun," dedim. Yüzümü inceledim, ne kadar insan görünürse görünsün, yüzlerce yıldır bu konuda deneyimli olduğu için hislerini hiç belli etmiyordu.

"Oyun oynama, Anita. Yerel Rex'ine ne olduğunu duyduk. Yeni bir Rex'e ihtiyacın var ve bir aslanı seçmedin. Eski Rex'inin kemikleri sızlıyor."

"İçimizde casuslarınız var," dedim.

"Her yerde casuslarımız var Anita, kendini özel hissetme."

"Ah, hiç özel hissetmedim, emin olabilirsin."

"Karanlıkların Anası konseyi kuklalara dönüştürmeye çalışıyor. Onu durdurmalıyız."

"Nasıl? Bedeni olmayan biriyle nasıl savaşırsın? Bir vücuttan diğerine atlayabilen birini nasıl yakalarsın?"

"Onun bir sonraki vücut ile bağlantısını kesecek kadar güçlü olarak, geriye sadece ruhu ve öfkesinin kalmasını sağlayarak. Sonrasında solacağına inanıyoruz."

"Ama bilmiyorsunuz," dedim.

"Emin olduğumuzu söyleseydim yalan söylediğimi düşünürdün."

"Vücutlarla olan bağlantısını nasıl keseceğiz?"

"Onu Belle Morte'den koparttığınız gibi."

"Odadakilerden hiç biri bunu sana söylemiş olamaz."

"Bize Belle söyledi, Anita. Kendisini gizlememiz için bize geldi."

Şaşkındım.

"Neden şaşırdın?"

"Emin değilim ama Jake, Belle Morte'yi kurtarmak için onun soyundan gelen gücü kullandık. Başka birinin gücünü taşımıyoruz."

"Şimdi yalan söyleyen kim?"

"Yalan söylemiyorum."

"Anita, sana saldıran herkesin gücünü taşıyorsun. Kelebek toplar gibi vampir güçleri topluyorsun. Yaratıkların Efendisi sana saldırdı ve şimdi her tür hayvanı çağırabiliyorsun. Ejderha sana sadece uzaktan dokundu ve şimdi öfkeyle beslenebiliyorsun. Bir vampirin kendi aurasını kullanarak onu kesebilirdi, bu pis hileyi de uyguladığını duydum."

"Sadece bir kez ve metafizik otobüsün şoförü Jean-Claude'du."

"Onun da güçler kazanmasını istiyoruz. Yeterince güçlü olmalı."

"Niçin?"

"Amerika'daki konseyin başına geçmek için."

Başımı iki yana salladım. "Lanet olsun, haber ne kadar çabuk yayılıyor. Her şehirde casusunuz olmalı."

"Her şehirde yok ama bize yardım edebilecek kadar güçlü olanlarda, evet."

"O zaman oğlanlardan birini seçeceğim. Kız kimin için?"

"Sen istediğini al ama senin tercihlerini bildiğim için şunu söyleyebilirim ki kız daha çok Jean-Claude için."

"Daha çok? Bu da ne demek?"

"Kendi güç çemberindeki herkesi seversen bunun daha kolay işe yarayacağı anlamına geliyor. Senin soy gücün seks, şehvet ve hatta aşka dayanıyor, bu yüzden birlikte olduğun herkesi sevmen iyi bir şey. Belki de senin için bir gereklilik."

"O zaman, bu nasıl olacak? Gidip en yakışıklı olanı mı seçeceğim yani? Bu, kedi yavrusu seçmeye benzemez, Jake."

"Üzerinde biraz düşünürsen, bence Jean-Claude'la onları odanıza götürüp hangilerinin sizden daha çok hoşlandığını anlamaya çalışmanız en hızlı yol olacaktır."

Yüzüne baktım. "Öyleyse, *merhaba, benim ismim Anita, bu da Jean-Claude. Odaya gidelim ve sevişelim* mi diyeceğim? Birbirleriyle akraba değiller mi, demek istediğim aynı yatakta olamayacak kadar yakın değiller mi?"

"Birbirlerini becermelerini istemeyeceğiz. Seni, Jean-Claude'u ve diğer erkekleri becerecekler."

"O zaman kızlarınızın sayısı biraz az," dedim.

"Hayatta kalmayı başarırlarsa daha fazlası da gelecek, merak etme."

"Öyleyse, birisi bunu yaptığımızdan şüphelendiği için klansız kaplanları mı öldürüyor?"

"Birisi, muhtemelen başka bir Harlequin, altın kaplanları kurtardığımızı anladı ama soyun ne kadar zayıfladığını bilmiyorlar. Bu yüzden buldukları bütün kaplanları öldürüyorlar."

"Ben bununla ilgili bir şey duymadım."

"Sadece klansız olanlara saldırıyorlar. Klanların soylarını ve Cynric'i biliyorlar. Onlar için endişelenmiyorlar. Lütfen,

Anita, Nathaniel'ı veya Micah'yı da yatağına al, rahatsız olmayacak birileri yanında olsun ama altın kaplanla en kısa sürede bağ kurman gerek."

"Bu neden bu kadar önemli?"

"Çünkü bütün renkler kontrolünde olunca sen ve kaplanlar inanılmaz bir güç kazanacaksınız."

"Bibiana da öyle söylemişti."

"Bir altın aslanı çağırdığın anda diğerleri sana karşı koyamayacak."

"Öyleyse beni öldürmeye çalışan kaplan ve efendisi neden kaplanlara hükmetmiyor?"

"Çünkü sadece altın kaplan."

"Altın kaplanın otomatik olarak diğerlerini kontrol ettiğini sanıyordum."

"Hayır, her zaman değil, diğer kaplanlar gibi."

"O zaman bana bir altın kaplan vermenin diğer kaplanları da vereceğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü beyaz ve siyah zaten senin."

"Benim kaplanlarım olup olmadıklarını veya Nicky gibi olup olmadıklarını bilmiyorum."

"Fark etmez, onlar ve mavi üzerinde gücün var."

"Cynric on altı yaşında ve ben onun birlikte olduğu ilk kadındım. On altı yaşındaki çocuğun bana bağlanması çok normal."

Jake bir kahkaha attı. "Bence kendini küçümsüyorsun ama güzel noktaya parmak bastın. Söylemeye çalıştığım şey, karşılaştığın bütün renkleri çağırdın, kırmızı da buna dâhil. Ülkedeki çifti olmayan bütün erkekleri kendine çağırabilecek kadar kraliçesin. Otobüse veya uçağa binmeye hazırlar, sana gelmek istiyorlar. Onları durdurmak kolay

olmadı. Soledad'ın metresi bütün erkekleri çağıramıyor, Soledad da öyle."

Üzerinde biraz düşündüm. "Biz kaplanlar konusunda sana yardım edeceğiz, sen de katiller konusunda bize yardım edeceksin."

"Rafael'in fareleri meselenin üzerinde çalışıyor. Ulfric'in insan rolüne bürünmekte ısrar etmese yanında korumalar olurdu."

"Normal biri olmayı seviyor ama bu sorun çözülene kadar yanına koruma almayı kabul edecektir."

"Sonbahara kadar bile çözülmeyebilir, Anita."

"Jake, İnsanlar iki veya üç ay daha bizi öldürmeye çalışırsa sorun çözülür çünkü birimiz eninde sonunda ölür."

"Bunu söylerken çok sakinsin. İnsanlar genelde korkar."

Omzumu silktim. "Gerektiğinde korkarım."

"Öyleyse sen, Jean-Claude ve seçtiğin kişiler altın kaplanlarla birlikte olacak mısınız?"

"Karanlıkların Anası'yla ve konseyle savaşıyorsak elde edebileceğimiz her tür güce ihtiyacımız olacak."

"Geçen gelişimde daha tartışmacıydın."

Yine omzumu silktim. "Belki de insanlarla tartışmaktan sıkıldım."

"Belki de yaşadıkların seni yordu," dedi.

Şimdi gülümseme sırası bendeydi. "O da olabilir. Kaplanları Jean-Claude'a teklif edeceksen sohbete neden o da dâhil olmuyor?"

"O senin efendin, Anita; gelmesini isteseydin gelirdi. Bilgiyi onunla paylaşmak istersen sadece düşünmen yeterli. Bu sayede ben sana bunları anlatırken o da Amerika'daki Şehir Efendileri ile iletişime geçebiliyor."

"İşe koyulalım," dedim. Ayağa kalktım. "Beni kaplanlarınla tanıştır, Jake."

"Onlar benim değil," dedi.

"Doğduklarından beri tanıyormuşsun. Onlar için bir şey hissetmiyor musun?"

"Büyümelerini izledim, tabii ki hissediyorum."

"O zaman kendi iradeleri olmayan yaratıklarmış gibi onları bize nasıl teklif edebiliyorsun?"

"Bunun için yetiştirildiler, Anita."

"Çiftlik hayvanlarıymış gibi bahsediyorsun."

"Öyle demek istemedim ama onları binlerce yıldır sakladık ve koruduk, bunu seve seve yaptık, Anita. Bunu yaptık çünkü onlara ihtiyacımız vardı. Onları sana verebilmemiz için, senin onları yiyecek yapabilmen için onlara ihtiyacımız vardı."

"Çağırdığım hayvanlar yiyecek değildir," dedim.

"Böyle düşünmen güzel ama yiyecek, sadece vücuduna enerji veren bir şey değildir; Jean-Claude ve senin gücünü besleyen her şeydir."

"Sen onları kesimlik hayvanlar gibi görüyorsun," dedim.

"Onlarla evlendik, onlarla çiftleştik, binlerce yıldır çok özel bir sürüymüş gibi onlara göz kulak olduk Anita. Kaplanların Efendisi ortaya çıktığında onun nasıl bir efendi olacağını bilmiyorduk. Kaplanlarla fazla bağ kurmamaya çalıştık çünkü onları vermemiz gerektiğinde bunu kendi isteğimizle yapmalıydık. Onları çocuklarım gibi sevseydim bunu yapamayabilirdim. Anlıyor musun?"

"Büyük kötü kurdun sürüye göz kulak olduğunu anladım. Oysa insanlar seni çoban köpeği sanıyor."

"Haklısın. Bana Jake amca diyorlar."

"Onurlu ama zalim biri olsaydım yine de onları bana verir miydin?"

Bana baktı. Kahverenginin sıcak bir renk olması gerekirdi oysa şimdi gözlerinde hiç sıcaklık yoktu. Hiç şahit olmadığım kadar soğuk ve acımasız bir bakıştı, oysa pek çok değişik bakış görmüştüm. "Evet," dedi. "Verirdim."

"Şeytan Jake amca," dedim.

Başıyla onayladı. "Evet."

"Ben şeytan Anita teyze olamam," dedim.

"Karanlıkların Anası'nın bulaşıcı ve ölümcül bir hastalık gibi bütün dünyaya yayılmasına engel olmak için bile mi?"

Bakışlarımı kaçırmak istediysem de gözlerine bakmak için kendimi zorladım. Sonunda doğruyu söyledim. "Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Vereceğin cevabın benimkiyle aynı olması hoşuna gitmedi."

"İyilik adına kötülük yaparsak yine de kötüyüzdür, Jake."

"Neyse ki şanslıyım, sen iyi kalpli birisin, Anita Blake. Onlara zarar vermemek için elinden geleni yapacaksın, bu seferlik vazifemi yerine getirip kötü olmayabilirim. Ama kendime asla yalan söylemem. Bu çocukları sana vermemin kötü bir eylem olmasına engel olan tek şey senin içindeki doğuştan var olan iyilik. Ama dünyanın en kötü piçi de olsaydın ve geriye kalanları kurtaracaksan onları sana verirdim, evet bu kötülük olurdu." Bana elini uzattı. Ben de sıkmasını bekleyerek elimi uzattım ama o ağzına götürdü ve elimin üzerine zarif bir öpücük kondurdu. "Görevimi yapmama izin verdiğin için teşekkürler, aksi hâlde korktuğum gibi lanet olasıca piçin teki olacaktım."

Ayağa kalktı ve arkasına döndü ama ben gözlerindeki yaşları gördüm. Kendine hiç yalan söylemediğini iddia ediyordu ama söylemişti. Kaplanları çocukları gibi sevmediğini dile getirse de tam tersi olduğunu biliyordum.

33

Kapıdan çıkıp merdivenleri inerken telefonum yeniden çaldı, yine çan sesleri melodisiydi. Dua edip telefonu açtım.

"Blake."

Clayton, "E-postalarına bak, Ajan," dedi.

"Ne gönderdin?"

"Bir video. Bu yeni aletleri çok seviyorum, sen sevmiyor musun?" Telefonu kapattı.

İç geçirdim. "Sen git kaplanlarınla konuş. Ben bu kötü adamın bana ne gönderdiğine bakmalıyım."

Jake, "Hangi kötü adam?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım ve telefonu Nicky'ye uzattım. "Gönderdiği videoyu oynat."

"Birçok şehirde casuslarımız olduğunu biliyorsun, Anita. Bütün büyük şehirlerde varız."

Kafamı çevirdim ve yüzüne baktım. "Ne teklif ediyorsun?"

Etrafını korumaların çevirdiği kaplanlara baktı. "Bana neler olduğunu söyle, orada sana yardım edecek biri olup olmadığını söyleyeyim."

Nicky, "Açtım, Anita," dedi.

"Bir saniye bekle," dedim. Nicky'ye döndüm. Telefonu bana verdi ama omzumun üzerinden bakabilmek için yakınımda kaldı. Şikâyet etmedim. Durdurmak veya yeniden oynatmak istersem yine yardımına ihtiyacım olacaktı. Bu lanet olasıca cihazları kullanmayı bir an önce öğrenmem gerekiyordu.

Ekran küçük bir televizyon gibi inanılmaz berraktı. Üzerinde krem rengi olay yeri inceleme kıyafeti olan birini gördüm, başlığı ve hatta yüzündeki maske bile duruyordu. Kameranın önünde sürünüyordu. Kim olduğunu biliyordum çünkü ağlıyordu. "Hayır, lütfen, hayır!"

Kameranın yanından çürümüş bir el uzandı, etlerin arasından kemikleri görünüyordu. Kadın çığlık attı, kolları ve tek sağlam ayağını kullanarak hızlandı. Diğer bacağı kana bulanmıştı, dizinin arkasından kalp atışlarıyla uyumlu bir biçimde kan fışkırdığını görebiliyorduk. Kadına bir şey saldırmıştı. Diğer vampirler hâlâ hayattaydı ve delirmişlerdi, gün ışığı çekilince açığa çıkacaklardı. Sadece efendileri gün ışığına meydan okuyabilirdi.

Kadını yaralı bacağından tuttu ve kendine çekti. Kadın hâlen çığlık atıyordu. Bileğinin üzerine oturdu ve kadını yere çiviledi. Kadın ardı ardına çığlık atmaya devam ederken uzanıp kadının başlığını geriye çekti, uzun kahverengi saçlarını açığa çıkarttı. Çürümüş eliyle maskesini de alıp

yüzünü gözler önüne serdi. Ne kadar korktuğunu görmemi istiyordu.

Kadının gırtlağına doğru uzanırken ben kendi kendime bir şeyler fısıldıyordum. Gırtlağı tuttu ve kadının yüzü morarana kadar sıktı, havasızlıktan kadının yüzü kararınca gırtlağını bıraktı. Nefes almasına izin verdi, ardından tekrar uzandı.

"Yapma," diye fısıldadım.

"Kadını bunu sana göndermeden önce zaten öldürdü, Anita. Bunlar şimdi yaşanmıyor. Kadını kurtaramazsın."

"Nereden biliyorsun?"

"Videoyu göndermek için iki eline de ihtiyacı var."

Nicky'nin bu açıklaması bana çok mantıklı gelmiş olmalıydı ki rahatladım. İzlememe yardım etti ama bu sefer kadının gırtlağını sıkmadı, kanlı ve çürümüş parmaklarını kadının gırtlağının içine soktu, olgun bir meyveyi parçalar gibiydi. Dışarıya kan fışkırdı. Kadın gözlerini devirdi, korkunç ve ıslak sesler çıkarttı.

Gözlerinin ışığı sönene kadar kamera kadının yüzüne odaklı kaldı. Sadece ara sıra istem dışı olarak vücudu seğiriyordu. Ölmemişti, hâlâ canlıydı.

Kamerayı kendi yüzüne çevirdi ve böylece gün ışığında taktığı Cadılar Bayramı maskesini gördüm. Çürüyen vampirler bile ışığa meydan okuyup insanların arasında gezinemezdi ama artık fark etmezdi çünkü Clayton normal görünmek istemiyordu. Bana bakan bir yaratığın yüzüydü ve o bu hâlinden memnundu.

"Gel ve beni bul, Anita Blake. Gel ve beni bul çünkü hâlâ vaktimiz varken ben ve vampirlerim bir sürü insanı öldüreceğiz." Yanağının bir tarafı çökmüştü. Dilinin ağzının

içinde hareket ettiğini fark ettim. Beni rahatsız etmemesi gerekirdi ama etti. Yaptıklarından sonra midemi bulandırıyordu. Görene kadar neyin sınırı geçmenize sebep olacağını bilemezdiniz.

Bir silah sesi duyuldu ve vücudu sarsıldı. İkinci merminin göğsüne saplandığını görmem için kamerayı çevirdi. "Ah, bak, öldürülecek yeni polisler." Arkasına döndü ve kamerayı ateş eden üniformalı polise odakladı. Mermilerden hiç etkilenmemiş gibi kararlı adımlarla adamın üzerine yürüdü. Pompalı bir el daha ateş etti ve vampirin vücudu sallandı. Bir arabanın arkasına saklanarak kendisine ateş eden başka bir memura döndü. Vampir her ikisine de güldü. "Ben bu durumdayken mermiler bana zarar veremez." Bir kahkaha daha attı ve silahlar ateşlenirken video sona erdi.

Ekran kararadı. "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!"

Jake yanıma geldi.

Finnegan'ın numarasını çevirirken hâlâ hayatta olup olmadığını merak ettim. Telesekretere bağlanınca midemde kelebekler uçuştu. Telefonum çalınca ciyakladım. Lanet olsun. "Blake," dedim.

"Geri döndüm." Finnegan'dı.

"Vampir hâlâ mezarlıkta mı?"

"Hayır. Memurlarımızın arasından geçip gözden kayboldu. Çürüyen bir ceset ve ortadan kaybolmayı başardı. Onu neden bulamıyoruz?" Neredeyse bağırıyordu.

"Bana bir video gönderdi," dedim.

"Ne?"

"Sanırım video göndermek için Morgan'm telefonunu kullandı."

"Bana gönder."

"Görmek istemezsin."

"Gönder."

"Teknisyenlerinizden birini öldürüyor ve üniformalıların üzerine yürüyor. Ceset formundayken mermilerden neredeyse hiç etkilenmez zaten. Yeniden insan gibi gözüktüğünde etkilenebilir ancak."

Finnegan, "Neden?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sadece bu vampir türünün nasıl olduğunu biliyorum."

"Onu nasıl bulacağız, Blake? Ve bulunca ne yapacağız?"

"Onu yakın. Alev makineleriyle."

"İmha timi yolda. Mezarlıktaki vampirleri yakacağız. Onları neden geride bıraktı?"

"Bence delirmiş. Vampirler de normal insanlar gibi delirir. Öldürme krizine girmiş bir seri katil gibi düşün."

"Öyleyse karşısına çıkan herkesi öldürecek."

"Muhtemelen," dedim.

"Onu nasıl bulacağız?"

"Cesetleri takip edin. Saklanırsa köpekleri kullanın. Çürüyen bir ceset, Finnegan. Şimdi neyse o, birkaç köpek bul ve izini sürmeye başla."

"Cesetleri bulan köpeklerden mi?"

"Evet."

"Bu, şimdiye kadar duyduğum en iyi fikirdi. Hemen bulacağım."

"Hava kararana kadar mermiler işe yaramaz. Sadece ateş... Bu yüzden köpekli ekiplerin yanında alev makineli bir adam olsun."

"O kadar çok köpeğimiz veya alev makinemiz yok."

"Hiçbir şehrin yok. Morgan'ın dediği gibi, bu tür vampirler Amerika'da çok nadir görülür."

"Köpekleri isteyeceğim. Sen videoyu gönder, Blake."

"Göndereceğim. Birkaç saate kadar orada olabilirim."

"Birkaç saat içerisinde her şey bitmiş olacak."

"Finnegan," dedim.

"Hayır, köpekler harika bir fikir. Sen de gelsen köpekleri takip edeceksin ve alev makineliler işi bitirecek." Telefonu kapattı.

Aslında vampirin izini sürebilirdim. Ben bir nekromensırdım ama diğer ajanlar benim psişik yeteneklerimden rahatsız oluyordu, bu yüzden bir şey söylemedim. Ayrıca, bu bir tuzaktı. Atlanta'ya gidersem vampir benim peşime düşebilir veya beni Karanlıkların Anası'na yem edebilirdi. Dokunacağım ve metafizik güç alacağım insanlar yoksa Karanlıkların Anası'na karşı savunmasızdım. Dışarıda peşimize düşmüş kiralık katiller olmasa bile durum çok tehlikeliydi.

Nicky, "Bu bir tuzak," dedi.

"Biliyorum."

"İstese gerçekten gidecek miydin?"

"Bilmiyorum." Telefonu uzattım. "Videoyu Ajan Finnegan'a gönder."

Jake, "N'oldu?" diye sordu.

Anlattım çünkü zaten böyle bir şeyi uzun süre medyadan gizleyemezlerdi. Çok fazla ölüm, çok fazla sansasyon vardı, herkesi uyarmaları gerekiyordu. Muhtemelen bütün şehrin paniğe kapılmasından başka bir işe yaramayacaktı bu ama polis herkesi uyarmazsa ve insanlar ölürse güvenlik güçleri suçlu konumuna düşerdi. Çünkü insanlar haberleri

olsaydı güvende olacaklarını düşüneceklerdi. Biliyordum, bazen insanların sahip olduğu tek şey güvende olduklarına inanmaktı. Bende o bile yoktu, hem de yıllardır.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

34

Jake, "Morte d'Amour, bu akşam Atlanta'yı vurdu. Yarın başka bir şehri vuracak," dedi.

"Soyundan gelen kaç tane Şehir Efendisi var?" diye sordum.

"Az."

"Ya bildiklerini paylaş ya da sus, Jake."

"Morte d'Amour'un soyundan gelenleri kurtarabiliriz, Anita."

"Nasıl?" diye sordum.

"Kedilerimden birini seç."

"Biliyor musun, onlara kedi demenin hiç yardımı olmuyor."

Gülümsedi. "Özür dilerim. Hepsinin Vegas'taki Cynric'ten yaşlı olduğunu bilmenin yardımı olur mu peki?"

"O yasal," dedim. En iyi savunmanın saldırı olduğunu düşündüm.

"On sekizin altındakilerle birlikte olmakla ilgili sorunun olduğunu duydum. Yanılıyorsam özür dilerim."

İç geçirdim. "Hayır, haklısın. Sadece yaş değil. Masumiyet seviyesiyle de ilgili. Benim hayatım masum değil. Kendi yolunu çizebilmiş olanları seçiyorum."

Nicky, "Daha hüzünlü ama daha bilge mi olmalılar?" diye sordu.

İkimiz birden Nicky'ye döndük. "Bir yerden alıntı mı yapıyorsun?"

Başka birisi olsa utandığını söylerdim. Kaslarının izin verdiği kadar omzunu silkti. "Ne, müzikalleri sevemez miyim?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ben senin death metal veya club dinlediğini sanıyordum."

Sırıttı. "Club olabilir ama death metalde dans edemezsin. Onları Silas seviyor."

"Bir yıldır bizimlesin. Dans etmeyi sevdiğini bilmiyordum."

"Sen sevmiyorsun. Nathaniel, Micah, Jean-Claude, hatta Jason veya Asher ile dans ediyorsun ama hoşuna gitmiyor. Benim öncelik verdiğim duygu, seni memnun etmek. Yanımda kendini mutsuz hissetmen beni endişelendirir. Dans etmeni istemek seni endişelendirirse beni de endişelendirir. Buna değmez."

Ne diyeceğimi bilemedim. Jake'e baktım. "Bütün bu Gelin fenomeni hakkında bilgi sahibi misin?"

"Gördüm. Nadir rastlanan bir şeydir. Sadece Günün Babası, Belle Morte veya Ejderha'nın soyundan gelenlerde görülür."

"Öyleyse, Karanlıkların Anası'nda olmayan bir güç."

Başıyla onayladı. "Tatlı Karanlık uzun süreli ilişkileri sevmez. Sahipleri gelinlere çok kötü davranabilir ama genelde onları dönüştüren vampir kendisini bundan sorumlu hisseder. Tek taraflı bir güç yapısı olsa da bir tür grup evliliği gibidir."

"Gelin sahibi olmanın bir sınırı var mı?"

"Genelde kaynaklarla sınırlıdır. Bir bölgeden ne kadar kan aldığın, aç kalmadan o bölgede kaç vampir yaşayabildiğini belirler."

"Gördüğün en yüksek sayı kaçtı?"

"On iki," dedi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yüzüme baktı. "Kaplanlarla buluşmayı geciktiriyorsun, neden?"

"Çocukça veya aptalca geleceğini biliyorum ama senin kaplanlarınla nasıl anlaşacağımı ve tanımadıklarım arasından birini nasıl seçeceğimi bilmiyorum."

"Gelini olan vampirlerin büyük bir kısmının erkek olmasının bir sebebi vardır," dedi.

"Nedir?" diye sordum.

"Kadınlar işi karmaşıklaştırır."

Nicky'nin çıkarttığı ses bir öksürüğe dönüştü ama ben bir kahkaha olduğuna emindim. "Söyleyecek bir şeyin mi var, Nicky?"

Nefesini tuttu, yüzü bu sahte öksürükle kızardı. "Hayır," dedi.

"Pekâlâ, erkek olsaydım doğrudan yanlarına gider ve birini seçerdim."

Jake, "Jean-Claude seçmene yardımcı olmaz mı?" diye sordu.

Kötü bir fikir değildi. Bağlanmak için zayıf şekil-değiştirenler ve vampirler seçiyordum, tabii ki Micah gibi istisnaları da vardı. Jean-Claude ise her zaman kendi güç seviyesine uygun şekil-değiştireni veya nekromensırı seçerdi. Yatağımıza birini daha ekleyeceksek utancı dengelemek için gücümüzü arttırmalıydı. Utanç bana aitti, Jean-Claude'a değil.

35

Kaplanlar oturma odasındaydı ama geriye kalanlarımız Jean-Claude'un yatak odasındaydık. Ben şöminenin önündeki sandalyelerden birinde oturuyordum. Kahve içiyordum ve hayatımdaki erkeklerin, yeni erkeği seçmek için uğraşmasını seyrediyordum. Jean-Claude diğer sandalyedeydi. Nathaniel şöminenin önünde oturuyor ve çayını yudumluyor, her şeyi izliyordu. Damian ise Asher ve Micah konuşurken odada geziniyordu.

Richard hâlâ kurt formundaydı, bu yüzden sandalyemin yanına oturmuş erkekleri seyrediyordu. Bir elimde kahve fincanı vardı ama diğerini ensesindeki tüylerin arasına sokmuştum. Elimin altında sıcak ve canlıydı. Tüyleri birçok köpeğinkinden daha sertti ama nabzı sanki derisine köpeklerinkinden daha yakındı. Kurtların büyük bir kısmı bir Alman çoban köpeği büyüklüğünde olurdu ama Richard

diğer kurtadamlar gibiydi, kurt formu bir mastı ile Danua arasındaydı. Hiçbir modern dünya kurdu, bu kadar büyük değildi. Bir köpeğe dokunmak gibi kurda dokunmanın da rahatlatıcı olması gerekirdi ama değildi. Çünkü bu köpek diğer erkekleri seyrediyor, parlak kehribar renkli gözleri sohbet ederken hiçbir köpeğin yapamayacağı gibi insanlar arasında gidip geliyordu. Köpekler her şeyi bu kadar çok umursamazdı.

"Anita." Konuşan Micah'ydı.

Açık yeşil gözlerine bakıp gözlerimi kırpıştırdım. "Özür dilerim, ne dedin?"

Yüzüme dokundu. "Derin, olması gerekenden daha soğuk. Hâlâ şoktasın." Elini alnıma koydu. "Jake ile aranda bize söylemediğin bir şey mi geçti?"

"Jake ile ilgisi yok, hayır," dedim. Sesim dalgındı.

Çömeldi ve bana baktı. Kurt kafasını çevirdi ve kişilik sahibi gözlerle bana baktı. Micah önümde çömelip kurt yanımda uzanırken ikisinin de gözlerinin insan gözleri gibi olmadığını düşündüm.

Jean-Claude arkamdaki birine odaklandı. "Nicky, Anita polislerle sadece telefonda mı konuştu yoksa daha fazlası var mıydı?"

Nicky, "Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum," dedi.

Micah, "Sadece cevap ver," dedi. Yanımdan diğer adama baktı.

"Anita cevap vermemi istemeli," dedi.

"*Ma petite*, Nicky'nin bize bir şey söylemesini yasakladın mı?"

Micah kucağımdaki elimi, ellerinin arasına aldı. Kurda dokunmayı ne zaman bıraktığımı hatırlamıyordum.

Richard koca kafasını uzattı ve derimi kokladı. "Anita, Nicky'nin bize söylemediği bir şey mi var?"

Kafamı iki yana salladım.

Jean-Claude, "Nicky," dedi. "Yalan mı söylüyor?"

"Evet," dedi.

Başımı öyle hızlı çevirdim ki, Micah dökülmesin diye kahvemi tutmak zorunda kaldı. Nicky'ye öfkeli bir bakış attım. "Sana onlara söylememenle ilgili bir şey söylememiştim."

"Polis işinden kimseye bahsetmemem gerektiğini, bunun devam eden bir soruşturma olduğunu ve bilgiyi kimseyle paylaşamayacağımı söyledin."

Üzerinde düşündüm. "Ben öyle demek... Ben..." Düşüncelerimi toplayamadım.

Micah yüzüme dokundu ve kafamı çevirdim. "Nicky'ye söyle bize bildiği her şeyi anlatsın."

Başımla onayladım.

Micah, "Yüksek sesle söylemek zorundasın," dedi.

"Herkese bildiklerini anlatabilirsin," dedim.

Nicky ve Damian, suç mahalli videosunu anlattı çünkü Nicky'ye herkese her şeyi anlatabileceğini söylediğimde Damian'ın ismini vermemiştim, bu sayede ikisi birden konuşabiliyordu. Ama Nicky telefonda neler olduğunu anlatırken Micah elimi biraz daha sıktı ve Richard başını kucağıma koydu, bir köpek gibi gözlerini devirdi, fakat gözlerinde çok daha fazlası vardı. Boştaki elimi tüylü kafasına koydum ama köpeklerin sadece tüyleri ve sevimlilikleri yüzünden rahatlatıcı olmadığını anladım, bir şey talep etmedikleri için rahatlatıcıydılar. Richard'ın kurt yüzündeki gözleri ise çok fazla şey talep ediyordu.

Jean-Claude yüzümü ellerinin arasına aldı. Kafamı kaldırıp mavi gözlerine baktım. "Bu korkunç olayların arasında hiç dinlenmeden yeni kaplanlarla flört edip birini yatağına mı alacaksın?"

Yüzüne baktım.

Alnımı öptü ve yüzünü yüzüme dayadı. "*Ma petite, ma petite*, kendine hiç zaman ayırmıyorsun."

Yüzüne bakmak için geri çekildim. "Çok fazla zamanımız yok. Bunu hemen yapmak zorundayız, değil mi?" Öfkelenmeye başladım ama sebebini bilmiyordum. Doğruldum, erkeklerden kurtuldum. Odanın ortasına yürüdüm ve onlara baktım. Şimdi hepsinden nefret ediyordum. Saldırmak istiyordum. Birine zarar vermek istiyordum. Bunun mantıksız olduğunu biliyordum. Adil olmadığını da biliyordum. Ama öfkenin bir yere gitmesi gerekiyordu.

Nathaniel ayağa kalktı, silahsız olduğunu göstermek ister gibi ellerini havaya kaldırdı. Spor bir pantolon, ayakkabı ve kaslarını belli eden bir üst giymişti. Spor yaparken giydiği türden bir şeydi. Saçlarını arkasında sıkı sıkı toplamıştı.

"Koşmalı veya kum torbasına vurmalısın. Bunu içinde tutmayıp çıkartmalısın."

"Beni sakinleştireceğini hiç sanmıyorum!" diye bağırdım.

"Hayır, yardımı olur. Öfkenin bir yere gitmesi gerek. Sen bu hâldeyken bir dövüşe girmek istemem, sen öfkeni atana kadar seni yeni şekil-değiştirenlerle aynı odaya koyamayız." Bana doğru yürürken yüzünde nazik bir ifade vardı. Dikkatli adımlar attı, ip üzerinde yürüyen bir cambaz gibiydi, sanki peşinde vahşi hayvanlar varken silahsız-

dı ve dikkat çekmemeye çalışıyordu. Ben o kadar korkunç muydum? Ona benden korkmayı mı öğretmiştim? Cevabı açıktı, evet.

Gözlerim yandı ve boğazım tıkandı ama yeniden çığlık atmadım. Ağlamıştım ve yardımı olmuştu ama o kadar da değil. Haven için ve Noel için ağlamıştım, yaptıklarım için gözyaşı dökmüştüm. Bana doğru yürüyen adamı neredeyse kaybettiğimiz için ağlamıştım. Başımla ardı ardına onayladım.

Nathaniel elimi tuttu ve beni kapıya doğru götürdü. "Onunla çalışmaya gidiyorum. Siz hangi kaplanın en iyisi olduğunu seçin ama bence kararı Micah vermeli."

Asher, "Neden? Sevgilin olduğu, Nimir-Raj'ın olduğu için mi?" diye sordu.

"Hayır, Jean-Claude zor insanları çekici bulur; güçlü ama zor insanları... Bizim bunun için ne zamanımız, ne de enerjimiz var. Sorun çıkaracak birini daha grubumuza ekleyemeyiz. Ben en baskın olanı seçerim, genelde onlar ilgimi geçer. Damian sadece başka bir kızı çok fazla istiyor. Anita'nın yatağında çok sayıda erkek olduğu için zaten rahatsız ve tek kızı seçecek. Asher daha önce de söyledin, heteroseksüel olmayan bir erkeği seçeceksin, ama erkeklerden daha çok hoşlanan biri Anita'ya cazip gelmeyecek. Nicky bizi korumak isteyecek ve Anita'yı memnun edecek bir çözüme odaklanacak, çünkü onun fikri aslında Anita'nın fikri. Richard insan formunda olsa bile Anita ile aynı kişileri sevmezler veya bunu itiraf etmezler. Bu yüzden kimseyi istemeyecek. Anita'nın son iki seçimi ise sosyopatlar veya sosyopatlığa yakın olanlar arasında." Bunu söylerken elimi sıktı ama itiraz edecek durumda değildim ve etmedim. "Burada ajandası en az olup

en iyi seçimi yapabilecek olan Micah. Grubumuza çılgın, kötü veya zor birini hiç katmadı. Onun için en önemlisi her yeni üyenin bizimle çalışabilmesi. Bizim ihtiyacımız olan da bu: Bizimle çalışacak biri, bize karşı gelecek biri değil... Siz yeni kaplanlarla tanışın, Anita'nın veya benim burada olmama gerek yok. Ben kendi oyumu ve Anita'nın oyunu, kabul ederse, Micah'ya veriyorum."

Bana baktı. Başımla onu onayladım. "Micah'ya güveniyorum."

Nicky, "Ben de onlarla gideceğim ama Nathaniel haklı," dedi. "Benim, eğer oyum varsa, oyum Micah'dan yana. Diğerleri gibi özel sorunlarını seçimine karıştırmayacaktır."

Jean-Claude, "Jason oyunu bana verdi," dedi. "Çünkü bugün J.J. ve kuğulara olan yeni ilgisi dışında bir şey umurunda değil."

Bunca şeyin ortasında Jason'ı ve sevgilisini unutmuştum. "İkisi de iyi, değil mi?"

"J.J. ve Bianca dün akşamki *ardeur*'den sonra birbirinden etkilendi. Bence zamanla geçecek ama Jason şimdilik kendi yatağında istenmiyor."

Nathaniel, "Bianca dışında bir kuğu olsaydı Jason'ı paylaşırdı," dedi. "Ama Bianca'ya eski kuğu kralı çok kötü davrandı. Bir erkekle seks yapmaktan korkuyor."

İç geçirdim ve Nathaniel'a yaslandım. Bana sarıldı. "Jason'm mutlu olma ihtimalini berbat etmek istemezdim."

Nathaniel bana sarılırken, "Sen yanlış bir şey yapmadın," dedi.

Asher, "Hayatta kalmamıza yardım ettin," dedi. "Sen ve Jean-Claude ve büyü gücünüz. Bütün suç Karanlıkların Anası ile Morte d'Amour'un, başkasının değil."

Yüzümü Nathaniel'ın sıcak boynuna yasladım. "Buna inanmaya çalışacağım," dedi. Geri çekildim ve Nathaniel'ın elini tutarak kapıya yürüdüm. "Beni buradan çıkart."

Micah arkamızdan seslendi. "Seni seviyorum. İkinizi de..."

Nathaniel parlak gülümsemesini gösterdi. "Ben de seni seviyorum," dedi. Ben sözcükleri söyledim ama hissetmedim. Öfkem soluyordu ve geriye sadece uyuşukluk kalmıştı. Uyuşukluk yerini daha acı verici bir şeye bırakmadan egzersiz kıyafetlerimi giyip terlemek istiyordum.

Biz yürürken Nicky arkamızdaydı. Fredo ve Bram kapıdaydı. "Claudia nasıl?"

"Enerjini hissettik, Anita. Hepsini iyileştirdin."

Nathaniel, "Egzersiz yapmaya gidiyoruz," dedi.

"Bıçak dövüşü antrenmanı mı yapacaksın, Anita?" diye sordu.

"Tabii ki," dedim.

Nathaniel, "Koştuktan ve kum torbasında çalıştıktan sonra," dedi.

"Sonrasında dövüşemeyecek kadar yorgun olur."

"Evet," dedim.

Nathaniel bana baktı. "Koşmadan ve kum torbasında çalışmadan dövüşürken ortaya nasıl bir şey çıkar?"

Bakışlarımı kaçırdım, kaşlarımı çattı ve menekşe renkli gözlerine baktım. Ne demek istediği belliydi. "Gerçek bir dövüşe dönüşebilir."

Nathaniel başıyla onayladı. "Önce terle, sonra dövüş."

"Evet, efendim," dedim.

Fredo, "Bu kadar mı?" diye sordu. "İtiraz etmeyecek misin?"

"Bugün değil," dedim.

"Pekâlâ, dövüşmediğimize sevindim diyebilirim."

Yüzüne baktım. "Neden?"

"Çünkü tartışmak istemiyorsan öfkenin bir yere gitmesi lazım ve derimin oyulmamasını tercih ederim."

"Sence bıçak dövüşünde seni yenecek kadar kendimi geliştirdim mi?"

"Hayır, ama ben sana zarar vermek istemem ve sen aynı özveriyi göstermezsen, beni kesebilecek kadar iyisin."

"İltifatın için teşekkür mü etmeliyim yoksa sana zarar verebileceğime gerçekten inandığın için kızmalı mıyım?"

Nicky, "İltifatı kabul et," dedi. "Fredo'nun, bıçak dövüşünde başka birisi hakkında böyle konuştuğunu daha önce hiç duymamıştım."

İltifatı kabul ettim. "Teşekkürler, Fredo."

"Sorun değil. Bıçaklar konusunda doğal bir yeteneğin var, Anita."

"Keskin silahları seviyorum."

"Birçok insan onlardan korkar."

"Ben birçok insan gibi değilim," dedim.

Nicky, "Çok doğru," dedi. Normalde son yorumun ardından delirmem gerekirdi ama bugün sadece yüzüne bakmakla yetindim. Bu doğruysa neden beni sinirlendirsin?

36

Büyük mağaralardan birini spor salonuna dönüştürmüştük. Pisti, ağırlıkları ve oyuncaklarıyla her şeyi tamdı. Kilitli dolaplarımız bile vardı. Benim siyah şortum, spor bir sütyenim, koşu çoraplarım ve ayakkabılarım vardı. Nicky dolabının yanma gitti. Altında bir şort ve üzerinde kasları yüzünden her an yırtılacakmış gibi duran bir tişörtle geri döndü. Fredo siyah bir eşofman altı ve bir tişört giymişti ama koşmayacaktı. Ağırlık çalışacaktı ve sonra kendisiyle dövüşecek birini arayacaktı. Hepimiz silahlarımızı dolaplarımıza kilitledik. Bulunduğumuz yerde güvende olduğumuz için silahlı olmamıza gerek yoktu, yanımda bu kadar koruma varken biri canıma kast edecek olursa terazi benim lehimeydi, silahlı olalım veya olmayalım.

Nathaniel, Nicky ve ben esneme hareketleri yaparken yaklaşan bir kalabalığın koridordan gelen seslerini duyduk.

Erkek enerjisi barındıran seslerdi. Korumalar kahkahalar atarak spor salonuna girdiler, büyük ve atletik adamların sahip olduğu enerjiye sahiptiler. Bazı kadınlar bunu agresiflikle karıştırırdı ama ilgisi yoktu. Bir tür vücudunun farkında olma ve kullanmaya hevesli olma hâliydi, neredeyse hayvani bir beklentiydi. Şekil-değiştiren olmaları da bonustu.

Ares, Lisandro ve Graham'la birlikte öndeydi. Ben esmeye devam ettim, yerde alnımı dizime değdirdim. Seks yasağını deldiğimizden beri Lisandro'yu ilk defa görüyordum. Adama ne diyeceğimi bilemiyordum, mümkünse görmezden gelecektim.

"Hey, Anita." Kafamı kaldırınca yanımıza gelen Gregory ve Stephen'ı gördüm. Uzun sarı saçlarını atkuyruğu yapmışlardı. Her ikisinin de gözleri peygamberçiçeği mavisiydi ve yüzleri çok güzeldi, kadınsı bir narinliğe sahiptiler. Çok sayıda fotoğraflarını gördüğüm için annelerine benzediklerini biliyordum. Onların anneleri de benimki gibi çocukları çok küçükken ölmüştü. Benim boyumdaydılar, belki birkaç santimetre uzundular. Burada birlikte koşardık.

"Hey, bizimle kalacağını düşünmüyordum, Gregory," dedim.

"Bir toplu seksi kaçırdığımı duydum." Dudak büktü.

"Sakın başlama," dedim.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama Nathaniel araya girdi. "Hayır, gerçekten, bugün olmaz."

Gregory adama baktı ve aralarında bir mesaj alışverişi oldu çünkü Gregory hiç tarzı olmasa da tavsiyeye uydu. "Pekâlâ, konuyu açmam."

Nathaniel, "Teşekkürler," dedi.

Normalde Nathaniel'ın adamı hizaya sokmak için ne yaptığını öğrenmek isterdim ama bugün umurumda değildi. Konuyu açmadığına memnundum.

Esnerken bize katıldılar. Clay ve Bram'ın arkalarda olduğunu gördüm. Bir çakaladam ve eski bir polis olan sütlü kahverengi derili Sokrates de aralarındaydı. Ares ve Bram'ın askeri kesimiyle mukayese edilince onun saçları uzundu. Geriye kalanların çoğunluğu çakal değil fareydi. Clay ve Graham aralarındaki iki kurttu. Stephen da kurttu ama koruma değildi. Bram, Gregory ve Nathaniel salondaki leoparlardı. Yine, sadece bir tanesi korumaydı. Çakallarla farelerle fazla mı bel bağlıyorduk? Evet. Bunu değiştirmeli miydik? Büyük ihtimalle. Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. Sonuçta, buraya çalışmaya gelmiştim. Yapmam gereken şey hareket etmekti. Egzersiz yapmak öfkemi azaltmama yardımcı oldu ve yaratıkları kontrol etmeyi zorlaştıracak şekilde enerjimi azalttı.

Fareler dâhil herkesi ismiyle tanıyordum. Emmanuel tanıdığım mavi-gri gözlere sahip nadir İspanyollardandı. Derisi neredeyse altın rengiydi, Stephen'ın nişanlısı Vivian gibi egzotik bir görünümü vardı. Stephen'ın bizimle olup eve gitmemiş olması da iyiye işaret değildi. Bunu da umursamadım. Kendi aşk hayatımı kontrol edemiyorken başkalarınınkini mi dert edecektim?

Emmanuel ne kadar açık tenliyse Dino o kadar koyuydu, diğer adam çok uzun boylu değildi ve hoş kasları vardı ama Dino ondan daha iriydi. Hem çok uzun hem de çok genişti. Ağır bir fil gibi koşuyordu ama adamı dövüşürken görmüştüm. Bildiğim şeylerden biri de asla Dino'nun yüzüme vurmasına izin vermemem gerektiğiydi. Doğaüstü

güce dayanıklı özel kum torbalarından birini patlatan az sayıdaki insandan biriydi.

God'un uzun ismi Godofredo'ydu. Aslında Fredo'nun yeğeniydi, bu yüzden Fredo'nun da bir şeyin kısaltması olduğu konusunda spekülasyonlar üretiliyordu. Fakat kendisine sorulduğunda Fredo öylesine sert bir bakış atmıştı ki konu o an kapanmıştı. Fredo zayıftı, uzun değildi, sevdiği incecik bıçaklar gibi zarif kasları vardı. God biraz daha uzun ve genişti, çok kaslı olduğu için spor salonuna girdiğinde kısaltılmış ismi çok garip durmuyordu.

God, "Hey, yaşlı adam, bizimle koşmayacak mısın?" diye seslendi.

Fredo üzerine içerideki birçok erkeğin ağırlığından fazlası takılmış halteri kaldırırken durdu. Halteri yerine geri koymadı, sadece havada tuttu ve hiç zorlanmadan cevap verdi. "Pratik ringinde beni yendiğinde ancak yaşlı diyebilirsin bana, o zamana kadar kes sesini." Sonra egzersizine döndü.

God kıkırdadı ve çıkan ses kocaman göğsüyle uyumluydu. Birbirlerini seviyorlardı ama erkeksi bir şeydi, bu yüzden sık sık birbirlerine hakaret ve küfür de ediyorlardı. Bu kadar çok erkekle takılana kadar *s.ktir git* sözünün bir yakınlık belirtisi olduğunu fark etmemiştim.

Esnemeye devam etti. Doğruldum ve etrafımdaki diğer herkes de benimle birlikte doğruldu. Bir an için, bunu bilinçli mi yoksa doğaüstü bir sebepten mi yaptıklarını merak ettim. Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. Buraya koşmaya gelmiştim.

Biraz arkamdaki korumalar bizim gibi gerinmiyordu ama zaten gerinecek tiplere benzemiyorlardı, biz hepimiz sadece koşmaya gelmiştik.

Ares, "Bizimle koşacak mısınız?" diye sordu. Sesinde şüphe vardı.

"Sadece aynı anda pisti kullanacağım," dedim. Esmer tenli adamın soluk gözlerine baktım.

Yüzünde erkeksi bir gülümseme belirdi. Ben küçük ve zayıf bir kıza benzediğim için alışkın olduğum bir şeydi. "Bize yetişemezsin, Anita."

"İnsan olsaydım, hayır," dedim.

"Sadece o değil." Gelip yanımda durdu. Kalçamı işaret etti. "Birçoğumuzun adım boyu senden uzun. Pistte senden daha hızlıyız."

"Yarış yapmaya değil sadece ter atmaya geldim, Ares."

Omzunu silkti. "Sadece söylüyorum."

Öfke, sıcak bir dalga gibi derimin üzerine yayıldı. Yaratıklarımın olduğu yere döküldü ve sakinleşmek için derin derin nefes almak zorunda kaldım.

"Hakaret etmek istemedim," dedi. Sesinde bir gariplik vardı.

Bakınca kolundaki tüylerin diken diken olduğunu gördüm. Yüz ifadesi alaycı değildi. "Sorun değil Ares, sadece bilgin olsun diye söylüyorum, bugün kontrolüm veya ruh hâlim çok iyi değil."

Bir adım geriledi, başıyla onayladı. "Üzgünüm, madam."

Madam kısmına itiraz etmedim. Sadece arkama döndüm ve piste girdim. Yavaşça koşmaya başladım. Stephen, Gregory ve Nathaniel da peşimden geldi. Nicky bizimle başladı ama doğal olarak bize yetişemezdi. Arkamızdan ayak sesleri geldi ve korumalar etrafımıza toplandı. İlk turda güzelce ısınabilmek için hızlandım ama ne kadar hızlanabileceğim konusunda hayal kurmuyordum.

İki gruba ayrıldık. Daha uzun boylu ve uzun bacaklı olanlar öndeydi. Geriye kalanlar arkada daha uygun bir hızda koşuyordu. Bizimle kalan en uzun kişi Dino'ydu. Dediğim gibi, hantal bir file benziyordu ve eninde sonunda geride kalacaktı. Gerçi sert görünen yağların altı sadece kastı. Eski bir Amerikan futbolu oyuncusu gibiydi.

Ben hızlı değildim ama yorulmak bilmezdim ve dayanıklıydım. Sadece insanken altı mil koşardım. Şimdi daha hızlıydım ama aynı durum pistteki herkes için geçerliydi.

Daha fazla hızlanmadım. Ares ve diğerleri bize tur bindirirken ben koşmaya devam ettim. Nathaniel, Stephen, Gregory ve Dino benimle kaldı. Dördüncü milde Dino biraz gerilerde kaldı ama çok geride değildi. Diğerleriyle değil de bizimle koşmak, dayanıklılığını arttırmasına yardımcı oluyordu, en azından böylece hayal kırıklığına uğramıyordu. Pistteki en hızlı adam olmadığı için onu eleştirecek değildik.

Bir ayağımı diğerinin önüne atmaya odaklandım. Vücudumu pist ile uyumlu hâle getirdim. Şimdi dünyam pistte koşan vücudumdan ibaretti, kollarım ileri geri sallanıyor, bacaklarım hareket ediyordu. Nathaniel bir yanımda, Stephen diğer yanımdaydı. Gregory'nin Stephen'ın yanında olduğunu biliyordum. Dino'nun arkamdan gelen nefes alış verişlerini duyuyordum ama hepsi dünyamın dışındaydı. Koştum ve diğer her şeyi unuttum.

Saçlarım arkamda ıslanana kadar koştum, bağlamama gerek yoktu çünkü sırtıma kadar inmiyorlardı. Konuşacak veya başka bir şey yapacak enerjim kalmayana kadar koştum. Sırtımdan terler akana ve Nathaniel'ın yanımda kalmakta zorlandığını duyana kadar koştum. Diğerleri de yanımdaydı.

Ciğerlerimde yeterince hava olunca, "Nathaniel, şimdi," dedim.

İtiraz etmedi, sadece gerindi ve koşmaya başladı. Uzun boyunun neredeyse yarısı bacaktı. Bir an için atkuyruğunun önümde sallandığını gördüm ve ben de hızlandım. Yanına ulaştım ve yanında kalmaya çalıştım. Stephen ve Gregory yanımdaydı, dördümüz koşuyorduk. Dino artık bize yetişmeye çalışmıyordu.

Yarıştık ve daha uzun boylu olanların kenarda nefeslendiğini gördük. Yanlarından geçtik, her şey koşmaktan ibaretti. Nathaniel'ın yanında kalmak, uyum sağlamakla ilgiliydi. Diğer adamların yanından ikinci kez geçtik.

"Hızlan," diyebildim.

Nathaniel hızlandı. Koşmaya devam ettik. Spor salonunun görüntüsü bulanıklaştı. Daha önce hiç bu kadar hızlı koşmamış, kendimi bu kadar zorlamamıştım. Diğerlerinin yanından üçüncü kez geçerken, "Yavaşla," dedim.

Yavaşladı ve soğumak için son bir tur attık ve ayakta dikilip bizi izleyen diğer erkeklerin yanında durduk. Ares, "Fena değildi," dedi.

God, "Fena değil miydi?" diye sordu. "S.ktir git, Ares."

Ben hâlâ nefes nefeseydim. "Sorun değil, God. Ares sadece en hızlı olmakla ilgileniyor, uzun süre koşacak dayanıklılığa sahip değil."

Erkekler bu yorumumu onayladı. Ares bir an için kızmalı mı karar veremedi, sonra bir kahkaha attı. "Sanırım bunu hak ettim," dedi.

Emmanuel, "Kesinlikle," diye onayladı.

Yanımdaki Gregory, "Daha önce hiç böyle koştuğunu görmemiştim, Anita," dedi.

Geriye doğru büküldüm ve gerindim. "Ben de."

Nathaniel, "Buna ihtiyacın vardı," dedi. Yüzünden terler akıyordu. Benimle koştuktan sonra bu kadar yorulduklarını hiç görmemiştim. Daha öncesinde ben yanlarında olduğum için kendilerini tuttuklarını düşünüyordum ama bu sefer farklıydı.

Nicky yanımıza geldi. Bir şey söylemedi, sadece diğer korumaların yanında dikildi.

"Biraz bant, bir eldiven, bir de çantaya ihtiyacım var," dedim.

Nicky arkasına döndü ve istediklerimi bulmaya gitti. İstediğim hemen harfiyen yerine getireceğini bana öğrettiğini düşünmek küstahlık mıydı?

Ares, "Şimdi de ağır kum torbalarında mı çalışacaksın?" diye sordu.

Bir kahkaha attım, nabzım hâlâ normal ritmine girmemişti. "Gördün mü, dayanıklı değilsin."

"Sen bu hâlde kum torbasıyla çalışabiliyorsan ben de çalışırım."

Lisandro, "Kum torbasına nasıl vurduğunu gördün mü?" diye sordu.

Ares şaşkındı. "Hayır."

Lisandro, "Onunla aşık atmak istediğine emin misin?" diye sordu.

"Evet dersem sonra ne olacak?"

"Bahisler oynanacak." Bunu God veya Dino veya Graham'ın değil de Lisandro'nun söylemiş olması Ares'in sadece benimle dalga geçmediğini gösteriyordu. Sorun benim kadın olmam değildi, sorun Ares'ti.

"Nasıl yapacağız?"

Lisandro, "Dayanıklılık," dedi. "İlk bırakan kaybeder."

Ares önce Lisandro'ya sonra bana baktı. Bir şeyi gözden kaçırıp kaçırmadığını anlamaya çalıştı. "Beni de kum torbasıyla çalışırken görmedin."

Lisandro, "Hayır," dedi. "Ama onu gördüm."

Ares bana tekrar baktı. "Koşabilmesi, vurabileceği anlamına gelmez."

Lisandro omzunu silkti. "*Negra gatita*mızı yenebileceğini düşünüyorsan bahsi kendine oyna."

"Bu ne demek? *Negra* siyah demek ama o ikinci kelimeyi bilmiyorum."

Nabzım normale dönmüştü nihayet. "Kara kedi demek," dedim.

Ares bana baktı. "Sana kara kedi demelerinden rahatsız olmuyor musun?"

"Onlar fare, Ares," dedim.

Kaşlarını çattı.

"Bana siyah fare demiyorlar. Bir düşün istersen." Bileklerim için bant ve eldiven bulmaya gittim.

37

Kum torbaları ana salonun yanında daha küçük bir odadaydı. Ares ve ben eldivenlerimizi bantladık, benim bacaklarımda da korumalar vardı. İki ağır kum torbası yan yanaydı, birbirlerine yakındılar ama çok yakın değildiler. Torba üzerinde vücudumuzun sadece üst kısmını kullanmayacaktık. Ya da en azından ben öyle yapacaktım. Kum torbasına tekme atacaksam alana ihtiyacım vardı.

Ares ayaklarımda ve bacaklarımda korumalar olmasıyla dalga geçti. Adamı umursamadım ve kum torbasına vurmaya başladım. Öğretildiği gibi yaptım: Omzunla yükle, bütün vücudunu ver ve sonunda bileğini bük, amacın kum torbasına vurmak değil, elinin kum torbasının içinden geçip gitmesi olsun. Her zaman vuruşları daha derin düşünmek gerekti. Amaç hedefin içinden geçmekti, yüzeyine vurmak değil.

Ares koştuğu gibi de vuruyordu. Kum torbasını, indirdiği seri ve sert darbelerle hareket ettirmeye çalıştı. Ben daha yavaş başladım, bir süre sonra alıştım, yumruklarımla ve kollarımla vurdum, yakın çalıştım. Tekme atmaya başladım, tekmemin torbanın içinden geçip gitmesini istiyordum. En son kum torbasıyla çalıştığımda Haven de yanımdakinde çalışıyordu. Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım ve bacağımın yanını kullanarak kum torbasına vurdum, sonra ayak değiştirdim.

Ares etkileyiciydi. Ben cezalandırıcıydım. Ares'in kum torbası daha çok hareket ediyordu belki ama benimki de sabit değildi. Ares'in kombinasyonları daha hızlıydı ama amaç hız değil, dayanıklılıktı. Dünyamı geride sadece kum torbası kalacak şekilde daralttım, şimdi sadece yumruklarım, bacaklarım, kollarım vardı. Kum torbasının yakınına girdim ve kısa mesafeden darbeler indirdim, birinin elinden kurtulmak için gerekli dizden de birkaç tane attım.

Nabzım gırtlağımda atıyor, vücudumdan terler boşanıyordu ama yeterli değildi. Olamazdı. Bacaklarımdaki korumalarla oynadım.

Ares, "Paramı verin," dedi. Zafer kazanmış gibiydi.

"Pes etmiyorum," dedim. "Sadece korumaları çıkartacağım."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü bunu yapmam gerekiyor," dedim.

Nicky sorgusuz sualsiz korumaları çıkartmama yardım etti. Korumalar olmadan ayaklarımın her bir vuruşu kum torbasını daha fazla sallandırdı. Kollarımı vücuduma yakın tuttum ve önce bir ayağımla sonra diğeriyle tekmeler attım. Bir ayak seçtim ve ardı ardına darbeler indirdim, kum

torbası sallanırken artık bacağım acımaya başlayınca ayak değiştirdim. Onca endorfine rağmen bacaklarım acıyınca yakına girdim ve yumruklarımı kullandım. Yumruk attım, dirsek attım, tüm vücudumla kum torbasına saldırdım. Ares'i unuttum, bahsi unuttum, artık aklımda kum torbasının canına okumaktan başka bir şey yoktu.

Dünya grileşmeye başlamıştı, gözümün önünde yıldızlar dans ediyordu. Yorgunluk dünyamı kenarlarından kemiriyordu. Kum torbasını iki elimle kavradım ve düşmemek için ona yaslandım. Tek duyduğum şey nabzımın sesiydi. Gözlerimi kırpıştırdım ve yıldızlar ile griliğin arasından diğer kum torbasının yalnız durduğunu fark ettim. Ares duvarın dibinde oturuyordu. Kazanmıştım.

Dizlerimin üzerine düştüm ve başımı öne eğdim. Dünyam hâlâ griydi ve yıldızlar hâlâ dans ediyordu. Suya veya içinde elektrolit olan bir şeye ihtiyacım vardı. Ya da belki kendimden geçmek daha iyi olabilirdi. Başımı kendimden geçmemek için bacaklarımın üzerine koydum.

Sırtımda bir el hissettim ve konuşmadan Nathaniel olduğunu anladım. "İyi misin?"

"Evet," dediğimi duydum. Neredeyse doğruydu. Dört ayak üzerindeydim ve başım hâlâ önüme eğikti. Nathaniel koluma girdi. Yüzüne baktım.

Yanıma çöktü. "Kalkmana yardımcı olursam kimse senin hakkında kötü düşünmez."

"Ben düşünürüm."

İç geçirdi ve ben ayağa kalkıp kalkamayacağımı düşünürken itiraz etmedi.

"Bugün benimle antrenman yapamazsın. Bıçak kullanmak için kolunu bile kaldırabileceğini sanmıyorum."

Yavaşça kapının eşiğindeki Fredo'ya döndüm. Griliğin arasından yüzüne odaklandım. "Bakacağız," dedim.

Gülümsedi.

Lisandro, "Gördün mü, *negra gatita,*" dedi.

Ares, "Anladım," dedi. "Kediler fareleri yer ve siz de ona kedi diyorsunuz."

Lisandro, "Biz ona *kedimiz* diyoruz," dedi.

Duvara doğru süründüm ve görüşümün berraklaşmasını beklerken sırtımı duvara yasladım. Kusmamak için kendimi zor tutuyordum. *Negra gatita* gibi takma isimleri olanlar yorgunluktan veya dehidrasyondan kusmazdı ya da kusmamaya çalışırdı.

38

Bir duş aldım ve üzerime yeni kıyafetler giydim, silahlarımı ve bıçaklarımı aldım, artık altın kaplanlarla bir araya gelmeye hazırdım. Ya da hazır olabildiğim kadar hazırdım çünkü aslında kaplanlarla buluşmak istemiyordum. Hayatımda yeterince erkek vardı. Monogami bana göre değildi, dolayısıyla çokeşlilikle bir sorunum yoktu fakat böyle olmam hiçbirine adil davranamayacak kadar çok erkeğin hayatıma girmesini gerektirmiyordu. Bu noktaya gelmiştim ya da gelmek üzereydim, şimdi gruba biri daha eklenecekti. Bence bu kötü bir fikirdi.

Nathaniel bana giysi dolaplarının yanındaki buzdolabından aldığı bir Powerade'i verdi fakat yolda mutfağa uğrayıp bana bir protein karışımı yapmak konusunda da ısrarcıydı. Bu gibi şeyler antrenmanlarda kaybettiğiniz şeyleri geri kazanmanız içindi. Asıl ilginç olan, ihtiyacınız

yoksa protein karışımının tadının çok kötü olmasıydı fakat ihtiyacınız varsa tadı çikolatalı süt gibi geliyordu. Bugün tadı çok güzeldi.

Nathaniel ve Nicky karışımları hazırlarken mutfak masasında Stephen ve Gregory ile oturdum. Dino giyindi ve yanımıza geldi, Fredo'yu diğer korumalarla bıçak antrenmanında yalnız bıraktı. Kısa bıçaklar konusunda hocamızdı. Kılıç kullanmak konusunda ise Wicked ve Truth uzmandı. Kılıç eğitimi şekil-değiştirenler için zorunlu değildi ama vampirler için zorunluydu çünkü eski tarz düelloya davet edilmeleri olasıydı. Ayrıca Fredo haklıydı, birçok insan bıçaktan korkuyordu ve aslında kılıç da büyük bir bıçaktı. Truth bir defasında insanların kılıçtan çok baltadan korktuğunu söylemişti. Korumalara balta kullanmayı öğretmeyi teklif etmişti fakat düzenli bir sınıf açacak kadar kişi gelmemişti.

Oturdum ve karışımı içerken hiçbir şey düşünmedim. Kafamın içindeki boşluk uğulduyordu. Öldürürken beynimin içinin aldığı hâl gibiydi. Sorun her neyse onun sorunun çözülmediğini ifade ediyordu.

Sıcaktım, duş almış ve kendime gelmiştim, ağrılarım bile azalmıştı fakat iyi değildim. Daha iyiydim ama bu iyi olmakla aynı şey değildi. Bunları düşündüm, sonra vazgeçtim. Bu gibi düşüncelere tutunmayı severdim, yatağın altına kirli kıyafetler saklamak gibiydi ama bu düşünceleri şimdilik zihnimden uzaklaştırmayı tercih ettim. Yargılamadım ve endişelenmedim, sadece düşündüm ve zihnimden attım.

Telefonum çalıyordu. Telefon olduğunu biliyordum çünkü arka cebim titriyordu. Ted Nugent'tan *Cat Scratch*

Fever'dı çalan. Telefonu elime alınca çalanın Micah'nın melodisi olduğunu gördüm.

"Hey, Micah," dedim.

"Daha iyi misin?"

Kolay bir cevaptı. "Daha iyiyim, evet."

"Nathaniel antrenmanının bittiğini söyledi. Kaçırdığıma üzüldüm."

"Sen kaplanlarla uğraşıyordun," dedim. Sesim duygusuzdu, neşeli bir espri yapmaya çalışsam da beceremezdim.

"Seçenekleri azalttık," dedi.

"Ne kadar azalttınız?" diye sordum. Aslında umurumda değildi.

"Üç."

"Kız da aralarında," dedim.

"Evet, sorun olur mu?"

Omzumu silktim, onun bu jestimi göremeyeceğini anlayınca ekledim. "Olmaz, Tanrı biliyor ya yeterince erkeğimiz var."

"Tamam, geldiğinde oturma odasında olacağız."

"Mutfakta protein karışımı içiyoruz, birazdan geliriz."

"Sanki pek umurunda değil, Anita."

"Değil."

"Bir şeyler hissetsen daha iyi olur. Birini veya daha fazlasını burada tutacağız."

"Güvenlikleri için hepsi Sirk'te kalacak. Sen sadece birlikte olacaklarımızı seçeceksin."

"Genelde bunu söylerken öfkelenir veya utanırsın ama şimdi bu iki duygudan da iz yok sesinde."

"Artık çok mantıklı gelmiyor," dedim.

"Atlanta polisi geri aradı mı?"

"Henüz değil."

"Seni bekliyoruz."

"Geliyoruz."

"Sen ve Nathaniel?"

"Dino ve Nicky de bizimle."

"Anita, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Fakat bu cümlenin içinde bile çok fazla duygu yoktu. Sanki içimde bir şeyler ölmüştü, bir şeyler hissetmemi sağlayan bir şeyi kaybetmiştim.

Telefonu kapattım ve birkaç dakika sonra Nathaniel'ın telefonu aynı melodiyle çaldı. Anlaşılan Micah, beni kontrol etmek için arıyordu. Eskiden olsa buna sinirlenirdim, şimdi düşünüyorum da belki de zor biriydim. Normal bir zorluk değildi ama bu tavrımın kaplanları etkileyeceğini sanmıyordum. Dürüst olmak gerekirse, kimseyi etkileyecek durumda değildim.

Nathaniel bir köşeye gitti ve kısık sesle telefonda konuştu.

Çikolatalı süte benzer karışım artık dibine gelmişti. Lavabonun yanına gittim, kapağı çıkarttım ve bardağı yıkadım. Karışımların bardaklarını ağzı kapalı ve kirli bırakırsak biraz daha zor temizleniyorlardı. Protein tozu çatlaklara ve oyuklara girerek sertleşiyordu. Sonrasında bardağı atmak gerekebiliyordu. Bardağımı temizledim ve lavabonun yanına koydum. Hareketlerim otomatikti. Kum torbasının canına okuduktan sonra kollarım hâlâ titriyordu. Fakat Ares'i yendiğim için kendimi iyi hissetmem gerekirdi. Koşuda da tüm zamanların en iyi derecesini yapmıştım ama bu da umurumda değildi. Mutsuz değildim fakat mutlu olduğum da söylenemezdi.

Nathaniel, "Yardım edeyim," dedi.

"Bitti," dedim.

Koluma dokundu, sonra beni kendine çevirdi. "Anita, ne yapmamı istersin?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Soruyu anlamadım."

"Ne yaparsam kendini daha iyi hissedersin?" Kalçasını lavaboya yasladı, siyah kotu ve siyah tişörtüyle çok çekici görünüyordu. Bu kıyafetlerle geceye aynı dolaptan başlamış gibiydik. Uyumluyduk. Bugün ne giyeceğimi seçmişti, aslında şaşırmamak gerekti. Gömleğime baktım ve açık yakalı olduğunu gördüm. Benimkiler bu kadar açık değildi ve şimdi krem renginde göğüslerimin bir kısmı açıktaydı. Bugün ne giydiğimi fark etmemiş olmak beni korkuttu.

"Şokta mıyım?" diye sordum.

Elini lavaboyu tutan elimin üzerine koydu. "Emin değilim ama sanırım... Haven'ı öldürmek sana zor geldi." Kollarını belime doladı ve bana sarılmak istedi. Lavaboyu tutmaya devam ederken kollarında hareketsizdim. Başını saçlarımın içine gömdü. "Anita, lütfen, konuş benimle."

Lavaboyu bıraktım ve kollarımı beline doladım. Ne diyeceğimi bilemedim. Gerçeği söyledim. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Ne hissettiğini söyle."

"Bir şey hissetmiyorum."

Bana biraz daha sarıldı, saçlarımı öptü, vücudunu vücuduma yasladı. "Ölmesi gerekiyordu, Anita."

"Bunu biliyorum."

"Ama bunu sen yapmak zorunda değildin. Korumalardan biri de pekâlâ yapabilirdi."

Beni bırakıncaya kadar Nathaniel'ı ittim. Geri çekildim ve başımı iki yana salladım. "Ben yapmalıydım. Benim hatamdı. Onu ehlileştirdiğimi sanıyordum. Her şeyin düzeleceğini düşünüyordum. Yanılmışım. Fena hâlde yanılmışım, Nathaniel."

Nathaniel, "Paylaşmaya niyetli değildi," dedi.

"Daha fazlasıydı ve bunu sen de biliyorsun. İşaretleri hep vardı. Sana ve Micah'ya saldırdı, ben kazanmanıza yardım ettim diye kızdı. Kalbimde olmasa bile yatağımda herkesten önce olmak istiyordu."

Nathaniel, "Ona bunun mümkün olmayacağını söyledin," dedi.

"Biliyorum. Ona yalan söylemedim. Nasıl oldu da seni ve Travis'i öldürmeye çalıştı, Noel'i öldürdü? Haven ne oldu da öldü? İşlerin kontrolden çıkmasına nasıl izin verdim, Nathaniel?"

"Haven'ı bunlara sen zorlamadın," dedi.

"Ama şekil-değiştirenler söz konusuysa ben über-dominant değil miydim? Aslanları hayal kırıklığına uğrattım. Bir başka şekil-değiştireni daha hayatıma nasıl sokarım? Elimdekileri idare edemiyorum. Aslanlarla sorunun ne olduğunu anlamadan yeni birine nasıl katlanacağım?"

Nicky, "Aslanların sorunu Haven'dı," dedi.

Yüzüne baktım. "Birkaç saat önce, dövüşmene izin verseydim Nicky'yi öldüreceğini, böylece Noel'in hayatta olacağını ve Nathaniel'ın yaralanmayacağını söyledin."

Nicky, "Ben öyle bir şey demedim," dedi.

"Zihnini ele geçirdiğim için kötü hissettiğimi, bu yüzden Haven sorununu senin çözmene izin vermediğimi söyledin, ya da buna benzer bir şeydi."

"Ama Haven ile dövüşmem gerekmeyebilirdi. Sürüsünü daha iyi organize etseydi ben sadece kas gücümü kullacaktım ama o iyi bir Rex olacağına işin içine duygularını karıştırdı. Tutkuları yüzünden her şeyi mahvetti."

"Tanrım, kendimi çok daha iyi hissettim, Nicky."

İç geçirdi, kaşlarını çattı. "Öyle demek istemedim. Haven'ın iyi bir Rex olmadığını söyledim ve bunu sen de biliyorsun. Noel ve Travis'i seninle birlikte oldular diye döve döve öldürmeye çalışması bile ispatı. Oysa senin de söylediğin gibi onlar seninle hiç birlikte olmadı. Duyguları Haven'ın gözünü kör ediyordu."

"Ben dün akşama kadar onlarla birlikte olmamıştım. Dün akşam neler yaptığımı hâlâ hatırlamıyorum ama Noel ile bir şeyler yaşadım."

"Güçlü bir şekil-değiştiren birisi yalan söylediğinde anlar, Anita. Kokusunu alabiliriz, nabzın hızlandığını sezebiliriz, biz tüylü yalan makineleriyiz."

"Bunu biliyorum," dedim.

"Ama Haven, Noel ve Travis'in seninle birlikte olmak konusunda yalan söyleyip söylemediğini anlayamadı."

Nicky'ye baktım. "Tekrar söyle."

"Haven güçlü bir aslanadamdı. Travis ve Noel'in yalan söylemediğini anlaması gerekirdi, Anita. Anlaması gerekirdi."

"Evet," dedim. "Anlaması gerekirdi. Neden anlamadı?"

Nicky, "Duygular duyularının önüne geçti," dedi. Bu, şekil-değiştirenler için bir hakaretti. Bir şekil-değiştirene burnunun ucunu göremediğini veya hiçbir şeyin tadını alamadığını söylemek, insanlara gerçeği inkâr ettiğini söylemek gibi bir şeydi.

Gregory, "Bazı erkekler istemediğin şeyin kendileri olduğunu anlamıyor," dedi. "Bir kadını çok fazla istiyorlarsa ve kadın kendilerini istemiyorsa suçu başka erkeklere atıyorlar." Bu zekice cümleyi kurduktan sonra içeceğinden bir yudum daha aldı. İkizlerin içeceklerini birlikte yudumlayışlarını izlemek bana, seksi içecek reklamlarını hatırlatıyordu.

Nicky, "Sana sahip olan biri daha olduğu sürece o adam kendine bakmak zorunda değil," dedi.

Stephen, "Onun bir sorunu yok," dedi. "Sorun senin diğer erkekleri tercih etmendi, sorun onda değildi."

"Nicky ile dövüşse anlarım ama neden Travis ve Noel?"

"Canına okuyacağımı biliyordu."

Nicky'ye baktım.

"Bence canına okurdum, hem Haven da öyle düşünüyordu."

"Onunla dövüşmeni yasakladım," dedim.

"Sadece o veya aslanları bana saldırırsa kendimi koruyabilecektim."

"Sana bu seçeneği vermeseydim seni döve döve öldürmelerine izin vermiş olacaktım."

Omzunu silkti. "Bilmiyorum, belki... Bana onunla dövüşmememi söyledin ve Haven spor salonunda karşıma dikilince ben de ona, bunu söyledim. Bana saldırırsa dövüşebileceğimi, ilk vuran o olursa hesaplaşabileceğimizi söyledim."

"Ne yaptı?"

"Hiçbir şey. Söylemeye çalıştığım da bu. Beni yenebileceğini düşünseydi bir şey yapardı ama yapmadı."

Dino, "Ben o gün oradaydım," dedi.

Ona döndüm. "Sence Haven, Nicky'den korkuyor muydu?"

"Haven iyi dövüşçü ama Nicky de öyle. Sonuçta burada hiçbir aslanın değil de Nicky'nin korumalık yapmasının bir sebebi var."

"Ben diğerlerine güvenmediğimizi sanıyordum."

"O da var ama Bobby Lee, Fredo ve Claudia onlara göz kulak oluyor. Gördükleri şey hoşlarına gitmiyor."

"Nasıl?"

"Sadece kastan ibaretler ve acımasızlar ama teke tek dövüşte onları kendimizle aynı sınıfta görmüyoruz."

"Farelerle mi?" diye sordum.

"Evet, Rafael'in insanlarını nasıl eğittiğini biliyorsun. Korumalar, hangi gruba dâhil oldukları fark etmeksizin, belirli standartları yerine getirmeli."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Graham ve Clay standartları yerine getiriyor."

Dino gülümsedi. "Yakın dövüşte en iyi adamlarımız değiller belki ama Clay garip bir biçimde silahtan başka bir şey kullanmak istemiyor ve eğitimini alıyor. Geriye kalanlarla birlikte spor salonuna geliyorlar. Rafael senin veya Jean-Claude'un güvenliğini güvenmediği birine bırakmaz."

Biraz düşündüm. "Diğer aslanlar içerisinde en iyisi kim? Siz kimi seviyorsunuz?"

Dino, "Payne de Haven gibi," dedi. "Bir serseri, düşünmeyi seven biri değil."

Nathaniel, "Jesse fena değil," dedi.

Dino, "Bence sürünün başına geçerse daha da yumuşar," dedi.

Nicky, "Katılıyorum," dedi.

"Ya kadınlar?"

Dino, "Onları görmedik," dedi.

Nicky, "Haven sürüsünü gururlu erkeklerden ibaretmiş gibi gösteriyordu," dedi. "Kadınlar ikinci sınıftı, diğer şekil-değiştirenlerden ayrı tutuluyordu. Birçok aslanadam dişilerin seks için sürünün dışına çıkmamasıyla gurur duyar."

"Birçok hayvan grubu kendi türüyle sınırlı kalır, değil mi?"

Herkes onayladı.

Stephen, "Bunun bir sebebi var," dedi. "Farklı gruplara gidersek farklı yaratıklar olduğumuz için yanlış anlaşılmalar olabilir."

Konuyu kapatmaya hazırlanırken kadını bir tepki verdim. "Sen ve Vivian, biriniz kurt diğeriniz leopar ama bununla ilgili bir sorununuz yok."

Bakışlarını kaçırdı. "Biliyorum." Ses tonu ve vücut dili konuyu kapatmamı istiyordu. Erkeksi bir biçimde konuyu kapattım.

"Öyleyse, St. Louis'de türler arası bu kadar çok ilişki yaşanması sıradışı mı?"

Dino, "Evet," dedi.

"Haven, senin Nathaniel ve Micah için kendisini reddettiğini gördü. Biz de gördük. Bunu erkekliği ve aslanlığına bir hakaret olarak algıladı."

"Onu tek sevgilim yapamazdım, diğer kedilerle koyun koyuna yatacabilecek kadar da paylaşımcı değildi."

Nicky, "Evet, değildi," dedi.

"Bir şeyi mi gözden kaçırıyorum?"

Nathaniel, "Anita, herkesi kurtaramazsın," dedi.

"Ben bir polisim, bunu biliyorum."

"Gerçekten mi?" Elimi tuttu, bu sefer izin vermiştim. "Haven ve Noel için kendini suçluyorsun ama tek yapabileceğin şey Haven'ı daha önce öldürmekti."

Menekşe renkli gözlerindeki ciddi bakışlarına baktım. "Buna inanıyorsun, değil mi?"

"Nicky'nin dövüşmesine izin verseydin de ölecekti."

"Ama Noel ölmeyecekti," dedim.

Ellerimi tutarken sesinde acıma ve hüzün vardı. "Anita, sence ben ne hissediyorum? Noel beni kurtarırken öldü. Korumalardan biri olsaydı üzülmezdim çünkü onların işi bu. Benim için ölmek Noel'in işi değildi."

"Tanrım, Nathaniel, bunu hiç..." Sarıldım. "Özür dilerim, çok bencil bir piçim. Senin hatan değildi. Noel'den bunu yapmasını sen istemedin."

Nathaniel yüzünü görmem için geri çekildi. "Senin hatan da değildi. Noel'den hayatını benim için feda etmesini sen istemedin."

Birbirimize baktık, el ele tutuşuyorduk. İkimizin de yüzünde acı vardı.

Nicky, "Duygusuz görünmek istemem ama ne hissediyorsanız boş verin," dedi. "Kaplanların yanında ikinize de ihtiyacımız var, etkileyici ve seksi olmalısınız oysa suçluluk duymak hiç seksi değil."

Dostça olmayan bir bakış attım ama Nathaniel, "Haklı," dedi.

Nathaniel'a baktım. "Sen nasıl...?"

"Unutabiliyorum?"

Başıyla onayladı.

"Unutmayacağım ama bu şehri, bu bölgeyi, mümkün olduğunca güvenli hâle getirmeliyiz. Bunun için de kaplan-

lara ihtiyacımız var, Anita. Sen ve Jean-Claude, Kaplanların Efendisi olmalısınız."

"Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum."

"Sadece Micah'nın seçtiklerine nazik davran, hepsi bu, fazlası için endişelenme."

"Sanırım onlarla seks yapabilirim ama yanımızda kalmaları fikri rahatsız edici. Onlar yabancı ve birden yatağımıza giriyorlar. Artık seninle ve Micah'yla yeterince yalnız kalamıyorum."

Gülümsedi ve beni kendine çekti. "Sadece üçümüzün olduğu zamanları ben de özlüyorum."

Nicky, "Hislerin incinmedi mi?" diye sordu.

Yüzüne baktım ama gülümsüyordu. "İncinmedi," dedim. "Ama incinmeli, değil mi?"

"Hayır, çünkü benim ilk motivasyonum seni mutlu etmek. Micah ve Nathaniel seni mutlu ediyor."

"Kendi mutluluğun için bir şeyler yapmaya iznin yok mu?"

"Bence vampir Gelin'i öyle bir şey değil," dedi. Bunu söylerken çok sakindi.

"Nasıl bir şey peki?"

"Ölüme gönderilecek asker, sorgusuz sualsiz itaat... Bilmiyorum..."

"Jamil ve Shan-Da'ya yaptığımı görünce benden korktun."

Rahatsız olarak kaşlarını çattı. "Evet, beni çok korkuttun."

"Ama bana itaat etmen gerektiğinde beni reddedemezsin, değil mi?"

Kaşlarını çatıp üzerinde düşündü. "Bence benden ne istersen yaparım ama yapmasam daha iyi. Çok fazla güç

vardı ve tadı çok güzeldi ama enerjisini emdiğin şekil-değiştiren olmak istemem."

Dino, "O kadar enerji oradan mı geldi?" diye sordu.

Üçümüz başımızla onayladık.

Stephen, "Senin paylaştığın şey *ardeur*'den daha güçlüydü," dedi.

"Seks ile beslenmiyordum. Hayatlarıyla, enerjileriyle besleniyordum. Gücü daha fazlaydı çünkü sanırım daha fazlasını alıyordum."

Nicky, "Ne için gönüllü olduklarının farkındalar mıydı?" diye sordu.

Nathaniel, "Ulfric'i kurtarmak için kendileri gönüllü oldular," dedi.

Stephen, "Onlar Sköll ve Hatî; Ulfric için hayatlarını feda etmeleri gerekir," dedi.

Nicky, "Senden korktular," dedi.

Başımla onayladım. "Benim yanımda olanların benden korkmaması gerek."

Dino, "Sevilmek korkulmaktan iyidir ama sevilmiyorsan korku da iyidir," dedi. "Sözü berbat etmiş olabilirim ama anlamını severim."

Hepimiz yüzüne baktık, şaşırmış olmalıydık. "Hey, ben de okuyorum."

"Açıkçası Machiavelli okuduğunu hiç bilmiyordum," dedim.

Dino, "Enteresan bir adamdır," dedi.

"Öyle de denebilir. Dürüst olmak gerekirse, Dino, bunu ben kendim yapmış olsam da eylemlerimizi haklı çıkartmak için Machiavelli'den alıntı yapmaya başlamışsan, artık iyi adamlardan biri değilsin demektir."

"Hayır, yanılıyorsun, Nietzsche'den alıntı yaparsan dediğin gibi olur. Oysa Machiavelli sadece havalı durur."

Nathaniel, "Kaplanların yanına gidelim, Anita," dedi. "Bağlanmak yok, beklenti yok. Sadece tanış, sonrasına bakarız."

"Kulağa adil geliyor," dedim.

"Ama..." dedi. Gülümsedi.

Omzumu silktim. "Yapalım."

Dino, "Haven'ı öldürdün diye kendini yaratık gibi hissediyorsun," dedi.

"Aslında, o kadarını düşünmemiştim."

"Evet, düşündün," dedi. Karanlık gözlerinden bir sürü şey geçiyordu. İri yarıydı ve o kadar kaslıydı ki bu ambalajın içinde beyin olabileceğini bazen unutuyordum.

"Haven'ı öldürdüğüm için değil. Ölürken gözlerine bakabildiğim için. Aynı gözleri seks yaparken de görmüştüm ve o gözlere bakıp tetiği çektim. Gözlerine baktım ve beynini uçurdum. Bunu nasıl yapabildim? Bir insan bunu yapıp da nasıl yaratık olmaz?"

Nathaniel bana sarıldı, bunu yapmasına izin verdim. Nathaniel'a sarıldım çünkü söylediklerime inanıyordum.

Nicky, "Ben rahatlıkla yapardım ama senin kontrolün olmasa ben bir sosyopatım," dedi. "Bu yüzden senin için bir teselli sayılmaz."

Dino, "Bir kadın olsa tereddüt ederdim," dedi. "Ama elinde silahı varsa, yapardım."

Gregory, "Bize bakma," dedi. "Silahlar bize göre değil."

Stephen sadece başıyla onayladı.

Nathaniel, "Ben sevdiğim birini öldüremezdim," dedi. "Ama sevdiğim birini korumak için öldürürdüm ve sen de

aynısını yaptın, Anita." Alnımı öptü ve ellerini yüzüme koydu, parmaklarını saçlarımın arasına sokup yüzüne bakmamı sağladı. "Beni korudun."

Dino, "Duyduğum kadarıyla her yerde korumalar varmış," dedi. "Kim olsa aynısını yapardı ve yaptıktan sonra da bu kadar acı çekmezdi."

Nathaniel hâlâ saçlarımı okşarken yüzümü Dino'ya çevirdim. "Bu yüzden ben yapmak zorundaydım. Fark etmesi gerekiyordu. Acı vermesi gerekiyordu."

Dino, "Sen Katolik olarak mı yetiştirildin?" diye sordu.

"Evet, neden?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Bir alıntı daha ve bu Nietzsche'den: Bir yaratıktan daha yaratık mı olmalı yoksa sessizce indirilmeyi mi beklemeli?"

"Ne?" diye sordum.

"Soruyu duydun, şimdi cevapla," dedi.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim, saçlarımı okşamaya devam eden Nathaniel'ın göğsüne kafamı yasladım. Bir kez sıkı sıkı sarıldım, sonra sırtımı dikleştirmek için geri çekildim. "Beni kimse kolay kolay mideye indiremez."

"Öyleyse yaratık olmayı seçtin," dedi.

Üzerinde düşündüm. "İki seçenek varsa, evet."

"Ben de," dedi.

Nathaniel, "Ben de," dedi.

Odayı dolaştım ve herkes yaratık olmayı seçti. Dino, "Haven'ın, Travis ve Noel'i seçmiş olmasının sebebi onları kolaylıkla mideye indirebilecek olmasıydı," dedi.

Nicky, "Yeterince yaratık değillerdi," dedi.

"Travis hâlâ yaşıyor, onun hakkında geçmiş zamanlı konuşmayın," dedim.

Dino, "Öyle kalmak istemiyorsa eninde sonunda dövüşmeyi öğrenmesi gerek," dedi.

"Eğitimlere katılmasını emretsem?" diye sordum.

Nicky, "Yerel Regina sensin Anita, kralları yok, Travis'e istediğini emredebilirsin," dedi.

Ve işte yine istemesem de birinin hayatının dönüm noktasından sorumluydum. Fakat Dino ve Nicky haklıydı. Travis'in kendini korumayı öğrenmesi gerekiyordu, ya da kendine daha yumuşak huylu aslanlardan bir sürü bulmalıydı.

Nathaniel elimi sıktı ve kapıya doğru yürüdük. "Travis burada güvende, onu sonra düşünürüz."

"Yatağımıza yeni erkekler eklememle ilgili sorunun yok mu?" diye sordum.

Sırıttı. "Yeni dostlar edineceğim."

Kaşlarımı çattım.

Beni öptü, yumuşak ve ani bir öpücüktü, karşılık vermekten başka bir şey yapamazdım. Geri çekilince gözlerine baktım. "Onlarla tanışacağın için gerçekten heyecanlısın, değil mi?"

Alnını alnıma yasladı ve fısıldayarak konuşmaya başladı. "Diğer erkeklerle birlikte olmanı seyretmeyi seviyorum, biliyorsun."

"Micah da seviyor mu?"

"Bizi izlemeyi seviyor, Jean-Claude'u ve Jason'ı."

Gözlerimi kapattım ve göğsüne yaslandım. "Ben birkaç gün boyunca ikinizle uyumak istiyorum."

"Bunu atlatalım, uyuruz."

Geri çekilip yüzüne baktım. "Söz mü?"

Yüzü birden ciddileşti. "Söz."

Başımla onayladım ve geri çekildim. Sırtımı dikleştirdim çünkü sürekli birilerine sarılamazdım. Bunu yapabilirdim. Yapabilirdik. Bu iş de bitince bir yatak bulup kendime gelene kadar Nathaniel ve Micah ile uyuyacaktım. Sanki yüzlerce yıl uyumam gerekiyordu ama sekiz saate de razıydım. Bazen elinizdekiyle idare etmek zorundaydınız.

39

Perdeler oturma odasından kaldırılmıştı. Şimdi halı olan yerler çıplak taşların ve yerin altına doğru uzanan koridorların ortasında bir ada gibi duruyordu. Ortadaki bölge, ışığı ve sıcaklığıyla çıplak taşlarla çevrili bir sahne gibiydi.

Tereddüt etmiş olmalıydım çünkü Nathaniel elimi biraz daha sıktı. Sonra yürümeye devam ettik. Yüzüne baktım ve hoş bir gülümsemenin suratına yayıldığını gördüm ama gündüzleri striptizci olarak çalıştığı için içinden gelmese de nasıl gülümsenir ve nasıl çekici görünür, çok iyi biliyordu. Benim işim bana çekici olmayı öğretmiyordu ne yazık ki.

Nicky ve Dino arkamızdaydı. Stephen ve Gregory mutfakta kalmıştı ama Nicky ile Dino arkamızdaysa zaten başka birine gerek yoktu.

Micah bize doğru yürüdü. Siyah kot pantolon ve tişört ile Micah'yı görmek garipti. İş için takım elbise giyer, diğer zamanlardaysa soluk kotlar ve renkli tişörtleri tercih ederdi. Takımları dışında siyahı pek sevmezdi. Siyah tişörtü içine sokup gümüş tokalı siyah bir kemer taktığı için beli dar görünüyordu. Aslında bütün kıyafeti bir erkek için ne kadar zarif olduğunu gösteriyordu. Karizmasını kurtaran dar tişörtün içinde kasları belli oluyordu fakat diğer korumaların yanında yine de minyatür bir taklit gibiydi. Çoğu zaman Micah'yı küçük görmezdim çünkü aynı boydaydık ama gülümseyerek elini uzatıp bana doğru yürürken, uzun ve kahverengi saçları bukleler hâlinde omuzlarına düştüğü ve üçgen yüzünü çevrelediği için kadınsı bir güzelliği olduğunu düşündüm. Gözleri çok etkileyiciydi. Çoğu zaman neden takım elbise giydiğini biliyordum, onlarla daha yetişkin duruyordu çünkü. Saçlarını arkasında toplaması da buna yardımcı oluyordu. Şimdi neden böyle giyinmişti? Micah olduğu için bir sebebi olduğunu düşündüm.

Beni öptü, hafif ama güzel bir öpücüktü. Bu beni gülümsetti. Micah gülümsedi ve eli hâlâ kolumun üzerindeyken Nathaniel'ı da öptü. Nathaniel biraz irkildi çünkü dans resitali dışında herkesin içinde öpüştüklerini görmemiştim. Fakat Nathaniel çabuk kendine geldi ve karşılık verdi, hatta bir elini diğer adamın omzuna koydu. Micah bu konuda kendini daha rahat hissediyor olabilirdi ama bence kıyafetleri gibi bu da kasıtlı bir hamleydi. Daha sonra sorup açıklamasını isteyebilirdim ama şimdi olmazdı, içerisi çok kalabalıktı. Büyük ihtimalle her şeyi odadakiler için yapıyordu.

Bizi Nathaniel'ın elinden tutarak öne çekti. Çünkü benim silah kullandığım elimi tutmak zorunda kalacaktı ve

ben ikisine de bundan hoşlanmadığımı söylemiştim. Oysa şimdi silah tutan elimin boşta olmasındansa onu tutmasını tercih ediyordum çünkü bizi bekleyen şeyin silahlarla bir ilgisi yoktu.

Micah bizi halıya doğru götürdü. Farkında olmadan Haven'ı öldürdüğüm köşeye baktım. Nathaniel, Noel ile yan yana yattığı yere bakıyordu. Anladığım kadarıyla kan çamaşır suyuyla temizlenmişti çünkü Noel'in öldüğü yerden geçerken yoğun bir çamaşır suyu kokusu aldım. Ben kokuyu alabiliyorsam bütün şekil-değiştirenler alıyordu. Misafirlerimiz kokunun kan kokusunu gizlediğini biliyor olmalıydı fakat bunun için yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Jake odanın diğer ucunda Claudia ile yan yanaydı. Korumaların gayri resmi üniforması olan siyah tişörtlerden giymişti. Claudia her zamanki gibiydi, kasları düzgündü ve saçlarını sıkı sıkı toplamıştı. Vurulduğunu görmemiş olsam yaralandığına inanmazdım. Tamamen iyileşmiş olması ne kadar güçlü bir şekil-değiştiren olduğunu gösteriyordu. Bana başıyla selam verdi ve ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Wicked ve Truth şöminenin yakınındaydı çünkü aşk koltuğu şömineye yakın bir yere çekilmişti ve Jean-Claude üzerinde oturuyordu. Micah'nın aksine her zamanki kıyafetleri içindeydi, dar bir pantolon ve uzun siyah deri botlar giymişti. Botların derisi zarif bir biçimde dikilmişti ve şimdi vücudunun alt kısmı deri kayışlara sarılı gibi duruyordu. Botların nerede bitip pantolonun nerede başladığını anlamak zordu. Beyaz gömleğinin önü dantelliydi. Ceketi siyah kadifeydi, kısa kesildiği için beline bile gelmiyordu. Dantellere antika akik bir iğne takmıştı, birbirimize hedi-

yeler aldığımız ilk Noellerimizden kalma bir şeydi. Asher aşk koltuğunda yanındaydı; yüzünün bir yanına düşürdüğü altın rengindeki saçlarıyla yaralarını gizliyordu. Asher, Jean-Claude ile uyumlu giyinmişti, deriler ve botlar içerisindeydi fakat Asher'ınkiler pürüzsüz bir deridendi, teni boyanmış gibi duruyordu. Bir smokin gömleği giyiyordu ve gömleğin yakasını açmıştı fakat daha aşağısı oldukça dardı. Aşk koltuğundan kalkıp bize doğru gülümseyerek süzülürken ben göğsünün bir yanındaki deriyle diğer yanındakini birbirinden ayırt edebiliyordum. Bu gülümsemeyi biliyordum, gerçek değildi. Mutlu veya zalim olabilecek bir gülümsemeydi. Misafirlerimizde Asher'ın sevmediği bir şey vardı.

Büyük kahverengi tüylü kurt, Asher'ın yanında yürüyordu. Bir an için kurt formundaki Richard'ı nasıl karşılayacağımı şaşırdım. Asher boştaki elimi tuttu ve dudaklarına götürüp öptü. Kafasını kaldırırken de bir şeyler anlatmak istercesine gözlerimin içine baktı. Mutlu değildi. Sorunun ne olduğunu sormak istedim ama Asher ile zihinsel iletişim kuramadığımız için baş başa kalmayı beklemek zorundaydım.

Büyük kurt bacaklarımın arasına kafasını soktu. Buna hazır değildim ve biraz sendeledim. İki elimi uzatıp başını okşadım. Kurt bana baktı, bakışları sanki bir insana aitti. Richard da mutlu değildi. Hem Richard hem de Asher'ı kızdıran şey ne olabilirdi? İkisinin de takıldığı bir sürü şey olurdu ama genelde aynı meseleyi sorun etmezlerdi.

İçimden sormak geldi. Lassie gibi, *sorun nedir oğlum*, demek istedim. Asher kolunu uzattı ve ben de onun koluna girdim. Silahımı çekmek zorunda kalırsam başım beladay-

dı ama Wicked, Truth ve Claudia odadayken bizi kurtaracak olan benim silahımsa işler zaten sarpa sarmış demekti. Kurt önümüzde yürüdü ve iyi huylu bir köpek gibi Jean-Claude'un dibine çöktü.

Dolgun minderli sandalyelerde tanımadığım iki erkek oturuyordu, sandalyeler aşk koltuğunun yanına bir yere çekilmişti. Arkalarında Jake ve Claudia duruyordu. *Bunlar altın kaplanlar olmalı*, diye düşündüm.

Ben hâlâ Nathaniel'ın elini tutuyordum ve Nathaniel da Micah'nın elini tutuyordu, Asher, kaplanlar odada değilmiş gibi, bizi Jean-Claude'un yanına götürdü. Nathaniel bir işaret almış olmalıydı ki elimi bıraktı. Asher zarif bir biçimde beni Jean-Claude'un yanına oturttu. Micah da diğer tarafıma geçti. Belki de Asher'ı rahatsız eden buydu, koltuğun yerinin değiştirilmesiydi. Belki, ama Asher'ın ve Richard'ın ruh hâli beni de germişti, bir sorun aradım. Gerçekten ortada bir sorun olsa iyi olurdu çünkü sadece huysuz oldukları için beni bu kadar germeye hakları yoktu. İyi amaçlar hariç herhangi bir şeye ayıracak enerjim de yoktu.

Jean-Claude elini omzuma koydu ve beni kendine çekti. Zihnime fısıldadı, tüylerim diken diken oldu. Jean-Claude'la zihinsel iletişim kurmak her zaman böylesine tüyler ürpertici olmazdı. Sorun neydi?

"*Ma petite*, bu kaplanlar diğerleri gibi değil. Neyin farklı olduğunu bilmiyorum ama bir farklılık var."

Zihinsel iletişimle karşılık verdim. "Onlardan korkuyorsun."

"Kaplan, benim veya Asher'ın çağırdığı bir hayvan değil. Belki sen bize sorunun ne olduğunu söyleyebilirsin."

Micah diğer yanıma oturdu, silah kullanan elimi tutmaması için elini bacağıma koydu. Nathaniel yere oturdu ve şimdi kurt formundaki Richard'la arasında sadece Jean-Claude'un bacakları vardı.

Dino ve Nicky iki yeni erkeğin yanında yerlerini aldılar, şimdi dört koruma adamların başındaydı. İşler çığırından çıkarsa Jake'in bize yardım edeceğini sanmıyordum. Kaplanları umursamıyor gibi görünebilirdi ama bu bir yalandı.

Adamlara baktım ve onlar da bana baktılar. İkisi de uzun boylu ve atletikti. Bazı şekil-değiştirenlerin uyurken bile sahip olduğu enerjiye sahiptiler, sanki böyle sessizce oturmakla vahşi bir eyleme geçmeleri arasında sadece bir an vardı.

Birinin kıvırcık sarı saçları kulaklarına kadar iniyordu, benim standartlarıma göre uzun sayılmazdı. Aynısı diğeri için de geçerliydi, daha uzun olan saçları hafif dalgalıydı, biraz daha uzarsa uçları bükülmeye başlayacaktı. İkisinin de güçlü yüz hatları vardı, birisininki çeneye doğru daha üçgendi, diğerininki kareydi. Fakat birbirlerine benziyorlardı, yakışıklı yüzlerinde küstah bir ifade vardı. Soluk gözleriyle bana baktılar. Yumuşak üçgen çenesi olan kıvırcık saçlının gözleri gördüğüm en soluk kahverengiydi, başka bir renk bulana kadar bu tanımla idare etmek zorundaydım. Kahverengi gözler, altın rengi tende bu kadar soluk durmazdı fakat bunlar duruyordu. Diğerinin gözleri soluk mavi ve altın rengiydi, sanki mavi gözler ela renkli olabilirmiş gibi. Derisi yumuşak bir altın rengiydi fakat odaklanana kadar bunun güneşte bronzlaşmaktan olup olmadığını anlamadım, galiba derilerinin rengi buydu. Fakat kimse,

kaplan klanları bile, bu kadar soluk ve sarımsı altın renginde bir tene sahip değildi. Derileri sanki içeriden gelen güneşle ısınıyordu.

Sonunda, "Ben Anita," dedim.

Düz saçlı ve mavi-ela gözleri olan, "Mephistopheles," dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Sana ne diyorlar?"

"Mephistopheles," dedi.

Yüzüne baktım, hafifçe gülümsemesini bekledim ama ciddi ve küstah görünmekte ısrarlıydı. Gülmeyecekti.

Kıvırcık saçlıya döndüm. "Ya sen?"

"Gurur," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Anlayamadım?"

"İsmim Gurur," dedi. Sanki isminden pek mutlu değilmiş gibi özür dilercesine bir ses tonu kullandı. Mephistopheles'in isminden memnun görünmek için yüzüne cesur bir ifade takınıp takınmadığını merak ettim.

Anneleri tarafından sevilip sevilmediklerini sormak istedim ama vazgeçtim. Micah'ya döndüm. En iyileri bunlar mıydı, der gibi yüzüne baktım.

Micah, "Diğer birinin ismi de Kıskançlık," dedi. Yüzü ifadesizdi.

Şaka yapıp yapmadığını sormak istedim ama yapmıyordu. "İlkokulda dersleri çok enteresan geçmiş olmalı," dedim.

Gurur, "Bizi evde eğittiler," dedi.

"Eminim öyledir," dedim.

Jean-Claude zihnime konuştu. "Sezdin mi?"

Kendilerinin farkında ve küstah olduklarını sezmiştim fakat bu imaj yanıltıcı olabilirdi. Bu tarz maskeler her zaman korkuyu veya belirsizliği gizlerdi.

"Neyi sezdim mi?" diye sordum.

"Bir şey."

Yüksek sesle, "Evde eğitildiniz," dedim.

Gurur, "Öyle dedim," dedi.

"Pekâlâ, hiç evinizden bu kadar uzağa geldiniz mi?"

Birbirlerine baktılar, Mephistopheles yan gözle Jake'e, sonra da bana baktı. Gurur, "Hayır," dedi.

Mephistopheles, "Ne fark eder?" diye sordu. Küstahlığına hafif bir öfke eklendi. İyi gizliyordu ama huzursuzdu.

"Sadece sohbet etmeye çalışıyorum," dedim.

Gurur, "Bizi Nimir-Raj'ın seçti," dedi.

"Bu konuda onunla daha sonra konuşacağım," dedim.

Micah eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Diğerleri daha öfkeliydi veya daha çok korkuyordu."

Elimi kot pantolonunun üzerine koydum. Hem Micah'yı rahatlatmak hem de rahatlamak istiyordum, bu dokunuşun yardımı oldu. Bu erkekleri sevmemiştim. Yanımda sonsuza kadar kalmalarını istemediğime emindim.

Nathaniel ikimizin bacaklarına yaslandı, benim için seçtiği, dizlere kadar gelen botun üzerindeki bacağımı okşadı. Nathaniel da adamlardan hoşlanmamıştı.

Asher gelip Jean-Claude'un arkasında durdu, elini diğer adamın omzuna koydu. Asher'ın neden mutsuz olduğunu ve Richard'ın neden huzursuz olduğunu da anladım. Hiçbirimiz adamları sevmemiştik. Jake'le en kısa zamanda bunu konuşacaktım.

"Siz bizimle kalmak istiyor musunuz?"

Yine birbirlerine baktılar ve Mephistopheles bu sefer yan gözle Jake'e bakmamayı başardı. Gurur, "Seçim şansımız olmadığı söylendi," dedi.

"Ben seçimlere inanırım," dedim.

Mephistopheles, "Buradan gidersek bizi öldürürler," dedi.

"Güvende olana kadar burada kalmak istiyorsanız o ayrı. Benim sorduğum şey, burada kalıp bizim kaplanımız olmak istiyor musunuz?"

Gurur, "İstemediğimizi söylersek ne olur?" diye sordu.

"Ben insanlara zorla bir şey yaptırmam," dedim.

Yine birbirlerine baktılar. Mephistopheles, "Biz öyle duymadık," dedi.

"Ne duydunuz?" diye sordum. Öfkelenmeye başlamıştım.

Gurur, "Onu Gelin'in yapmadın mı?" diye sordu. Nicky'yi işaret etti.

"Evet."

"Güç kullandın," dedi.

Buna itiraz etmedim, yanımda oturan iki erkeği kurtarmak için yaptığım şeyleri açıklamalı mıyım bilemedim. Nicky beni kaçırmış ve ben de elimdeki tek silahı kullanmıştım. Açıklama yapamayacaksam ne diyecektim.

"Evet, öyle."

"Ama aynısını bize yapmayacaksın öyle mi?" diye sordu.

"Bugün günahlarımın sayısını arttırmak istemiyorum diyelim," dedim.

Mephistopheles, "Günah?" dedi. "Bu ne demek?"

"Ben birinin özgür iradesini sonsuza kadar almanın kötü bir şey olduğuna inanıyorum demek. Tekrar yapmayı düşünmüyorum."

Gurur, "Yeniden yapmana ne sebep olabilir?" diye sordu.

"Kendimi veya sevdiğim insanları korumak."

Nicky'ye döndü. "Anita ve insanlarını tehdit mi ettin?"

Nicky, "Evet", dedi.

"Nasıl?"

"Anlatabilir miyim?" diye sordu.

Üzerinde düşündüm. "Tabii ki."

"Anita'nın kaçırılmasına yardım ettim. Micah, Nathaniel ve Anita'nın çağırdığı kurt olan Jason'ı ölümle tehdit ettik. Silahlarını aldık, yardım çağırmaması için büyü kullandık ve ona zarar verdik. Geriye kalan son gücünü kullandı ve kendisiyle erkeklerini korumak için zihnimi ele geçirdi."

Mephistopheles, "Onu suçlamıyor musun?" diye sordu.

"Neden?"

"Sanırım suçlayamam."

"Bu ne demek?"

"Anita'yı herhangi bir şey için suçlayabileceğimi sanmıyorum. Ben sadece onu memnun etmek istiyorum."

Gurur bana baktı. "Öyleyse gerçekten de tam bir Gelin."

Omzumu silktim. "Sanırım."

"Ama sen bundan hoşlanmıyorsun, özgür iradesi olmaması seni rahatsız ediyor."

"Evet."

"Neden?"

"Seni rahatsız etmez miydi?"

Başını kardeşi gibi iki yana salladı. Belki de hemen varsayımda bulunuyordum. "Kardeş misiniz?"

Gurur, "Kuzen," dedi.

"Aile üyeleri birbirine çok benziyor olmalı," dedim.

"Wicked ve Truth kadar değil," diye cevap verdi.

"Doğru," dedim. Jake'e döndüm. "Etkileyici olmak istemiyorlar, ben de istemiyorum, nasıl yapacağız?"

Gurur, "Bize sorsan?" dedi.

Kafamı çevirdim. "Pekâlâ, siz beni sevmiyorsunuz ben de sizi sevmiyorum, ama içimdeki kaplanın sizin hakkınızda ne düşündüğünü bilmem gerek, bunu nasıl yapacağız?"

"Jake açık sözlü olduğunu söylemişti."

"Bu, açık sözlülük değil Gurur, şimdilik."

Bana baktı, şimdi gözlerinden meraka benzer bir şey okunuyordu. "O zaman açık sözlü olmanı dört gözle bekliyorum."

Kendime hâkim olamayıp gülümsedim. "Olabilir."

Koridordan sesler geldi. Damian ve Kardinal kol kola içeriye girdi, mutlu bir çift gibi görünüyorlardı. Kardinal ancak diğer kaplan olabilecek bir kadınla konuşuyordu. Aile üyeleri gerçekten de birbirine benziyordu. Uzun sarı ve beyaz bukleleri omuzlarına iniyordu. Gözleri Mephistopheles'inkiler gibi mavi ve altın rengiydi. Uzun boyluydu, beni koltukta otururken görünce garip bir enerji yaydı. İçinde tek bir duygu vardı: Korku. Benden neden korkuyordu?

"Odalar güzel," dedi. Fakat sesi bile titriyordu.

Jean-Claude, "Kaplanları sevmene sevindik, Anita, bu da Kıskançlık," dedi.

"Kıskançlık?" Bir soru gibi dile getirdim.

"Evet," dedi.

"Gurur ve Kıskançlık, yedi büyük günahtan iki tanesi," dedim.

Gurur, "Evet," dedi.

"Kız kardeşiniz mi?"

"Kuzen."

"Yedi günah ve Mephistopheles. Klan isimlerinizin teması neydi, ruhunuzu şeytana satmak mı?"

Gurur, "Christopher Marlowe'un *Dr. Faust*'u," dedi. "Hepimize karakterlerden birinin ismi verildi."

"Birisi cidden Marlowe hayranı olmalı," dedim.

Gurur, "Jake'in efendisi," dedi.

Jake'e baktım. "Shakespeare olamaz mıydı?"

Jake, "Marlowe'u tercih eder," dedi.

Mephistopheles, "İsimlerimizle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu. Küstahça dudak büktü.

"Aslında, geçmemek için kendimi zor tutuyorum."

"Bu da ne demek?"

"Pekâlâ, kız arkadaşlarınız size ne diyor? Sevişirken kimsenin sana Mephistopheles diyeceğini sanmıyorum."

Yüzü kızardı.

Aklıma korkunç bir fikir geldi. "Sakın bana bakir olduklarını söyleme."

"Bunu onlara sor, Anita."

Derin bir nefes aldım ve adamlara döndüm. "Evet?"

Gurur, "Değiliz," dedi.

Mephistopheles'e baktım, göz teması kurmamaya çalışıyordu. "Rahatsız olmuş gibisin."

Mephistopheles sırtını dikleştirdi ve gücü, biri sıcak duşu açmışçasına odaya aktı. "Her soyun ihtiyaçlarını giderecek şekilde yetiştirildik ve Belle Morte da buna dâhil."

Üzerinde biraz düşündüm. "Öyleyse Belle Morte için seks, Ejderha için dövüş eğitimi aldınız. Yaratıkların Efendisi veya Ölümün Âşığı için ne eğitimi verdiler?"

Gurur, "Ölümün Âşığı dövüş demek ve Yaratıkların Efendisi zayıf," dedi. "Onun soyundan gelen kimsenin bizim için geleceğini düşünmedik. Earthmover hiçbir zaman peşimizden gelecek kadar çok vampir yapmadı. Gezgin'in soyu öldü sayılır. Orijinal bedenini bulamazsa soyunu çoğaltamaz ve bu mümkün değil. Yok edilmesi riskini göze alamaz."

"Ya Karanlıkların Anası?" diye sordum.

Gurur, "O bir soy değil," dedi. "O düşman."

"Öyleyse hayatınız boyunca üç soy için eğitim aldınız, Ejderha, Ölümün Âşığı ve Belle Morte."

Üçü birden başlarıyla onayladı.

"O zaman orijinal soruna geri dönüyoruz. Kaplanımın sizi sevip sevmediğini nereden bileceğim?"

Bu soruya cevap veren Gurur oldu. "Bir öpücükle de olabilir ama seks gerekebilir." Sanki bir aşıyla cerrahi müdahale arasındaki farkı anlatıyordu.

"Bu fikir sizi de benim kadar heyecanlandırdığına göre neden öpüşüp bu işi bitirmiyoruz?"

Mephistopheles, "Bizimle seks yapmayacak mısın?" diye sordu.

Bir erkek için hileli bir soruydu. Uygun bir cevap aradım. "İkiniz de yakışıklısınız. Kişisel bir şey değil ama sırtınızda bir sürü yük taşıyorsunuz ve ben işleri daha da berbat etmek istemiyorum."

"Yük, bu da ne demek?"

"Siz burada olduğunuz için öfkelisiniz. Benim de öfke sorunlarım var, sizinkine ihtiyacım yok."

Ellerini yumruk yaptı ve gücü bir seviye daha arttı. İçimde bir şey hareket etti, uzun ağaçların gölgesinde altın

bir gölgeydi. Bir an için altın kaplanı gördüm ama uzun yolu yürümüyordu. Gölgelerde gizleniyordu. Derisi altın sarısı çizgilerle krem rengiydi.

Gurur sırtını dikleştirdi ve havayı kokladı. "Vampir gibi kokmuyorsun."

Kıskançlık kapının eşiğinden, "Bizim gibi kokuyor", dedi. Halıya doğru birkaç adım attı.

Mephistopheles gelip önümde durdu. Önce, beni öpeceğini düşündüm fakat sonra eli o kadar hızlı hareket etti ki ne yaptığını anlamadım ama bir öpücük olmadığı kesindi. Silahım birden elimde belirdi ve namlu göğsüne yaslandı. Nabzım gırtlağımda atıyordu. "Kıpırdama," dedim. Ateş etmek istemiyordum çünkü parmağım tetikteydi.

"Hiçbir insan veya vampir silahına hamle yaptığımı görüp tetiği zamanında çekemezdi," dedi. Etkilenmiş gibiydi.

"Ölmek istiyorsan doğru kıza bulaştın," dedim.

"Bize sahip olacak vampirin bize layık olduğundan emin olmalıyız." Biraz korkuyordu ama çok fazla değildi. Kendisini vuracağımı sanmıyordu. Testini geçmiştim.

"Seni yanlışlıkla öldürmeden bana söyle, başka geçmem gereken test var mı?"

"Bizim de sana layık olduğumuzu göstermemizi istemiyor musun?" diye sordu.

"Bir saniye," dedim. Dikkatlice geri çekildim ve silahımı kılıfına koydum. "Bu adamları öldüreceksek bari kültürel bir yanlış anlaşılmadan olmasın."

Micah, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Gerçek bir savaşçı olduğunu ispatlamasını isteyip istemediğimi soruyor. Gerçekten benim de kendimi kanıtlamam gerektiğine inanıyor. Sanki benim anlamadığım bir

kültürde yetişmişler." Silahlarımı Micah ve Nathaniel'a verdim. Güvende, ya da en azından silahsız olunca, iki erkeğe döndüm.

"Savaşçı faslı bitti mi?"

Birbirlerine baktılar. Gurur, "Erkek olsaydın seninle yumruk yumruğa dövüşürdük," dedi. "Ama senden çok daha ağır ve çok daha uzunuz. Yumruk yumruğa bu dövüşü kazanamazsın. Bunun eğitimle ilgisi yok. Büyüklükle ilgisi var ve sen küçüksün. Bunu sana karşı kullanamayız."

Yine, bir şeyi gözden kaçırıyor gibiydim. "Bunu duyduğuma sevindim, ilk kim?"

"İlk?"

"Öpüşme, ilk kim?"

Birbirlerine baktılar. "İnsan kulüplerine gittiğimizde kadınlar genelde daha hevesli olur," dedi.

Arkamı işaret ettim. "Bunlar benim erkeklerim. Sevimli olmadığınız için değil, evde bunlar sizi bekliyorsa sürüye yeni bir erkek eklemeyi siz de istemezsiniz."

Yine aynı bakışı gördüm. Gurur başıyla onayladı. "Mantıklı."

Mantıklı, ilginç bir kelime seçimiydi ama bir şey demedim. "Pekâlâ, sorunu çözelim. Beni ilk kim öpecek?"

Gurur, "En güzel kokan," dedi.

Bir şekil-değiştirenden duymayı bekleyeceğiniz türden bir şeydi. Benim daha iyi bir teklifim olmadığı için idare etmek zorundaydım. Koklamam için bileklerini uzatacaklarını düşündüm ama ikisi de gömleklerini çıkarttı. Şimdi çıplak göğüsleri karşımda duruyordu. Başım Gurur'un göğüs kasları hizasındaydı ve Mephistopheles için biraz daha

aşağıdaydım. Karşımda birden kaslı bir çıplaklık açığa çıkmıştı. Aslında buna alıştığımı düşünenler olabilirdi.

İkisi birden bana yaklaştı. Beni sıkıştırmamaları için elimi karınlarına koydum. Dokunmak bir hataydı. Ama zaten birçok hata, iş işten geçene kadar, insana hata gibi gelmiyordu.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

40

Her biri bir elimi karnına bastırdı. İçimdeki kaplan kafasını kaldırdı ve kükredi. Diğer kaplanlar da karanlığın içinden çıktı ve havayı kokladı. Daha önce bütün renkleri bir arada hiç görmemiştim. Altın rengi ortadaydı, diğer renkler yarım daire şeklinde iki yana açılıyordu. Uzun metafizik yolda yürümeye ve gerçek olmaya çalışmıyorlardı. Yan yana durup havayı koklamaktan başka bir şey yapmadılar.

Erkeklerin üzerime eğilip beni kokladığını fark ettim. İç görüşümü kapatmak için gözlerimi kırpıştırdım.

Mephistopheles, "Bütün kaplanlar kokuyor," dedi.

Gurur, "Bu mümkün değil," diye yanıtladı. Yüzü saçlarımdaydı. Yanağını bana değdirdi, sonra kendine çekidüzen verdi ve sırtını dikleştirdi. "Bu mümkün değil," diye tekrarladı. Bir adım geriledi, ürpermiş gibi kollarını ova-

ladı ama sadece bu kadar değildi. Tüyleri de diken diken olmuştu.

Mephistopheles'in mavi-ela gözlerine baktım ve neden geri çekilmediğini fark ettim. Omzuma dokunan ellerden, Kıskançlık'ın arkamda durduğunu anladım. Yüzüme doğru eğildi ve beni öptü. Kaplan ve ruj tadı almıştım. Geri çekilmemem kadını daha da cesaretlendirdi, bir an için paniğe kapıldım ve bir çığlık attım. "Jean-Claude."

Hemen yanımda bitti, kollarını kadının beline dolayıp kendine çekti. Auggie bana Jean-Claude'u başka bir kadınla görürsem ne hissedeceğimi sormuştu. Gördüğüm şey karşısında rahatlamıştım.

Mephistopheles üzerime eğildi, kolları sırtıma doğru indi ve beni sıcaklığına çekti. "Vampir güçlerine karşı korunuyor olmamız gerek ama ben sana dokunmak istiyorum. Neden acaba?"

Ağzı ağzımdan birkaç santimetre uzaktaydı. "Kaplanlar evleri gibi kokan birini arar."

"Benim bir evim var," dedi. Dudaklarını dudaklarıma doğru eğdi. "İzin verirsen vücudumun vücuduna mümkün olduğunca dokunmasını istiyorum."

Mantıklı davranmalıydım. Düşünmeye çalıştım fakat şimdilik bir planım yoktu. Yeterince düşünemeden ve farkında olmadan, "Evet, lütfen," dedim.

Kıskançlık, banyoda çıkartılan seslere benzer bir ses çıkarttı ve göz ucuyla bakarken Jean-Claude ile öpüştüklerini gördüm. Jean-Claude'u soyuyor ve bir taraftan da hevesli sesler çıkartıyordu.

Jean-Claude geri çekilip "*Ma petite*, yatak odası?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim. Ama biliyordum, ne istediğimi gayet iyi biliyordum.

Micah, "Yatak daha rahat," dedi.

Kafamı yana çevirdim ve hayatımın aşklarından birinin beni yatağa çağırdığını gördüm. Nathaniel da ayaktaydı. "Ben izlemek istiyorum."

"Tamam," dedim.

Mephistopheles, "Olur," dedi. Beni öptü ve tadı çok güzeldi. Gömleğimi pantolonumdan çıkarttı ve elleri çıplak belime değince hevesli sesler çıkartan bu sefer ben oldum. İlk başlarda Micah veya Haven'la da böyleydim. Bu düşünce tene açlığın üzerine çıkmamı sağladı.

Gözlerim Micah'yı aradı, sakin bir şekilde bana baktığını gördüm.

Jean-Claude, "*Ma petite,*" dedi.

Mephistopheles saçlarımı okşayıp yanaklarımı öperken kafamı çevirdim. Kıskançlık şimdi Jean-Claude'un boynunu öpüyordu. Ceketi çıkartmayı başarmış, sıra gömleğe gelmişti. "Kaplanlar çok hevesli," dedi.

"Ona dokunmak, onun üstüne çıkmak istiyor musun?"

Cevap verirken gözlerini devirdi. "Heves bulaşıcı olabilir, *ma petite.*"

Evet demenin kibar yoluydu. Mephistopheles gömleğimi kafamdan çıkarttı ve yere attı. Ne yapacaksak bir an önce yapmamız gerekiyordu. Sütyenimin danteli üzerinden göğüslerimi koklamak için dizleri üzerine çöktü. Evet, böyle.

Büyük kurt hafifçe kükredi ve yerinden kalktı, tehlikeli bir motorun bas kükremesini dinlemek gibiydi. Bu sesi karanlıkta duysanız korkardınız.

"Bunu daha fazla zorlaştırma, Richard," dedim.

Kurda ait ama insan gibi bakan gözlerini bana odakladı, tüylerin içinde tanıdığım bir yüz vardı. Dudak büküyordu. Bunu görmek istemiyordum.

Mephistopheles göğüslerimi ısırırken bir an nefesimi tuttum. Micah'ya döndüm. Bakışlarımı indirince mavi ve altın-kahverengi gözlerinin bana baktığını gördüm. Kirpikleri çok uzun ve koyu renkliydi, sanki gözlerini açığa çıkartmak için özel olarak etrafına serpiştirilmişlerdi, her parçasının özenle seçildiği belliydi.

Yüzünü elime değdirdi, gözlerini kapattı ve bir kedi gibi sürtündü. Harika görünüyordu ve Mephistopheles'i istiyordum ama adamı tanımıyordum. Hayatımı ve sevdiğim her şeyi yabancılara emanet etmekten sıkılmaya başlamıştım, ne kadar güzel olurlarsa olsunlar. Diğer elimi Micah'ya uzattım. Başını yana yatırdı, kahverengi bukleleri omzuna düştü, soru sormadan yanıma geldi. Sadece elimi tuttu ve bunu yaptığı anda içimdeki bütün yaratıklar kafasını kaldırdı. Her yaratığın dokunuşuyla tenim ısındı. Tüylerim diken diken oldu ve ürperdim. Haven veya diğer hayvan krallarıyla neden bağ kuramadığımı anladım çünkü ben gerçekten Nimir-Raj'ın Nimir-Ra'sıydım. Kralım vardı.

Mephistopheles gözlerini açtı ve kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu gördüm. "Her şeyin kokusunu birden alıyorum. Bu nedir?"

"Micah benim Nimir-Raj'ım, gerçek bir çiftiz."

"O zaman bana yer yok," dedi. Üzgün gibiydi.

Micah, "Her zaman yer vardır," dedi.

"Ama başka bir kral için yok," dedim. "Benim olabilirsin ama benim kralım var zaten."

Gurur, "Sadece bir leopar, senin altın kaplana ihtiyacın var," dedi. Kenarda kendine sarılıyordu. Enerjiden mi tüyleri diken diken oluyordu yoksa bize dokunmamak için kendini zor mu tutuyordu, bilemedim.

Kıskançlık arkamızda inledi. Kafamı çevirince Jean-Claude'un üzerine tırmandığını ve bacaklarını onun beline doladığını gördüm. Jean-Claude'un elleri kadının kalçasında, onu destekler vaziyetteydi. Kıyafetleri hâlâ üzerindeydi ama hemen yatak odasına gitmezsek işi bitireceklerdi.

Diz çökmüş adama bakıp "Ne düşünüyorsun, Mephistopheles?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi. Derin düşüncelere dalmış gibiydi. Yüzünü elime değdirdi. "Bana dokunduğun sürece neler olduğu umurumda değil."

Micah'nın elini sıktım. Uzandı ve Mephistopheles'in yüzüne dokundu. Leoparlarımız uyandı ve ellerimize aktı. Normalde birbirlerinin içine geçmeleri gerekirdi, sanki sıcak ve kaslı tüyler birbirimizin içine dokunurdu ama bu sefer yaratıklarımız ellerimize ve ellerimizden de Mephistopheles'e aktı. İşe yaramaması gerekirdi. Bir kaplandı, Micah ve ben de Nimir-Raj ve Nimir-Ra'ydık ama kaslı tüyler içine aktı, sanki metafizik bir kurdele adamın içinde yumuşak, hevesli ve ipekten bir düğüm atıyordu. Altın kaplan, altın renginde parıltının içinden bize baktı.

Claudia, "Yatak odasında yapmayacaklar," dedi. Bizden uzaklaştı. "Özür dilerim ama ben aradan çok fazla zaman geçmediği için tekrar yapamam."

"*Ardeur* değil," dedim.

"Şimdi olmaz," dedi. Yürümeye devam etti. Diğer korumalar kenara çekildi, böylece Jake şimdi yalnız değildi ve Gurur da korumalara yakındı.

Bir enerji aktı, çam ve orman kokusu aldım. Richard kurt formundan insan formuna geçti, şimdiye kadar gördüklerimden çok daha hızlı ve zarif bir değişimdi. Dizleri üzerine çöktü, insandı ve çıplaktı, saçları yüzünü gizliyordu. İnsan gözlerindeki bakışı görünce kurdun gözlerindeki bakıştan daha çok korktum, kafasını kaldırdı. Yüzünde bir an için öfke ve kıskançlık belirdi, sonra kendini kontrol etmeye çalıştı. Başardı. Çaba harcıyordu, bu kötü bir şey değildi. "Senin kralın olmam gerekirdi, Anita."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim ama Richard kafasını çevirip Jean-Claude ve Kıskançlık'a baktı. Diğer adamın yanına gitti ve bizi kendi hâlimize bıraktı. Kıskanmayı bekledim ama kıskanmadım. Bu tarz duygularla dolu yanımı yıprata yıprata yok etmişti. Diğer yanım da yüzüne bakınca neden birlikte olmadığımızı ve elimi tutanın neden Micah olduğunu hatırlamamı sağlıyordu.

Üçümüzün yaratıkları iç içe geçerek âdeta mitolojik bir deniz yaratığına dönüştü. Sanki birinin elinde tüylü bir elediven vardı ve hepimizi okşuyordu, sıcak ve canlı bir şeydi. Vücuduma ağırlığın dolduğunu fark ettim ve böyle devam edersen benim işime yarayacağını düşündüm.

"Bundan fazlasını yapacaksak bir an önce yapmamız lazım," dedim. Sesim beklentiyle nefes nefese çıktı.

"Onu, kaplanın yapmak için sekse ihtiyacın var mı?"

"Domino veya Haven'da ihtiyacım olmamıştı."

Mephistopheles gözlerini açtı. "Bu harika, Tanrım, ama lütfen seks de yapacağımızı söyle."

Güzel gözlerine ve yakışıklı yüzüne baktım, en son hangi şekil-değiştirenin benzer sözleri söylediğini hatırladım: Ölü Rex'imiz.

"Seks, *ma petite*, artık kendini tutma. Ya bizimler ya da değiller."

Birinin, "Bizimler," diye kükrediğini duydum. Richard'dı. Sesi duyunca kafamı çevirdim. Jean-Claude kadını hâlâ tutuyordu ama Richard dizleri üzerinde kadının külotunu çıkartmakla meşguldü. Richard oral seks yapmayı severdi. Bunu düşününce vücudumda bir şeyler birden sıkıştı ve Micah sendelememem için beni tuttu.

Bu enerji çok sıcak ve çok canlıydı. Enerji ani bir yükseliş yapınca Mephistopheles bir çığlık attı. Elini uzattı, kemerimi ve Micah'nın kolunu tuttu. Gözleri kapalıydı, sanırım neye tutunduğunu bile bilmiyordu. Seksiydi çünkü uzanmasına seks sebep olmuştu ama düşmemek için tutunmaya devam etti.

Micah diğer adamı bileğinden tutarak yardım etti. Bana dönüp, "Neye bu kadar tepki verdin?" diye sordu. Ama bunu söylerken arkasına bakıp "Ah," dedi.

Ben de baktım ve Jean-Claude, Kıskançlık'ın elbisesini çıkarırken Richard'ın da kadının kasıklarını öptüğünü gördüm. Kadının içinde külotuyla uyumlu sütyeni yoktu. Ayağındaki gümüş renkli uzun topuklularla çırılçıplak kalmıştı. Jean-Claude kadının saçlarını tuttu ve dudaklarını boynuna dayadı. Richard'ın kadını getirmesini bekleyecekti, o kritik anda kadını ısırmak istiyordu çünkü benim gibi kendisine bağlı değildi. Bir nevi çifte orgazm olacaktı. St. Louis'de bana aynısını yapabilen tek vampir Asher'dı.

Bunu düşününce odaya göz gezdirdim. Uzakta bir köşeye geçmişti, bizden mümkün olduğunca uzaklaşmıştı ve halıya ayak basmıyordu. Saçları yüzünü gizliyordu ve suratının yarısı gölgeliydi. Diğer yarısıysa aydınlıktı ve şöminenin alevlerinin ışığıyla çok güzel görünüyordu. Hüzünlü illüzyonundan eser yoktu. Duvara yaslanmış, ellerini ne yapacağını bilemezmiş gibi arkasına atmıştı. Nathaniel izlemeyi severdi ama Asher daha sonra oynayabilecekse izlerdi.

Micah da gözlerini benim baktığım yöne çevirdi. "Yine kaybolmuş gibi," dedi.

Mephistopheles'in eli birden kemerime asılınca az kalsın beni yere düşürüyordu. Yüzlerimiz birbirine yaklaştı ve eğilip adamı öpmek bana çok doğal geldi. Dudakları yumuşak ve sıcaktı, bal tadı aldım. Bu yeni miydi? Birkaç dakika önce tadı böyle değildi.

Micah'nın kolunu bıraktı ve elini kemerimden çekti. Elleri üzerimden kayıp gitti, sanki ne yapacağını bilmiyordu, hayır dememi bekler gibi bana baktı.

Arkamızdan gelen seslerden anladığım kadarıyla Richard işini iyi yapıyordu. Richard altın anı yaşamadan ben de bir şeyler yaşamak istiyordum. Mephistopheles yeniydi ve ben *ardeur* olmadan yenilerle çok iyi değildim. Yalnızca tanıdık olanla iyiydim.

Mephistopheles'e eğildim ve dudaklarına fısıldadım. "Sana seks sözü veriyorum. İlişkiye gireceğiz ama vücudunu henüz tanımıyorum. Ön sevişme olarak ben de onların yaptığını yapmak istiyorum."

Bakışları diğerleriyle benim aramda gidip geldi. "Bir vampirimiz eksik," dedi.

"Değil," dedim. Asher'a seslendim. Güç kazanmanın metafizik ve büyüden başka yolları da vardı. Sonuçta, önemli olan aşktı. Aşk olmayan bir ev bugün olmasa da yarın eninde sonunda düşerdi, aşk olmadan hiçbir şey hayatta kalamazdı.

Asher'ın gülümseyerek öne çıktığını görünce mutlu oldum ve ben de ona gülümsedim. Jean-Claude zihnime bir mesaj gönderdi. "Teşekkür ederim, *ma petite*." Bir an için ellerini diğer kadının bedeninde hissettim. Richard'ın oral seksiyle yaklaşan orgazm yüzünden kadının vücudu titremeye başlamıştı. Kıskanıyor muydum? Belki biraz, ama yaklaşan Asher'ı görünce ve yeni kaplanım itiraz etmeyince umursamadım. Kıskançlığı bir kenara bıraktım. Biz bu değildik. Herkese yetecek kadar seksimiz ve aşkımız vardı. Elinde yeterince olunca kimseyi kıskanman gerekmiyordu.

41

Ardeur olmadan çıplak bir odanın ortasında seks yapmak istemediğimi fark ettim. Yukarıdan gelen tek bir kapı olduğu için insanlar yanımızdan geçmek zorunda kalabilirdi. Ben bazı erkek arkadaşlarım gibi teşhirci değildim ama Micah da öyle değildi. Asher'm yaraları yüzünden sorunları vardı, yatak odasına gitmek hepimiz için en iyisiydi. Mephistopheles ben elini tutunca itiraz etmedi ve durmadığımızı, sadece yatak odasına gittiğimizi anlayınca onayladı.

Jean-Claude ve Richard için çok geçti. Kıskançlık'm yüzünden ve vücut dilinden anladığım kadarıyla artık oda değiştirmeleri için çok geçti. Ben kadının yerinde olsam ve şimdi dursalar çok kızardım. Durdum, Jean-Claude ve Richard'a bir açıklama yapmam gerekir mi diye düşündüm. Asher ve Micah önümdeydi, Mephistopheles elimi

tutuyordu. Nathaniel arkamdaydı. Yine ahlaki bir çelişkiye düştüm. Erkek arkadaş A ve erkek arkadaş B'ye, başka bir kadınla birlikte olduklarını izlemek ve içeriye giren herkesin beni görebileceği bir yerde kalabalığın ortasında sevişmek istemediğim için odayı terk ettiğimi söylemeli miydim?

Erkeklerimden hiçbirini başka bir kadınla izlememiştim. Benden başkasıyla bu kadar rahat birlikte olduklarını görmemiştim. Jean-Claude başka erkeklerin yanında da rahattı ama rahatlık seviyesini daima kontrol ediyordu, Richard'la ilk kez ikimizi de kıskandıracak bir şey yapıyordu. Artık kendini kontrol etmesine gerek yoktu ve hâlinden de belli oluyordu. Topuklular sayesinde Kıskançlık şimdi Jean-Claude'dan daha uzundu, bu yüzden kadını hafifçe arkaya yatırmış, çenesini tutmuş, parmaklarını boynunda gezdiriyordu. Saçları boynun bir yanı açığa çıksın diye kenara çekilmişti. Jean-Claude'un diğer koluysa kadına destek olmak için belindeydi, bu sayede çıplak vücudunun aşağısı Richard'a doğru çıkıyordu. Richard dizleri üzerindeydi, soluk derilerin arasında teni daha da kahverengi duruyordu. Ağzını kadının bacaklarının arasına bastırmıştı, saçları yüzünden ne yaptığını göremiyor ama biliyordum. Bir eli kadının kasıklarındaydı diğerini ise bacaklarından birinin arkasına atmıştı. Kadın iki erkeğin arasında bacaklarını iyice açmıştı ve şimdi uzun topuklular üzerinde dengesizdi. Ağırlığın büyük bir kısmını Jean-Claude tutuyordu çünkü kadın dengesini tamamen kaybedebilirdi. Fakat şikâyetçi gibi durmuyordu. Gözleri kapalı, ağzı yarı açıktı, hızlı nefes alıp veriyor, göğsü nefes alıp verdikçe inip kalkıyordu.

Erkekler için boyu daha uygundu. Ben ikisi arasında böyle durmak için fazla kısaydım. Vücudunun duruşunda zarif bir şey vardı. Bir çığlık attı ve vücudu büküldü, Richard ağzını biraz daha bastırdı ve Jean-Claude ağzını kadının boynuna yaklaştırdı. Vücudu aralarında titrerken Jean-Claude kadının boynu üzerinden bana baktı. Koyu mavi gözlerine baktım. Ben bakarken gözleri geceyarısı ateşine bulandı. El salladım ve diğerleriyle odayı terk ettim. Çok eğlenceli görünüyordu ama benim erkeklerle yalnız kalmam gerekliydi.

Nicky bizi takip etti ama Dino olduğu yerde kaldı. Nicky'nin arkasına Wicked düştü. Ben Jean-Claude ve diğerleriyle birlikteyken olduğu gibi kapının önünde duracaklarını zannettim ama odaya girdiler. Arkama döndüm. "İzleyici isteseydim oturma odasında kalırdım."

"Ehlileştirilmiş gibi duruyor ama çok iyi dövüşçüler tarafından eğitilmiş, bilinmeyen bir kaplandan bahsediyoruz. İçeride koruma olmadan onunla yalnız kalmana izin veremeyiz."

"Ben kraliyet ailesindenim, yatağa girmelerini izleyeceğim, gibi bir şey mi demek istiyorsun?"

Wicked açıkladı. "Senin düşündüğün gibi şahit yoksa gerçek olmayabilir gibi bir inançtan kaynaklanmıyor, Anita. Bazen odaya şahit koyarlardı, kraliyet ailesinin yeni çiftinden biri diğerini yanlışlıkla öldürmesin veya zarar vermesin diye.

Yüzüne baktım. Soracağım şey, yüzümden belli olmalıydı.

"Ayarlanmış evlilikler herkesi mutlu etmezdi," dedi.

Bir süre düşündüm ve başımı iki yana salladım. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey söyleme, sadece Nicky ve benim kapının yanında herkesin güvende olması için durduğumuzu bil. Kapının bu tarafında olacağız."

Nicky, "Bunu izleyecek cesaretimiz yok diye korumalık görevimizi yerine getiremezsek ne işe yararız?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım.

Sırıttı. "Ama korumalıktan daha fazlasını yapmamı istiyorsan söylemen yeterli. Fazladan bir elin veya ağzın zararı olmaz."

Kaşlarımı biraz daha çattım ama ciddi olmadığımı biliyordu çünkü gülümsemesi genişledi. Gerçekten sinirlendiğimi düşünse bir tepki verirdi, vermesi gerekirdi. Beni mutsuz değil mutlu etmek için tasarlanmıştı. Korumaların yanımda olması çok mantıklıydı, elimi tutan bir metre seksen santimetrelik kas yığınına baktım. Sadece insan olsa bile benden çok daha ağırdı ama insan değildi, bu yüzden potansiyel tehlikeydi. Korumaların yanımızda olmasını prensip olarak uygun görüyordum ama aslında buraya kadar gelip konuşmak hevesimi biraz azaltmıştı.

Micah yanıma geldi, bana sarıldı, yanağımı öptü. "Çok fazla düşünüyorsun," diye fısıldadı.

Kaşlarımı çattım ama bu kadar yakından yüzüne bakınca etkilenmemek mümkün değildi. Yüzümüm yumuşadığını ve rahatladığımı hissettim. Sarıldım, Mephistopheles'i kendi başına bıraktım. Micah'ya sarıldım ve onun da bana sarılmasına izin verdim. Bu arada neden bu kadar gergin olduğumu düşündüm.

Jean-Claude ve Richard'ı başka bir kadınla görmek beni rahatsız etmiş miydi? Hayır. Sonra ne olduğunu buldum: Beni rahatsız eden, bunun beni rahatsız etmemesiydi,

Kıskançlık'ı iki erkeğin arasında görünce beni rahatsız etmesi gerekiyordu. Aynı şeyi başka birilerinin yaptığını düşünmek içimde bir şeyleri harekete geçirirdi, bunu etkileyici buluyordum ama Kıskançlık'ın yaptığını neden rahatsız edici bulmamıştım? Homofobik bir an mı yaşıyordum? Sorun bu muydu? Yoksa kıskanmam gerektiğini düşünürken kıskanmamama mı şaşırmıştım?

Saçlarına doğru fısıldadım. "Sanırım rahatsız olmamak beni rahatsız etti."

Geri çekilip yüzüme baktı. "İki senedir seninleyim ve seni anlıyorum."

Kaşlarımı çattım.

Bir kahkaha attı. "Anita, bizi hiç başka bir kadınla görmedin. Kıskanacağını düşünüyordun ama kıskanmadın."

Omzumu silktim ve biraz geri çekildim. Derin bir nefes aldım. "Aynısını siz erkeklerden biri ortadayken görmek isterdim, işte bu beni rahatsız ederdi ama kadın etmedi... Ve güzel bir kadın." Kaşlarımı çattım ve yüzüne baktım.

Gülümsedi ve öne çıktı. "Başka bir kadını böyle görmekten hoşlanmak seni rahatsız mı etti?"

"Sanırım, ya da rahatsız olmadığım için rahatsız oldum. Ah, lanet olsun, bilmiyorum."

"Aynı seksle, eğlence ve oyunlardan rahatsız olmak, dünyamıza hoş geldin." Bana sarılmak istedi ama geri çekildim.

"Sizi rahatsız ediyor mu?"

Nathaniel, "Hayır," dedi. Yanımıza geldi. "Bu akşam bunu yapmayacağız."

"Ne?" diye sordum.

Beni kollarına aldı. "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum," dedim. Ama o sırada dikkatle yüzüne bakıyordum çünkü nereye gittiğimizi bilmiyordum.

"Ama konuşarak seksten kaçmaya çalışıyorsun."

"Hayır," dedim. Bakışlarımı kaçırdım, haklıydı.

"Sanmıyorum," dedi.

Kafamı kaldırdım ve gülümsediğini gördüm. Bana böyle gülümsemesini istemiyordum. İkisinin de benden daha mantıklı olması iyi değildi. Zor olan benmişim gibi davranmaları hoş değildi. Tabii ki, her şeye rağmen... haklı olabilirlerdi.

"Sanırım öyle," dedim.

"Lütfen, yapma," dedi.

Sarıldım, kafamı omzuna koydum. "Birisi güzel noktaya parmak bastı," dedim.

Başımı öptü ve saçlarımı okşadı. "Biliyorum ama Mephistopheles'i bize getirmeliyiz."

Kafamı kaldırdım. "Bize getirmeliyiz derken?"

"Bizim olmalı."

Gözlerimi kıstım.

"Bu çok önemli, Anita."

"Neden?"

"Emin değilim ama benim için ve Damian için seks bağın bir kısmıydı. Tamamlanması için gerekliydi. Belki de vampirini seksle besliyorsun. Mephistopheles'i senin yapmak için onunla beslenmen gerek."

"Ama..."

Micah yanıma geldi. Vücudunu vücuduma yasladı, kollarıyla hem beni hem de Nathaniel'ı kucakladı. İki erkeğin arasında sandviç oldum. Hemen rahatladım.

Micah fısıldadı. "Yeni şekil-değiştirenlerin veya vampirlerin, özellikle de güçlü olanların, bizim olduğundan emin olmalıyız, Anita."

"Haven'la daha erken birlikte olsaydım kontrolden çıkmayabilir miydi?"

Bana biraz daha sarıldılar ama Micah soruma cevap verdi. "Bilmiyorum. Belki de seni paylaşmakla ilgili sorununu hiçbir zaman aşamayacaktı ama seksin Jean-Claude'un vampirlerini birbirine bağlayan bir yapıştırıcı olduğunu biliyorum. Güçlerimizi kullanmalıyız, tatlım. Olduğumuzdan farklı görünmemizin bir anlamı yok."

Kollarında gerildim, ikisini de itmek istedim ama yapmadım. Derin bir nefes aldım, bir tane daha aldım. Rahatlamadım ama karşı da koymadım.

"Bizimle seks yapmak istemediğini söyle, yapmayız," dedi.

"Bunun bir yalan olacağını biliyorsun," diye fısıldadım.

"Şekil-değiştireni çekici bulmadığını söyle, onunla bir şey yapmak zorunda kalmazsın. Onu istemediğini söyle ve burada duralım, ama onun seni istediği gibi sen de onu istiyorsan, o zaman kendine veya ona yalan söyleme. Onu iste veya isteme ama istiyorsan iste."

Yutkundum, neredeyse acı verdi, sanki sert bir şey yutuyordum. Kafamı çevirip Mephistopheles'e baktım. Vücudu pürüzsüz ve kaslıydı, çok güzeldi. Hayatımdaki diğer erkekler gibi kaslı değildi ama geniş omuzları ile güçlü boynu, içinde bir vaat barındırıyordu. Elinizi üzerinde gezdirebileceğiniz belirgin karın kasları vardı. Sarı saçları çok düzdü ve saf bir sarı olmadığını fark ettim, arada yer yer krem renginde ve neredeyse beyaz teller de vardı, bu sayede

sarı renk daha da yumuşuyordu. Gurur ve Kıskançlık'ın sarıları daha parlaktı. Mephistopheles farklı bir ismi olsa insanların arasına karışabilirdi. İsim daha çok siyahlar giyen liseli bir gence aitmiş gibi duruyordu. Bu kadar normal görünen birine pek yakışmıyordu.

Göz bebeklerinin etrafında mavi bir çember vardı. En dışarıdaki soluk ve altın kahverengi çemberle çok da sıra dışı durmuyordu. Tek fark soluk altın rengi deriydi. Fakat bu da soluk bronz bir ten olabilirdi.

İri görünen uzun boylu erkeklerdendi. Belki de omuzlar ya da göğüs yüzündendi ama iri yarı olduğunu unutmayacağınız biriydi. Nicky ve Richard'ın omuzları Mephistopheles'inkinden daha genişti ama onlar ağırlık çalışıyorlardı. Mephistopheles'in daha da irileşme potansiyeli vardı.

"Bir liste yapıyor gibisin," dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Özür dilerim, ne?"

"Bana bakıyorsun ama beni görmüyorsun."

Zekice bir cevaptı. Hakkında daha iyi şeyler düşündüm, aramızda uyum sağlanabileceğini düşündüm. Zekâ iyiydi çünkü sadece ambalajın iyi olması beni çok fazla etkilemezdi.

"Özür dilerim, haklısın. Sen yakışıklısın, sevimlisin, her neyse, ama seninle iki dakika önce tanıştım ve genelde işin içine metafizik şeyler girmediyse bu kadar hızlı değilimdir."

"İhtiyacın olan *ardeur* ise benim için sorun olmaz." Bize doğru ağır adımlar attı, sanki beni korkutmak istemiyordu. "Ne istiyorsan, Anita, bana ne istediğini söyle."

Micah'ya bakmak istedim ama arkamdaydı, Micah'yı görmek için ikisinin arasından çıkmak zorunda kaldım. "Sen ne yaptın?" diye sordum.

"Ben kolay, aramıza girebilecek, burada olmak isteyebilecek birini seçtim."

"Enerjiyi içine yollarken bunları mı düşünüyorsun?"

Mephistopheles, "Diğer kaplanların ev gibi kokan birini aradığını söylemiştin," dedi.

Yüzüne bakmak için kafamı çevirdim. Şimdi neredeyse yanımızdaydı. Elini yavaşça uzattı, sanki dur dememi bekliyordu. "Ama altın kaplanlar ev aramıyor." Parmaklarını çenemde gezdirdi, ben hayır demeyince boynuma indi. Eli ensemin tamamını içine alacak kadar büyüktü. Çok sıcaktı.

"Sen ne arıyorsun?" diye sordum.

"Bir sahip." Üzerime eğildi, yine ağır hareket etti, bana itiraz etmek için zaman tanıdı.

"Bunun anlamı nedir?"

"Gurur ve diğer bazıları kendi kendimizin efendisi olduğumuzu, dünyadaki birçok vampirden güçlü olduğumuzu düşünüyor. Belki de öyleyiz." Yüzü çok yakındı ve saçları yanaklarını okşuyordu. "Ama ben senden daha güçlü olmak istemiyorum. Seninle dövüşmek istemiyorum. Hayatım boyunca ait olmayı bekledim sanki." Ağzı ağzımın üzerindeydi.

Dudaklarına fısıldadım. "Neye ait olmayı?"

"Sana," dedi. Beni öptü. Beni öptü, ağzında bal tadı vardı.

42

Jean-Claude ve Richard'ın yaptığının benzeriyle başladık ama biz yatağı kullanıyorduk. Birincisi, ben Asher'dan daha kısaydım. İkincisi, oral seksle çok hızlı gelemezdim, taş bir zeminde ayakta duracak veya dizlerinizin üzerine çökecekseniz çabuk olmasını isterdiniz. Uzandım, kendimi Asher'ın vücuduna bıraktım. Deri pantolonu hem çok yumuşaktı hem de tenim için sertti. Kıyafetleri üzerindeydi, teknik olarak Jean-Claude da ön sevişme boyunca çıplaktı ama ben Asher'dan aynısını istememiştim. Yatakta yanımızda yeni biri vardı, uzun boylu, atletik ve görkemliydi. Richard'a çok benziyordu, Asher bu tipleri severdi. Aslında çok ayrım yapmazdı ama birinci seçeneği uzun boylu ve atletik tiplerdi. Yeni çocuk, benimle çok ilgileniyordu. Diğer adamı umursamıyor gibiydi, yanımızda birileri olmasa bakacağı gibi bakmıyordu. Richard,

Asher konusunda haklıydı, kadınları daha fazla sevseydi bir kadının ilki olmak isteyecek tiplerden olurdu. Ama kadınlarının deneyimli, erkeklerinin de kadınlar konusunda deneyimli olmasını severdi. Bir erkeğin ilki olmak da hoşuna giderdi. Mephistopheles potansiyel olarak Asher'ın sevdiği tiplerdendi. Şansının ne olduğunu anlayana kadar yalarını gizleyecekti.

Micah ve ben soyunurken Asher'ın kıyafetlerini çıkartmamasının bir sebebi daha olabilirdi: Jean-Claude'u çok uzun süredir istiyordu ve sonunda elde etmişti ama şimdi Jean-Claude ve Richard başka bir kadının keyfini çıkartıyordu. Jean-Claude'u kendisinde olmayan vücut parçalarıyla bu kadar ilgili görmek Asher'ı rahatsız mı ediyordu? Belki, ama söz konusu olan Asher olduğu için, emin olmak mümkün değildi.

Ben Micah'nın gömleğini, Micah da sütyenimi çıkarttı, hâlâ yatağın üzerinde dizlerimiz üzerindeydik ve belden yukarımız çıplaktı. Ellerimi kollarında gezdirdim, o da vücutlarımızı birbirine dokundurmamız için bana iyice sokuldu. Sarılma yerini, önce masum başlayan ama sonra ağız, dil ve dişin de işe karıştığı ateşli bir öpüşmeye bıraktı.

Mephistopheles, "Beni nerede istediğini bilmiyorum," dedi.

Öpüşmeyi bıraktık ve yanımızda olduğunu unutmuş gibi adama baktık. Belki de unutmuştuk. "Özür dilerim," dedim. "Rahatlık seviyeni bilmiyordum."

"Hangi konuda?" diye sordu.

Önce Micah'ya sonra Asher'a baktım. Asher şimdi yatağın başından bizi seyrediyordu. Parıldayan saçlarının arasından gördüğüm yüz inanılmaz küstah ama bir o kadar

da yakışıklıydı. Daha önce Gurur ve Mephistopheles'in yüzlerinde gördüğüm ifadeye benziyordu. Asher neler hissettiğini gizliyordu. Yeni çocuğu korkutmak istemiyordu.

Şöminenin yanından getiren Nathaniel'a baktım. Yatağı görebileceği bir yere oturmak üzereydi, omzunu silkti ve gülümsedi.

Micah'ya döndüm. "İstediğin zaman bize katılabilirsin, Mephistopheles."

Parlak gülümsemesini gösterdi ve yatağın üzerine çıktı. Pantolonu hâlâ üzerindeydi ama ayakkabıları çıkmıştı. Bize doğru süründü, yatak herkese yetecek kadar büyüktü. Zarif ve şehvetli bir biçimde bize doğru süründü, havanın yağmur vaat ettiği gibi seks vaat ediyordu. Böyle hareket edebilen birinin yatakta iyi olduğundan emin olabilirdiniz. Böyle hareket edip de sonrasında beni hayal kırıklığına uğratan olmamıştı.

Dört ayak üzerinde kaldı, yüzünü karnıma bastırdı, sonra beni koklayıp dudaklarını hafifçe tenime dokundurdu. Yukarı çıkarken göğüslerimi öptü ama hafif bir öpücüktü, şimdi önümde dizlerinin üzerindeydi. Bana baktı ve erkeklerin gözlerinde görmeye alışkın olduğum sıcaklığı gördüm. Öne eğildi ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Beni öptü ve bu sefer nazik değildi. Micah gibiydi, dilini ve dişlerini de kullandı. Arkamdaki büyük eller bana sarılmak için değildi, bir kedi gibi derimi okşadı. Nefesini tutarak öpüşmeyi kesti, sanki havasız kalmıştı. Ben de biraz havasız kalmıştım.

"Sırtında bir yara izi var. Görebilir miyim?"

Görmesi için arkamı döndüm. "Buna ne sebep oldu?" diye sordu. Parmaklarını nazikçe üzerinde gezdirdi.

"Kırık bir kazık," dedim.

"Üzerine mi düştün?"

"Hayır, bir vampirin kontrolündeki bir insan bana saplamaya çalıştı."

"Benim de bir tane var ve daha büyük."

"Ne?" diye sordum.

Sırtını görmem için arkasını döndü, bir yara izi vardı ve daha uzundu, gerçi benimki daha genişti. Erkekler için her zaman genişlikten çok uzunluk önemliydi. Beklediği için parmaklarımı yaranın üzerinde gezdirdim. Omurunun sağ tarafında ince bir kavisten ibaretti.

"Bu nasıl oldu?"

Arkasına döndü. "Kuzenim Thorn antrenmanda yaptı."

"Antrenmanlarda gümüş bıçak mı kullanıyorsunuz?"

"Gümüş kullanmazsan acıya ne tepki vereceğini bilemezsin. Canın acıyana kadar acı teoride kalır. Ne tepki vereceğini bilmen gerek."

Yakışıklı ve hevesli yüzünden bir anlam çıkartmaya çalıştım.

Micah, "Thorn seni tanıştırmadığımız şekil-değiştirenlerden biri," dedi.

Yüzüne baktım. "Kuzenin Thorn'un sorunu nedir?"

"Çabuk öfkelenir, bana çocukmuşum gibi davranır."

"Ah, benim gözümde değer kazanamaz."

Micah, "Jake'e söyledim, Thorn sorun yaratmayacaksa kalabilir dedim," dedi. "Sorun çıkartırsa gitmek zorunda kalır."

Mephistopheles sol kolumdaki yara izine dokundu. "Bunu bir şekil-değiştiren mi yaptı?"

"Vampir, köprücük kemiğimdeki yara gibi."

Parmaklarını üzerinde gezdirdi. Omzuma dokundu ve yarayı inceledi. "Silah," dedim.

"Gümüş?"

"Ben Jean-Claude'un insan hizmetkârı olmadan önceydi, hayır."

Haç şeklindeki yanık izini ve pençe izlerini inceledi. "Ya bu?"

"Bir vampirin Renfield'ı, beni damgalamanın eğlenceli olacağını düşündü."

Parmaklarını pençe izi üzerinde gezdirdi. "Bu, şekil-değiştiren."

"Şekil değiştirmiş cadı, bir şekil-değiştiren değil."

"Derilerimizden yapılmış büyülü bir kemer gibi mi?"

"Evet," dedim.

"Cadıya ne oldu?"

"Öldü," dedim.

"Sana zarar verenlerin hepsi öldü mü?"

"Evet," dedim.

Asher'a baktı. "Kilise'nin sana ne yaptığını anlatmıştın. Görebilir miyim?"

Asher birden durgunlaştı, yüzlerce yıl sonra bile hâlâ şaşırabiliyorlardı fakat sonra saçlarını yana çekti ve yüzünün gizlediği yanını açığa çıkarttı.

Mephistopheles sormadan yanına gitti, sormadan Asher'ın yüzüne dokundu, benimkilere yaptığı gibi yara izlerine dokundu. Dokunuşunun ne kadar zarif olduğunu biliyordum. Mephistopheles bunu yaparken Asher hiçbir şey belli etmedi.

"Kuzenim Martino beni çok kıskanacak."

Asher bana baktı. "Hangi konuda?"

"Martino dünyanın en yakışıklı erkeği olduğunu düşünür ama Asher'ın yakınından bile geçemez. Ya da Jean-Claude'un. Fakat sen gördüğüm en güzel erkeksin."

Asher geri çekildi, saçlarının yaralarını gizlemesine izin verdi. "Yaralara dokundun, bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun."

"Yaralar yüzünün bu yanını tamamen kaplamıyor, sadece biraz." Yeniden dokunmak için uzandı ama Asher başını yana çevirdi. Mephistopheles inatçı biriydi ve başparmağını Asher'ın alt dudağı üzerinde gezdirdi.

Asher irkildi. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü yapmak istedim," dedi. Sanki çok mantıklıydı. Bence öyleydi.

Asher, "Ben güzel değilim," dedi. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Gömleğinin düğmelerini açıp düzgün kaslarının üzerindeki derin tünelleri, korkunç yara izlerini gösterdi.

Mephistopheles, "Çok acıtmış olmalı," dedi.

"Hayal bile edemezsin."

Mephistopheles elini uzattı. Asher geri çekilmek istedi ama Nathaniel araya girdi. "Sana dokunmasını istiyorsun, değil mi?"

Asher düşmanca bir bakış attı ama şekil-değiştirenin elini yara izleri üzerinde gezdirmesine izin verdi. Ardından eli, diğer tarafa geçti. Ellerini Asher'ın iki yanında yukarı aşağı hareket ettirdi, doku farkına baktı. "Yaralar nereye kadar iniyor?"

Asher, "Beni soymaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

Mephistopheles şaşırmış gibiydi. "Amaç bu değil mi? Hepimiz bunu yapmayacak mıyız?"

Nathaniel, "Evet," dedi. Ama Asher'a bakıyordu. Bakışının anlamı belliydi. *Yine tam bir baş belası olup bunu da berbat etme.*

"O zaman görebilir miyim?"

Asher bana baktı. Sebebini bilmiyordum ama ben cevap verecek durumda değildim. Micah, "İstemiyor musun?" diye sordu.

Asher bana baktı ve şimdi ne demek istediğini anladım. Yanına gittim, ben bir tarafındaydım Mephistopheles diğer tarafındaydı. "Yardım ister misin?" diye sordum.

Asher başıyla onayladı. Tedirgin olduğunu anladım. Hoşlandığı bir erkek, kıyafetlerini çıkartmaya çalışıyordu ve az önce kendisine dünyanın en güzel erkeği olduğunu söylemişti. Asher için gerçek olamayacak kadar güzeldi ve korkuyordu. Asher'ı suçlayamazdım. Yıllar boyunca erkekleri kovalamıştı ama peşine düştüğü erkekler, hemcinslerinden Asher kadar hoşlanmıyordu. Kendisinden hoşlanan erkeklerdense Asher hoşlanmıyordu. Mutsuzluk reçetesi gibiydi.

"Arkana yaslan," dedim.

Asher tereddüt etti ama sonra söylediğimi yaptı, başını yastığa dayadı. Saçları yüzünün iki yanına saçıldı ve yaralarını gizlemeye çalışmadı. Sadece uzandı. Mephistopheles'le aynı fikirdeydim. Gördüğüm en güzel erkeklerden biriydi.

Micah, Asher'ın uzun ince bacaklarının yanına geldi. "Önce botlar," dedi.

Nathaniel yatağın üzerine çıktı. Yanımda, Micah'nın pozisyonundaydı. "Ben izleyeceğini sanıyordum," dedim.

"Fikrimi değiştirdim, tabii eğer beşimizi birden istemiyorsan sen bilirsin."

Gülümsedim. "Mephistopheles için sorun olmazsa benim için de olmaz."

Parmaklarıyla Asher'ın deri pantolonunun ucunu okşuyordu. Derinin dokusunu hissediyor ve daha aşağıya inmemeye çok dikkat ediyordu. Ya da elini kemer bölgesi olan yerde gezdirerek dokusuna bakıyordu, kemerin olması gereken yerde birbiri içine geçmiş danteller vardı.

Asher deriyi okşayışını seyretti. Bu odada Jean-Claude ve Richard'layken yüzünde beliren özlemden eser yoktu. Yüz ifadesi kapalıydı ama gözleri diğer erkeğin hareketlerini takip ediyordu.

Nathaniel, "Bence sorun olmayacak," dedi.

Üçümüz birbirimize baktık. Başımla onayladım. "Botlar."

Yumuşak deriden botları ayaklarından çıkartmaya başladılar. Ben pantolonuyla ilgilendim ve dantelleri açmaya başladım. Mephistopheles deriyi aralamama yardımcı oldu. "Pantolonu sevdim," dedi.

"Burada buna benzer şeyleri çok sık göreceksin," dedim. Asher'm pantolonunu açtığımız için yaraların belinden aşağıya indiğini görebiliyorduk. Parmaklarını Asher'ın pantolonu içine sokup yara izlerinin üzerinden geçerken çok nazikti, bir başka erkeğin pantolonunun içine elini soktuğu için hiç tedirgin değildi.

Asher gözlerini kapattı, yüzünde bir ifade gördüm. Mephistopheles kendisini avuçlasaydı çok mutlu bir vampir olacaktı ama adam, "Yara izleri bitiyor," dedi. Bunu ilgi çekici bulmuş gibiydi, elini dışarıya çıkartırken sesinde veya yüz ifadesinde bir değişiklik yoktu.

"Pek sayılmaz," dedim. "Ama ne demek istediğimi görmek için pantolonu tamamen çıkartmamız gerekiyor."

Micah ve Nathaniel botları çıkartmayı başardı, yatağın kenarına fırlattı. Mephistopheles neşeyle Asher'in pantolonunu çıkartmama yardım etti. Asher'ı çıplak görünce tepki vermedi. Ama yaraların Asher'in kasıklarına kadar indiğini görünce elini izlerin üzerinde gezdirdi. Micah ve Nathaniel deri pantolonu Asher'ın uzun bacaklarından çekip çıkardılar, şimdi Asher'in üzerinde sadece önü açık gömleği vardı.

Mephistopheles göğsündeki ve karnındaki yara izlerinin üzerinden geçti. "Bunlar daha derin," dedi. Sonra bacağından kasığına doğru kıvrılan çizginin üzerinde dolaştı. "Ama bunlar derin değil," dedi. "Sanki yüzünü veya daha değerli yerlerini yok etmeye kıyamamışlar."

"Göğsüme yaptıklarını yüzüme yapmadılar gerçi ama başka yerlerimi de sakınmadılar. Sünnetli değildim. Derim korkunç bir biçimde yaralıydı. Yaklaşık... bir yüz yıldır böyleyim."

Mephistopheles, "Ama yaralar üst derideydi, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedi.

"Bunu neden yaptılar?"

"İçimdeki şeytanı çıkartmak için."

"Daha fazlası var," dedim. Asher'ın bacağını hareket ettirip kasıklarındaki çizgileri gösterdim.

Mephistopheles parmaklarını herhangi bir yermiş gibi Asher'ın kasıklarında gezdirdi. Dokuyu inceliyordu, neye dokunduğunun çok farkında değildi, odaklandığı şey nasıl hissettiğiydi.

Adam bunu yaparken Asher'in yüzüne baktım. Bir an için göz göze geldik. Yüzünde hiçbir ipucu yoktu, beni ce-

saretlendirmedi ama kafamdan geçen düşünceleri de sorgulamadı. Ne düşündüğümü bilmesi gerekiyordu.

"Bir tane daha var," dedim. Elimi testisleri üzerinde gezdirirken Asher yerinde huzursuzca kıpırdanarak tepki verdi. Mephistopheles benim görebileceğim bir tepki vermedi. Elimi kenara çekip gevşek derinin üzerindeki ince beyaz çizgiyi gösterdim.

Parmaklarını diğer bütün yaralar gibi bunun üzerinde de gezdirdi. Homofobik tereddüt yaşanmadı. Asher'ın çıplaklığından etkilenmiş miydi bilmiyordum. Tepkileri garipti ve bu yüzden anlam vermek zordu, rahatsız olmadığı belliydi. Asher'ın testislerindeki yara izlerine dokunmanın daha zor olduğunu bizzat biliyordum çünkü deri hareket ediyordu. Gerçekten hissetmek için parmaklarınızı üzerinde gezdirmekten fazlasını yapmak zorundaydınız.

Mephistopheles de bunu fark etti, deriyi nazikçe parmaklarının arasına alıp parmaklarını üzerinde gezdirdi. Asher'ın vücudu dokunuşlara tepki vermeye başladı. Elimi organının üzerinde gezdirdim, Mephistopheles testisleriyle oynarken organını sıvazladım. Asher'ın sevdiği gibi oynamıyor sadece yaranın dokusunu inceliyordu fakat ben elimi kullanmaya başladıktan sonra durmadı. Mephistopheles'in başka bir erkeğe dokunmaktan rahatsız olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu, acaba sadece cinsel amaç barındırmaksızın dokuyu mu inceliyordu?

Asher elimde sertleşti ve uzadı. Mephistopheles incelemeye devam etti. Şimdi parmakları yaranın üzerinde değildi, daha narin yerlere dokunuyordu. Dokunuşuna odaklanırken gözlerini de kapattı.

Bu noktadan nasıl geri dönecektik ya da dönmeli miydik bilmiyordum. Asher'a düne kadar hiçbir erkek bu kadar çok dokunmamıştı.

Havayı bozmak istemiyordum ama... Yardım veya destek için Micah'ya baktım.

Nathaniel, "İkinize de oral yapabilecek kadar çok kişiyiz," dedi.

Mephistopheles gözlerini açtı ve elini Asher'ın vücudunda gezdirdi. "Kim kime yapacak?" diye sordu.

"Sen yapmak mı, yaptırmak mı istiyorsun?" Bu konuda üçümüzün içerisinde en sorunsuz olan Nathaniel'dı.

Mephistopheles sırıttı. Asher'la oynamayı bıraktı ve çok rahat bir biçimde yatağın üzerine oturdu. "Oral seksten bahsediyoruz. Birinin bana yapması hoşuma gider."

Nathaniel, "Oral yaptıracaksan kimseyle birlikte olamazsın," dedi.

Kaşlarını çattı. "Zor seçim."

Nathaniel, "Oral yapmakta iyi misin?" diye sordu.

Gülümsedi, bakışı yeterliydi. "Şikâyet eden olmadı."

"İltifat eden oldu mu?"

Bir süre duraksadı ve cevap verdi. "Bazıları ama ben genelde çığlıklarını ve gözlerini devirmelerini iltifat olarak kabul ederim." Kendinden memnundu.

"Çığlık, öyleyse kadınlardan bahsediyorsun," dedim.

"Çoğunlukla," dedi. "Ama oral seks öpüşmek gibidir, gözlerini kapatırsın ve seni kimin öptüğünü anlamazsın, sadece güzeldir." Mutsuz göründü. "Kıllar hariç, ben ona pek alışamadım."

"Yatakta kimseyle bu sorunu yaşamazsın," dedim.

Gülümsedi. "Öyleyse sorun yok."

Sormaya çalıştığım erkekle kadın arasında bir seçiminin olup olmadığıydı ama bunu sorduğumda birden seçim yapmasından korkuyordum. Ortada bir sorun yokmuş gibi davranırsak bizimle oyunu oynayacağını düşündüm. Böyle biriyle hiç birlikte olmamıştım, belirgin bir tercihi yoktu. Biraz rahatsız ediciydi.

Asher, "Hiç bir vampire yaptın mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi.

"Acıyı sever misin?"

"Seksle mi?"

"Ben severim."

"Çok fazla değil."

Asher ağzını açtı ve sivri dişlerini gösterdi. "O zaman benim sana yapmamı istemezsin."

"Güzel noktaya parmak bastın." Kazayla yapılmış bir espriymiş gibi güldü. "Öyleyse, ben mi sana yapayım?"

Asher gözlerini kırpıştırdı, yüz ifadesini hiç değiştirmeden cevap verdi. "Benim için sorun olmaz."

43

Normalde bir yabancının önünde soyunmaktan rahatsız olurdum ama Mephistopheles'te hiç utanma yoktu, her şeyi normal karşılıyordu, yanında rahatsız olmak pek mümkün değildi. Gerçekten göründüğü gibiyse taze bir nefes olacaktı.

Kıyafetler çıktı ve teklifinde ciddi olduğunu gösterdi. Bazı erkekler, bazı kadınlar gibi, karşısındakine oral seks yaparken bunu bir görev gibi, beklenen bir şey gibi görürdü, keyif almazdı. Mephistopheles gözlerini kapattı ve Asher'ın yaralarına nasıl dokunduysa vücuduna da öyle davrandı. Vampirin vücudunun her yerini hissetmek ister gibiydi. Emdi, öptü, dudaklarını değdirdi, Asher'la yaptığı her şeyden keyif aldı.

Asher ürperdikten ve omurgası yay çizip başı yastıklara düştükten sonra gözlerini açtı ve Asher'ın vücudu üzerin-

den yüzüne baktı. Gülümseyerek ağzını geri çekti ama eli hâlâ organındaydı. "Geliyor gibisin."

Asher sadece başıyla onayladı.

Mephistopheles yatağın diğer tarafındaki üçlüye baktı. "Siz sadece izleyecek misiniz?"

Nathaniel, "Ben izlemeyi severim," dedi.

"Yaptıklarına Asher'ın ne tepki vereceğini merak ediyorum," dedim.

Micah, "Ben izlemek istediklerini biliyorum," dedi.

Bize sırıttı. Eli, Asher'ı sert ve uzun tutmak için hareket hâlindeydi, duraksamadı. "Yer değişelim," dedi.

Micah ve ben gözlerimizi kırpıştırdık. "Ne?"

Nathaniel, "Tamam," dedi. Aramızdan ayrıldı ve Asher'a doğru süründü. Nathaniel birçok konuda bizden daha rahattı, bunu biliyordum. Zaten yatakta kendisinden daha rahat biri olmadığı için nazik davranıp gönüllü olmuştu.

Micah beni önüne aldı. Nathaniel'ın iki sene sonra kafasındaki belirli sorunlardan kurtulmuş olması güzeldi ama garip bir yabancı için bir şeyler yapacak olması bana hâlâ tuhaf geliyordu. Hayal kuruyor olabilirdim ama omuzlarımı sıkı sıkı tutuşu, sırtını arkaya yaslarken vücudumu vücudunun üzerine yaslayışı, Micah'nın Jean-Claude ve Richard'ı taklit edeceğini gösteriyordu. Vücudum arada kalkan olarak kullanılacaktı.

Bize doğru gelen çıplak ve ereksiyon hâlindeki Mephistopheles'e bakıyor ama bir yandan da Asher'ın bacakları arasına yerleşen Nathaniel'ı izliyordum. Nathaniel oral sekse başlayınca içimde bir şeyler kıpırdandı. Mephistopheles'i izlemek de güzeldi ama Asher'ın tepkileri daha çok hoşuma gitmişti. Fakat Nathaniel ve Asher'ı böyle

görmek çok daha etkileyiciydi. Sadece birlikte olan erkekleri değil, birlikte olan sevdiğim erkekleri de izliyordum.

Eller kalçalarımı okşadı ve bacaklarıma doğru indi. Bacaklarımın arasına yerleşen adama baktım. Ellerini kalçamın altına soktu. Yüzünü üzerime eğerken, "Çok güzelsin," dedi.

Ardeur olmadan daha önce bir yabancıyla bu kadar çabuk yakınlaşmamıştım. Daha önce böyle bir şeyi hiç denememiştim. Vücudum gerildi, Micah göğüslerimi avuçladı, okşamaya başladı. Beni öpebilmesi için başımı geriye attım ve Mephistopheles de oral sekse başladı. Gözlerimi açıp kapatırken Asher ile Nathaniel'ı da görüyordum. Sonra kendimi bana dokunan erkeklere bıraktım ve diğerlerini unuttum. Micah elini çenemin altına koydu, yüzümü çevirip beni öpmeye, dudakları ve diliyle ağzımın içini araştırmaya başladı. Bu öpüşmeyle vücudumu vücuduna biraz daha yasladım ve sırtımdaki sertliğini hissettim. Mephistopheles beni öpmeye devam etti ve çıkarttığım küçük sesi Micah yuttu. Diğer eliyle de, hoşuma gittiğini bildiği için, göğsümü sert bir biçimde avuçladı. Mephistopheles dilini bacaklarımın arasına soktu ve bir çığlık daha attım, Micah arkamdan bana değmeye devam etti. Dili bacaklarımın arasındaki merkezi buldu ve yalamaya başladı, uzun ve yavaş hareketlerdi. Micah'nın vücuduna yaslanarak kıvrandım. Elinden ve ağzından kurtulamadım.

Mephistopheles kısa vuruşlar yapmaya başladı, yukarı aşağı giderek hassas noktamın üzerinden geçti. Diliyle küçük darbeler vuruyordu. Bacaklarımın arasında sıcak ağırlığı hissetmeye başladım. Micah'nın ağzının içine inledim, beni öpmeye ve keşfetmeye devam etti. Göğüs ucumu par-

makları arasına aldı ve sıktı, biraz acının hoşuma gideceğini biliyordu.

Mephistopheles'in dili hızlanmaya başladı. Sıcak ve tatlı ağırlık üzerime çökmeye başladı, beni uçurumun kenarına doğru itiyordu. Orgazm olunca Micah'nın ağzının içine çığlık attım, vücudum aralarında kasıldı. Mephistopheles orgazmın büyümesi için ağzını dayadı ve emmeye başladı. Öne doğru çok fazla bükülmeme engel olmak için kalçalarımı tuttu ve Micah da beni kollarımdan kavrayarak sabit tutmak için uğraştı. Micah sonunda arzu ettiğim çığlığı atabilmem için ağzını çekti.

Mephistopheles şaşırmış gibi tereddüt etti ama sonra emmeye devam etti, gözlerimi devirdim ve vücudum aralarında hâlsiz düştü.

Micah yüzüme fısıldadı. "Yeter mi?"

Elimi yatağın üzerine vurdum, orgazmdan sonra konuşamadığımız zamanlarda kullandığımız bir işaretti. Micah bir kahkaha attı. "İşi bitti."

Mephistopheles son bir kez dilini kullanınca bir çığlık daha attım ve tekrar kıvrandım. Sırtımda sertliğini hissediyordum ve aynısını bacaklarımın arasında istiyordum. Çok istiyordum.

Yarak hareket etti ve Mephistopheles artık bacaklarımın arasında değildi. Gözlerimi açabilseydim ne yaptığını görürdüm ama biraz sonra bakmama gerek kalmadı, hissettim. Ben Micah'nın vücuduna yaslanırken ucu içime girmek üzereydi.

Tepemde Mephistopheles'i görmek için gözlerimi açmak istedim ama içime girdiği anda gözlerimi tekrar devirdim, spazmlar devam etti. Mephistopheles içime girmeye

devam etti, yeterince uzun ve geniş olduğu için oral seksin orgazm sonrası şoklarının devam etmesini sağladı. Ben kasılırken Mephistopheles üstümde ürperdi.

Gözlerimi açmaya ve bakmaya çalıştım. Yüzünü tepemde gördüm, kollarından destek alıyordu ve vücudunun alt kısmı vücuduma değiyordu. Gözleri kapalıydı, mırıldandığını duydum. "Tanrım, içindeyken kasılıyor."

Micah, "İlk seferi harikadır," dedi.

Mephistopheles nefes nefese, "Her zaman böyle midir?" diye sordu.

Micah, "Oral seksten sonra, evet," dedi.

Mephistopheles vücudum dur diyene kadar içime girdi. Gözlerimi açtım ve içime girebildiği kadar girdiğini gördüm. Vücutlarımız birbirine kenetlenmişti. Sadece bunu görmek bile çığlık atmama, kendimi hafifçe ileri itmeme sebep oldu.

"Tanrım," diye fısıldadı. "Ona zarar vermek istemiyorum ama Tanrım!"

Micah, "Zarar vermezsin," dedi.

Nefesimi bulunca fısıldadım. "S.k beni."

"Ne?"

"Becer beni," dedim.

Mephistopheles, Micah'ya baktı. Micah, "Yap," dedi. Micah sırtımda çok büyük ve çok sertti, diğer adam da büyük ve sertti, içimdeydi. Bu kombinasyonla bir çığlık daha attım ve tırnaklarımı birinin etine geçirmek istedim. Micah kollarımı tuttu ve bu bile dengeleri değiştirmeme yetti. Aralarında kıvrandım ve Mephistopheles hafifçe geriye çekilip gidip gelmeye başladı. Derin bir ritim yakaladı ve vücudum Micah'nın üzerinde olduğu için zarar verecek

kadar derine inemedi. Derin, yoğun ve etli vuruşlarla devam etti. Micah beni hafifçe bükerek Mephistopheles'in her defasında dibe vurması için açı değiştirmesine sebep oldu. Micah da sırtıma değiyordu. İçimde değildi ama yakındı, sırtıma sürtünerek zevk almaya başladı. İki erkeğin arasında hareket ettim.

Mephistopheles'in vücudu ritmini kaybetmeye başladı ve sonuna kadar devam etmek istediğini fark ettim. Sonra aynı harika ritmi tekrar yakaladı, orgazmın başlamak üzere olduğunu hissettim. Nefes nefeseydim. "Yaklaştım."

Micah, "O gelince sen de geleceksin," dedi. "Güven bana."

Mephistopheles, "Güveniyorum," dedi. İçime hızla girip çıkmak için mücadele ederken tepemde titredi ama hiçbir zaman çok derine inmedi, çok sert değildi, sanki içimdeki hassas noktayı hissediyor, üzerinden geçiyordu. Micah'nın sertliği arkamda dans etmeye devam etti. Sonra Mephistopheles bir kez daha içime girince doldum ve taşmaya başladım, çığlık attım ve kendimi öne ittim, sırtımı da Micah'ya dayadım. Micah kollarımı vücudumun yanlarında tuttu, aralarında mücadele ettim, vücudum zevkle büküldü. Mephistopheles son bir kez içime girdi. Tepemde titrediğini hissettim. Mephistopheles boşaldıktan sonra tekrar çığlık attım. Micah da arkamda titriyordu ve boşaldığını hissettim. Bir çığlık daha attım, ikisinin birden gelmesi çok güzeldi. Sonunda iki erkeğin ortasında kıvranan bir kütleden ibarettim. Micah başını geriye yasladı. Nefes nefeseydi ve kalbi göğsünü çekiçliyordu.

Mephistopheles dışarı çıkarken az kalsın üzerime yığılıyordu. Bunu hissedince biraz daha kıvrandım ve Micah arkamda bir çığlık attı. Mephistopheles kendisini benim ve Micah'nın üzerine bıraktı. Nefes almakta güçlük çekiyordu, Micah'dan daha çok zorlanmıştı çünkü daha çok hareket etmişti.

Asher bir çığlık attı ve kafamı çevirince boşaldığını gördüm. Nathaniel inebildiği kadar derine inmişti. Nathaniel vampiri kıvranan bir kitleye dönüştürdü ve sonra diğer adamın üzerinden kalktı. Nathaniel'ın gözleri de odağını kaybetmiş, dudakları aralanmıştı. Sanki Nathaniel da orgazm olmuştu.

Mephistopheles, "Şeytan," dedi.

Micah, "Ne?" diye sordu.

"Anita bana ne dediklerini sormuştu... Ailem bana Şeytan der."

Gözlerimi odaklayıp Mephistopheles'e baktım. "Mephistopheles'in hikâyedeki şeytan olduğunu biliyorum ama sana neden şeytan diyorlar?"

"İkiz kardeşimin ismi İyi Melek. Küçükken ismimin anlamını sormuştum. Annem bana oyundaki şeytanın ismi olduğunu söylemişti. Kardeşim, *ben meleğim, sen de şeytansın,* demişti. Öyle kaldı. Ayrıca, herhangi bir şey Mephistopheles'ten daha iyidir."

Güzel noktaya parmak basmıştı ama... "Öyleyse ikiz kardeşin Melek ve sen de Şeytan'sın?"

"Evet."

"Çocukken komplekse girmedin mi?"

Beni daha iyi görebilmek için iki denemede döndü. "İsimlerimize layık olup olmadığımızı mı soruyorsun?"

"Evet."

Gülümsedi ve yüzü aydınlandı. "İkizler içerisinde kötü olan mıydım, onu mu soruyorsun?"

Gülümsedim. "Evet."

Gülümsemesi kenarlardan soldu, gözlerinde çok ciddi bir ifade vardı. "Umarım değilimdir."

44

Atlanta'da yaşananların haberi, vampir topluluğunda insanlarınkinden çok daha hızlı yayıldı. Gücünü Jean-Claude'a vermekte isteksiz olanlar kendilerini birden yanımızda buldu. Ölümün Âşığı ve Karanlık Yolcusu, bizim günler veya haftalar boyunca uğraşacağımız şeyi birkaç saatte yapmıştı. Korkan vampirler, planı olan tek kişiden medet umuyordu. İnsanlar yeterince korkunca özgürlüklerini, haklarını ve her şeylerini güvende olmak için verirdi. Ölümsüz olmak bunu değiştirmiyordu. Yüzeyi kazırsanız vampirlerin altında da insanların olduğunu görürdünüz ve insanlar planı olan sakin bir lideri takip ederdi.

Planın ilk ayağı altın kaplanı bize bağlayabilmek için kaplanları benimle ve Jean-Claude'la tanıştırmaktı. Biz dediğim Micah ve ben, Jean-Claude ve ben, Jean-Claude ve Richard, biz ve Asher, ben ve Nathaniel ve Damian'dı,

hiçbirimiz yalnız değildik. Vampir dünyasının gücü ve yalnızlığı, sanki grup tabanlı şekil-değiştirenlerin tüylü dünyasıyla birleşip ortaya yepyeni bir şey çıkartmıştı.

Fakat Jean-Claude ve vampir dünyası söz konusu olunca bir sonraki adım bir partiydi. Büyük bir toplantıydı ama en güzel giysilerimizi giyeceksek bir parti sayılırdı yine de çok neşeli bir gece değildi. Jean-Claude'un yatak odasının kapısı açıldı ve korumalar, giyinmeme yardımcı olacak kadınları içeriye aldı.

Taş zeminden yüksek topukların sesi geldi. Kardinal podyumdaymış ve fotoğrafçılar resmini çekiyormuş gibi yüksek topukları üzerinde içeriye girdi. Kıyafeti 1920'lerden esinlenmiş gibiydi, boncuklu bir elbiseydi ama renkleri turuncuyla sarının bütün tonlarını barındırıyordu. Kırmızı saçları omuzlarına düşünce alevden bir elbise giymiş gibi göründü. Elbise kısa olduğu için krem renkli bacakları sonsuza kadar uzuyor gibiydi. Topuklularla birlikte boyu 1.80'den fazlaydı.

Meng Die, arkasındaydı ve üzerinde kısa, siyah, boyundan bağlı bir elbise vardı. Elbisenin yakası suni taşlarla süslenmişti. Ayağındaki siyah uzun topuklular, boyuna en az bir on santim katmıştı. Düz, siyah, parlak saçları yürürken sallanıyordu. Uçları kıvrık bu saçlar, çıplak beyaz omuzlarına düşüyordu. İkisi de sanat eseri gibi yapılmış belirgin bir makyaja sahiplerdi. Meng Die'nin kahverengi gözleri daha büyük ve egzotik görünüyordu. Kardinalse genç komşu kızı havasındaydı, demek ki düşündüğümden daha çok makyaj yapmıştı ama birçok erkek bunu anlamayacaktı. Tanrım, ben bile yüzüne sürdüğü şeylerin hepsini sayamazdım.

Bir elinde elbise kılıfının, diğerindeyse makyaj çantasının olduğunu görünce bundan rahatsız oldum. Meng Die de bir alışveriş poşeti taşıyordu.

"Süslenecek zamanımız yok," dedim.

Kardinal, "Bunu sen yapmayacaksın," dedi. Elbise kılıfını eline aldı ve fermuarını açtı.

Meng Die, "Huysuzluk yapma, Anita," dedi. Eğildi ve torbadan ayakkabıları çıkardı.

Kardinal, "Harika bir tenin var, çok fazla makyaja ihtiyacın yok, yirmi dakikada hazır olursun," dedi. Elbiseyi kılıftan çıkardı. Elbise, korktuğum kadar kısaydı ama esas sorun siyah kumaşın boydan boya tül gibi incecik olmasıydı. Arada bir ışığı yakalayan siyah pullar gözüme çarpıyordu, sanki eteğin ve korsenin üzerine gelişigüzel serpiştirilmişlerdi.

Meng Die, "Ah, bu kadar şaşırma," dedi. Uzun süre arandıktan sonra poşetin dibinden siyah bir külot çıkardı.

"Silahlarımı nereye koyacağım?" diye sordum.

Meng Die, "Bugün silaha ihtiyacın olursa işimiz bitmiş demektir," dedi. Külotu Kardinal'e uzattı.

"Anlayamıyorum," dedim.

Meng Die diz çöktüğü yerden bana baktı. "Anita, Jean-Claude'un kolunda içeriye girip bu elbiseyi satman gerek, hâlinle, tavrınla. Yapabilsem ben yapardım ama sevgilisi ben değilim." Son sözlerinde acı bir ton vardı, sanki sevgilisi olsaydı her şey çok daha kolay olacaktı.

Kardinal, "Kıyafetlerini çıkar," dedi.

"Bundan ne kadar nefret edeceğim?" diye sordum.

"Bugün bunları alabilmek için ne kadar uğraştık bilmiyorsun. Gündüz dışarıya çıkamadığımız için birilerini gönderdik. Korumalar işlerinde iyi olabilirler ama alışverişte

berbatlar. Getirdikleri paçavraları görmen gerek. Bunlar elimizdekilerin en iyisi, Anita. Elbiselerin büyük bir kısmı senin hatlarına uymaz. Bize olabilir ama göğüsler C'nin üzerine çıkınca güzel duracak bir kokteyl elbisesi bulmak zor oluyor."

"Elbiselerim var," diye itiraz ettim.

"Geçen sezondan kalma veya üç sezon öncesine ait. Üzerine oturuyorsa hiçbir şeyi atmıyorsun."

"Neden atayım?"

İki kadın birbirine baktı. "Diğer kadınların giydiklerini görene kadar bekle, o zaman anlarsın."

Jean-Claude'a baktım. "Etkilemek için buradalar, *ma petite*. En güzel giysilerini giymişler."

"Yeni elbiseleri bu kadar çabuk nereden bulmuşlar?" diye sordum.

Kardinal, "Zaten varmış," dedi. Gömleğimi kotumun içinden çıkartmaya başladı.

"Ben yaparım, ben yaparım," dedim.

"O zaman yap," dedi.

Meng Die, ayakkabıları elbisenin altına tutmuş uyumu inceliyordu. "Birçok kadın sezona girer girmez güzel bir elbisesi olsun diye hemen satın alır, Anita. Paran varsa bunu yaparsın. Bazı kadınlar senede bir veya iki kez gardıroplarını yeniliyor."

"Kıyafetlerimi seviyorum ve bazen sezon kıyafetleri çok çirkin oluyor." Omzumdaki askıyı çıkarttım, Jean-Claude'a uzatacaktım ama sonra fikrimi değiştirip Nicky'ye verdim. Gömleğimi çıkartabilmek için Kardinal'in ellerini uzaklaştırmak zorunda kaldım.

Kardinal, "Gördün mü, içinde güzel bir iç çamaşırı olacağını söylemiştim," dedi.

"Beğenmene sevindim," dedim. Sesimdeki öfkeyi gizlemeye çalışmadım.

Kardinal, "Erkekler gibi giyiniyor olabilirsin ama içindekiler hep güzel oluyor," dedi. "Buna güvendik."

Meng Die, "Korumalar iç çamaşırı alışverişi yapamazdı," dedi. Bir elinde ayakkabılar diğerinde elbise vardı.

Kardinal, "Acele et, Anita," dedi.

Acele etmek istemiyordum. Elbiseyi sevmemiştim.

Micah beni yanağımdan öptü. Üzerinde siyah bir takım vardı, yumuşak siyah deriden yapılmıştı. Gömleği beyazdı ve teni olduğundan daha esmer görünüyordu. Yaka ısırık izlerini göstermek için açık bırakılmıştı. Jean-Claude'un en iyileri kendine sakladığını göstermek için hepimiz ısırık izlerini gösterecektik. Hâlâ efendi olduğunu göstermenin bir yoluydu bu, her ne kadar kaplanlarla ilgili metafizik bağlantının büyük bir kısmı benden gelse bile.

"Bununla bir sorunun yok mu?" diye sordum.

"Anita, dün akşamdan ve Atlanta'da olanlardan sonra, bizi güvende tutacağını bilsem senin elbiseni bile giyerim," dedi. Jean-Claude bana baktı, hüzünlü ve durgun bir hâli olduğunu görünce elini tuttum.

"Elbisenin bizi güvende tutacağını bilsem ben de tereddüt etmem."

Micah beni öptü. "Anita, Sana daha önce herhangi bir şey için *sadece yap* dedim mi?"

Üzerinde düşündüm ve başımı iki yana salladım.

"Şimdi söylüyorum," dedi. Üzgün gibiydi.

"Bir şeyi mi gözden kaçırıyorum? Bilmediğim bir şey mi oldu?"

"Anita, öğleden sonra oldu. Hava kararana kadar altı saatimiz var. Kaplanlarla her ne yapacaksak gece yarısına kadar bunu yapmamız gerek."

"Ama Avrupa bizimle aynı zaman diliminde değil," dedim.

"Yerin altındaysalar, *ma petite*, konsey çok fazla uyumaz. Bizim karanlığımızı beklerler, kendilerininkini değil."

"Richard diğer odada ve üzerinde benden çok daha az şey var. Durumu kabullendi ve biz burada el ele tutuşurken o orada tek başına bekliyor. Sen elbisen çok şeffaf olduğu için krize girmek üzeresin. Anita, tatlım," elimi tuttu, "Richard kendisinden bekleneni yapıyor, sen daha azını mı yapacaksın?"

İç geçirdim. "Özür dilerim, haklısın. Ben bir yerlerimi göstermeyi pek sevmiyorum. Ah, lanet olsun, Micah. Sadece yabancılarla dolu bir odada neredeyse çıplak olmayı sevmiyorum."

"Bunun için üzgünüm ama güçlerimizi kullanmalıyız. Güçlerimiz de seks, kendilerini neyin vurduğunu bile anlamayacakları psişik yeteneklerimiz ve dobralık. Elbise seksi ama dobra." Gülümsedi. "Tatlım, sorun olmaz. Ben gidip diğer erkeklere yardım edeceğim, tamam mı?"

Başımla onayladım. "Tamam."

Micah, yanağımı tekrar öptü ve Jean-Claude'a anlayamadığım bir bakış attı, sonra koridorda gözden kayboldu. Ve ben bir anda itiraz etmeyi bıraktım. Micah'nın tavırları, mütevazılığın artık bir erdem olmadığını anlamama yardımcı oldu. Bu, bizim gecemizdi ve saat işliyordu. Son hamleden önce ne yapacaksak altı saatimiz vardı.

45

Getirdikleri külot, elbiseye gitmedi, ben güzel siyah bir sütyen ve kendi külotlarımdan biriyle idare ettim. Ayakkabıların topukları çok yüksekti ama tabanları topuklara oranla biraz daha genişti. Yanları gümüş kaplıydı, simsiyah bir elbisenin altında bu topuklular olunca uzaktan bakıldığında ilk fark edilen şey gümüş topuklar oluyordu. Meng Die torbadan çorapları çıkarttı, yürürken ayakkabıların ayağımı tahriş etmemesi içindi. Şeffaf elbise, siyah külotlu çoraplarla birlikte seksi bir iç çamaşırı gibi duruyordu fakat çorap giymezsem birkaç adım sonrasında nasırlaşacak yaralara sahip olacağımdan itiraz etmedim.

Kardinal, rekor bir hızla makyajı tamamladı. Gözlerimi daha büyük ve egzotik hâle getirdiğini görmem için bir ayna bile getirmişti. Ruj o kadar koyu ve zengin bir renk-

teydi ki sadece konuşmamı seyretmek bile dikkatleri dağıtacaktı. Tabii ki göğüslerim, yüzümden önce odadaki bütün heteroseksüel erkeklerin ilgisini çekecekti. Bir oda dolusu yabancının karşısına rahatlıkla çıkamayacağım kadar çok yerim açıktaydı ama itiraz etmedim. Micah haklıydı. Çenemi kapalı tuttum ve kadınların işlerini yapmasına izin verdim. Ayrıca, elbise hiçbir şeyi gizlemiyordu, göğüslerimin açıkta olması çok da büyük bir problem değildi. Elbisenin şeffaf olmasının ilgi çekici bir yanı da bütün vampir ısırıklarının görünüyor olmasıydı. Görev başında aldığım yaralar için de aynısı geçerliydi ama ısırıklar daha çok ilgi çekecekti. Sonuçta, hepsi tazeydi. Daha rahat olduğunu anladığımdan beri tanga giymeye başladığım için kalçam açıkta sayılırdı ama en azından önüm siyah bir dantelle kapanıyordu. Dekoratif bir biçimde çıplaklığı gizleyen başka tangalarım da vardı. *Daha kötüsü de olabilirdi,* diye düşündüm.

Silahlarımı Nicky, Wicked ve Truth arasında dağıttım. Zaten benimle Jean-Claude'un yanında olacaklardı. Tek takım, ucunda tılsım olan altın bir zincirdi. Silahlarım veya haçım olmadan kendimi çıplak hissediyordum. Gerçi Jean-Claude kaplanları ehlileştirmek için ciddi vampir güçleri kullanacağından üzerimde kutsal bir nesne taşımak iyi bir fikir değildi.

Kaplanlarla işimiz bitene kadar Jake ve altın kaplanlar dışarıda olacaktı çünkü içimizde casuslar olduğundan emindik. Harlequinler bile herkesin maskesiz hâlini bilmedikleri için kimse diğerinin neye benzediğini bilmiyordu, bu yüzden Jake korsanlarla karşılaşsa bile fark etmeyebilirdi. Harlequin'i etkili kılan şeylerden biri de buydu.

Büyük yemek salonu, hayatına, yasakların yaşandığı dönemde gizli bir meyhane olarak başlamıştı. Duvarlarda gaz lambaları olan devasa doğal bir mağaraydı, lambalar her şeyi yumuşak ve sıcak bir ışıkla aydınlatıyordu. Büyük masa odanın bir kenarına çekilmişti ve üzerinde mumlar vardı, içerideki ışık kaynakları lambalar ve mumlardan ibaretti. Her şeyi görecek kadar ışık vardı gerçi ama bütün eşyalar yumuşak kenarlı olduğundan içerisi bir sürü gölgeyle doluydu. Oda sanki hem aydınlık hem de karanlıktı.

Bu bir kokteyl partisiydi. Herkes elinde içecekleriyle ayakta dikiliyor, ordövrlerin tadına bakıyor ve sohbet ediyordu. Kokteyl partilerindeki havadan sudan sohbetlerden nefret ederdim çünkü bu konuda çok iyi değildim ama hayatımdaki erkekler bu konuda iyiydi. Jean-Claude, Micah, Nathaniel, Asher veya Jason yanımda olduğu sürece gülümseyip onaylayarak durumu idare edebilirdim. Bunu yapabilirdim.

Damian da benim gibi bu konuda kötüydü, bu yüzden Kardinal'in kolundaydı. Birbirimize el salladık.

Kaplanadam ve Las Vegas'ın Efendisi ile Beyaz Kaplan Kraliçe Bibiana'nın oğlu Victor ile karşılaştığımızda Jean-Claude'un kolundaydım. Victor uzun boylu, geniş omuzlu ve kısa kesilmiş beyaz saçlarıyla çok yakışıklıydı, sanki saçlarına tel tel şekil verilmişti. Takımı pahalı ve özel dikimdi, neredeyse Micah'yınki kadar güzel duruyordu ama biraz farklıydı çünkü Victor da Richard gibi daha yapılıydı. Victor'ın kaplan gözleri, zengin ve koyu bir maviydi, Crispin'inkinden daha maviydi. Victor'ın gözleri hoşuma gidiyor, aslında beyaz kaplanım adamın her şeyini seviyordu. Elimi uzatınca tuttu ve bana dokunduğu anda bunu yapmamış olmasını istedim. Gücü tenimin üzerine sıcak

bir sıvı gibi aktı. Bir an için nefes alamadım. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Elimi bırakırken titreyerek nefes verdi. Elimi bırakması kolay olmamıştı anladığım kadarıyla.

Bir kahkaha attı ve silkelenip kendine geldi. "Hayal mi görüyorum yoksa bir sene öncesine göre daha mı büyüleyicisin?"

"Teşekkürler, bilmiyordum." İçimdeki beyaz kaplan adama dokunmak istiyordu. Farkında olmadan öne doğru bir adım attım. Victor geri adım atmak üzereyken kendine hâkim oldu.

"Bizi tanıştırmayacak mısın?" Bir kadın bazılarının yaptığı gibi sahiplenircesine Victor'a yaslandı. Beyaz kaplanım bundan hoşlanmadı ve bir an için içimden Victor'ı bana aitmiş gibi işaretlemek geldi. Adamla iki kez karşılaşmış, iki kez birlikte uyumuş, sadece bir kere seks yapmıştım. İşaretlemeye hakkım yoktu ama bunu yapmam gerekmiyor muydu? Lanet olsun, bilmiyordum.

Kadının uzun soluk bukleleri vardı, rengi neredeyse beyazdı ama uçlarında yer yer altınsı kahverengilikler göze çarpıyordu. Beyaz kaplanının çizgilerinin altınsı kahverengi olduğunu anladım. Bibiana gibi dolgun hatları vardı ama neredeyse ondan otuz santimetre daha uzundu. Bunun bir sebebi uzun gümüş topuklulardı, yine de bacakları benimkilerden daha uzundu. Elbisesiyse gümüş rengiydi, hem üzerine yapışıyor hem de hareket ederken dalgalanıyordu. Benim gibi altına bir sütyen giymiş olmalıydı, aksi hâlde elbise böyle durmazdı.

Gözleri griye yakın soluk bir maviydi ama irisin etrafındaki siyah çizgi, büyük gözlerine çekilen kalemle çok güzel duruyordu. Etki şaşırtıcıydı, hatta bana bile güzel geldi.

"Julia, bu Anita Blake, Jean-Claude'un leydisi."

Elini uzattı. Tırnaklarına French manikür yapılmıştı. Kardinal benim tırnaklarımın ümitsiz vaka olduğunu söylemişti. Ben tırnaklarımı pek umursamazdım. Gülümsedim ve elimi uzattım.

Elimi tuttuğu anda gücü içime aktı. Beyaz kaplanım birden alevlendi ve derimi zorlayarak kükredi, sadece beni parçalamaya çalışmıyor aynı zamanda beyaz bir hayalet gibi etrafımı kuşatmaya çalışıyordu.

Julia elini geri almak istedi ama kaplanım içine aktı. Kaplanının tadını aldım, soluk çizgilerini gördüm, kraliçe olmadığını anladım. Bana tokat atmak istedi ama diğer kolumla vuruşu karşıladım.

"Bırak," dedi. Sesinde korku vardı. Korku, yiyecek demekti. Korku, zayıflık demekti.

Elini bırakmak istedim ama Jean-Claude yanıma geldi. "Bunu o başlattı, *ma petite*, sen bitirmelisin."

Yüzüne baktım, kaplanım da baktı.

"Sana meydan okudu, cevap ver."

Kadının arkasındaki Victor'a baktım, kadına dokunmamak için geri çekilmişti. "Meydan okumaya cevap vermelisin, Anita. Ya kraliçesindir ya da değilsindir."

Hafif direnç sanki eriyip yok oldu. Kazanmak için oynamamız gerekiyordu.

"Bırak," dedi.

"Haydi," dedim. Ağzımdan çıkanlar insan sözcükleriydi ama tavrım insan gibi değildi. Beyaz kaplanım Julia'nın gücüyle beni denediğini biliyordu. Bu, ancak karşınızdaki kaplanın sizden daha zayıf olduğunu düşünürseniz yapacağınız bir şeydi. Julia hatasının bedelini ödemek üzereydi.

Victor ve Jean-Claude biraz daha geri çekildi. Diğer beyaz kaplanlar etrafımızda daire çizdi. Beyazın ötesindeki kaplanların uğultusunu duyabiliyordum fakat şimdi tek istediğim, tek ihtiyacım olan beyazdı. Aynı anda birden fazla renk olmazdı.

Doğaüstü gücünü kullanarak beni kendine çekmek istedi ama benim favori sporum judoydu, avantaj sağlamak ve denge kurmak konusunda iyiydim. Beni çekti, öne doğru gittim, birden üzerine çullandım. Eli hâlâ elimdeydi. Ayağımı ayağının arkasına soktum ve diğer elimle kadını kendime çektim ve onu yere düşürdüm. Nasıl düşeceğini bilmiyordu, sert bir biçimde zeminle buluştu. Birden tepesine çıktım, bileklerini tuttum ve ellerini etkisiz hâle getirdim. Kadını yerde tutmak için sadece gücümü kullanmıyordum, birinin yerde kalmasını sağlamanın başka yolları da vardı.

Üzerine eğildim, nefeslenmeye çalışırken yüzüm tepesindeydi. Fakat gözlerinin fal taşı gibi açılmasına ve çığlık atmasına sebep olan benim yüzüm değildi. Kaplanımınkiydi. Beyaz ve sıcak enerjiyi Julia'ya gönderdik. Güzel gözleri arasından girdik ve kaplanını açığa çıkarttık. Rosamond'un aslanının açığa çıkışı gibi derisinin üzeri zarif bir biçimde tüylerle kaplandı, çok fazla sıvı çıkmamıştı. Bir saniye önce bir insandı, bir saniye sonraysa gri-siyah gözleri olan kaslı ve tüylü bir yüze sahip oldu.

Altımda duruyordu ve üzerinde hâlâ gümüş renkli elbisesi vardı, ayakkabılarıysa parçalanmıştı. Gözlerini kırpıştırdı, alınlarımızın birbirine değmesi için öne eğildim. Hâlâ ellerini tutuyordum. Yanağımı tüylü yüzüne değdirdim. Altımda kaskatıydı ama sonra yüzünü bana değdirerek mırladı.

Diğer beyaz kaplanlar da teker teker yanımıza geldiler, yüzlerini bana ya da Julia'ya değdirdiler. En son gelen Victor'dı. Çömelmedi. Diğer beyaz kaplanlar ayakları dibindeyken beni kollarına aldı. Şimdi kaplanını görebiliyordum, beyaz ve çizgisizdi. Büyük beyaz yaratığı içime girdi ve benim yaratığım da kabardı, Victor'ınki gibi beyaz ve çizgisizdi. Sanki sıcak ve harika bir ateşin ortasında sadece ikimiz vardık, ayağımızın dibindeki kaplanlar bu ateşi besliyordu. Vücuduma doladığı kolları güçlüydü, çok güçlüydü. Enerji büyüdü, yoğunlaştı, zenginleşti, sonunda ağzı ağzıma değdi ve güçlerimiz birbirinin içine aktı. Sanki yaratıklarımız yer değiştirdi, birbirleri içine geçtiler ve tek bir varlığa dönüştüler. Sonra bir sürü varlığa dönüştük. Etrafımdaki bütün kaplanları hissettim, hepsi yakıttı, hepsi enerjiydi, hepsi benimdi.

46

Bu enerjiyi diğer kaplanların üzerine yolladım. Cynric beyaz kaplanların kıyısındaydı ve güç üzerine akınca mavi kaplanım bizden olduğunu anladı. Cynric çok kolay bir lokmaydı. Bu yüzden de güç, bir an için tereddüt etti ve daha zor hedefler bulmaya gitti.

Domino yarı siyah yarı beyaz bir kaplandı, yarısı benim -bizim- irademize boyun eğmeye meyilliydi. Bir an için, *çok kişilikli olmak böyle bir şey midir acaba,* diye düşündüm. Zamirlerin içinde kaybolup ne yaptığını bilmemek ve diğerlerinin ne yaptığını anlamamak gibiydi. Korkmam gerekirdi ama korkmadım. Korkamayacağım kadar güzel bir histi bu.

Kara kaplan Domino'yu doldurdu ve beyaz kaplanların üzerine çıkıp tenime değdi. Bana dokunduğu anda başka bir koku daha aldı. Kendisine ait, bize ait bir şey vardı bu kokuda.

Güç dışarıya doğru genişleyip klansız kaplanları buldu, saldırılardan sağ kalanlardı bunlar. Güç, sıcak bir rüzgâr gibi aralarından geçti, kaplandılar ve tatları güzeldi. Fakat siyah kaplanım bir şey arıyordu, çağırabileceği bir şeyin peşindeydi.

Aradığımızı karşı duvarın dibinde bulduk. Çok uzun boylu veya sevimli değildi, Meng Die gibi düz ve parlak siyah saçları vardı fakat bu kadınınkiler daha uzundu, belinden aşağıya kalçasına kadar iniyordu. Kısa Uzakdoğu elbiselerinden birini giyiyordu, elbisesi koyu maviydi. Gözleri uzaktan bakınca kahverengi ve insan gözü gibiydi ama güç gerçeği biliyordu, siyah kaplan gerçeği biliyordu. Güce ve kaplana lenslerden bahsettim ve kadına daha yakından baktık. Gözlerini görmek istiyorduk.

Domino ve Cynric gibi yanından geçip gitmek istedim ama duvarın dibinde kaldı. Ben -biz- kadına odaklandık ve yine de bize gelmesini sağlayamadık. Victor beni yere indirdi, ellerden ve vücutlardan denizin içinden geçip diğer kaplanları geride bıraktım. Kadına doğru yürüdüm. Diğer kaplanlar hızlı bir tekne geçince yarılan su gibi bana yol verdi, kadını duvarın dibinde yalnız bıraktı.

Dudakları benimkiler gibi koyu kırmızıya boyanmıştı, gerçi ben rujumun büyük bir kısmını Victor'ın ağzında bırakmıştım. Dudakları aralandı, nefes alıp verişi hızlandı, nabzı şiddetlendi, bunların sebebi gücün çağrısını reddetmesiydi. Bize karşı diğerlerine oranla daha çok dayanabilmesi onlardan daha güçlü olduğunu gösteriyordu.

Kadına doğru yürüdüm. Siyah kaplanın enerjisi beyazın gücü üzerinde gezindi, maviye atladı; her bir renk büyüdü ve diğerinin gücüyle beslendi. Siyah kaplan karanlık ve

bulanık bir figürden ibaretti, etrafımda somutlaştı. Sanki ben, Anita, içinde duruyordum. Elimi uzattım ama etrafında devasa siyah bir pençe vardı.

"Yapma," diye fısıldadı.

"Siyah bir kaplansın," dedim. Sesim yankı gibi çıktı, sanki sözlerim etrafımı kuşatan formdan sekmişti.

"Evet," diye fısıldadı.

"Kendini gizliyorsun, bir saldırıdan sağ çıkmış gibi görünüyorsun," dedi.

"Evet."

Elimi uzattım. "Elimi tut."

Ellerini yaslandığı duvardan çekip öne uzattı. Ellerine, bana dokunmaması gerektiğini hatırlatmak için vücudunun ağırlığına ihtiyacı vardı sanki. "İstiyorum."

"O zaman yap. Dokun bize." Elimi öne uzattım. Ben elimin etrafını kuşatan siyah pençeyi görüyorsam kadın da görebiliyor muydu?

Parmakları bizimkilere dokundu. Elini tuttum, kendime çektim ve siyah kaplanım onun derisinin üzerine aktı, koluna geçti ve yaratığını buldu. Sanki başıboş bir kedi bulmuş fakat sonra kocaman bir kaplana dönüştüğüne şahit olmuştum. Gücü içime akmadı, beni altında ezmek isteyen bir tsunami dalgası gibi yükseldi.

Dizlerimin üzerine çöktüm ama eli hâlâ elimdeydi. Vegas'taki Bibiana'nın güçlü olduğunu düşünürdüm, oysa Bibiana bile böyle değildi. Bir şekil-değiştirenin böylesine güçlü olabileceğini düşünmemiştim. Daha çok bir vampir gibiydi, bunu fark edince gerçeği anladım. Birine aitti. Eski birine aitti ve o eski biri şekil-değiştireni kullanarak gücünü açığa çıkartıyordu.

Dişlerimi sıktım. "Hile."

"Beni de diğerleri gibi ehlileştiremiyor musun?" diye sordu. Dalga geçer gibiydi.

Siyah kaplanım uzandı ve Domino'yu buldu. Bana ve kaplanıma geldi, titreyen bir enerji yumağı gibiydi.

Kadın arkama baktı. "Ona yardım etme, kardeşim."

Domino, "Sen benim kardeşim değilsin," dedi. Yanıma diz çöktü. Ellerini omuzlarıma koyduğu anda, tenin tene değmesiyle, canlı bir tele dokunmuş gibi hissettim. Güç içimde çatırdadı ve kadının içine atladı. Kadın bir çığlık attı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü, ellerimizi birleştirip gücümüzü akıttık.

Yüzü yüzüme çok yakındı, elim ipeksi saçlarının arkasındaydı. Yüzünde hem korku hem de ihtiyaç vardı. Yanında başka bir siyah kaplan olmadan çok yalnızdı. Diğerlerinin renkleri vardı fakat kadının yoktu. Bizim kokumuzu içine çekti çünkü ev gibi kokuyorduk. Binlerce yıldır aradığı şeydik. *Ardeur*'ün gerçek gücü buydu, zihninizin, kalbinizin ve ruhunuzun içini görebilir, en çok istediğiniz şeyi algılayabilirdi. Benim vereceğim şeyin en çok istedikleri şey olduğunu düşünürlerdi. İnsanlar, kalplerinden geçen en büyük arzuya nasıl karşı koyabilirlerdi?

Domino kollarını bana doladı ve kadını birlikte tuttuk, öpmek için kadını kendime çektim. "Efendim, yardım et." Benimle konuşmadığını anlamadan dudaklarım dudaklarına dokundu.

Vampir efendisi gücünü içime akıttı, ben bir nekromensır veya başka bir vampirmişim gibi değil, çağırdığı siyah kaplanmışım gibi davrandı çünkü çağırdığı yaratık buydu. Sadece kaplanı değil, çağırdığı kaplanı olmamı istiyordu.

Kaplanım hırladı, devasa ve siyah bir yaratıktı. Vampir bir kahkaha attı. Kahkaha ağzından çıkıp gırtlağımdan aşağıya inmeye çalıştı ama ben kadını öptüm. Öptüm çünkü kollarımda yumuşak ve kırılgandı. Kadını öptüm çünkü Domino sırtımda sağlam duruyor, kollarıyla ikimizi birden kuşatıyordu. Bana sadece siyah kaplanının değil beyaz kaplanının gücünü de veriyordu ve diğer taraftaki vampir buna henüz hazır değildi. Sendeledi, metafiziksel bir şeydi, iki kaplanım kadının ağzının içine aktı, kadını vampire bağlayan parıltılı gücü kuşattı.

Bir an için vampirin şaşkın yüzünü gördüm. Yakındaydı, kadını bir Truva atı gibi içimize sokmuştu. Hayır, içimizden birinin kaplanla arasındaki bağ için tehlike olabileceğini düşünmüyordu. Hem soluk hem de esmerdi, sanki hayatına çok koyu tenle başlamış ama teni geçen zamanla solmuştu. Sanki yüzyıllar geriye sadece kemik ve kan bırakmaya çalışmıştı. Gözleri kahverengi değildi, siyahtı, saçları kısa kesilmişti ve kıvırcıktı, dudakları dolgundu. Kollarımdaki kadını öptüm ama bunu yaparken vampiri düşündüm. Öpücüğümü hissetmiş gibi elini dudaklarına götürdü.

Kadın elleriyle bana ve Domino'ya dokundu, ağzı ağzımla beslendi, dudaklarından hevesli sesler çıktı ve içime aktı. Kadını yere yatırdım, bacaklarını belime doladı, öpücüğümüz büyürken parlak kırmızı ruju kan gibi yüzümüze bulaştı. Elbisesi kalçasının yukarısına çıktı, kalçası çıplak ve soluktu. Bedenini bedenime bastırırken elbisesinin altına bir şey giymediğini ispatladı.

Normalde bunun beni korkutması gerekirdi ama Jean-Claude, Richard, Nathaniel, Damian ve Micah yanımday-

dı. Kadınları seviyorlardı. Beni sakinleştirdiler ama siyah kaplanım kadının güzel olduğunu çoktan anlamıştı.

Ardeur altındayken hiç bu kadar kontrol sahibi olmamıştım. *Ardeur* sonuçta bir silahtı. Sonra beklemediğim iki şey oldu. Gücünü içime o kadar sert bir biçimde soktu ki kadının ağzı ağzımdan ayrıldı. Sanki kendisinin olamayacaksa şekil-değiştireni öldürmeyi yeğliyormuş gibiydi fakat kadın çağırdığı hayvandı ve kadının ölmesi, ikisinin de ölmesi anlamına gelebilirdi. Sonra güç göğsümde patladı, kadını öldürmek istemediğini, benimle birlikte ehlileştirmeye çalıştığını fark ettim. Sonra acıyı ve saf iradeyi kullanarak, çok uzun bir zaman önce yaptığı gibi kontrolü ele almak istedi. Ben şiddetten çok daha güzel bir şey teklif ettim.

Kalçamı kadına dayadım, kadını altıma sıkıştırdım. Yaratığımı zarar vermek için değil zevk vermek için içine soktum. Kontrolü elimde tutacağımı düşünüyordum ama kadınlara alışkın değildim. Bazılarını getirmenin diğerlerinden daha kolay olduğunu anlamadım. Bir an için seksin kıyısında geziniyor, seksi kullanarak vampirin yüzlerce yıldır kullandığı tehdidi savuşturuyorduk, sonra orgazmı beni yakaladı. Ben kadına ve vampirle olan bağlantısına çok yakın olduğum için kaçamadım. Zamanında geri çekilemedim, ayrılamadım, zevkinin tadını çıkarttım ve zevk yayılırken Domino'nun ağırlığı üzerime çöktü. Ağırlığı beni kadının üzerine biraz daha bastırdı ve kadın altımda kıvranmaya başladı.

Efendisinin yatağın yanına düştüğünü, bir eliyle yatağa tutunmaya çalıştığını gördüm. Kadının hissettiğini hissetmemeye çalışıyordu. Sadece zevk değildi; zevki hissediyordu, kaçtığı şey bir kadının zevkiydi. Gücüyle kadını tekrar

incitmek istedi ama acı kadının konsantrasyonunu bozduğu gibi zevk de vampirinkini bozdu.

Domino yanımda dizlerinin üzerindeydi. Bir an için kadının yüzüne baktım. Gözleri odağını kaybetmişti, altımda hareketsizdi. Omzumun arkasında gördüğü bir şeye fısıldadı. "Lütfen."

Domino külotumu bir kenara sıyırdı, daha ağırlığını bana vermeden onun çıplak olduğunu anlamıştım. Uzak otel odasındaki vampir bağırdı. "Hayır!"

Altımdaki kadın fısıldadı. "Evet."

Domino doğru açıyı yakaladı. Yardımcı olmak için kalçamı hafifçe kaldırdım, vücudumu uzaklaştırınca kadının yüzünde beliren hüznü gördüm. Diğer odadaki vampir zafer kazandığını hissetti. Lanet olsun. Ellerimi uzattım ve kalçasını havaya kaldırdım. Bana gülümsedi ve kalçasını havaya kaldırdı, bacaklarını sıkı sıkı belime doladı, vücudunu vücuduma bastırdı. Domino içime girmeye başladı. Bunu hissedince bir anlığına konsantrasyonumu kaybettim, başımı öne eğdim, içime girerken ürperdim.

Vücudunu öne iterken elimi yere koyup destek almak zorunda kaldım. Bir elim hâlâ kalçasındaydı. Vücudunu vücuduma bastırıyor, tenime mümkün olduğunca temas etmeye çalışıyordu. Domino içime girdiğinde zaten ıslaktım, sıkıydım ama ıslaktım. Bu sayede ritmi daha kolay yakaladı, uzun ve derin vuruşlarla içimdeki hassas noktayı okşadı. Kollarını yere koydu ve vücudunu hafifçe kaldırarak Domino arkamda ritmik bir biçimde salınırken o da önümde bana kalçasını değdirerek aynı ritmi yakaladı.

Ben de kendi ritmimi yakaladım ve aralarında sıkışıp kaldım, hem Domino'ya hem de kadına yardımcı olmaya

çalışıyordum. Yine herkesten önce orgazmı buldu. Vücudu altımda titredi. Ben kadını sabit tutarken Domino'nun da ritmini hızlandırdığını fark ettim. İçimde bir sıcaklık büyümeye başladı.

Vampir son bir kez kadını geri almak istedi. Gücünü topladığını hissettim, kaplanım ve ben adamı hiç sevmemiştik. Altımdaki kediye acıdan başka bir şey vermemişti. Gücünü son bir kez odakladığını hissettik. Kadının gözleri korkuyla fal taşı gibi açıldı, sanki darbenin geleceğini hissetmişti. Siyah kaplanı metafizik bağlantıdan gönderip adamı kendi oyunuyla yenmek istiyordum ama Domino bir kez daha gitti geldi, kendimi kadının üzerinde kıvranırken buldum. Hâlâ temas ettiğimiz için bize katıldı, birlikte tiz ve uzun bir çığlık atarak orgazm olduk, sıcaklık üzerimize yayıldı. Bütün bu zevki vampire verdim ve kadınla arasındaki bağın koptuğunu sezdim. Kadın artık benimdi, tamamen benimdi. Üçümüz birden kendimizi bıraktık ve kadın altımızda kaldı. Zihni sıvımsı bir mutlulukla yıkandı. Vücudu benimki gibi gevşekti ve zevkten kemiksizleşmişti. Kafamın içinde üç birden kalp gümbür gümbür atıyordu. Sonra zihni birden bana açıldı. Bilmemi istiyordu.

Efendisi Harlequin'den biriydi, çağırdığı hayvanla arasındaki bağın kopmasındansa şekil-değiştirenin ölmesini yeğlerdi. Kadını casusluk yapması için göndermişti çünkü Harlequin'le Vampir Konseyi arasında bağ yoktu. Karanlıkların Anası'ndan kaçıyorlardı. Bu bilgilerin ışığında zevk solmaya başladı ve sonra bir sır daha açığa çıktı.

Saldırılardan kurtulan kaplanlardan biri altın bir kaplandı ve diğer bir Harlequin'in çağırdığı hayvandı. Efendisi daha nazikti. Jean-Claude'un gerçekten Karanlık'ın karşı-

sında durup duramayacağını, Kaplanların Efendisi olup olamayacağını anlamak için gönderilmişti. Zihnime yüzünü gösterdi. Adama ihanet etti çünkü ne adam, ne de efendisi kadına yardım etmek için yüzlerce yıldır bir şey yapmamıştı. Efendi ve köle arasındaki bağa saygı duyuyordu, her ne kadar binlerce yıldır efendisi tarafından şiddet görse de.

"Piçler," diye fısıldadım.

"Evet," dedi.

Bir şey söylemek zorunda değildim. "Jean-Claude," diye düşündüm. Bildiklerimi gösterdim. Harlequin kelimesini duyunca önce korktu ama sonra Wicked, Truth ve fareadamların bir kısmını araştırmaya gönderdi. Hangi adamı istediğimi biliyordu çünkü bizde yüzü vardı. İsmini de biliyordum. Yiyu. Anlamı Yeşim'di. Kara Yeşim.

47

Birkaç dakikadır diğer casusumuza tepeden bakıyordum. Düz saçları kısa kesilmişti ve soluk, belirsiz bir rengi vardı. Sanırım boyanmıştı. Gözleri soluk kahverengiydi, neredeyse aslan kehribarıydı. Beni kesen kaplanadamın gözlerini hatırladım. İnsan formunda kahverengi gözleri vardı. Ama kaplan formunda birçok kaplan gibi sarı ve turuncu gözlere sahipti. Altınların sadece bir kısmı mı göz rengi değiştiriyordu? Gözler hafif çekikti ve kemik yapısında egzotik bir şey vardı ama Jade gibi Çinli geçinemezdi.

Başımı iki yana salladım. "Kadın kadar eski değilsin."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu. Sesi de vücudu gibi zarifti. Eski kaplanların büyük bir kısmı gibi iri değildi. Benden uzundu ama zaten erkeklerin büyük bir kısmı benden uzundu.

"Daha gençsin gibi hissediyorum," dedim.

Metal kelepçelerin içinde kıvrandı. Kanun adamlarının doğaüstü güçlere sahip olanlar üzerinde denedikleri yeni bir kelepçeydi bu. Bizden birçoğu denemiş, kelepçeler şimdiye kadar dayanmıştı. Wicked bir eliyle kaplanın omzuna dokundu, diğer elinde silahı vardı. Kaplan pes etmiş, kendisini yakalamalarına izin vermişti. Fakat Harlequinlerden biriydi ve bunun bir anlamı olmalıydı.

Truth'un elinde kısa bir kılıç vardı. Kardeşler hazırlıklıydı. Yanımda oldukları için kendimi güvende hissettim. İsminin Topaz olduğunu biliyordum. Derin ve altın tonundaki tenine çok uygun bir isim olduğunu biliyordum. Jade sayesinde bir sürü şey biliyordum.

Bir kadın, "Altın kaplan değil," dedi. Dizlerinin üzerindeki adamdan bir adım uzaklaştım, sesin kime ait olduğunu görmek için kafamı çevirdim. İki dişi kırmızı kaplandan biriydi. Bunun, yüzünü çevreleyen kırmızı saçları omuzlarına kadar iniyordu. Siyaha yakın bir koyu kırmızıydı bu saçlar. İnsanlar, boyatmadıkları sürece bu renkte saçlara sahip olamazlardı.

Kadının derisi ve saçları diğer kaplanlarınkinden daha koyuydu. Karşılaştığım ve yanlışlıkla kontrol altına aldığım ilk kırmızı kaplan Alex'ten bile koyuydu. Bu akşam her ne yapacaksam kazayla olmayacaktı. Kaşları siyahtı ve siyaha yakın kırmızı saçlarıyla uyumluydu. Gözleri alev sarısı ve turuncusuydu, uzaktan bile rengi belli oluyordu. Neye baktığınızı bilmiyorsanız eğer, beyaz kaplanlar, insanlarla karışabilirdi ama bu alev renkli gözleri kimse insan zannetmezdi.

"Altın kaplan değil," diye tekrarladı.

"Neden?" diye sordum.

Kınarcasına bir ses çıkarttı, kollarını özel tasarım parlak elbisenin göğsünde birleştirdi. Koyu kırmızının kadın için uygun bir renk olmadığını düşündüm ama bana sormamıştı. "Altının hepimizi kontrol etmesi gerekir. Bu odada gerçek bir altın kaplan olsaydı iradesine girerdik. Ben bir şey hissetmedim. Sadece kendini başka bir şey zanneden bir kaplan."

Güzel noktaya parmak basmıştı. Dizlerinin üzerindeki kaplandan çok fazla enerji almıyordum. Jade'in anılarına güveniyordum ve bunun başka da güvenebileceğim bir veri yoktu elimde. "Bütün kaplanları kontrol etmesi gerekiyorsa metafizik kaslarını zorlamasını gerçekten ister misin?"

"Yerdeki gösteriyi beğendim ama ben kadınların buraya Jean-Claude için gönderildiğini sanıyordum. Ben kadınlarla birlikte olmam." Sanki kötü bir şeymiş gibi söyledi.

Bir hareketlilik oldu ve Jade şimdi Domino'nun yanında dikiliyordu. Kadın bakışlarını kaçırdı, duruşu, yüzüne bir tokat yemiş gibiydi. Kadınlar genelde benim tercihim olmazdı ama Jade'le yaptıklarımdan pişman değildim. Şimdi bile Jade'e dokunmak istiyordum, kendimi tutmadım ve elimi uzattım. Derisinin kokusunu düşündüm.

Bana bakıp gülümsedi, acısını hissetmeyi zorlaştıran utangaç ve memnun bir gülümsemeydi. Elimi tuttu ve kendini bana bıraktı. Topuklularla yeterince uzun olduğum için benim erkeklere sığındığım gibi Jade de bana sığındı.

Kırmızı kaplanın yüzündeki tiksinmeyi görünce gülümsedi. Bu hiç hoşuna gitmedi. "Diğer kaplanlar üzerindeki gücü hissettim ama kırmızılar daha sağlam malzemeden yapılmıştır."

"Sen kimsin?"

Victor, "Reba," dedi. "Kırmızı Kraliçe'nin kızı."

"Ben ağabeyini bekliyordum," dedim.

"Alex gazetenin bir işi için ülke dışında. Sen ve efendin çağırdı diye bütün planlarını iptal etmeye çalışıyor." Yaptığı çok saçma bir şeymiş gibi söyledi.

Yanındaki adamlara baktım. Birinin uzun kırmızı saçları omuzlarına düşüyordu. Reba'nınki kadar koyu renkli değildi, uçları biraz siyahtı. İsmi Hunter'dı, saçları okulda kırmızı olduğu söylenen renkteydi. İnsanların saçları bu renk de olmazdı. Gözleri saf sarıydı ve bana bakarken mum ışığında aydınlandı. Elini kaldırdı ve el sallayıp gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Alex olsa daha iyiydi çünkü Hunter'la zaten yatmıştım. Odada bunu az sayıda erkek için söyleyebilirdim.

Reba, "Onunla flört etme," dedi. Sesi odada bir kamçı gibi şakladı. Hunter bana bakmadı. "Ben bunun için burada olduğumuzu sanıyordum."

"Annem gitmemizi istedi ama burada dominant kırmızı benim, ben hayır dersem hayırdır."

Jade'e sarıldım ve şakağına yumuşak bir öpücük kondurdum, sonra kadını Domino'nun yanına gönderdim. Önümdeki kaplana baktım. "Hemen döneceğim."

Odanın ortasına doğru yürüdüm ve elimi uzattım. Vegas'ta birlikte olduğum herkeste işe yarayacağını biliyordum. Çok dramatik olmak zorunda değildi. "Hunter," dedim. "Bana gel."

Gülümsedi ve itaat etti.

Reba diğerlerinden kardeşini tutmalarını istedi. "Onu büyülemesine izin vermeyin."

Kırmızı kaplanım içimde daireler çizmeye başladı, kafasını kaldırdı, sanki kaçış yolu arıyordu. Kükredi ve havayı kokladı. Sesi içimde yankılandı ve ikimiz de kırmızı kaplanları istiyorduk.

Biz, kaplan ve ben, Hunter'ı tutan iki adama baktık. İkisinin de saçları kısaydı. Birinin saçları dalgalıydı, biraz daha uzarsa yumuşak dalgalarla kadınsı bir biçimde omuzlarına düşecekti. Reba'yla erkeklerden birinin derisi, kızıl insanlarınki gibiydi, şeftali ve krem rengiydi, saçlarının kırmızısı siyahtan çok turuncu barındırıyordu. İki erkeğin de gözleri neredeyse saf sarıydı. Kardeş veya kuzendiler, kemik yapıları birbirine benziyordu ve yüzleri yanaklarına doğru biraz fazla uzundu. Hunter'ın yüzünün de benzer bir şekli olduğunu fark ettim, gözleri sapsarıydı. Klanlarda aile içi evlilikler ne kadar sık yaşanıyordu?

İkinci adamsa biraz daha farklıydı. Saçları soluk bir kırmızıydı, düzensiz dalgalar hâlinde kulaklarına kadar iniyordu. Sanki diğer adamın saçlarının biraz daha uzun hâliydi. Kıvırcık veya dalgaları uzatması hep çok zor olurdu. Bir dönem saçlarınıza hiçbir şey yapamazdınız ve görünüşü hiçbir şeye benzemezdi. Gözleri griydi ve içinde biraz da yeşil vardı, ışığın altında parıldadı. En güzel yüz bu erkeğinkiydi. Kedi yavruları arasından birini seçmeye çalışmak gibiydi. Aramızda çok kötü bir şey yaşanmadığı sürece seçtiğim kedi yavrusuyla seks yapacaktım.

"Bizim efendimiz sen değilsin, Anita Blake. Herhangi birimizin senin için bu odanın diğer tarafına geçmesini bile sağlayamazsın. Annem bizi gönderdi çünkü bütün kaplanlar öyle istedi ama o da benim gibi senin tahtımıza göz diken bir yalancı olduğunu düşünüyor." Beyaz kaplanları

işaret etti. "Sırlarımızı yabancılara öğretip sana ve vampir efendine hayaller gördüren şu ikisi."

Victor, "Gücünü henüz hissetmedin," dedi. "Tadını al, sonra bana Crispin ve Domino'ya senin hükmettiğini söyle."

Seçmemeye karar verdim. En çok gelmesini istediğimi çağırabilirdim. Elimi uzattım ve içimdeki kırmızı kaplanın kızıl bir ses gibi kabardığını hissettim. "Kırmızı kaplanlar, kırmızı kaplanlar, bana gelin." Ama onları çağıran sesim değil enerjiydi. Bir defasında, *Marmee Noir* beni kendisi için kusursuz bir vücut yapmak istediğinde, yanlışlıkla ülkedeki bütün eşsiz erkek kaplanları çağırmıştım. Artık odağımı daraltmayı öğrenmiştim. Odağımı içerideki bir avuç insana ayarladım.

Hunter diğer iki erkeğin elinden kurtuldu ve adamlar karşı koymadı. Kolları yanlarında bana baktılar.

Reba, "Hunter, hayır!" diye bağırdı.

Hunter umursamadı ve bana doğru adımlarını hızlandırdı. Elimi elleri arasına aldı ve üzerine bir öpücük kondurdu. Kolumu öpmeye başladı, aslında kolumu öpmek için dizlerinin üzerine çökse daha iyiydi çünkü boyu uzundu. Her öpücükle aramızdaki enerji arttı, gözlerimin arkasında sanki kızıl kıvılcımlar çaktı, sanki her öpücükle derim ısındı. Seks, kaplan enerjisini güçlendirmiyordu, bu benim ve Jean-Claude'un katkısıydı.

Soluk kızıl saçları olan adam öne adım attı. Reba, "Jared, buraya gel!" diye haykırdı.

Hunter omzumu öpebilmek için kafasını kaldırdı. Arkama geçti, saçlarımı kaldırıp boynumu öptü. Jared elime dokundu ve Hunter omzumun üzerinden hırladı, bir

koluyla beni kendine çekti. Jared dizlerinin üzerine çöktü, ya Hunter hiyerarşide üzerindeydi ya da Jared daha önce Hunter'la dövüşte kaybetmişti ve tekrar kaybetmek istemiyordu.

Kırmızı kaplan seçim yapmaya çalışabilirdi ama şimdi bunu yapmam gerekmediğini anladım, hepsine ihtiyacımız vardı. "Benim için savaşma Hunter, benim paylaşımcı biri olduğumu biliyorsun."

Bir an dudak büktü, gerildi, sonra vazgeçti. Vücudu rahatladı. Kırmızı sıcaklık elime aktı ve diğer kaplanları kendime çekmeme yardımcı oldu. Jared, Hunter'a güvenmiyormuş gibi dizleri üzerinde kaldı ama elimi tuttu, yanağını elime değdirdi. Hunter arkamda Jared ayaklarım dibimdeyken sıcak ve kırmızı enerjiyi odaya yaymak ve yoğunlaştırmak daha kolay oldu.

Son adam da öne çıktı. Reba, "Hayır!" diye bağırdı. Diğer kadınların kolunu tuttu. Son kaplanın gitmesine izin veremezdi, buna kendisi engel olacaktı.

Adam iki arada kalıp tereddüt etti.

Hunter boynuma eğildi ve beni birden ısırdı. Çok sert değildi, çok acı vermedi, ama enerji sekse yaklaştı. Dişlerini ben küçük sesler çıkartana kadar etime geçirdi. Bir el bacağıma tırmandı, çorabımın üzerinde kaydı. Arada bir gözlerimi kapatıyordum, üçüncü birinin elleri diğer bacağıma dokununca gözlerimi açtım ve diğer kaplanı, Jared'ın yanında dizlerinin üzerinde gördüm.

Enerji doruk yaptı, kırmızı kaplan sıcak ve öfkeliydi, bizim değildi. Hunter beni ısırmayı bırakıp odanın diğer tarafına baktı. Elinde bir bıçak vardı. Elbisesi dalgalanınca bacağındaki silah kılıfını gördüm. Diğer kadının

yüzünü kesmiş ve kanayan bileğinden onu tutuyordu. Reba kaplan gözlerini bana çevirdi ve kükredi. "Bizi alamazsın!"

İsimsiz erkek ayağa kalktı ve geri çekilmeye başladı. "Lacey."

Hunter, "Kardeşi, ikizi," diye açıkladı.

"Bıçak kullanmak zorundasın, bu işi sadece ellerinle yapamazsın."

Jared, "Sadece bir formu vardır," dedi.

Daha önce bir şekil-değiştirenin başka bir şekil-değiştiren üzerinde bıçak kullandığını görmemiştim. Reba dövüşmek için yeterince çabuk şekil değiştiremeyecek kadar zayıf olduğunu itiraf etmişti. Büyük bir kaplana dönüşebiliyordu, yarı insan formu yoktu. Çok zayıftı.

Diğer kadını canını acıtmak ister gibi kendine çekti. Kadın acıyla inledi. Ben sinirlendim ve kırmızı kaplanım da sinirlendi. Kendi türünü özlemişti. Hepsi ev gibi kokuyordu ve acı çektiklerini görmek istemiyordu.

"Onu bırak," dedim. Kırmızı sis sanki şimdi gözlerimin arkasında daha somutlaşmıştı.

"O benim!"

"Hayır," dedim. "Değil!" Son kelime dudaklarımın arasından kükremeyle çıktı. Göğsümün titrediğini hissettim. Sonrasında ne yapacağımı bilmiyordum, sadece hareket edemeyeceğim kadar hızlı bir biçimde üzerlerine yürüdüm. Sanki bir anda yanlarında belirdim. Reba kadını kendine çekmek istedi ve bıçağını bana savurdu. Savuruşu dövüşmeyi bilmediğini belli ediyordu.

Gülümsedim, kendime hâkim olamadım.

"Seni keserim."

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, kesemezsin." Üzerine yürüdüm. Hızlı hareket ediyordu, ama şimdi ben de hızlanmıştım, üstelik eğitimim de vardı. Kızı bir rehine gibi kollarında tutmak istedi, bu yüzden de dengesi bozuldu. Yanına gittim, düşündüğüm gibi bıçağı bana doğru salladı. Beni kesmekten çok kendinden uzak tutmaya çalışıyordu. Kolunu bileğimle karşıladım, dirseğini tuttum ve baskı uyguladım, bacağımı arkasına soktum. Bıçak tutan kolu kilitliyken kendini yerde buldu, yere vurduğunda dirseğine baskı uygulamaya devam ediyordum.

Kestiği kadın diğer kırmızı kaplanların yanına koştu. Sadece Reba ve ben kalmıştık. "Bıçağı bırak yoksa kolunu kırarım."

Bıçağı bırakmadı ve biraz daha baskı uyguladım. Bir çığlık attı ve bıçak yere düştü. Bıçağa bir tekme attım. Truth eğilip bıçağı yerden aldı. Birisi kendi dövüşlerini kendi yapıyorsa ona korumalık yapmak zor işti.

"İnsanlarını disiplin altına almak için bıçak kullanmak kurallara aykırı. Şekil değiştirecek kadar kraliçe değilsen o zaman kraliçe olmaya hakkın yoktur."

"Konuşana bak!" diye haykırdı. "İnsan!" Son kelimeyi tükürdü.

Seslendim. "Lacey ne kadar kötü yaralanmış?"

Erkeklerden biri, "Bıçak gümüş," dedi.

"Hayatı boyunca yara izini taşırsa söz veriyorum sen de benzerini taşıyacaksın, Reba."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve mücadele etti. Eklemine biraz daha baskı yapınca hareket etmeyi bıraktı. Pençe çıkartıp kendini gerçek bir kraliçe gibi disipline edemiyordu ama ben birçok dominantın yapamadığını yapabilirdim.

Nadir bulunan bir yetenekti ve kullanış biçiminize göre çok acı verebilirdi. Beyaz kaplan Julia'ya nazik davranmıştım, bu sefer öyle bir niyetim yoktu.

Kadına baktım ve kırmızı kaplanımın bir başlık gibi üzerimde olduğunu sezdim. Enerjim kaplanına seslendi. "Benim için değiş."

"Değişmem ve beni buna zorlayamazsın. Sen saldırıdan sağ kalmış birisin. Safkan değilsin."

Öfkeliydi ve öfke de bir yiyecekti. Elimin tenine değdiği yerden öfkesini içtim ve nabzı ellerimde attı. Çok fazla öfke yoktu, aslında korkusunu gizliyordu. Benden korkuyordu, çok korkuyordu, zayıf olmasından ve annesinin kendisini ölüme göndermesinden korkuyordu.

"Bırak!"

Eklemini bıraktım ama kolunu bırakmadım. Bileğini bükerek iki kolunu da yere bastırdım.

Gözlerinde korku ve öfke vardı, kırmızı kaplan enerjisi için de aynısı geçerliydi. Cesur görünmeye çalıştı. "Beni de becerecek misin? St. Louis'de sadece bunu mu yapıyorsunuz?"

Bir kahkaha attım ve gözlerimin kaplan değil vampir görünümü aldığını hissettim. Gerçek bir vampirmişim gibi. Korkunun öfkeye galip geldiğini hissettim, kolunu aşağıya indirip dizimin altına aldı. Bana karşı koyabilirdi. Gücü vardı ama bu hâliyle insan gibiydi, birçok insan karşı koyardı ama koymadı. Elimi boynunun arkasına koydum. Derisi sıcaktı, boynunun arkasındaki kısa bukleler ipeksiydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sözümün eri olduğumu göstereceğim," dedim. Kadını öptüm ve altımda dondu kaldı, sanki ne yapacağını bile-

medi. Kaplanımı ağzına bıraktım. Değişmek üzere veya tehlike altında olduğum için değil, bana karşı koymasını istiyordum.

Düşünmeye çalıştım ama kırmızı kaplanım kadını öldürürdü. Zihnimin bir köşesinde pratik bir çözüm vardı, bunu yaparsam daha fazla tartışma olmayacağını biliyordum. Altımdaki kadından bakışlarımı kaçırdım ve tepemde dikilen Jean-Claude'a baktım. Benim fikrim olmadığını anladım. Çok pratik ama çok acımasız bir çözüm olduğu konusunda hemfikirdim. Onayladığınız kötü bir fikre karşı koymak zordu.

Bir an için seçim şansı yakaladım ve sonra gözlerimi kapatıp kadını öptüm. İçimden akıp giden sadece kırmızı kaplan değildi, diğer bütün renklerdi, sadece altın renginde olan geride kaldı ama diğerleri ağzımdan dudaklarına aktı. Enerjiler kadını parçaladı. Biraz doğruldum ve sıcak, berrak, kanlı bir sıvı yüzümde patladı. Vahşi patlamanın ardından gırtlağından çığlıklar geldi, vücudu altımda büküldü, sonunda altımda her yeri acıyormuş gibi kıvranan bir kaplan belirdi. Tüyleri o kadar kırmızıydı ki neredeyse çizgileri kadar siyahtı. Aynı gözlerle bana baktı, şimdi gözlerinde acı vardı ve çok korkuyordu.

Topuklular üzerinde titreyerek ayağa kalktım. Jean-Claude dengemi sağlamam için elimi tuttu. Gözlerine baktım, benimkiler kahverengi ve siyahken Jean-Claude'unkiler güçle masmaviydi. Üzerim sıvılarla ve kanla kaplıydı.

"Elbise mahvoldu," dedim

Gülümsedi. "Yeni bir tane alırız." Korumaların arasında dizlerinin üzerinde duran altın kaplanın yanına kadar bana eşlik etti. Gözleri açık, dudakları aralıktı. Bizden korkuyordu.

"Tekrar söylememe gerek var mı?" diye sordum.

"Neyi tekrar söylemene gerek var mı?"

"Kaplanlar bizim. Kaplanların Efendisi olabiliriz. Sen St. Louis'ye bunu öğrenmeye geldin, değil mi?"

"Bunları Jade'in zihninden okudun," dedi.

Jean-Claude, "Evet," dedi. Jake de söylemişti fakat bunu söylemedik. Kazanıyorduk. Kazanırken fazla açıklama yapılmazdı.

"Efendim ne olduğumu biliyor. Kaplanları tamamlamak için sadece altına ihtiyacınız olduğunu biliyor."

İpucumuz buydu, Şeytan veya Kıskançlık'tı. Diğer altın kaplanları gizliyorduk ama bizim olan iki tanesi yeterliydi. Diğerleri şimdilik gizli kalabilirdi.

Telefonu kullanmadım. Sadece Şeytan'ı düşündüm ve Jean-Claude da aynısını Kıskançlık için yaptı. Micah, Şeytan'ı elinden tutup yanıma getirdi. Elimi tuttu ve derime sıcaklığı aktı, sanki rahatlatıcı bir güç battaniyesine sarılmıştım. Richard da Kıskançlık'ı elinden tutup Jean-Claude'a getirdi.

Diğer altın gelenlere baktı. "Değer verdiğimiz gençler katledildi. Onları saklayanlar diğerlerine hiçbir şey söylemedi, biri yok edilirse diğerleri güvende kalacaktı. Efendim ve ben, benim türümden burada daha fazlası olup olmayacağını bilmiyorduk."

"Jade seni efendinle gördü ve birbirinizi sevdiğiniz için sizi kıskandı. Binlerce yıldır hayatta kalan bir sevgiyi yok etmem. Vampirler arasında bile nadir görülen bir şey olmalı."

"Bağımı kopartmak istemiyordum ama burada size yardım edecek başka altınlar olacağını da bilmiyordum."

Jean-Claude, "Seni efendinden ayırabiliriz," dedi.

"Bunu istiyorsanız sizi durduramam," dedi. Çok sakindi.

"Herkesin iyiliği için kendini feda etmeye geldin, değil mi?"

"Altın kaplanlar yüzlerce yıldır saklandı. Önceki hatalarımızdan ders aldık. Şimdi sayılarımız siyah veya mavi klanların nüfusundan fazla. Senin Kaplanların Efendisi olmanı istiyoruz, Jean-Claude. Bunu istiyoruz, çünkü bunu yaparsak bizi yaratan Karanlık'la aramızdaki bağ kopacak. Karanlık eski gücünü tekrar kazanırsa hepimiz gerçek ölümün gelmesi için yalvarmak zorunda kalacağız."

"Bize katılmak için onu öfkelendirmeyi neden göze aldın?" diye sordum.

"Şimdi, yaptıklarımızı biliyor."

Jean-Claude, "Onu uzun uykuya sokan o çok sevdiği kendi Harlequinleriydi," dedi.

Başıyla onayladı.

"Öyleyse beyaz kaplan efsanesi doğru," dedim.

"Evet," dedi.

Kaşlarımı havaya kaldırdım. Jade bunu bilmiyordum. Sanırım zihnimi okudu, hemen araya girdi. "Efendiyle köleyi birbirinden nasıl ayırdığını duyduk, aslan ve Chicago'nun Efendisi, iki Vegas kaplanı ile kraliçesi. Bizden en az bir kişiyi efendisinden ayırabileceğini düşündük. Anne'nin hediyelerinden biridir, bütün bağları kırıp kendine bağlamak."

"Jake bütün planınızı bilmiyordu," dedim.

"Hayır, o zaman efendisi de bilirdi ve biz onun kötü tarafa geçtiğini düşünüyorduk."

"Jade'in enerjisi olmadan onu öldürebilirsiniz," dedi.

"Ona güvenemeyiz."

"Jade'i ondan çalıp onu zayıflatmamızı ümit ediyordunuz," dedim.

"Evet," dedi.

"Böylece efendisi ölünce Jade de efendisiyle birlikte ölmeyecekti," dedim.

"Efendisinin elinde yeterince acı çekti. Onu serbest bırakabilecek başka bir vampir olduğunu duyunca harekete geçtik."

Jean-Claude, "Çektiği acıları görmediğinizi düşünüyordu," dedi.

"Gördük ama onu kurtaramazdık."

"Onu kurtarabilecek başka bir vampir beklediniz," dedim.

"Hepimizi kurtarabilecek," dedi.

Hak ettiği bakışı attım. "Biz iyiyiz ama Ölümsüz Karanlık değiliz."

"Öyle olmanız gerekmiyor. Efendiyle hizmetkârları, bütün hizmetkârları arasındaki bağı kopartabilirsiniz. Bunu yapabildiğinizi ispatladınız."

Jean-Claude, "Bizden ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Beni ve efendimi ayrı tutun, kırılan her bir bağdan güç kazanıyor olsanız da."

"Yeterince gücümüz var," dedim.

Bizi inceledi. "Çok güçlüsünüz ama ihtiyacımız olan şeyi yapmak için daha fazlası gerek."

Micah, "Öğreneceğiz," dedi.

Hepimizi inceledi. "Bizi ayrı tutun çünkü efendim ve ben birbirimizi seviyoruz. Bizi sevgimiz için ayrı tutun."

Jean-Claude'a ve alışkanlık gereği diğer erkeklerime baktım. "Sevgiden daha önemli ne var?" diye sordum.

Bize bakıp gülümsedi. Neredeyse güzel bir gülümsemeydi, yüzü hayranlığa yakın bir sevgiyle aydınlandı. Bize baktığı için değildi. Sanırım efendisine olan sevgisini düşünüyordu. "Bizim beklediğimiz cevap buydu."

"Öyleyse yüzlerce yıllık mutluluğu, özgür iradeni ve varlığını sevgi için mi riske attın?"

Elleri hâlâ bağlıyken omzunu silkti ve korumalar arkasında dikilmeye devam etti. "Dediğin gibi, sevgiden daha önemli ne var?"

Sadece, "Başka bir şey yok," diyebildim. Herkesin elini tutup serbest bıraktığımız enerjinin yınlamasını dinlerken buna gerçekten inanıyordum.

48

Harlequin'in altın kaplanı efendisine geri döndü. Jake ve Jade bizimle kaldı. Jake diğer korumalarla birlikte spor salonunda bize katıldı. Jade de bizimle geldi ama koruma değildi. Dövüşebiliyordu ve işinde çok iyiydi ama yüzlerce yıldır zihinsel işkence gördüğü için hemen iyi bir koruma olması mümkün değildi. Belki de adamı Richard'ın terapistine göndermek gerekecekti.

Kendisine Cyn denmesini isteyen Cynric, St. Louis'de kaldı. Elimizdeki tek mavi kaplandı ve adama ihtiyacımız vardı. Bu konuda ne hissettiğimi hâlâ bilmiyordum ama efendisini seven bir mavi dişi kaplanı efendisinden ayırmak istemiyorsak elimizdeki tek seçenek Cyn'di. Spor salonuna geliyordu ve adamı lise son sınıfa göndermeye niyetliydik. Yaşını öğrenince gerçekten ürkmüştüm ama yasaldı, koruyucuları Max ve Bibiana bizimle kalmasının yasal olması

için elinden geleni yapmıştı. Ben hâlâ sorunlarımı çözmeye çalışıyordum ama teker teker.

Tavsiye ettiğim gibi kadavra köpekleri kullanarak Atlanta'nın Efendisi'ni buldular. Bir imha timi adamı yaktı ve gelişmeler uluslararası haber bültenlerine çıktı. Adam, izi sürülene kadar bir düzine insanı daha katletmişti. Hayatta kalan birkaç vampirin yeni bir efendiye ihtiyacı vardı. Jean-Claude ve ben kimi göndereceğimizi tartıştık. Meng Die gönüllüydü. Güç seviyesini yükselttiğimiz için benimle dosttu. Aslında tam olarak söylediği şey, "Şeytanla dans ediyorsan, yönetmek için cehennemin bir köşesini sana veren de şeytan olsa iyi olur," cümlesiydi. Çok cesaretlendirici bir açıklama değildi ama idare edebilirdim.

Richard sorunsuz kalmaya devam etti. Richard'ı öldürmeye çalışan üç adamın öldüğünü öğrendim. Ben, Richard'ı almak için gönderdiğimiz korumaların adamları öldürdüklerini düşünüyordum, meğer sadece cesetlerin ortadan kaldırılmasına yardım etmişlerdi. Adamları ormanda kovalayıp öldüren kurt formundaki Richard'dı. Bir gece bunu itiraf edip ağlarken ben ve Jean-Claude ona sarılmıştık. Sorunu adamları öldürmekten çok, onları öldürmekten aldığı büyük keyifti. Hepimiz, öyle veya böyle, yaratığa dönüşmekten korkuyorduk.

Ardeur'ün etkileri ve garip çiftleşmeler zamanla sona erdi. Doğum kontrol hapı kullanmayan herkese ertesi gün hapı verdik. Bir kez daha doğum kontrol hapı kullandığım için minnettardım. Prezervatifler benim için ekstra bir korumaydı, tek kullanan ben değildim. J.J. yeniden New York'a gitti. Yine Jason'a âşıktı. Kuğu Bianca biraz mutsuz

oldu. J.J.'i özlemesinin tek sebebi *ardeur* değildi. J.J.'den gerçekten hoşlanmıştı. Kadını kim suçlayabilirdi ki?

Jake, Yaratıkların Efendisi Padma'nın izini sürmemize yardım etti. Anne'nin onun üzerindeki etkisini kırmak çok zor olmadı. Jake bu konuda iyi olmamızın sebebini, gücümün Anne'nin gücüne çok benzemesine bağlıyordu. Emin değildi. Sanki her şey çok kolaydı. Zaferimizin keyfini çıkarttık. Ejderha ve Gezgin kendi soylarından insanları St. Louis'ye gönderdiler, böylece Anne onları ele geçirmeye çalışırsa aradaki bağı biz kopartabilirdik. *Morte d'Amour*'u bulamadık. İçinde hâlâ *Marmee Noir* vardı ama bizi ele geçirmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Nasıl biri olduğunu bilmesem bizden korktuğunu söylerdim. Avrupa'da kendi soyundan gelen birini daha ele geçirdi. Vampirler yetmiş kişiyi öldürdükten sonra bir ordu tarafından öldürüldü. Vampirlerin yasa dışı olduğu ülkelerde yasal vampir avcıları yoktu. Genelde Ulusal Güvenlik'ten medet umuyorlardı.

Her renkten kaplanların bir kısmı bizimle kaldı. Yeterince donörümüz olduğu için vampirlerimiz şekil-değiştirenlerle beslenebiliyordu. Her bir kan emici için bu kadar yiyeceği olan tek bölgeydik ve bununla böbürlenebilirdik.

Pencereleri, ışığı ve taze havayı hâlâ özlüyordum ama Ölümün Âşığı'nı bulana kadar en güvenli yer Lanetliler Sirki'ydi. Sirki evimize dönüştürmek için her şeyi yaptık.

Korumalarla birlikte eğitim alabilmek için randevularımı yeniden ayarladım, artık haftada üç öğleden sonra müşterilerimle randevum vardı. Nathaniel, mutfakta beni taze kahvenin beklediğinden emin oluyor, eve geldiğimde beni

karşılıyordu. Bir öğleden sonra Matthew mutfak masasında sütünü içiyor ve fıstık ezmeli sandviçini yiyordu.

"Hey, Matthew," dedim. Silahımı parıldamaması için ceketin altında tutmaya özen gösterdim.

"Hey, Nita," dedi. Ağzı sandviçle doluydu. Sandalyesinden kalktı ve kendisini almam için kollarını havaya kaldırdı. Bir öpücük istedi, ben de verdim. O ruj tadı aldı, ben de fıstık ezmesi tadı aldım.

Nathaniel'ın yanına gittim ve bir öpücük vermek istedim ama sonra Matthew'un yorumu aklıma geldi. *Bütün büyük erkekler seni öpüyor, Nita.*

Nathaniel bana şaşkın bir bakış attı ve sonra beni öptü, ben de karşılık verdim çünkü başka ne yapacağımı bilemedim. Ayrıca, teninin kokusu kahvenin kokusundan çok daha iyi geldi.

Nathaniel masada Matthew'un yanına oturdu. Ben de oturdum. "Monica'nın eyalet dışında bir işi var. Bir dolandırıcılık davasında bir şahidin peşindeler."

Sandalyeye oturdum ve kahvemi kokladım. Kokusu çok güzeldi. "Kaç gün süreyle burada olmayacak?"

"Bir gece. Yarın anaokuluna gidecek, sonra her zamanki gibi okuldan annesi alacak."

Korumalar mutfağa girdi. Vardiya değişimiydi. Biraz kahve içip bir şeyler yiyeceklerdi, sonra hep beraber dışarıya çıkacaktık. Korumalar seslendi. "Hey, çocuklar." İki küçük çocuğu olan Lisandro eğilip Matthew'un saçlarını okşadı. Matthew çok normalmiş gibi korumalarla sohbet etti. Ceketimi çıkarttım çünkü çıkartmak istiyordum ve korumalarım da tepeden tırnağa silahlıydı, bunu gizlemiyorlardı. Benim silahım çok da dikkat çekmiyordu.

Şeytan'a seslendi. "Antrenmanınızı izleyebilir miyim?"

"Tabii ki," dedi. Eğilip bana bir öpücük verdi. Nicky de aynısını yaptı. Bütün büyük erkekler Nita'yı öpüyordu.

Herkes kahvesini veya suyunu yudumlayıp kendine gelince ayağa kalktık ve spor salonuna gittik. Etrafımız kaslı ve silahlı adamlarla çevriliydi. Matthew hem benim elimi hem de Nathaniel'ınkini tuttu. "Bu akşam ne okuyacağız, Natty?" diye sordu.

"*Goodnight Moon*?"

"Hayır, o çocuk kitabı. Ben artık büyüdüm."

Nathaniel gülümsedi. "*Peter Pan*'a ne dersin?"

"Çizgi film gibi mi?"

Gülümsemesi genişledi. "Evet, çizgi film gibi..."

"Peter Pan'i seviyorum, uçabiliyor!"

Micah, Nathaniel ve benim birbirimize okuduğumuz ilk kitap Peter Pan'di, şimdi de Matthew'a okuyorduk. Matthew'un bizde gördüğü ve bizden öğrendiği her şeyden memnun değildim ama annesi bunları sorun etmiyordu. Annesi etmiyorsa ben neden edecektim?

Matthew'un yanımızda olmasıyla ilgili en rahatsız edici şey, Nathaniel'ın çocuklarla ilgili imalarda bulunmasıydı. Ben, anne? Mümkün değildi. Çocuklar hakkında imalarda bulunmaya devam ederse, arzu ettiği yavru kediyi almaya beni ikna edebilirdi.

Bir yavru kedimiz olduğunu hayal edebiliyordum ama bir bebek? Hayır, mümkün değildi. Ben bir ABD ajanıydım, yasal bir vampir avcısıydım, hayatımı idame ettirmek için mezarlarından ölüleri kaldırıyordum. Bu işlerin hiçbiri bir bebeğe uygun değildi ve küçük sevimli bir yüzde Nathaniel'ın gözlerini görme düşüncesi bile benim fikrimi

değiştirmeye yetmezdi. Ayrıca, kahverengi, açık renklere baskın gelirdi. Muhtemelen benimkiler gibi koyu kahverengi gözlere bakacaktım, aynısını aynaya bakınca da görüyordum. Kendi gözlerimi çok sevmediğim için bir başkasının yüzünde görmeye pek hevesli değildim.

Tüm Anitacılara selam olsuuun :)

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane